

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESİNCİ MEVSİM

KIRIK DİYAR-BİRİNCİ KİTAP

N. K. JEMİSİN

DE
X

BESİNCİ MEVSİM

KIRIK DİYAR-BİRİNCİ KİTAP

Beşinci Mevsim
Kırık Diyar: Birinci Kitap

Özgün adı: *The Broken Earth #1 The Fifth Season*

© 2015, N. K. Jemisin

Yazan: N. K. Jemisin

Çeviri: Damla Özlüer

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak görseli: © Christophe Dessaigne / Trevillion Images

Kapak uygulama: İlker Aydın

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2017

ISBN: 9 978-605-09-4659-8

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

BESİNCİ MEVSİM

KIRIK DİYAR-BİRİNCİ KİTAP

N. K. JEMISIN

*Başkalarına sorgusuz sualsiz teslim edilen
o saygıyı hak etmek için mücadele edenlere...*

ÖNSÖZ

Buradasınız

Haydi dünyanın sonuyla başlayalım, neden olmasın? Bu meseleyi hallediverelim de daha ilginç şeylere geçebilelim.

Önce, kişisel bir son. Gelecek günlerde, oğlunun ölümünü aklına getirip de böylesi anlamsız bir şeye anlam vermeye çalışırken düşünüp duracağı bir şey var. Uche'nin kırık bedenini, karanlıktan korkmasın diye yüzünü açık bırakacak şekilde bir battaniye ile örtüp hissiz bir biçimde yanına oturacak ve dışarıda can çekişen dünyayı umursamayacaktı bile. Onun dünyasının sonu gelmişti zaten ve her iki son da ilk değildi. Artık bu işte ustalaşmıştı.

O anda da sonra da düşüneceği tek şey vardı: *Ama oğlu özgürdü.*

Ve içindeki acılaşmış, bitkin bir taraf, şaşkın, şoka uğramış tarafı bu yarı soruyu dile getirebildiği her sefer aynı cevabı verecekti:

Değildi. Aslında değildi. Ama artık olabilir.

Ama sizin bir bağlama ihtiyacınız var. Haydi şu sonu bir daha deneyelim, adabına uygun bir biçimde.

İşte size bir ülke.

Her ülke gibi sıradan. Dağlar ve platolar, kanyonlar ve deltalar, bilinen şeyler işte. Boyutları ve hareketliliği dışında sıradan. Bu toprak parçası çok kıpırdanıyor. Huzursuzca yatağında yatan yaşlı bir adam gibi hareket ediyor, içini çekiyor, yüzünü buruşturuyor, osuruyor, esniyor ve yutkunuyor. Doğal olarak bu ülkenin insanları ona *Sükûnet* adını vermişler. Sessiz ve acılı bir ironi ülkesi.

Sükûnet'in daha önce başka isimleri de olmuştu. Bir zamanlar pek çok kara parçasından oluşuyordu. Şu anda devasa, birleşik bir kıta ama gelecekte bir anda yeniden parçalara ayrılacak.

Hatta aslına bakarsanız, bu an çok yakın.

Son, bir şehirde başlıyor: Yerkürenin en kadim ve göz kamaştıran şehri. Adı Yumenes ve bir zamanlar bir imparatorluğun kalbiydi. Hâlâ pek çok şeyin kalbi ama imparatorluk ilk günlerinin ihtişamını kaybetmiş bulunuyor. Her imparatorluğun başına gelir.

Yumenes'in biricikliği boyutlarından gelmez. Dünyanın bu tarafında, ekvator boyunca kıtalardan oluşan bir kuşak gibi birbirine bağlı pek çok büyük şehir vardır. Dünyanın geri kalanındaysa köylerin kasabalara veya kasabaların şehirlere dönüşmesi nadirdir zira tüm yerküre onları yiyip yutmaya hazırlarken bu türden siyasi hareketlerin hayatta kalması zor olur... Ama Yumenes, yirmi yedi yüzyılının çoğunda istikrarlıydı.

Yumenes eşsizdir çünkü insanlar sadece burayı güvenliğe, rahatlığa ve hatta estetiğe değil, cesarete de adanarak inşa etmeye cüret etmişlerdi. Şehir surları bu yurdun insanların kadim, vahşi geçmişlerini simgeleyen ince-likli, harikulâde mozaiklerle kaplıydı. Üst üste kümele-nen binalar taş parmaklar gibi yükselen dev kulelerle son buluyor, hidroelektriğin modern mucizesiyle yanan el işi fenerler ısıldıyor, cam ve cüretkârlıkla inşa edilmiş köprü-ler zarif kemerleriyle boylu boyunca uzanıyordu ve *balkon* denen mimari yapılar sadeliklerine rağmen nefes kesecek kadar gereksizlerdi. Öyle ki, kayıtlı tarih boyunca başka hiç kimse bunlardan inşa etmemişti. (Gerçi tarihin çoğu da kayıtlı değildir. Bunu unutmayın.) Caddeler kolaylık-la yenilenebilen Arnavut kaldırımıyla değil de ahalinin *asfalt* adını verdiği yumuşak, kırılmaz ve mucizevi bir maddeyle kaplanmıştı. Yumeneslilerin gecekonduları bile cüretkârdı zira bırakın bir fırtınayı, üflesen yıkılıverecek incecik duvarları olan barakalardı. Yine de yıkılmazlar, nesiller boyu olduğu gibi ayakta kalırlardı.

Şehrin merkezinde pek çok yüksek bina vardı, bu ne-denle belki de bunların tümünden büyük ve pervasız bir tane olması sizi şaşırtmayacaktır. Tabanı kusursuz bir ölçüyle oyulmuş, obsidiyen tuğlalardan yıldız şeklinde devasa bir piramit. Piramitler en istikrarlı mimari biçim-lerdir ve bu piramitleri beşe katlıyordu. Neden mi? Neden olmasın? Ve burası Yumenes olduğu için, kesme duvarla-rı şeffaf amber taşlarını anımsatan devasa bir jeodezik kubbe* tüy gibi hafifçe piramidin tepesine kurulmuştu. Oysa gerçekte, yapının her bir parçası onu destekleyebil-

* Jeodezik kubbe: Yüzeyi üçgenlerden oluşan kubbe biçimi. (ç.n.)

mek üzere tasarlanmıştı. Ama öylesine yapılmış gibi görünüyordu ki önemli olan da buydu.

Kara Yıldız imparatorluk liderlerinin liderlik işlerini hallettikleri yerd. Amber küre, imparatorlarını özenle ve el değmemiş olarak tuttukları yerd. İmparator, kürenin altın koridorlarını asil bir karamsarlıkla dolandır, ona söyleneni yapar ve efendilerinin, gün gelip de kızının ona kıyasla daha iyi bir süs olacağına karar vermelerini korku içinde beklerdi.

Gerçi ne bu insanların ne de bu mekânların herhangi bir önemi var. Onları sadece size bir bağlam sunabilmek için anlatıyorum.

Ancak bir adam var ki çok büyük önem arz edecek.

Şimdilik nasıl görüldüğünü hayal gücünüze bırakıyorum. Ne düşündüğünü de. Bu, yanlış olabilir, bütünüyle bir varsayım ama yine de aşağı yukarı bir benzerlik olacaktır. Son yaptıklarına baktığımızda, şu anda aklından geçebilecek birkaç şey var.

Kara Yıldız'ın obsidiyen surlarından çok da uzak olmayan bir tepede duruyor. Olduğu yerden tüm şehri görebilir, üzerindeki buhurun kokusunu alabilir, kakofonisini duyabilir. Aşağıdaki asfalt patikalardan birinde yürüyen bir grup genç kadın var, üzerinde durduğu tepe, şehir sakinlerinin pek sevdiği bir parkın içinde. (Taş irfanı bereketli araziyi surların içinde tutmayı öğütler ama pek çok yerde araziler toprağı zenginleştiren baklagil tohumlarıyla nadasa bırakılmıştır. Sadece Yumenes'te yeşil araziler güzel görünmeleri için bir heykel gibi biçimlendirilir.)

Kadınlar, aralarından birinin söylediği bir şeye kahkahalarla güldü ve sesleri bir esintiyle adama kadar ulaştı.

Gözlerini kapatıp kadınların soluk cıvıltılarının tadını çıkardı. Daha da hafif ayak sesleri duyulduğundan bir kelebeğin kanatları gibi geçip gitti. Söylemem gerekir ki şehrin yedi milyonluk nüfusunun her birini duyumsayamazdı. Adam iyiydi ama o kadar da değil. Ama çoğu oradaydı. *Burada*. Derin bir nefes aldı ve yerkürenin bir parçası oldu. Kadınlar sinir tellerinin üzerinde ilerledi, sesleri tüylerinin üzerinden akıp geçti, nefesleri ciğerlerine çektiği havaya karıştı. Artık ondalardı. İçindeydiler.

Ama onlardan biri olmadığını ve asla olmayacağını biliyordu. “Biliyor musun?” dedi sohbet eder gibi. “İlk taş irfanı gerçekten de taşa yazılmış. Böylece siyasete uygun olsun diye değiştirilemeyecekmiş. Asla yok olmayacaktı.”

“Biliyorum,” dedi eşlikçisi.

“Hıhı. Doğru. Muhtemelen taşa kazınırken sen de oradaydın. Unutmuşum.”

Kadınların gözden uzaklaşmasını seyrederken içini çekti. “Seni sevmek güvenli. Beni hayal kırıklığına uğratmazsın. Ölmezsin. Ve ödeyeceğim bedeli en başından beri biliyorum.”

Eşlikçisi cevap vermedi. Bir cevap da beklemiyordu zaten ama içinde bir umut vardı. O kadar yalnızdı ki.

Ama umudun konuyla ilgisi yoktu. Tıpkı üzerinde düşünürse ona sadece hüznü verecek diğer pek çok duygu gibi. Yeteri kadar düşünmüştü. Tereddüt etmenin vakti geçmişti.

“Buyruk,” dedi adam kollarını açarak, “taşa yazıldı.”

Yüz kaslarının gülümsemekten ağrıdığını hayal edin. Saatlerdir dişlerini sıkmış, dudaklarını germiş, kenarla-

rındaki kaz ayakları görünene dek gözlerini kısmış gü-lümsüyordu. Başkalarının inanacağı biçimde gülümse-yebilmek bir sanat işiydi. Gözleri dahil etmek önemliydi yoksa insanlar onlardan nefret ettiğinizi anlardı.

“Kazınmış sözler mutlaktır.”

Sıradan görünömlü bir kadının yanında duran adam dışında, biriyle özel olarak konuşmamıştı. Kadının insan görünümü yüzeyseldi, nezaket gereği takınılmıştı. Tıp-kı giydiği dökümlü kıyafetin kumaştan olmaması gibi. Kadın, maddesel özünün bir kısmını şu anda aralarında dolaştığı kırılğan, ölümlü yaratıklara uymak için kolay-lıkla biçimlendirmişti. Uzaktan bakıldığında yarattığı illüzyon, ayakta duran bir kadın sanılmasına yeterdi, en azından bir süreliğine. Ama yakından bakıldığında teni-nin porselen gibi bembeyaz olduğu fark edilecekti ve bu bir benzetme değil gerçektir. Yerel zevke göre fazlasıyla gerçekçi olması bir kenara bırakılırsa, güzeldi. Çoğu Yu-menekli kaba bir gerçekçilik yerine zarif bir soyutlamayı tercih ederdi.

Yavaşça adama döndüğünde –taş yiyiciler yer üstünde genelde yavaş hareket ederdi ama bazen de hızlanırlar-dı– bu hareketi sanatsal güzelliğini tamamen başka bir şeye dönüştürdü. Adam artık buna alışmıştı ama yine de dönüp ona bakmadı. Tiksintisinin o anı bozmasını iste-miyordu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu kadına. “Her şey olup bitince? Bizim yerimize yıkıntıların arasından yükselip yerküreyi fetheden senin türün mü olacak?”

“Hayır,” dedi kadın.

“Neden?”

“Pek azımız bununla ilgilenir. Üstelik siz hâlâ burada olacaksınız.”

Adam, kadının çoğul konuşmasının ne anlama geldiğini biliyordu. *Sizin türünüz. İnsanlar.* Çoğu zaman sanki tüm türün temsilcisi oymuş gibi davranıyordu. Adam da ona aynı şekilde cevap veriyordu.

“Çok emin gibisin.”

Kadın cevap vermedi. Taş yiyciler malûmu ilam etmekle uğraşmazdı. Adam buna memnundu çünkü kadının konuşması sinirlerini bozuyordu. Bir insan sesi gibi havayı titreştirmiyordu. Nasıl konuşabildiğini bilmiyordu. Umursamıyordu da ama o anda kadının sessiz olmasını istiyordu.

Her şeyin sessiz olmasını istiyordu.

“Son,” dedi. “Lütfen.”

Sonra, yerkürenin ondan aldığı, beynini yıkayıp yok ettiği, sırtından bıçaklayıp zorla kopardığı o incelikli kontrol duygusuna, ustalarının nesiller boyu süren tecavüzler, yozlaşma ve doğadışı seçilimle içine akıttığı duyarlığa uzandı. Bilincinin haritasında yansıyan birkaç noktayı, onun gibi köle dostlarını hissederken parmakları açılıp büküldü. Onları serbest bırakamazdı, kelimenin tam anlamıyla değil. Daha önce denemiş ve başarısız olmuştu. Ama acılarının bir şehrin kibrinden ve bir imparatorun korkularından çok daha büyük bir amaca hizmet etmesini sağlayabilirdi.

Böylelikle daha derine uzandı ve şehrin uğuldayan, kıyımdanan, yankılanan ve dalga dalga yayılan enginliğini, altındaki sessiz kaya yatağını, kaynayan çalkantıyı ve ardındaki basıncı kavradı. Sonra kavrayışını genişlet-

ti, yerkürenin kıtaların üzerinde durduğu hareketli kabuğunu tuttu.

Son olarak güce uzandı.

Tüm bunları, yerküre tabakasını, magmayı, insanları ve gücü hayali ellerinin arasına aldı. Her şey. Avuçlarının içindeydi. Yalnız değildi. Yerküre yanındaydı.

Sonra onu *kırdı*.

Pek de iyi bir gün geçirmeyen Sükûnet'e buyurun.

Şu anda kıpır kıpır, kıyamete doğru ilerliyor. Artık kabaca doğu-batı yönünde uzanan ve kusursuz düzlüğüyle doğa dışı oluşumunu gözler önüne seren, yeryüzünü ortasından ikiye bölen bir çizgi var. Başlangıç noktası ise Yumenes.

Çizgi derin ve kaba, gezegenin yüzeyine atılmış bir yarık. İçinden magma yükseliyor, taze ve parlak kızıl. Yerküre, kendini iyileştirmede pek başarılıdır. Bu yara, jeolojik olarak çarçabuk iyileşecek ve ardından şifalı okyanus akarak kanyonu doldurup Sükûnet'i iki ayrı kıtaya bölecek. Ama bu olana kadar yara sadece ısı değil, birkaç hafta boyunca Sükûnet'in göğünü karartmaya yetecek kadar gaz ve kara, yapışkan küller püskürtecek. Dört bir yandaki bitkiler solacak, yaşamak için onlara muhtaç olan hayvanlar ve o hayvanları yiyen diğer tüm hayvanlar açlıktan ölecek. Kış, erken gelecek, zorlu geçecek ve uzun, çok uzun sürecek. Elbette bitecek, her kış biter. Sonra yerküre eski haline geri dönecek. Eninde sonunda.

Eninde sonunda.

Sükûnet'in sakinleri her daim felaketlere hazır yaşarlar. Surlar inşa etmiş, kuyular açmış ve kenara köşeye

yiyecek depolamışlardır ve güneşsiz geçecek bir beş, on hatta yirmi beş yılı rahatlıkla atlatabilirler.

Ama bu vakada, *eninde sonunda*, birkaç bin yıl demektir. Bakın, kül bulutları dağılmaya başladı bile.

Bunu adabına uygun, dört başı mamur bir biçimde yaptığımıza göre, tüm bunların üzerinde süzülen sütunları da hesaba katmamız gerek.

Sütunların daha önceden, ilk kez yapıp, yerleştirilip kullanıldıklarında başka isimleri de olmuştu ama ne o ilk isimlerini ne de ne işe yaradıklarını hatırlayan birileri kalmıştı.

Sükûnet'te hatıralar kumtaşı kadar kırılgandır. Aslına bakılırsa bugünlerde kimse bu dev şeyleri umursamıyor oysa ki kocaman, güzel ve bir miktar da ürkütücüler. Bulutların arasında gezinen, devasa kristal parçalar, havsaların alamayacağı bir uçuş rotasında sürüklenirken ara sıra sanki hayal ürünümüşçesine parıldıyorlar. Gerçi bu, sadece ışığın bir oyunu olabilir. (Değil.) Doğal olmadıkları belli. Yine belli ki olan bitenle bir ilgileri yok. Göz kamaştırıcı ama anlamsız; Toprak Baba tarafından azim ve başarıyla yok edilmiş bir başka medeniyetin mezar taşları. Yerkürenin dört bir yanında buna benzer sürüyle kurgan, binlerce yıkılmış şehir, kimsenin hatırlamadığı tanrılara veya kahramanlara adanmış milyonlarca anıt, hiçbir yere ulaşmayan birkaç düzine köprü var. Böyle şeyler takdir edilmek için değildir der, Sükûnet'in çağdaş bilgeliği. Bu kadim şeyleri yapan insanlar zayıftır ve zayıflar ölüme mahkûmdur. Sütunları yapanların farkı, diğerlerinden daha beter bir başarısızlığa mahkûm olmalarıdır.

Ama yine de sütunlar var ve dünyanın sonunda oynayacakları bir rol bulunuyor. Bu nedenle adlarının anılmasını hak ediyorlar.

Kişisel hikâyeye dönelim. Ayaklarımız yere bassın, hah hah.

Bahsettiğim şu kadın, hani oğlu yeni ölen. Şükür ki Yumenes'te, hatta bu yeryüzünde bile değildi yoksa bu, çok kısa bir öykü olurdu. Ve sizler de olmazdınız.

Kadın, Tirimo adı verilen bir kasabada. Sükûnet'in ölçülerinde kasaba bir cemiyet sayılır ama Tirimo bu tanımını zar zor hak edecek büyüklüktedir. Tirimas Dağları'nın eteklerindeki adını taşıdığı vadide kurulmuştur. En yakın su kaynağı ara ara kuruyan, kasaba sakinlerinin Küçük Tirika dedikleri çaydır. Dilin içindeki küçük deyimler haricinde artık var olmayan bir lisanda *eatiri* sessiz demektir. Tirimo, Ekvator'un parlak, istikrarlı şehirlerinden çok uzaktır, buradaki insanlar sarsıntılarla birlikte yaşamaya alıştılar. Sanatsal kuleler ya da saçaklar bulamazsınız, tek göreceğiniz yerel, yontma taşların üzerine oturtulmuş, ucuz tuğlalardan ve ahşaptan yapılmış duvarlardır. Asfalt döşenmiş yollar yoktur, sadece bazı patikaların üzerine ahşap parçaları ya da Arnavut kaldırımını döşenmiştir. Sakin bir yerdir ama az önce Yumenes'te meydana gelen afet, birazdan tüm bölgeyi dümdüz edecek sismik dalgaları güneye gönderecek.

Bu kasabada tüm evler birbirine benziyor. Tepelerden birine kurulmuş bu ev de yerküreye oyulmuş bir kovuktan hallice, su geçirmesin diye çamur ve tuğlalarla örülmüş duvarlarının üzerinde sedir ağacıyla yığılmış otlardan ya-

pılmış bir çatısı var. Yumenes'in görgülü eşrafı, böyle bir mesele hakkında konuşmaya tenezzül ettiklerinde bu türden ilkel kovuklara gülüp geçerler(di) ama yerkürenin içinde yaşayan Tirimo halkı için bu yapılar basit olduğu kadar mantıklıdır da. İçerisi yazın serin, kışın sıcak olurdu ve fırtınalarla depremlere karşı dayanıklıdır.

Kadının adı Essun. 42 yaşında. Yerkürenin orta bölgelerinde yaşayan kadınlara benziyor. Ayağa kalktığında uzun, dik duruşlu ve kuğu boyunlu. Kalçaları rahatlıkla iki çocuk doğurmuş, memeleri bu iki çocuğu bereketle beslemiş görünüyor. Geniş, kaslı elleri var. Güçlü kuvvetli, etine dolgun, Sükûnet'te bu özellikler beğenilir. Saçları yüzünün etrafına sıkı sıkıya örülmüş örgüler halinde dökülüyor, her biri kadının küçük parmağı kalınlığında ve dipleri siyah, uçlara doğru kahverengi. Teni, bazılarına göre hoş olmayan bir toprak kahverengisi, bazılarına göre de hoş olmayan bir donuk zeytin rengine. Yumenesliler, onun gibilerine orta enlemlerin melezleri derler(di). Sanze kanı taşıdıklarını belli belirsiz hissedersin.

Oğlan, onun oğluydu. Adı Uche'ydi, neredeyse üç yaşındaydı. Yaşına göre ufak tefekti, koca gözlü, okka burunlu, tatlı gülüşlü, büyümüş de küçülmüş. İnsan yavrularının ebeveynlerinin kalbini kazanmak için kullandıkları yöntemleri bilmezdi zira onun türü mantığa benzer bir ülküye doğru evrilmişti. Sağlıklı ve akıllıydı ve hâlâ hayatta olmalıydı.

Burası yuvalarının merkeziydi. Sıcak ve sessizdi, tüm ailenin toplanıp sohbet edeceği, oyun oynayacağı, birbirlerini gıdıklayıp sarılacakları yer. Uche'ye burada meme vermeyi severdi. Onun burada ana rahmine düştüğüne inanıyordu.

Burada, babası Uche'yi öldüresiye dövmüştü.

Ve şimdi, son bağlam kırıntısı için: Bir gün sonra, Tirimo'yu saran vadi. Şimdiye dek, her ne kadar artış sarsıntılar olsa da kıyametin ilk yankıları çoktan geçti gitti.

Vadinin en kuzeydeki ucu perişan vaziyette: ağaçlar köklerinden sökülmiş, heyelanlarla düşen kayalar yığılmış, durgun, sülfür kokan havada dağılmayan bir toz bulutu var. İlk şok dalgasının vurduğu yerde hiçbir şey ayakta kalmamış. Her şeyi paramparça eden, o parçaları da küçük çakıllara çeviren türden bir deprem. Cesetler de var: kaçamayan küçük hayvanlar, kaçmaya çalışırken tökezleyip heyelan altında kalan geyikler ve diğer büyük hayvanlar. Ve birkaç tane de ticaret yoluna koyulmak için olabilecek en yanlış günü seçmiş insan var.

Hasar kontrolü yapmak üzere Tirimo'dan gelen izciler enkazın üzerine tırmanmaya kalkmadı. Yolun kalan kısmından badem gözleriyle şöyle bir baktılar. Vadinin kalanının, Tirimo'nun etrafındaki birkaç kilometrelik alanın neredeyse kusursuz bir daire şeklinde hasarsız kalması karşısında büyülediler. Yani, aslında, buna tam anlamıyla büyülenmek denemez. Acı bir huzursuzlukla birbirlerine baktılar zira böylesi belirgin bir yazgının ne anlama geldiğini herkes bilir. Taş irfanı, "Çemberin merkezine dikkat edin," diye uyarır. Tirimo'da bir yerde bir *rogga** vardır.

Dehşetengiz bir düşünce. Ama daha dehşet verici olan kuzeyden gelen alametlerdi ve Tirimo'nun Baş İzcisi

* Jemisin evreninde, orojenler, enerjiyi, özellikle doğrudan yerküre enerjisini ve dolaylı olarak ısı enerjisini yönlendirebilenlere verilen isimdir. Jemisin bu ismi dağ oluşumu anlamına gelen orojeniden türetir. Ancak orojenler, halk arasında ve argo tabirle "rogga" olarak çağırılırlar. Aynı şekilde, bu yeteneğe sahip olmayanlar da orojenlerin deyimiyle "hımbıl"lardır. (ç.n.)

adamlarına dönüş yolunda mümkün olduğu kadar taze hayvan cesedi toplamalarını emretti. Etleri daha bozulmamıştı ve kurutulabilirdi, kürkleri ve derileri soyulup kullanılabilirdi. Her ihtimali düşünmek lazımdı.

İzciler en sonunda yola koyuluyordu, akılları “her ihtimal”le doluydu. Düşüncelerine öylesine gömülmüş olmasalar yeni çökmüş tepenin dibinde, çatlamış bir kayayla bir köknar budağı arasında duran nesneyi fark edebilirlerdi. Nesne, biçimi ve ebatlarıyla dikkat çekiciydi: Kal-sedon taşı rengiyle koyu gri-yeşil alacalı, etrafını saran soluk kumtaşının arasında göze çarpan böbrek biçimli bir yumurta. Yanına varıp da baksalardı, göğüs hizasına geldiğini ve neredeyse bir insan boyunda olduğunu da göreceklerdi. Dokunsalardı nesnenin yüzeyinin ne kadar kalın olduğuna hayret edeceklerdi. Ağır görünüyordu ve pas ya da kan gibi demiri anımsatan bir kokusu vardı. Dokunduklarında ılık olacak ve onları şaşırtacaktı.

Ama nesne belli belirsiz iniltiler çıkararak çatladığında ve bıçakla biçilmiş gibi tam ortasında bir yarık açıldığında yakınlarında kimsecikler yoktu. İçinden boşalan ısı dalgası ve sıkışmış gazlar bir gürültü koparınca yakınlardaki katliamdan sağ kurtulmuş hayvanlar koştu-rarak kaçtı. Bir anda çatlağın kenarında bir şimşek çaktı ve içinden ışık sızdı, sanki sıvı alevdi ve nesnenin tabanına hâlâ tüten cam yığınları aktı. Sonra nesne uzun bir süre hareketsiz kaldı. Soğudu.

Günler geçti.

Bir süre sonra, içerideki bir şey nesneyi itekleyerek ikiye ayırdı ve tekrar aşağı düşmeden önce birkaç santim tırmandı. Bir gün daha geçti.

Artık soğudu ve ikiye ayrıldı, biçimsiz kristal parçaları yığını halinde. Bazıları koyu benekli beyaz renkte gibi bazıları da nesnenin iç yüzeyini kaplayan damarlar gibi kan kırmızısıydı. Her iki yarısının da içindeki sıvının çoğu toprak tarafından emilmiş olsa da diplerinde hâlâ soluk bir sıvı birikintisi vardı.

Taşın içindeki beden kayaların orada yüzüstü yatıyordu, çıplak bedeni kuru ve yorgunluktan gözle görülür biçimde titriyordu. Yine de yavaş yavaş ayağa kalktı. Her hareketi çok çok yavaş ve dikkatliydi. Ayağa kalkması çok uzun sürdü.

Bir kez ayaklandığında yavaşça içinden çıktığı taşa doğru adım attı ve destek almak için yaslandı. Tutunarak yavaşça taşın içine uzandı. Ani bir hareketle kırmızı kristallerden birinin ucunu kırıp aldı. Küçük bir parça, aşağı yukarı bir üzüm büyüklüğünde, kırık bir cam parçası gibi sivri uçlu.

Oğlan –zira oğlana benziyor– kristali ağzına atıp çiğnedi. Çıkardığı ses gürültülüydü. Çiğnerken çıkardığı gıcırtilar etrafta yankılandı. Birkaç saniye sonra yutkundu. Sonra cılgınlar gibi titremeye başladı. Kollarını bir anlığına bedenine dolayıp sanki çıplaklığını, havanın soğukluğunu ve bunun ne kadar kötü olduğunu yeni fark etmişçesine inledi.

Zor bela kendine hâkim oldu. Taşın içine uzanıp daha fazla kristal parçası çıkardı. Hepsini taşın üzerine dizip kırdı. Kalın, kör kristal oklar, parmaklarının arasında şeker gibi parçalandı ama şekerden çok, çok daha sertlerdi. Ama o da aslında bir çocuk değildi, bu, onun için kolay bir işti.

En sonunda, eli kolu süt gibi, kanlı taşlarla dolu halde yalpalamaya başladı. Aniden ısırın bir rüzgâr esti ve tüyleri diken diken oldu. Bu kez bir saatteki guguk kuşu gibi hızla ve mekanik bir hareketle irkildi. Sonra kendi kendine kaşlarını çatı.

Odaklanırken hareketleri yavaşlayıp ve normalleşti. İnsansılaştı. Bunu vurgulamak ister gibi, belki de tatmin olarak başını salladı.

Sonra oğlan dönüp Tirimo'ya doğru yola koyuldu.

Şunu hep hatırla ki, bir hikâyenin bitişi bir diğerinin başlangıcıdır. Ne de olsa, tüm bunlar daha önce de oldu. İnsanlar ölür. Kadim usüller gelip geçer. Yeni cemiyetler doğar. “Dünyanın sonu geldi,” genelde bir yalandır çünkü gezegen olduğu yerde durur.

Ama bu kez, dünyanın sonu böyle gelecek.

Dünyanın sonu böyle gelecek.

Dünyanın sonu böyle gelecek.

Nihai olarak.

1

sen, dünyanın sonunda

Sen O'sun. O, sensin. Sen, Essun'sun. Hatırladın mı? Hani oğlu ölen kadın. Sen, küçük, yokluğun kasabası Tirimo'da on yıldır yaşayan bir orojensin. Ne olduğunu burada sadece üç kişi biliyor ve bunların ikisini sen doğurdun. Eh. Artık, bilen bir kişi kaldı.

Son on yıldır, hayatını mümkün olduğu kadar sıradan geçirdin. Tirimo'ya başka bir yerden gelmiştin, kasabanın sakinleri nereden ya da neden geldiğini umursamazdı. Belli ki iyi eğitim almıştın, bu yüzden kasabanın üç-on üç yaş arası çocuklarının gönderildiği kreşe öğretmen oldun. Öğretmenlerin ne en iyisi ne de en kötüsüydün. Okulu bitiren çocuklar gerekli bilgileri öğrenir ama seni unutulardı. Kasap muhtemelen adını biliyordu çünkü sana kur yapmak hoşuna gidiyordu. Fırıncı muhtemelen adını bilmezdi çünkü kasabadaki diğerleri gibi onun için de sadece Jija'nın karısıydın. Jija, Tirimo'da doğup büyü-

müş, Dirençli fayda-sınıfından* bir taş işçisiydi. Herkes onu sevip saydığı için seni de severdi.

Jija, ortak hayatınızı resmeden tablonun ön yüzü. Sen de arkasıdır. Böylesi senin hoşuna gidiyor.

İki çocuk annesinin ama şimdi biri ölü diğeri de kayıp. Kızın da ölmüş olabilir. Birgün, işten eve geldiğinde bunlar olup bitti. Ev boştu, çok sessizdi, küçük oğlun, sert döşemede kanlar içinde ve yaralıydı. Ve sende... Kontak attı. İstemedi oldu. Ama bu kadarı da fazla değil mi? Çok fazla. O kadar şey atlattın, güçlüsün ama senin bile dayanabileceklerinin bir sınırı var.

Birileri iki gün sonra seni aramaya gelmişti.

Bu iki günü evde, ölü oğlunla geçirmiştin. Kalktın, tuvalete gittin, tel dolaptan bir şeyler alıp atıştırdın, musluktan akan son damla suyu içtin. Bunlar düşünmeden yapabileceğin şeylerdi. Sonra Uche'nin başına döndün. (Kalkmışken ona bir battaniye de getirdin. Üzerini kırık çenesine kadar örttün. Alışkanlıktan. Buhar borularının tıkırtısı durdu, evin içi soğuktu. Çocuk üşütebilirdi.)

O günün sonunda birileri evin kapısını çalıyor. Açmaya yeltenmiyorsun. Bunun için kimin geldiğini merak etmen ve geleni içeri alıp almamaya karar vermen gerekir. Düşünmeye başlarsan battaniyenin altındaki oğlunun cesedini de düşünürsün, bunu neden isteyebilirsin ki? Kapıdakini umursamıyorsun. Biri salonun penceresine vuruyor. Kararlı. Onu da umursamıyorsun.

* Sükûnet toplumu, ırklara, cemiyetlere ve fayda-sınıflarına ayrılır. Kişiler, önce ait oldukları cemiyet veya kent/kasaba, sonra fayda-sınıfları sonra da isimleri ile tanıtılırlar. Örneğin Tirimolu, Dirençli, Jija. Dirençli fayda-kastındaki insanların kıtlık ve hastalıklara karşı dirençli oldukları düşünülür. Hastalara bakar, kanalizasyonları temizler ve diğer hızsızlıha görevlerini yürütürler. (ç.n.)

En sonunda birileri arka kapıdaki camı kırıyor. Uche'yle kızın Nassun'un odalarının arasındaki koridordan gelen ayak seslerini duyuyorsun.

(Nassun, kızın.)

Ayak sesleri evin salonuna geliyor ve duruyor. "Essun?"

Bu sesi biliyorsun. Genç. Erkek. Tanıdık ve seni tanıdık bir biçimde sakinleştiriyor. Yolun aşağısındaki Makenba'nın oğlu Lerna. Birkaç yıl önce kasabadan uzaklara gitmiş ve doktor olup dönmüştü. Artık bir oğlan çocuğu değil tabii, bir süredir erkek sayılır. Bu yüzden kendine onun artık bir adam olduğunu hatırlatman gerekiyor.

Tüh, düşünme. Dikkatle duruyorsun.

Lerna nefes alıyor ve Uche'yi görece kadar yaklaştığında kapıldığı dehşet teninde geziniyor. Takdire şayan bir şekilde haykırmıyor. Ya da sana dokunmuyor. Bunların yerine özenle Uche'nin diğer yanına geçip dikkatle sana bakıyor. Aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyor.

Hiçbir şey, hiçbir şey. Sonra Uche'nin cesedine yakından bakmak için battaniyeyi kaldırıyor.

Hiçbir şey, hiçbir şey. Bir kez daha battaniyeyi örtüyor, bu kez oğlunun yüzünü de örtüyor.

"Bundan hoşlanmıyor," diyorsun. İki gündür ilk kez konuşuyorsun. Tuhaf geliyor. "Karanlıktan korkar."

Bir anlık sessizliğin ardından Lerna battaniyeyi Uche'nin gözlerinin altına çekiyor.

"Teşekkür ederim," diyorsun.

Lerna başını sallıyor. "Hiç uyudun mu?"

"Hayır."

Lerna cesedin etrafından dolanıp yanına geliyor ve ko-

lunu tutup seni kaldırmaya yelteniyor. Nazik davranıyor ama elleri ısrarcı ve ilkinde kıpırdamadığında vazgeçmek yerine daha fazla güç uyguluyor. Öyle ki ya kalkacaksın ya da devrileceksin. Kalkıyorsun. Sonra aynı nazik ısrarla seni ön kapıya doğru yöneltiyor. “Benim evimde dinle-nebilirsin,” diyor.

Düşünmek istemediğin için kendi yatağının yeterli olacağını söyleyip teşekkür etmiyorsun. İyi olduğunu ve yalan da olsa yardıma ihtiyacın olmadığını da eklemiyorsun. Seni dışarı çıkarıp sokağın aşağısına doğru yürütürken bir eli hep dirseğinde. Birkaç kişi daha sokağa toplanmış. Bazıları ikinize yaklaşıp Lerna’nın cevap verdiği bir şeyler söylüyor ama hiçbirini duymuyorsun. Sesleri zihninin anlamaya zahmet etmediği vızıltılar gibi. Lerna senin adına onlara yanıt veriyor ve umursayabilseydin bunun için minnet duyacaktın.

Seni bitkilerin, kimyasalların ve kitapların rayihasıyla dolmuş evine getiriyor ve üzerinde şişman, gri bir kedinin uzandığı büyük yatağa yatırıyor. Kedi, sana yer açacak kadar kımıldanıyor ve yattığında yanına kıvrılıyor. Uche de böyle yanında uyurdu. Keşke, kedinin sıcaklığı ve ağırlığı bunu hatırlatmasaydı, belki o zaman seni rahatlabilirdi.

Uyurdu. Hayır, fiil çekimi düşünmeyi beraberinde getiriyor.

Uyur.

“Uyu,” diyor Lerna ve bu emre itaat etmesi kolay.

Uzun süre uyuyorsun. Bir ara uyanıyorsun. Lerna yatağın yanına yiyecek bir şeyler koymuş. Et suyuna çorba,

dilimlenmiş meyve ve bir fınçan çay. Tümü de oda sıcaklığında artık. Yiyip içip tuvalete gidiyorsun. Sifon yok. Tuvaletin yanında içi su dolu bir kova var, Lerna bu yüzden koymuş olmalı. Buna şaşırıyorsun ve zihninin çalışmaya başlayacağını fark edip düşüncelerin sızamadığı o boşluğun ılık yumuşaklığında kalabilmek için var gücünle savaşıyorsun. Tuvalete su döküp kapağını kapattıktan sonra yatağa dönüyorsun.

Rüyada, Jija Uche'yi öldürürken sen de odadasın. O ve Uche, onları en son gördüğün zamanki gibiler. Jija, Uche'yi dizine oturtmuş kahkahalar atarak “deprem” oynatıyor, oğlan kıkırdatarak bacaklarıyla babasının dizine tutunmaya çalışıyor ve dengesini korumak için kollarını sallıyor. Sonra Jija aniden gülmeyi kesiyor, ayağa kalkıp Uche'yi yere fırlatıyor ve tekmelemeye başlıyor. Olayın böyle gelişmediğini biliyorsun. Jija'nın yumruk izlerini, Uche'nin belindeki ve yüzündeki dört paralel izden oluşan çürükleri gördün. Rüyada Jija tekme atıyor çünkü rüyalar mantıklı değildir.

Uche, sanki hâlâ oyun oynuyorlarmış gibi gülüp kollarını sallamaya devam ediyor. Yüzü kanla kaplandığında bile.

Çığlıklar atarak uyanıyorsun ve hıçkırıklarla ağlıyorsun. Lerna gelip bir şeyler söylemeye ve sana sarılmaya çalışıyor ve en sonunda sana güçlü, kötü tatlı bir çay içiriyor. Yine uyuyorsun.

“Kuzeyde bir şeyler oldu,” diyor Lerna.

Yatağın ucunda oturuyorsun. O da karşındaki koltuk-

ta. O pis çaydan biraz daha içiyorsun, başın akşamdan kalmaktan beter, çatlayacak gibi. Gece olmuş, oda loş. Lerna, lambaların yarısını yakmış. Havadaki tuhaf kokuyu ilk kez fark ediyorsun: İdare lambasının dumanının gizleyemediği keskin ve buruk sülfür kokusu. Koku bütün gün havada asılı kalmış ve gittikçe ağırlaşmış. Lerna dışarıdayken çok daha keskindi.

“Kasabanın dışındaki yol iki gündür o taraftan gelen insanlarla dolup taşıyor.” Lerna içini çekip yüzünü ovuşturuyor. Senden on beş yaş daha genç ama artık öyle görünmüyor. Pek çok Cebaki gibi saçları doğuştan gri ama onu asıl yaşlı gösteren yüzündeki yeni çizgiler ve gözlerindeki yeni gölgeler.

“Bir tür deprem olmuş. Bir iki gün önce, epey büyük-müş. Burada hiçbir şey hissetmedik ama Sume’de...” Sume yan vadideydi, atla bir günlük mesafede. “Tüm kasaba...” Başını sallıyor.

Sen de başını sallıyorsun. Sana söylemesine gerek kalmadan ne olduğunu biliyorsun ya da en azından tahmin edebilirsin. İki gün önce, salonunda oturup çocuğunun cesedine bakarken kasabaya doğru bir şey gelmişti. Yer-kabuğunun öylesine büyük bir sarsıntısıydı ki daha önce bunun gibisini hiç duyumsamamıştın. Sarsıntı kelimesi kifayetsiz kalıyordu. Her ne idiyse evi Uche’nin başına çö-kertecekti, bu yüzden yoluna bir şey çıkarmıştın. Odakla-nan iradenle yükselen bir tür dalgakırandı ve gelen şey-den de biraz kinetik enerji ödünç almıştı. Bunu yapmak düşünmeni gerektirmiyordu, bir yeni doğan bile yapabili-rdi. Gerçi seninki kadar düzgün olmayabilirdi. Sarsıntı ayrılarak vadinin etrafından akıp yoluna devam etmişti.

Lerna dudaklarını yalıyor. Önce sana sonra uzaklara bakıyor. Çocukların haricinde ne olduğunu bilen üçüncü kişi o. Bir süredir biliyor ama ilk kez bunun ne anlama geldiğini fark ediyor. Bunun hakkında da düşünemezsin.

“Rask kimsenin gelmesine de gitmesine de izin vermiyor.” Rask, Tirimo’lu Mucit* Rask, kasabanın seçilmiş şefi. “Tam bir tecrit değil,” diyor, “henüz değil ama Sume’a yardım edip edemeyeceğime bakacaktım ve Rask ‘Hayır,’ deyip izcileri gönderirken surlardaki Yükçekerler’e** destek olsunlar diye de lanet madencileri yerleştirdi. Onlara özellikle beni kapılardan uzak tutmaları gerektiğini söylemiş.” Lerna yumruklarını sıkıyor, yüzünde acı bir ifade var. “İmparatorluk Yolu’nda insanlar var. Pek çoğu hasta ve o huysuz piç yardım etmeme izin vermiyor.”

“Önce kapıları koruyun,” diye fısıldıyorsun. Sesin hışır hışır. Jija’ya gördüğün o rüyadan sonra çok bağırmıştın.

“Ne?”

Boğazındaki kaşıntıyı dindirmek için bir yudum daha çay içiyorsun. “Taş irfanı.”

Lerna sana bakıyor. O da aynı pasajları biliyor, kreşte bütün çocuklara öğretilir.

Herkes, kamp ateşi etrafında toplanıp bilge ariflerin ve zeki jeomestlerin*** alametler belirdiğinde nasıl da kuşkuocuları uyardıklarını, ciddiye alınmadıklarını ve irfan doğru çıktığında da insanları kurtardıklarını anlatan

* Mucitler: Yaratıcı, entelektüel sınıf. Jeondisler, doktorlar gibileri bu sınıfa aittir.

** Yükçekerler: İşçi sınıfı. Mevsimler sırasında cemiyetlerdeki fazla Yükçekerler toplumdan dışlanır.

*** Sükûnet’e has, jeoloji, kimya ve diğer fizik dallarını birleştiren bir akademik dal olan Jeomestri çalışan akademisyenler. (ç.n.)

masalları dinleyerek büyürdü.

“Demek işin buraya vardığını düşünüyorsun,” diyor Lerna ciddiyle. “Yer-altındaki-Ateş. Essun, ciddi olmazsın.”

Ciddisin. İş, buraya vardı. Ama açıklamaya kalkışsan da sana inanmayacağını biliyorsun o yüzden başını sallamakla yetiniyorsun.

Acı verici, kesif bir sessizlik oluyor. Uzun bir aradan sonra, Lerna nazıkçe “Uche’yi buraya getirdim,” diyor. “Revirde... eee... dondurucuda. Ben... eee... cenazeyi ayarlayacağım.”

Başını yavaşça sallıyorsun.

Tereddüt ediyor. “Jija mı yaptı?” Yine başını sallıyorsun.

“Sen... Sen gördün...”

“Kreşten gelmiştim.”

“Ah.” Tuhaf bir sessizlik daha. “İnsanlar senin sallantıdan önceki gün işe gelmediğini söylüyor. Yedek öğretmen bulamadıkları için çocukları evlerine göndermişler. Hasta mı olduğunu, niye gelmediğini kimse bilmiyordu.” Pekâlâ, muhtemelen kovuldun.

Lerna derin bir nefes alıp bırakıyor. Bu uyarıyla birlikte kendini hazırlıyorsun.

“Deprem bizi vurmadı Essun. Kasabanın çevresinden dolaştı. Birkaç ağacı titretti ve çayın orada bir kayayı ters yüz etti o kadar.” Çay, vadinin kuzey ucunda, kimsenin farketmediği kalsedon taşının oradaydı. “Kasabanın içinde ve çevresinde her şey olduğu gibi duruyor. Neredeyse kusursuz bir çemberin içi, sapasağlam.”

“Ben yaptım,” diyorsun.

Lerna’nın çenesi kasılıyor ama başını sallıyor. “Kim-

seye söylemedim.” Tereddüt ediyor. “Senin...eee... orojenik olduğunu yani.”

O kadar kibar ve terbiyeli ki. Senin ne olduğuna ilişkin bütün o argo kelimeleri biliyorsun. O da biliyor ama onları asla dile getirmez. Jija da dillendirmezdi. Ne zaman etraflarında birileri ulu orta rogga dese çocuklarının küfür duymalarını istemediğini söylerdi. Aniden öne doğru eğilip öğürüyorsun. Lerna fırlayıp yatağın yanındaki, şimdiye dek ihtiyacın olmayan bir kaba uzanıyor. Ama mideden hiçbir şey çıkmıyor ve biraz sonra öğürtün diniyor. Dikkatle bir nefes alıyorsun, sonra bir tane daha. Lerna hiçbir şey söylemeden bir bardak su uzatıyor. Tam elinle reddedecekken vazgeçip alıyorsun. Dilinde safra tadı var.

“Ben değildim,” diyorsun. Lerna kaşlarını çatığında senin hâlâ depremle ilgili konuştuğunu sandığını anlıyorsun. “Jija diyorum. Benimle ilgili gerçeği öğrenmedi.” Düşünüyorsun. Düşünmemelisin. “Nasıl oldu bilmiyorum, ne olduysa Uche... Daha çok küçük, henüz yeteri kadar kontrollü değil. O bir şey yapmış olmalı. Jija da farke dip...” Çocuklarının senin gibi olduğunu fark etmiştir. İlk kez bu fikri tam anlamıyla idrak ediyorsun. Lerna gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. “Demek bu yüzden.”

Bu yüzden olamazdı. Bu, asla bir babanın kendi oğlunu öldürmesine yeter sebep değildi. Hiçbir şey buna sebep olamamalıydı.

Dudaklarını yalıyor. “Uche’yi görmek ister misin?”

Neden göresin? İki gün boyunca ona gözlerini dikip durdun. “Hayır.”

Lerna içini çekerek ayağa kalkıyor, bir eliyle alnını ovuşturup duruyor.

“Rask’a söyleyecek misin?” diye soruyorsun. Ama Lerna’nın sana attığı bakış kendini hödük gibi hissetmene sebep oluyor. Kızgın. Genelde o kadar sakın, öylesine düşünce-
li bir oğlan ki kızabileceğine hiç ihtimal vermemiştin.

“Rask’a hiçbir şey söylemeyeceğim,” diye tersliyor seni. “Bunca zamandır hiç kimseye söylemedim, bundan böyle de de söylemeyeceğim.”

“O zaman...”

“Eran’ı bulacağım.” Eran, Dirençliler sınıfının sözcüsü olan kadındı. Lerna bir Yükçeker olarak doğmuştu ama doktor olup da Tirimo’ya döndüğünde Dirençliler onu sahiplenmişti. Kasabada yeteri kadar Yükçeker vardı zaten, Mucitler de çömlek çevirmeceyi* kaybetmişlerdi. Hem sen de bir Dirençli olduğunu iddia etmiştin. “İyi olduğunu söyleyip bunu Rask’a iletmesini isteyeceğim. Sen de dinleneceksin.”

“Jija’nın niye yaptığını sorarsa...”

Lerna başını salladı. “Herkes çoktandır tahmin ediyor Essun. Harita okuyabiliyorlar. Çemberin merkezinin bu mahalle olduğu gün gibi aşıkâr. Jija’nın ne yaptığını bilen herkes sebebini tahmin edebilir. Zamanlama oturmuyor ama kimse o kadar derin düşünecek halde değil.” Ona bakıp yavaş yavaş anlamaya başladığında Lerna’nın dudakları bükülüyor. “İnsanların yarısı afallamış durumda ama diğerleri Jija’nın yediği halttan memnun. Sanki üç yaşında bir bebe bin kilometre ötedeki Yumenes’i sallayacak güce sahipmiş gibi!”

Bir yanın Lerna’nın öfkesine şaşırırken bir yanınla da insanların zeki, güleç oğlunun ne olduğuna –olabileceği-

* Sükûnet’te küçük meseleleri karara bağlamak için kullanılan yazı tura benzeri yöntem. (ç.n.)

ne— dair kuruntularıyla uzlaşmaya çalışarak başını sallıyorsun. Halbuki, Jija bile öyle düşündü.

Yine miden bulanıyor.

Lerna bir kez daha derin bir nefes alıyor. Tüm sohbetiniz sırasında böyle yapıp durdu zaten. Bu huyunu daha önce fark etmiştin. Kendi kendini sakinleştirmek için yapıyordu. “Burada bekle ve dinlen. Çabuk dönerim.”

Odadan çıkıyor. Adamın evin önünde bir şeyler yaptığını duyuyorsun, sanki bir amacı var. Birkaç dakika sonra toplantısına gitmek üzere yola koyuluyor. Dinlenme fikrini evirip çeviriyorsun ve vazgeçip kalkıyor, Lerna’nın banyosuna girip yüzünü yıkıyorsun. Musluktan akan sıcak su aniden tıslayıp pis kokulu, kırmızı-kahverengi bir sıvı saçıyor sonra yavaşlayarak damlıyor. Bir yerlerde bir boru patlamış olmalı.

Lerna, “Kuzeyde bir şeyler oldu,” demişti.

Birileri uzun, çok uzun zaman önce ona “Çocuklar kendimizi temize çekmenin yoludur,” demişti.

“Nassun,” diye fısıldıyorsun aynadaki aksine. Aynadan bakan gözlerin, kızının senden miras aldığı gözlerle aynı: arduvaz gibi gri ve biraz hüznü. “Uche’yi salonda bıraktı. Peki seni nereye koydu?”

Cevap yok. Musluğu kapatıyorsun. Sonra, ortaya konuşur gibi “Gitmem lazım,” diyorsun. Çünkü gitmen lazım. Jija’yı bulman gerek ve oyalanacak vaktin olmadığını biliyorsun. Kasaba ahalisi çok yakında senin peşine düşecek.

Gelip geçen depremin yankıları olacak. Gerileyen dalga geri dönecek. Gürleyen dağ kükreyecek.

Birinci tablet, “Bekâ”, beşinci ayet

Damaya, geçmiş kışlarda

Saman o kadar sıcak ki Damaya içinden çıkmak istemiyor. *Tıpkı bir yorgan gibi*, diye düşünüyor uykusunun arasında, ninesinin bir defa ona diktiği, üniforma parçalarından yapılmış yorgan gibi. Ölümünden yıllar önce, Muh Dear, Brevard askeriyesinde terzi olarak çalışıyordu ve yeni kumaş gerektiren her tamirattan arta kalan kırpık kumaş parçalarını saklıyordu. Damaya'ya yaptığı yorgan rengârenkti; siyah, deniz mavisi, boz, gri ve yeşil renkli şeritler uygun adım yürüyen askerler gibi sıra sıra dizilmişti. Ama Muh Dear'ın elinden çıkmıştı, bu yüzden Damaya asla çirkin olduğunu düşünmemişti. Kokusu tatlı, tozlu ve biraz da rutubetliydi, bu yüzden içinde olduğu küf, tezek ve biraz da mantarların tatlı kokusunu taşıyan samanın Muh'un yorganı olduğunu hayal etmek kolaydı. Gerçek yorgan Damaya'nın odasında, yatağının üzerinde bıraktığı yerde duruyordu. Bir daha asla üzerine yatamayacağı yatağında.

Şimdi, saman yığınının dışından gelen sesleri duyabiliyor. Biri Ana'yla konuşuyor ve yaklaşıyorlar. Ahırın kapısı açılırken fare ciyaklamasına benzer bir ses duyuluyor ve içeri giriyorlar. Kapı arkalarından kapanırken bir gıcırtı daha kopuyor. Ana sesini yükseltip onu çağırıyor:

“DamaDama?”

Damaya tortop olup dişlerini sıkıyor. O aptal lakaptan nefret ediyor. Ana'nın sanki yalandan değil de gerçekten bir şefkat ifadesiymiş gibi havai ve tatlı bir sesle dillendirişinden de.

Damaya cevap vermeyince Ana: “Dışarı çıkmış olmaz. Kocam bütün ahır kilitlerini kontrol etti.”

“Her halükârda onun türü kilitlerle tutulamaz.” Ses bir adama ait. Babası, abisi, cemiyetin başındaki adam ya da tanıdığı başka biri değil. Bu adamın sesi derinden geliyor ve hiç duymadığı, sert ve ağır bir aksanla konuşuyor, “o” ve “a” harflerini uzatıyor, her sözcüğün başında ve sonunda gevrek bir vurgu ekliyor. Çok akıllıymış gibi duyuluyor. Yürürken belli belirsiz çingirdiyor, ses adamın kocaman bir anahtar takımı taşıyıp taşımadığını düşünüyor. Ya da belki cebi para dolu? Yerkürenin bazı yerlerinde insanların metal para kullandıklarını duymuştu.

Anahtar ve paraları düşününce Damaya büzülüyor, kreşteki çocukların, yontulmuş taşlardan yapılma uzak şehirlerdeki çocuk pazarları hakkında fısıldaştıklarını duymuştu. Yerkürenin her yeri orta enlem kuşakları kadar medeni değildi. O zamanlar bu fısıltılara gülüp geçmişti ama artık her şey değişmişti.

“İşte.” Adamın sesi yakınlarında bir yerden geliyor. “Muhtemelen taze bir iz.”

Ana bir tiksinti sesi çıkarıyor ve Damaya utançla banyo olarak kullandığı köşeyi gördüklerini anlıyor. Orası, tuvalete gitmesi gereken her seferde üzerini kapamak için saman örtse de feci kokuyor. “Bir hayvan gibi yere çömeliyor. Benim ona verdiğim terbiye bu değil.”

“Burada bir tuvalet var mı?” diye soruyor çocuk taciri kibar bir merakla. “Ona bir kova verdiniz mi?”

Ana bir şey demiyor ve sessizlik uzuyor. Damaya geç de olsa adamın bu sessiz sorularla Ana’yı azarladığını fark ediyor. Bu, Damaya’nın alışkın olduğu türden bir azar değil. Adam sesini yükseltmiyor veya hakaret etmiyor. Yine de Ana, sanki adam sözlerini suratına aşkettiği bir tokatla noktalamış gibi şaşkın, kıpırtısız duruyor. Bir kıkırtı Damaya’nın boğazından yükseliyor ve onu durdurabilmek için yumruğunu ısıyor. Damaya’nın anasının utancını duyduğunu duyarlarsa çocuk taciri Damaya’nın ne beter bir velet olduğunu anlar. Kötü mü olur?

Belki ailesi onun için daha az para alır. Bu fikir bile kahkaha atmasına yeter çünkü Damaya ebeveynlerinden nefret eder. Nefret eder ve onları sinirlendirecek her şey Damaya’yı mutlu eder.

Yumruğunu sertçe ısıyor ve kendinden utanıyor çünkü Ana ve Baba Damaya’yı böyle şeyler düşünebildiği için satıyorlar.

Ayak sesleri yakınlarında beliriyor. “Burası soğuk,” diyor adam.

“Donacak kadar soğuk olsaydı onu eve alırdık,” diyor Ana. Damaya bir kez daha kadının sesindeki içlerlemiş, savunmacı tona güleyazıyor.

Ama çocuk taciri Ana’yı umursamıyor. Ayak sesleri

yaklaşıyor, yaklaşıyor ve... tuhaf. Damaya adımları duyumsayabilir. Pek çok insan yapamaz. Depremler falan gibi büyük şeyleri duyumsayabilirler ama adım gibi küçük şeyleri değil. (Bunu yapabildiğini tüm hayatı boyunca biliyordu ama şimdi bunun bir uyarı olduğunu keşfediyor.)

Yerle doğrudan teması olmadığında anlam vermesi daha zor, her şey ahırın tahtalarından, onları bir arada tutan çivilerden yansıyarak ona ulaşıyor ama yine de, bir kat yukarıdan bile ne beklemesi gerektiğini anlıyor. Darbe, darbe, adım ve sonra derinliklerde yankılanması, darbe, darbe, darbe, darbe. Ama çocuk tacirinin adımları bir yere gitmiyor, yankı yapmıyor. Onları duyabiliyor ama duyumsayamıyor. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Ve şimdi merdivendenden tırmanıyor, Damaya'nın samanların altına gizlendiği asma kata çıkıyor.

"Aha," diyor çıktığında. "Burası daha sıcak."

"DamaDama!" Ana'nın sesi artık öfkeden çılgına dönmüş. "Hemen buraya gel!"

Damaya iyice büzülüp ses çıkarmıyor. Tacirin adımları yaklaşıyor.

"Korkmana gerek yok," diyor o müzikal konuşmasıyla. Daha yakın. Sesinin tahtaların içinden, yerin içinden, kayalardan yankılandığını duyabiliyor. Daha da yakın. "Sana yardım etmeye geldim Damaya Yükçeker."

Nefret ettiği bir şey daha. Fayda adı. Yük çekebildiği falan yoktu, Ana'nın da öyle. Bu "Yükçeker" sadece atalarının bir cemiyete girebilecek kadar şanslı olduğu anlamına geliyordu ama bu şanslarıyla daha ayrıcalıklı bir yer edinecek kadar sıradışı değillerdi. Vakti zamanında,

“İşler çetrefilleştiğinde Yükçekerler tıpkı kimsesiz olanlar kadar kolaylıkla bir kenara atılır,” demişti erkek kardeşi Cahaga onu sinir etmek için. Sonra kahkaha atmıştı, sanki bu komik bir şeydi. Sanki şakaydı. Elbette Chaga, Baba gibi bir Dirençli’ydi. Ne kadar dara düşerlerse düşsünler, hastalık, kıtlık gibi ihtimallere karşın tüm cemiyetler onları elde tutmak zorundaydı.

Adamın ayak sesleri saman yığınının hemen yanında duruyor.

“Korkmana gerek yok,” diyor bir kez daha, sesi daha yumuşak. Ana hâlâ alt katta ve muhtemelen onu duyamıyor. “Annenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.”

Damaya içini çekiyor.

Aptal değil. Adam bir çocuk taciri ve çocuk tacirleri korkunç şeyler yapar. Ama o sözleri söylediği için ve ‘Damaya’nın da bir parçası artık öfkeli ve korkmuş halde olmaktan sıkıldığı için kıpırdanıyor. Yumuşak, sıcak yığının içinden çıkıp oturuyor ve düğümlenmiş saçlarıyla saman sapları arasından adama bakıyor.

Sesi kadar tuhaf bir adam ve Palela yakınlarında bir yerlerden gelmediği kesin. Cildi neredeyse bembeyaz, kâğıt gibi, o kadar ki güneş tepedeyken açıkta yakalansa buhar olur. Teniyle birlikte uzun, düz saçlarına bakınca Kutup’lu olabilir ama eski bir patlamadan kalmış toprak gibikapkara saçlar bu tanıma uymuyor. Doğu Yakalılar’ın saçları siyah olur ama tenleri de öyle. Üstelik kocaman bir adam. Uzun, Baba’dan bile daha geniş omuzlu. Ama Baba’nın geniş omuzları fıçı gibi göğüsle birleşirken bu adamın vücudu üçgen gibi. Bu adamla ilgili her şey ince ve sade. Bir ırk atfedemiyor.

Ama Damaya'yı asıl şaşırtan adamın gözleri. Neredeyse beyaz. Gözleklerini görebiliyor ama irisleri yakından bakınca bile akından zar zor ayrılıyor. Gözbebekleri ahırın loş ışığında genişlemiş ve renksiz bir çöl gibi büyüleyici. Böyle gözler olduğunu duymuştu. Hikâyeler ve Taş İrfanı'nda anlatılırdı, bu renge Buz Beyazı denirdi. Ender görünürdü ve hep kötüye alametti.

Ama çocuk taciri Damaya'ya gülümseyince hiç düşünmeden karşılık veriyor. Ona hemen güveniyor. Yapmaması gerektiğini biliyor ama yine de güveniyor.

"Ve işte buradayız," diyor adam, Ana duymasın diye hâlâ alçak sesle konuşuyor. "DamaDama Yükçeker, değil mi?"

"Sadece Damaya," diye cevaplıyor otomatik olarak.

Adam başını zarifçe eğiyor ve elini uzatıyor. "Anlaşıldı. O halde bize katılacak mısın Damaya?"

Damaya kıpırdamıyor, adam da onu çekmiyor. Sadece olduğu yerde bekliyor, taş kadar sabırlı, elini uzatmış halde. On nefes geçiyor. Yirmi. Damaya onunla gitmek zorunda olduğunu biliyor ama sanki seçme hakkı varmış gibi hissetmek hoşuna gidiyor. En sonunda adamın elini tutup onu kaldırmasına izin veriyor. Damaya üzerindeki samanları mümkün mertebe temizlerken adam elini tutmaya devam ediyor sonra onu biraz daha yanına çekiyor. "Bir dakika."

"Hı?" Çocuk tacirinin eli hızla Damaya'nın arkasına uzanıyor ve daha o şaşırmaya bile fırsat bulamadan kafatasının arkasına yumuşakça iki parmağını bastırıyor. Bir anlığına gözlerini kapatıp titriyor ve sonra bir nefes alıp Damaya'yı bırakıyor.

"Önce iş," diyor gizemli bir havayla. Damaya başının arkasına dokunuyor, adamın parmaklarının temasını hâlâ

hissedebiliyor, kafası karışık. “Şimdi alt kata inelim.”

“Ne yaptın?”

“Sadece küçük bir ritüel. Kaybolursan seni bulmamı kolaylaştıracak bir şey.” Bunun ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yok. “Haydi, gel. Annene benimle geldiğini söylemem gerek.”

Demek doğru. Damaya dudaklarını ısıyor ve adam merdivene doğru giderken bir adım arkasından takip ediyor.

“Pekâlâ, oldu bitti,” diyor çocuk taciri zemin kattaki Ana’nın yanına geldiklerinde. (Ana Damaya’yı görünce muhtemelen kızgınlıkla iç çekiyor.) “Eşyalarını toparlayabilirseniz –bir iki parça giysi, yolculuk için yiyecek bir şeyler, bir palto– yola çıkalım.”

Ana şaşkınlıkla dikiliyor. “Paltosunu başkasına verdik.”

“Başkasına mı verdiniz? Kışın mı?”

Yumuşakça konuşuyor ama Ana huzursuz görünüyor. “İhtiyacı olan bir kuzeni vardı. Eh, bizim dolaplarımız şık şıkırdım kıyafetlerle dolup taşmıyor. Hem...” Ana tereddüt edip Damaya’ya bakıyor. Damaya bakışlarını kaçırıyor. Ana’nın paltoyu verdiği pişman olup olmadığını görmek istemiyor. Özellikle pişman olmadığını.

“... hem orojenlerin soğuğu hissetmediğini duydunuz,” diyor adam bezgin bir tavırla. “Bu bir efsane. Herhalde kızınızın üşütüp hasta olduğunu fark etmişsinizdir.”

“Ah, ben...” Ana bocalıyor. “Evet. Ama sandım ki...”

Damaya’nın yalan söylediğini düşünmüştü. Damaya’nın kreşten geldiği, onu ahıra yerleştirdikleri o gün de öyle demişti. Ana, yüzü gözyaşlarıyla yol yol olmuş halde, öfkeden kudurmuş, Baba ise dudakları bembeyaz, sessizce oturmuştu. Damaya yalan söylemişti, bir canavar-

ken çocukmuş gibi rol kesmişti. İşte canavarlar böyleydi, Damaya'yla ilgili yanlış giden bir şeyler olduğunu hep biliyordu, küçük yalancının tekiydi.

Adam başını sallıyor. "Her halükârda, soğuğa karşı korunması gerekecek. Ekvator'a yaklaştıkça hava ısınacak ama oraya varana kadar haftalarca yolda olacağız."

Ana'nın çenesi kasılıyor. "Yani onu gerçekten Yumes'e götürüyorsunuz."

"Elbette. Ben..." Adam ona bakıyor. "Ah." Damaya'ya bir bakış atıyor. Her ikisi de Damaya'ya bakıyor, bakışları kaşındırıyor. Damaya irkiliyor. "Demek onu öldürmeye geldiğimi düşünseniz bile cemiyet şefinizin beni çağırmasını istediniz."

Ana geriliyor. "Yok. Öyle değil. Ben..." Yana düşen elleri gevşiyor. Sonra utanmış gibi başını eğiyor ama Damaya numaradan yaptığını biliyor. Ana yaptığı hiçbir şeyden utanmaz. Utansa neden yapsın ki?

"Sıradan insanlar, onun gibi... onun gibi çocuklara bakamaz," diyor Ana sessizce. Adam bir anlığına Damaya'yla göz göze geliyor. "Okulda bir çocuğu neredeyse öldürüyordu. Bir çocuğumuz daha var. Üstelik komşular ve..." Aniden omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırıyor. "Hem bu her vatandaşın görevi değil mi?"

"Tabii, tabii. Sizin fedakârlığınız herkesin iyiliği için." Basmakalıp sözler şükran ifade ediyor. Adamın ses tonu ise öyle değil. Damaya bir kez daha adama bakıyor çünkü çocuk tacirleri çocukları öldürmez. Bu amaçlarına aykırı. Üstelik Ekvator'a gitmek de neyin nesi? Orası çok, çok güneyde. Çocuk taciri Damaya'ya bakıyor ve her nasılsa kızın durumu anlamadığını fark ediyor. O korkunç göz-

lerle imkânsız gibi görünse de ifadesi yumuşuyor.

“Yumenes’e,” diyor hem Anne’ye hem Damaya’ya. “Evet. Onu Merkez’a sokabileceğim kadar genç. Orada lanetini kullanmayı öğrenmek üzere eğitim görecek. Onun da fedakârlığı herkesin iyiliğine olacak.”

Damaya ne kadar yanıldığını anlayarak ona bakıyor. Ana Damaya’yı satmıyor. Baba’yla birlikte onu veriyorlar. Aslında Ana ondan nefret de etmiyor, korkuyor. Fark eder mi? Belki. Damaya bu aydınlanmayla birlikte ne hissetmesi gerektiğini bilemiyor.

Ve adam... Adam bir çocuk taciri değil. O...

“Sen bir Muhafız* mısın?” diye soruyor emin olmasına rağmen.

Adam tekrar gülümsüyor. Gardiyanları hiç böyle hayal etmemişti. Hayallerinde hep uzun boylu, soğuk ifadeli, gizli bilgilere haiz ve silah kuşanmış olurlardı. Adam en azından uzundu.

“Evet,” diyor adam elini tutarak. İnsanlara dokunmayı de pek seviyor, diye düşünüyor Damaya. “Senin Muhafızın.”

Ana içini çekiyor. “Size bir yorgan verebilirim.”

“İş görür. teşekkürler.” Sonra adam, bekleyişle sessiz kalıyor. Birkaç nefes sonra Ana adamın yorganı getirmesini beklediğini anlıyor. Huzursuzca başını sallayıp sırtı kaskatı, ahırını terk ediyor. Damaya adamla yalnız kalıyor.

“Al,” diyor adam omuzlarına uzanıp. Üniforma benzeri bir şey giyiyor: Yenleri bol, uzun, kolalanmış kolları olan bir gömlek ve koruyucu görünmesine rağmen kaşındırarak gibi duran bordo bir kumaştan pantolon. Muh’ın

* Orojenleri eğitim, işkence veya suikastla kontrol altına almakla görevli avcı, savaşçı ve suikastçilerin fayda-sınıfı. (ç.n.)

yorganını hatırlatıyor. Kısa bir pelerini var ama sıcak tutmaktan ziyade süs gibi duruyor. Ama onu çıkarıp Damaya'ya sarıyor. Damaya'nın üzerinde bir elbise olacak kadar uzun ve adamın beden ısısı yüzünden sımsıcak.

“Teşekkür ederim,” diyor Damaya. “Kimsin sen?”

“Adım Warrant’lı Muhafız Schaffa.”

Warrant diye bir yeri daha önce hiç duymamıştı ama herhalde vardı çünkü var olmasa bir cemiyet adı olamazdı. “Muhafız bir fayda-sınıfı mı yani?”

“Muhafızlar için öyle.” Bunu ağzında yaya yaya söyleyince Damaya’nın yanakları utançla kızarıyor. Kafası karışarak kaşlarını çatıyor. “O zaman Mevsim geldiğinde sizi atacaklar mı? Ama...” Hikâyelerden biliyor ki Muhafızlar pek çok şey olabilir: büyük savaşçılar, avcılar ve bazen de –hatta sık sık– suikastçiler. Zor zamanlar geldiğinde cemiyetlerin böyle insanlara ihtiyacı olur.

Schaffa omuz silkip, eski bir ot balyasının üzerine oturmak için hareketleniyor. Damaya’nın da arkasında bir balya var ama o ayakta kalmayı tercih ediyor çünkü oturan adamla aynı hizada olmak hoşuna gidiyor. Adam, otururken bile uzun ama eskisi kadar değil.

“Merkez’in orojenleri yerküreye hizmet eder,” diyor. “Bundan böyle fayda adın olmayacak çünkü artık sağladığın fayda olduğun şeyden kaynaklanıyor, ailevi bir bağdan değil. Bir orojen çocuk doğduğu günden itibaren, eğitim almasa bile bir sarsıntıyı engelleyebilir. Sen bir orojensin. Bir cemiyete ait olsan da olmasan da. Ama eğitimle ve Merkez’daki diğer orojenliğin rehberliğinde sadece bir cemiyet için değil tüm Sükûnet için fayda sağlayabilirsin.” Ellerini açıyor. “Bir Muhafız olarak, gözetimim-

deki orojenler vasıtasıyla benim de benzer bir görevim var. Bu nedenle, onların muhtemel kaderini paylaşmam son derece münasip.”

Damaya o kadar çok şeyi merak ediyor, aklında öylesine çok soru var ki hangisini önce soracağına karar veremiyor. “Sende...” Kavramı zihninde evirip çeviriyor, kelimeleri, olduğu şeyi kabullenmeyi... “Benim gibi başkaları da mı var?” Kelimeleri tükendi.

Schaffa kızın hevesini hissetmiş ve bundan memnun olmuş gibi gülüyor. “Artık altınızın Muhafızıyım,” diyor sanki Damaya’ya doğru ifade biçiminin doğruluğunu anlatmak ister gibi başını eğerek. “Sen dahil.”

“Hepsini Yumenes’e mi götürdün? Benim gibi, bu halde bulup...”

“Tam olarak değil. Bazıları Merkez’da doğup benim gözetimime verildi, bazıları diğer Muhafızlardan miras kaldı. Bazılarını da orta kuzey enlem kuşağının bu taraflarında devriye görevi verildiğinden beri ben buldum.” Ellerini açıyor. “Ebeveynlerin orojen çocuklarını Palela’nın şefine rapor ettiklerinde, o Brevard’a telgraf çekti. Orası da haberi Geddo’ya onlar da Yumenes’e iletti; onlar da bana haber verdiler.” İçini çekiyor. “Mesajın gelmesinden bir gün sonra Brevard’daki düğüm noktasını kontrol etmeye gelmiş olmam tamamen tesadüf eseri idi. Yoksa iki hafta daha haberim olmazdı.”

Damaya Yumenes onun için bir efsaneden ve Schaffa’nın bahsettiği diğer yerler de sadece kreş kitabındaki isimlerden ibaret olsa da Brevard’ı biliyor. En yakın kasaba orasıydı ve Palela’dan çok çok daha büyüktü. Baba ve Chaga her ekim sezonu başında oraya gidip çiftlik paylarını sa-

tarlardı. Sonra adamın sözlerinin anlamını kavlıyor. Bu ahırda, donarak ve bir köşeye sıçarak geçireceği iki hafta daha. Adamın mesajı Brevard'da almasına sevinmişti.

“Çok şanslısın,” diyor adam muhtemelen ifadesini görerek. Kendi ifadesi acılaşıyordu. “Çoğu ebeveyn doğru şeyi yapmaz. Bazıları çocuklarını Merkez ve Muhafızların tavsiye ettiği gibi tecrit etmez. Bazen de ederler ama biz gelene kadar vakit çoktan geçmiş olur ve Muhafız varana kadar linççi tayfa çocuğu alıp ölene kadar döver. Ebeveynlerin hakkında kötü düşünme Dama. Yaşıyor-sun, sağlığın yerinde ve bu küçük bir şey sayılmaz.”

Damaya bunu kabullenmek istemezcesine dudak büküyor. Adam içini çekiyor. “Ve bazen de,” diye devam ediyor. “orojen bir çocuk sahibi olan ebeveynler çocuğu saklamaya çalışır. Bir Muhafız’ı ve eğitimi olmadan yetiştirmeyi dener. Bunun sonu hep kötüye varır.”

Bu, son iki haftadır, okulda olan o olaydan beridir Damaya’nın aklını kurcalayan şeydi. Ana babası onu sevsydi asla ahıra kitlemezlerdi. Bu adamı çağırılmazlardı. Ana o korkunç şeyleri söylemezdi. “Neden?” diye pathıyor adamın tüm bunları bilerek anlattığını fark etmeden. Beni saklayıp kollamalarını isteyip istemediğini öğrendi ve şimdi gerçeği biliyor, diye düşündü. Damaya eliyle pelerini sıkı sıkıya tutup sıcaklığına sarındı ama Schaffa belli belirsiz başını salladı.

“Öncelikle bir çocukları daha var ve kaydedilmemiş bir orojeni sakladığı öğrenilen herkes, en azından cemiyetinden dışlanmakla cezalandırılır.” Damaya bunu biliyor ama bu bilgiye içerliyor. Ona değer veren bir aile olsaydı riski göze almaz mıydı? “Ailen evlerini kaybetmeyi, geçim kay-

naklarından olmayı ve her iki çocuklarının da velayetinin ellerinden alınmasını göze alamazdı. Her şeyi kaybetmek-tense bazı şeyleri korumayı seçtiler. Ama asıl tehlike senin ne olduğun Dama. Ne kadın olduğunu ne de zekânı saklayabilirsin. Orojen olduğunu da.” Kız kızarıyor, bunun bir övgü olup olmadığından emin değil. Adam gülümseyince iltifat olduğunu anlıyor. Adam sözlerine devam ediyor:

“Yerküre her hareket ettiğinde onun çağrısını hissedeceksin. Her tehlike anında içgüdüsel olarak en yakın ve sıcak hareket kaynağına uzanacaksın. Bunu yapabilme yeteneği güçlü bir adamın yumruklarıyla ilişkisine benzer. Bir tehlike ortaya çıktığında elbette kendini korumaya çalışacaksın. Ve bunu yaptığında insanlar ölecek.”

Damaya irkiliyor. Schaffa tekrar gülümsüyor, her zamanki gibi nazik. Ama sonra Damaya o günü düşünüyor.

Öğle yemeğinden sonra oyun bahçesindeydiler. Fasulye dürümünü yemiş, Limi ve Shantare ile birlikte, diğer çocuklar yemek savaşı yapar ya da oyun oynarken gölün kenarındaki her zamanki yerlerinde oturmuşlardı. Çocukların bazıları da bahçenin bir köşesine toplaşmış toprağı kazıyor ve birbirlerine fısıldıyorlardı. O öğleden sonra bir jeometri sınavı vardı. Sonra Zab üçünün yanına gelip özellikle Damaya’ya bakarak “Senden kopya çekmeme izin ver,” demişti.

Limi kıkırdamıştı. Zab’ın Damaya’dan hoşlanışını düşünüyordu. Damaya ondan hoşlanmıyordu çünkü sinir bozucuydu, hep Damaya’yla dalga geçer, ona aptal isimler takar, bağırana kadar dırter ve bu yüzden öğretmenden azar işitmesine sebep olurdu. O yüzden Zab’a “Başımı belaya sokmayacağım,” dedi.

Zab “Eğer doğru yaparsan belaya bulaşmazsın. Sadece kâğıdını bana doğru çevir...”

“Hayır,” demişti bir daha. “Doğru yapmayacağım. Çünkü hiç yapmayacağım. Git başımdan.” Arkasını dönüp Zab gelmeden önce konuştuğu Shantare’ye bakmıştı.

Hemen ardından kendini yerde bulmuştu. Zab iki eliyle birlikte onu kayanın üzerinden itmişti. Tam anlamıyla bir takla atmış ve sırt üstü düşmüştü. Sonradan –o anı düşünmek için ahırda iki haftası olmuştu– Zab’ın yüzünden bu kadar kolay düşmesine çok şaşırmış bir ifade olduğunu hatırlayacaktı. Ama o sırada bildiği tek şey yerde olduğuydu. Çamurlu yerde. Tüm sırtı buz kesmiş, ıslanmış ve kirlenmişti, etrafını ezilmiş çimen ve gübre kokusu sarmış, saçına, en iyi üniformasına bulaşmıştı. Ana o kadar kızacaktı ki. Ve o da o kadar kızmıştı ki havayı kavrayıp...

Damaya titriyor. İnsanlar ölecek. Schaffa sanki zihnini okurmuş gibi başını salladı.

“Sen bir lavtaşı camısın Dama,” diyor yumuşakça. “Yerküre’ye bir hediyesin ama hiç unutma Toprak Baba bizden nefret eder ve hediyeleri nadiren bedelsiz ya da güvenlidir. Seni alırsak hak ettiğin özen ve saygıyla davranarak bileyleyeceğiz. Ancak o zaman değerli olacaksın. Ama seni olduğun gibi bırakırsak seni sinirlendiren ilk adamı kemiklerine kadar biçersin. Ya da daha beteri, birçok insanı perişan edersin.”

Damaya Zab’ın yüzündeki bakışı hatırlıyor. *Neredeyse beni öldürüyordun*, demişti.

Onu yakından izleyen Schaffa gülümsemeyi hiç bırakmıyor.

“Senin hatan değildi,” diyor. “Orojenler hakkında söylenen çoğu şey doğru değil. Böyle doğmak senin ya da ebeveynlerinin bir hatasından kaynaklanmıyor. Ne onlara ne de kendine öfkelen.”

Damaya adamın haklı olduğunu bilerek ağlıyor. Hepsi, söylediklerinin tümü doğru. Onu buraya tıktığı için Ana’dan nefret ediyordu, ona izin verdikleri için Baba ve Chaga’dan nefret ediyordu, böyle doğup da hepsini hayal kırıklığına uğrattığı için kendinden de nefret ediyordu.

“Şşşş,” diyor adam ayağa kalkıp onun yanına gelirken. Diz çöküp Damaya’nın ellerini tutuyor, Damaya daha beter ağlıyor. Ama Schaffa ellerini acıtacak kadar sıkınca durup nefes alıyor ve gözyaşlarının arasından ona bakıyor. “Ağlamamalıydın küçük. Annen yakında dönecek. Seni görebileceklerse asla ağlama.”

“N-ne?”

Çok üzgün görünüyor. Damaya’ya mı üzüldü? Uzanıp yanağını okşuyor. “Güvenli değil.” Damaya ne demek istediğini anlamıyor.

Yine de ağlaması duruyor. Elleriyle yanaklarını silerken adam uzanıp kalan son gözyaşını parmağıyla alıyor ve hızla inceleyip başını sallıyor. “Muhtemelen annen anlayacak ama diğerleri anlamaz.”

Ahır kapısı gıcırıyor ve Ana dönüyor, bu kez arkasında Baba da var. Baba’nın çenesi kasılmış ve Ana onu ahıra kitlediğinden beri onu görmemiş olsa da Damaya’ya bakmıyor. İkisi de, Ana’nın uzattığı yorgan ve kutuya teşekkür etmek için başını sallayan Schaffa’ya odaklanmış halde.

“Atınıza su verdik,” diyor Baba sertçe. “Yanınıza yem de ister misiniz?”

“Gerek yok,” diyor Schaffa. “İyi yol alabilirsek gece çökerken Brevard’a varırız.”

Baba kaşlarını çatıyor. “Zorlu bir sürüş.”

“Evet. Ama Brevard vardığımızda bu kasabadan aklı-na esip de Damaya’ya daha kaba bir elveda demek isteyen kimse olmayacak.”

Damaya’nın adamın ne kastettiğini anlaması zaman alıyor, sonra fark ediyor: Palela’nın halkı onu öldürmek isteyecek. Ama bu yanlış değil mi? Yapamazlar, değil mi? Tanıdığı insanları düşünüyor. Kreşteki öğretmenleri, Diğer çocukları. Muh ölmeden önce ona yarenlik eden handaki yaşlı hanımları.

Baba da düşünüyor, yüzünden anlayabiliyor. Sonra kaşlarını çatıp Damaya’nın da aklındakileri dile getirmek üzere ağzını açıyor. Öyle bir şey yapmazlar. Ama kelimeleri telaffuz edemeden susuyor. Arkasını dönmeden önce Damaya’ya bir bakış atıyor, yüzü ısırtıp dolu.

“Al bakalım,” diyor Schaffa, Damaya’ya yorganı uzatarak. Muh’uh yorganı. Yorganı görür görmez Ana’ya bakıyor ama Ana ona bakmıyor.

Ağlamak güvenli değil. Schaffa’nın pelerinini çıkarıp yerine yorgana sarınırken, tatlı kokusunu içine çeker, tanıdık kaşıntıyı hissederken bile yüzünü ifadesiz tutuyor. Schaffa’yla göz göze gelince adam onaylayarak hafifçe başını sallıyor. Sonra elini tutup onu ahır kapısına yönlendiriyor.

Ana’yla Baba onları izliyorlar ama ağızlarını bıçak açmıyor. Damaya da konuşmuyor. Bir kez eve bakıyor ve kıpırdanan perdeler arasından birini hayal meyal fark ediyor. Ona okumayı, eşeğe binmeyi, taş kaydırmayı öğ-

reten abisi Chaga. Ona hoşçakal demek için elini bile sal-
lamıyor ama artık biliyor ki bunun sebebi nefret değil.

Schaffa Damaya'yı şimdiye kadar gördüğü en büyük
atın terkisine kaldırıyor. Kocaman, parlak kıvılcık doru atın
uzun bir boynu var. Sonra Damaya'nın arkasına tırma-
nıp, yorganı bacaklarına doluyor ki kızın bacakları bere-
lenmesin veya donmasın. Ardından yol koyuluyorlar.

“Arkana bakma,” diye öğütüyor Schaffa. “Böylesi daha
kolay.” Damaya bakmıyor. Sonradan, adamın bunda da
haklı olduğunu anlayacak.

Gerçi çok daha sonra da, keşke baksaymışım diyecek.

[belirsiz] buz beyazı gözler, küllerin savurduğu saçlar,
keskin burun, bileyli dişler, tuzla çatallanan dil.

Tablet İki, “Yarı Gerçek”, sekizinci ayet

yola çıktın

Hâlâ, kim olacağına karar vermeye çalışıyorsun. Son zamanlarda olduğun kişinin artık bir anlamı yok, o kadın Uche'yle birlikte öldü. Mütevazılığıyla, sessizliğiyle, sıradanlığıyla bir halta yaramaz. Hele böylesine sıra dışı şeyler olmuşken. Ama hâlâ Nassun'un nereye gömüldüğünü ya da Jija'nın onu gömmeye zahmet edip etmediğini bilmiyorsun. Kızına veda etmeden onun sevdiği anne olarak kalman gerekecek. O yüzden ölümün kapını çalmasını beklememeye karar veriyorsun.

Sana geliyor, belki de tam şu anda olmasa da çok yakında. Yine de kuzeyden gelen, herkesin Tirimo'yu vurması gerektiğini bildiği büyük sarsıntı kasabayı ıskaladı. Duyuiliği yanıltmaz. Özellikle böylesine gürültülü, sınırları ayağa kaldıracak ve zihnine çılgınlık attıracak bir güç söz konusuyken. Yeni doğanlardan tecrübeli yaşlılara kadar herkes bu sarsıntının gelişini duyumsadı. Ve Tirimo halkı, daha talihsiz kasaba ve kentlerden çıkıp yola

düşen mültecilerden hikâyeleri dinlemeye başlamıştı bile. Rüzgârda asılı sülfürü fark etmişlerdir. Git gide tuhaf bir hale bürünen göğe bakıp değişimin kötü bir alamet olduğunu fark etmişlerdir. (Gerçekten öyle.) Belki de şefleri Rask en sonunda birilerini Sume'a, yan vadideki kasabaya bakmaya göndermiştir. Orada Tirimolu çok aile yaşıyordu, iki kasaba nesillerdir mal ve insan takas ederdi. Elbette cemiyet her şeyin üzerindeydi ama açlıktan ölmedikleri sürece ırk ve akrabalık bağlarının da bir anlamı vardı. Rask, şimdilik cömert olabilirdi. Belki.

Ve bir kez izciye dönüp de Sume'da görececeklerini bildiğin yıkımı ve kurtulan olmadığını –en azından çok fazla– haber verdiklerinde artık inkâr edilemez gerçekle yüzleşeceklerdi. Bu da geride bir tek dehşeti bırakacaktı. Korkmuş insanlar günah keçisi aramaya başladılar.

Bu yüzden bir şeyler yemek için kendini zorluyorsun, bu kez Jija ve çocuklarla yediğin yemekleri hatırlamamak için çaba harcıyorsun. (Kontrol edemediğin gözyaşları kontrol edemediğin bulantıdan çok daha iyi sayılır tabii ama ıstırabını seçemezsin ki.) Sonra sessizce Lerna'nın bahçe kapısından süzülüp evine dönüyorsun. Etrafta kimsecikler yok. Herkes Rask'ın orada haber veya görev almak üzere bekliyor herhalde. Evdeki dolaplardan birinde ailenin zor zamanlar için tuttuğu bir çuval var. Uche'nin ölümüne dövüldüğü salonda oturup ihtiyacın olanları ayırıyor, olmayanları çıkarıyorsun. Nassun'un küçüklüğünden kalma sıcak tutacak bir takım yolculuk kıyafetini görünce Jija'yla bu çantayı uzun zaman önce hazırladığınızı hatırlıyorsun. Uche doğmadan önceydi ve o zamandan beri ihmal etmişsin. Bir parça kurutulmuş

meyve beyaz küf kaplanmış, hâlâ yenebilir ama o kadar da çaresiz değilsin. (Henüz değilsin). Çuvalda Jija'yla birlikte ev sahibi olduğunuzu kanıtlayan, vergilerinizi zamanında ödediğinizi ve Tirimo cemiyetinden Dirençli fayda-sınıfına ait olduğunuzu kanıtlayan evraklar var. Bunları, son on yıldaki tüm finansal ve yasal varlığını küflü meyvelerin yanına bırakıyorsun.

Plastik bir cüzdandaki paralar –kâğıt para çünkü epey yüklü– insanlar durumun ne kadar kötü olduğunu anladığında bir işe yaramaz hale gelecek ama o zamana kadar değerliler. Sonrasında ancak ateş yakmaya yararlar. Jija'nın ısrarla aldırıldığı ve bir kere bile kullanmadığının –senin doğal malzemelerden yapılan bıçakların daha iyiydi– obsidiyen deri yüzme bıçağını tutuyorsun. Takas edilebilir mal. Ya da en azından gerektiğinde tehdit etmek için kullanırsın. Jija'nın botlarını da takas edebilirsin zira iyi durumdalar. Nasılsa onları bir daha giymeyecek çünkü çok yakında onu bulup geberteceksin.

Duraklıyorsun. Bu fikri, olmaya karar verdiğin kadına daha iyi uyacak bir şeyle değiştiriyorsun. Çok daha iyisiyle: Onu bulup neden yaptığını soracaksın. Nasıl yapabildiğini. Sonra da ona en önemli şeyi, kızının nerede olduğunu soracaksın.

Buruş buruş çuvalı toplayıp Jija'nın teslimatlar için kullandığı el arabasına yüklüyorsun. Arabayı iteklerken kimse dönüp ikinci kere bakmayacak çünkü birkaç gün öncesine kadar seni sık sık Jija'nın seramiklerini ve taş ustalığıyla ilgili malzemeleri taşımasına yardım etmek için o arabayı sürerken görürlerdi. Eninde sonunda birileri Şef Mevsim Yasası'nı ilan etmek üzereyken ne demeye

teslimatla uğraştığını merak edecekti tabii. Ama ilk başta çoğu kişinin aklına bile gelmez, ki önemli olan da bu.

Çıkarken Uche'nin günlerce yattığı noktadan geçiyorsun. Lerna cesedi alıp battaniyeyi bırakmış, kan damlaları görünmüyor. Yine de oraya bakmaktan kaçınıyorsun.

Evin, kasabanın bu tarafındaki pek çok evden biri, surun güney ucuyla kasabanın parkının arasında. Jija'yla birlikte bir ev almaya karar verdiğiniizde burayı sen seçmiştin çünkü sıra sıra ağaçlarla dolu, dar bir sokakta, تنها bir yerdeydi. Parkın içinden doğrudan kasaba merkezine gidilebilirdi ve Jija da bundan pek hoşlanırdı. Bu yüzden hep tartışardınız çünkü sen ne kadar insanlara gereğinden fazla tahammül etmekten kaçınıyorsan rahat duramayan bir sürü hayvanı olan Jija da sessizlikten o kadar nefret ederdi.

İçinden yükselen kesif, kıyıcı, köpüren öfke seni şaşırtıyor. Çılgılık atmamak ya da o lanet bıçağıyla birilerini (mesela kendini?) bıçaklamamak için evin kapısında durup pervaza tutunuyor ve derin derin nefes alıyorsun.

Ya da daha beterini yapabilirsin: Isıyı düşürebilirsin.

Tamam. Yanılmışsın. Bir yas tutma yöntemi olarak, bununla kıyaslanınca bulantı o kadar da fena değildi.

Ama bunlara ayıracak vaktin de takatin de yok. Başka şeylere odaklanmalısın. Herhangi bir şeye. Artık dışarıda olduğun için ayırdına vardığın hava. Sülfür kokusu ağırlaşmıyor, en azından şimdilik, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Yakınlarda açık yerküre çatlaklarının olmadığını duyumsuyorsun. Bu da sülfürün kuzeyden, İmparatorluk Yolu'ndaki mültecilerin daha sadece söylentileri taşıma-

sına rağmen senin bir sahilden diğerine, kıta boyunca açıldığını bildiğin o korkunç yarıktan fışkırdığı anlamına geliyor.

Sülfür yoğunluğunun artmamasını diliyorsun çünkü eğer artarsa insanlar öğürerek boğulmaya başlayacak, bir daha yağmur yağdığında deredeki balıklar ölecek ve toprak çürüyecek...

Tamam. Bir nebze daha iyisin. Bir an sonra evini ardında bırakıp yürüyebilir olacaksın, sakın maskeni takındın bile.

Etrafta çok insan yok. Herhalde Rask en sonunda resmi tecridi emretti. Tecrit süresince cemiyet kapıları kapalı olacak ve gözetleme kulelelerin oralarda dolanan insanlara baktığında Rask'ın çoktan önlem alarak nöbetçiler yerleştirdiğini tahmin ediyorsun. Kaçışını zorlaştıracak başka şeyler yapmadığını umuyorsun.

Pazaryeri kapalı, en azından şimdilik. Böylelikle kimse istifçilik veya karaborsacılık yapamayacak. Gün batımında sokağa çıkma yasağı başlayacak ve kasabanın işleyişiyle korunmasında hayati önemi olmayan tüm işyerleri kapanacak. Herkes işlerin nasıl yürüyeceğini biliyor. Herkesin görevleri belli ama bu görevlerin pek çoğu evden yapılabilir. Saklama sepetleri örmek, evdeki tüm yenebilir meyveleri kurutmak, eski alet ve kıyafetleri kullanılabilir hale getirmek...

İrfanın buyruğu ve izleyen kurallarla prosedürlerin belirlediği her adım son derece etkin ve eş zamanlı yürütüldüklerinde geniş, endişeli insan gruplarını oyalarken bir yandan da fayda üretmek üzerine kurulu. Her ihtimale karşın.

Yine de parkın yanındaki patikadan aşağı doğru yürürken –tecrit sırasında kimse parkın içinden geçmezdi, bu bir kural gereği değildi, sadece böyle zamanlar güzel karanfilleri ve yaban çiçekleriyle yeşil arazi onlara bakacakları bir güzellikten ziyade ekin ekilebilecek toprak olarak görünürdü– ortalıkta dolanan diğer Tirimo sakinlerine bakıyorsun. Pek çoğu Yükçekerler'den. Bir grup, çiftlik hayvanları için yeşilliğin bir kenarına ağıl yapıyor. Bir şeyler inşa etmek zor iş ve çalışanlar el arabasıyla gelip geçen kadını farkedemeyecek kadar yaptıkları işe dalmışlar. Yürüdükçe birkaç yüzü tanır gibi oluyorsun; pazarda, kasabada veya Jija'nın işyerinde görmüş olmalısın. Onlar da sana şöyle bir bakıp geçiyor. Yabancı olmadığını bilecek kadar tanıdılar. Şimdilik, aynı zamanda rogga'nın anası olduğunu hatırlayamayacak ya da rogga veledinin hangi ebeveyninden bu laneti miras aldığını düşünemeyecek kadar meşguller.

Kasabanın merkezinde daha çok insan var. Herkesle aynı hızda yürüyüp aralarına karışıyor, sana selam verenlere başını sallıyor, yüz ifadenin tuhaf bir hale bürünmemesi için hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorsun. Şef'in ofisi arı kovanı gibi, blok kaptanları ve sınıf sözcüleri hangi tecrit görevlerinin tamamlandığını raporlayıp tekrar görev başına dönüyorlar. Diğerleri ise Sume'de ya da diğer yerlerde neler olup bittiğine dair en ufak bir şey duyma umuduyla ortalıkta geziniyor ama burada bile kimsenin umurunda değilsin. Neden umursasınlar ki? Hava kırılmış yerkürenin kokusuyla dolu ve yirmi kilometrelik bir çember dahilinde insanlar şimdiye dek duydukları en büyük depremi yaşadılar. Endişelenecekleri daha önemli meseleler var.

Ama bu durum hızla değişebilir. Gevşemiyorsun.

Rask'ın ofisi aslında yerden ayaklarla yükseltilmiş buğday silolarıyla ambarların arasına kondurulmuş küçük bir ev. Parmak ucuna kalktığında kalabalığı görebiliyorsun ve Rask'ın muavini Oyamar'ın evin verandasında durmuş iki kadınla konuştuğunu görebiliyorsun. Üzerlerindeki çamur ve sıvadan kadınların elbiseleri zar zor görünüyor. Muhtemelen kuyuyu temizlemişler. Taş İrfanı'nın deprem zamanları için verdiği öğütlerden biri de bu ve İmparatorluk Tecrit Prosedürleri de bunu destekliyor. Oyamar buradaysa Rask başka bir yerlerde çalışıyor olmalı. Ya da Rask'ı tanıdığın kadarıyla, olaydan sonra geçen üç gün boyunca bitap düşecek kadar çalıştığını ve şimdi de bir yerlerde uyuduğunu tahmin ediyorsun. Evde değildir çünkü insanlar onu orada kolaylıkla bulabilir. Ama Lerna çok konuştuğu için Rask'ın rahatsız edilmek istemediğinde nereye saklandığını biliyorsun.

Tirimo'nun kütüphanesi bir utanç kaynağıdır. Eski kadın şeflerden birinin kocasının büyük büyük babası başa bela olup eyalet valisine bıkıp usanmadan mektup döşemesi ve vali en sonunda pes edip inşaat parasını bağışlamasa bir kütüphaneleri olmayacaktı zaten. Yaşlı adam göçüp gittiğinden beri kütüphaneyi hepi topu birkaç kişi kullanmıştır. Ama kapatılmasına dair sürekli dilekçeler yazılsa da cemiyet toplantılarında geçerli olabilecek oy toplanamamıştı. Böylece kütüphane olduğu yerde kaldı. Senin evinden pek de büyük olmayan, neredeyse ağzına kadar kitaplar ve parşömenlerle dolu raflarla bezeli eski bir harabe. Sıska bir çocuk rafların arasından yürüyebilir ama sen ne sıskasın ne de çocuk. O yüzden yan dönüp bir yengeç gibi ilerlemek zorundasın. El arabasını yanına

alman söz konusu bile değil. Kapının hemen kenarına bırakıyorsun. Önemli de değil çünkü burada içinde ne olduğunu merak edecek Rask'tan başka kimse yok. O da kulübenin arkasında, en alttaki rafın anca onun girebileceği kadar boş olan kısmına sığışmış yatıyor.

En sonunda rafların arasından geçtiğin sırada Rack bir horultuyla uyanıp gözlerini kırıştırıyor ve onu rahatsız eden kimse azarı basmaya hazırlanıyor. Sonra durup düşünüyor. Rask aklı başında bir adam, Tirimo halkı bu yüzden onu seçti ve onun yüzündeki ifadeden ardı ardına Jija'nın karısı, sonra Uche'nin anası, sonra rogga'nın anası ve en sonunda ah Toprak Baba, rogga'nın kendi olarak mimlendiğini görebiliyorsun.

Bu iyi. İşin kolaylaşıyor.

“Kimseye zarar vermeyeceğim,” diyorsun hızla; adam kaçmaya, bağırmaya ya da aklından ne geçiyorsa onu yapmaya yeltenmeden önce. Bu sözün üzerine, Rask seni şaşırtarak gözlerini kırıştırıyor ve durup düşününce yüzündeki panik ifadesi siliniyor. Oturup sırtını ahşap rafa dayıyor ve uzunca bir süre düşünceli düşünceli sana bakıyor.

“Buraya kadar sadece bunu söylemek için gelmedin herhalde,” diyor.

Dudaklarını yalayıp çömelmeye çalışıyorsun. Yeteri kadar alan olmadığı için tuhaf kaçıyor. Kıçını bir rafa sıkıştırıp dizlerini Rask'a doğru istediğinden daha fazla uzatman gerekiyor. Senin belirgin huzursuzluğuna gülümsüyor, sonra ne olduğunu hatırlayınca gülümsemesi siliniyor. Her iki duygu da onu sinirlendirdiği için kaşlarını çatıyor.

“Jija’nın nereye gittiğini biliyor musun?” diye soruyorsun.

Rask’ın yüzü çarpılıyor. Baban olacak yaşta ama şimdiye kadar gördüğün babalıktan en uzak adam. Her ne kadar bu özenle kurduğun sıradan, itaatkâr imajına aykırı olsa da hep onunla oturup bir bira içmek isterdin. Bildiğin kadarıyla içki içmezdi ama kasabadaki çoğu kişi onu böyle hayal ederdi. Ama şimdi gözlerinde beliren ifade ilk kez çocukları olsaydı iyi bir baba olacağını düşündürüyor.

“Demek öyle,” diyor. Sesi hâlâ uyuklu. “Çocuğu o öldürdü demek? İnsanlar da öyle düşünmüştü ama Lerna doğru olmadığını söyledi.”

Başını sallıyorsun. Lerna’ya da “öyle,” diyememiştin.

Rask gözlerini yüzüne diyor. “Ve çocuk da?..”

Yine başını sallıyorsun ve Rask iç çekiyor. Sana bir şey olup olmadığını sormuyor ve bunu bir kenara yazıyorsun.

“Kimse Jija’nın nereye gittiğini görmemiş,” diyor dizlerini göğsüne doğru çekip bir kolunu dizine dayarken. “İnsanlar cinayet hakkında konuşuyorlar çünkü şey hakkında konuşmaktan daha kolay...” Çaresizce ellerini oynatıyor. “Demek istediğim ortada tonla dedikodu dolaşıyor ve çoğu da taş değil çamur. Bazıları Jija’nın at arabasını doldurup Nassun’la birlikte gittiğini söylüyor...”

Aklın uçuyor. “Nassun’la mı?”

“Yaa, onunla. Neden?..” Rask birden anlıyor. “Siktir, o da mı?”

Titrememeye uğraşıyorsun. Yumruklarını sıkıyorsun ve ayaklarının altındaki yerküre birden çok daha yakın geliyor, çaresizliğini, dehşetini ve sevincini bastıramadan etrafındaki hava soğuyor.

“Hayatta olduğunu bilmiyordum,” diyebiliyorsun sadece çok uzun gelen bir andan sonra.

“Ah.” Rask gözlerini kırıştırıyor ve o şefkatli bakışı geri geliyor. “Pekâlâ. Gittiklerinde hayattaydı. Kimse yanlış bir şey olduğunu düşünmedi bile. Pek çok kişi bir babanın ilk doğan çocuğuna işin inceliklerini öğrettiğini veya her zamanki gibi canı sıkılan bir çocuğu beladan uzak tutmaya çalıştığını sandı. Sonra kuzeydeki olay patladı ve Lerna seninle oğlunu bulduğunu söyleyene kadar herkesin aklından çıktı gitti.” Burada duraklıyor ve çenesi kasılıyor. “Jija’nın o tür bir adam olduğunu düşünmemiştim hiç. Seni döver miydi?”

Başını sallıyorsun. “Asla.” Jija daha önceden şiddet göstermiş olsa daha kolay olurdu. O zaman kendini muhakeme yoksunluğun ya da pervasızlığın sebebiyle suçlayabilirdin, şimdiyse elinde sadece üreme günahını işlemek var.

Rask yavaşça derin bir nefes alıyor. “Hay sıçayım. Ne diyeyim ki.” Başını sallayıp bir eliyle gri saçlarını sıvazlıyor. Lerna ve diğerleri gibi, küllerin savurduğu gri saçlarla doğmamıştı, saçlarının bir zamanlar kahverengi olduğunu hatırlıyorsun.

“Peşine mi düşeceksin?”

Uzaklara bakıyor. Tam olarak ümitli denemezse de, nazıkçe söylemek istediği şeyi anlıyorsun.

Lütfen mümkün olduğu kadar çabuk kasabadan git.

Başını sallıyorsun, itaat etmekten memnunsun. “Bana bir kapı geçişi vermene ihtiyacım var.”

“Oldu bil.” Duraklıyor. “Geri dönemeyeceğini biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Zorla gülümsüyorsun. “İstemiyorum da.”

“Haklısın.” İçini çekip yine kıpırdanıyor, olduğu yerde rahatsız. “Benim... Kızkardeşim...”

Rask’ın bir kızkardeşi olduğunu bilmiyordun. Sonra anlıyorsun. “Ne oldu?”

Omuz silkiyor. “Her zamanki şey. O zamanlar Sume’da yaşıyorduk. Birileri ne olduğunu anladı, başka birilerine söyledi ve gecenin bir yarısı gelip onu aldılar. Çok bir şey hatırlamıyorum. Daha altı yaşındaydım. Ondan sonra bizimkiler buraya taşındı.” Dudakları büküldü ama bir gülümseme sayılmazdı. “İşte bu yüzden hiç çocuk istemedim.”

Sen de gülümsüyorsun. “Ben de.” Ama Jija istemişti.

“Çürüyen Toprak.” Bir anlığına gözlerini kapatıyor, sonra aniden ayağa kalkıyor. Sen de kalkıyorsun yoksa yüzün adamın eski, lekeli pantolonuna yapışacak. “Hemen gideceksen seni kapıya kadar geçireyim.”

Bu seni şaşırtıyor. “Hemen gidiyorum. Ama bunu yapmak zorunda değilsin.”

Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğuna emin değilsin. İstediyiğinden daha fazla dikkat çekebilirsiniz. Ama Rask başını sallıyor, çenesi kaskatı ve ifadesi sert.

“Zorundayım. Haydi.”

“Rask...”

Sana baktığında bu kez irkilen sen oluyorsun. Bu artık seninle ilgili değil. O zamanlar erkeklik çağında olsaydı, kız kardeşini alan çete bunu biraz zor yapardı.

Ya da belki onu da öldürürlerdi.

Kasabanın ana caddesi olan Yedi Mevsim’den aşağı ve Ana Kapı’ya kadar olan tüm o yolu yürürken el arabası-

nı Rask taşıyor. Huzursuzsun. Hiç öyle hissetmesen de rahat ve kendine güvenli görünmeye çalışıyorsun. Bu rotadan, tüm bu insanların arasından yürümeyi tercih etmezdin. İlk bakışta tüm ilgiyi Rask çekiyor, insanlar ona el sallayıp, adını haykırıp, yeni bir haber olup olmadığını soruyorlar... Ama sonra seni fark ediyorlar. El sallamayı bırakıyorlar. Yaklaşmayı kesiyorlar ve ikili üçlü gruplar halinde uzaktan sizi seyrediyorlar. Ara sıra da takip ediyorlar. Görünürde, bu küçük kasabaların alışıldık merakı. Ama bu insan düğümlerinin aynı zamanda fısıldaştıklarını, bakışlarını sana diktiklerini görüyorsun ve bu sınırlarını olabilecek en kötü biçimde ayağa kaldırıyor.

Rask kapıya yaklaştığınızda nöbetçiye el ediyor. Normal şartlar altında muhtemelen madenci veya çiftçi olan bir düzine kadar Yükçeker surların üzerinde düzensiz bir şekilde devriye geziyorlar. İkisi surun tepesine inşa edilmiş gözetleme kulesinde, ikisi kapının gözetleme deliğinin yanında duruyor. Diğerleri ise oraya buraya dağılmış, sıkıntıdan patlıyor ya da sohbet ediyorlar. Rask'ın onları seçme nedeni muhtemelen göz korkutucu olmaları. Pek çoğu Sanzeler* kadar iri ve taşıdıkları cambıçaklar ya da arbaletler olmasa da kendilerini koruyabilirmiş gibi görünüyorlar.

Rask'ı karşılamak için öne çıkan adam aslında en ufak tefek olanları. Adamı tanıyorsun ama adını hatırlayamıyorsun. Çocukları kasaba kreşindeki öğrencilerin arasındaydı. O da seni hatırlıyor, gözlerini sana dikip kısıtığını görüyorsun.

* Ekvator kuşağında yaşayan, nesiller boyunca savaş lordlarının soyundan gelen, uzun boylu, fiziksel olarak yapılı halk. (ç.n.)

Rask durup el arabasını bırakıp çuvalını alıyor ve omzuna asıyor.

“Karra,” diyor tanıdığın adama. “Her şey yolunda mı?”

“Şimdiye kadar öyleydi,” diyor Karra gözlerini senden ayırmadan. Sana bakışı tüylerini ürpertiyor. İki Yükçeker daha sana bakıyor, gözleri bir Karra’ya bir Rask’a gidiyor. Ne yapacaklarına karar veremiyorlar. Bir kadın daha açıkça seni izliyor ama geri kalanlar sana şöyle bir bakıp bakışlarını kaçırmaktan memnun gibi.

“Duyduğuma sevindim,” diyor Rask. Belki de senin gördüğün işaretleri o da görüyor, bu yüzden kaşları hafifçe çatılıyor. “Adamlarına kapıları açmaları söyler misin?”

Karra gözlerini senden ayırmadan “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin Rask?” diye soruyor.

Rask homurdanıp hızla Karra’ya doğru atılıp doğrudan yüzüne bakıyor. Rask iri bir adam sayılmaz, bir Mucit, Yükçeker değil. Gerçi o da artık önemli değil ya. Ama şu anda iri olmaya ihtiyacı yok. “Evet,” diyor. Sesi öylesine alçak ve katı ki Karra en sonunda şaşkınlıkla ona bakıyor.

“Eminim. Eğer gereksiz meşguliyetlerin yoksa çok rica ederim şu kapıyı aç.”

Aklına Taş İrfanı’ndan bir cümle geliyor. Merkezler. Üçüncü ayet.

Beden solup gider. Kalıcı liderler daha fazlasına güvenmelidir.

Karra’nın çenesi kasılıyor ama sonra başıyla onaylıyor. Çuvalı omzuna asmakla uğraşılıyor gibi görünüyorsun. Askıları bol. Onu en son Jija takmıştı.

Karra ve diğer kapı görevlileri işe koyulup kapıları

açan makara sistemini çalıştırıyorlar. Tirimo surlarının büyük bölümü ahşaptan yapılma. Bu, kaliteli taş ithal edebilecek ya da bu taşları yontacak sayıda taş ustası tutabilecek kadar zengin kaynakları olan bir cemiyet değil ama kötü yönetilen pek çok cemiyete ya da henüz bir sur inşa edememiş yeni oluşanlara kıyasla daha iyi durumdalar. Ancak kapı taştan çünkü kapılar her surun en zayıf noktasıdır.

Sadece senin geçebileceğin kadar açılıp, uzun gıcırtilar ve surdan dışarıyı gözetleyen nöbetçilerin tespit ettikleri işgalcilerle ilgili uyarılarının ardından, duruyor.

Rask, belirgin bir biçimde huzursuz bir edayla sana dönüyor. “Jija için, üzgünüm,” diyor. Uche için değil. Ama belki de en iyisi bu. Zihnin açık olmalı. “Her şey için. Tüm olanlar için, sıcıp batırmış. Umarım piçi bulursun.”

Başını sallamakla yetiniyorsun. Boğazın düğüm düğüm oluyor. Tirimo on yıldır senin yuvandı. Onu bir yuva olarak düşünmeye daha Uche doğduğu zaman alışabilmiştin ki bu kendinden beklediğinin çok üzerinde bir şeydi. Uche ilk koşmayı öğrendiğinde onu parkın çimenliklerinde kovaladığını hatırlıyorsun. Jija’nın Nassun’a uçurtma yaparken yardım edişini ve beceriksizce onu uçurduklarını da. Uçurtmanın kalıntıları hâlâ kasabanın doğusundaki bir ağacın dallarına takılmış duruyor. Ama yine de burayı terk etmek düşündüğün kadar zor gelmiyor. Eski komşularının bakışları kokuşmuş bir yağ gibi üzerinden akıp giderken değil.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıyorsun. Bunun çok şey anlatmasını umuyorsun çünkü Rask sana yardım etmek zorunda değildi. Bunu yaparak kendine zarar verdi. Artık

kapı görevlileri ona daha az saygı duyacak ve konuşmaya başlayacaklar. Çok yakında herkes onun bir rogg'a'sever olduğunu söyleyecek ki bu tehlikeli bir vaziyet. Gelen bir Mevsim varken Şef böylesi bir zayıflığı kaldıramaz. Ama şu anda, bu anın senin için asıl önemi görgüsü. Bu, hiçbir zaman tadına varamayacağını düşündüğün bir saygı ve nezaket. Buna nasıl tepki göstermen gerektiğini bilmiyorsun.

O da ne yapacağını bilemeyerek başını sallıyor ve sen kapıdaki küçük aralığa adım atarken arkasını dönüyor.

Belki de Karra'nın kapı koruculardan birine başını salıdığını görmedi, belki de o kadının hızla silahını omzuna dayadığını ve sana nişan aldığını fark etmedi. Belki de, tüm bunları görmüş olsaydı sonradan olacakları önleyebilirdi.

Sen kadını göz ucuyla fark ediyorsun.

Sonra her şey düşünemeyeceğin bir hızla olup bitiyor. Ve düşünmeden harekete geçiyorsun. Düşünürsen ailenin öldüğünü, mutluluk dediğin her şeyin yalan olduğunu fark edip çılgılık atmaya başlayınca bir daha susamayacağından, düşünmemeye özen gösterdiğin ve bu alışkanlık haline geldiği için, içgüdüleriyle hareket ediyorsun.

Bir zamanlar, çok başka bir hayatta ani tehlikelere karşı çok özel bir şekilde tepki vermeyi öğremiştin. Etrafındaki havaya uzanıyorsun ve ayaklarını altındaki yere sıkı sıkıya basıp iyice sıkıştırarak düğümlüyorsun. Kadın arbaleti ateşliyor ve ok sana doğru uçuyor. Tam sana çarpacakken milyonlarca parlak, donmuş parçaya ayrılıyor.

(Kafandaki bir ses "Seni yaramaz" diye çınlıyor. Vicdanının derin, erkeksi sesi. Daha olduğu anda unutuveriyorsun. Ses başka bir hayata ait.)

Hayat. Az önce seni öldürmeye kalkan kadına bakıyorsun.

“Ne... Siktir!” Karra sana bakıyor, sanki ölüp yere kapaklanmayı beceremediğin için şaşkın. Ellerini yumruk yapıp çömeliyor, sinirinden neredeyse zplayacak. “Bir daha vurun! Öldürün! Toprak sizi kahretsin, gebertin...”

“Ne bok yiyorsun?” Rask en sonunda neler olduğunu fark edip arkasını dönüyor. Çok geç.

Ayaklarının altında –ve diğer herkesin ayaklarının altında– bir sarsıntı başlıyor.

İlk başta fark edilmesi güçlü. Duyu’da*, yeryüzünün doğal hareketlerindeki uyarıcı gürültü olmaz. Bu yüzden insanlar senin gibilerden korkar çünkü onları hazırlıksız yakalarsın. Ani bir diş ağrısı ya da kalp kirizi gibi bir sürprizsindir.

Yaptığın şeyin titreşimi hızla yükselir, duyulduğün olmasa bile kulaklarınla, ayaklarında, teninle hissedebileceğin kadar büyük bir gerilime dönüşür ama iş o noktaya vardığında artık her şey için çok geçtir.

Karra ayaklarının altındaki yere bakarak kaşlarını çatıyor. Arbaleti tutan kadın ikinci bir oku yüklerken duraklıyor ve silahının titreyen yayına baktığında gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Sen, etrafında uçuşan kar taneleri ve ok parçalarının arasında ayakta duruyorsun.

Ayaklarının çevresinde bir metre çapında bir daire içinde kırağı birikmiş. Örgülerin yükselen esintide uçuşuyor.

* Duyu: Yeryüzünün hareketlerine dair farkındalıktır. Bu farkındalığı sağlayan organ byin kökündeki duyulığıdır. Fiil hali duyumsamaktır. (ç.n.)

Rask, yüzündeki ifadeyi gördüğünde gözlerini kocaman açıp “Yapamazsın,” diye fısıldıyor. (Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyorsun ama herhalde pek fena.) Rask, sanki inkar ederse tüm bunlar hiç olmayacaktı gibi başını sallıyor, bir adım geri atıyor. Sonra bir adım daha. “Essun.”

“Onu sen öldürdün,” diyorsun Rask’a. Bu mantıklı değil. “Siz,” demek istiyorsun aslında. Rask seni öldürmeye çalışmadı, Uche’nin yanından bile geçmedi ama hayatına kast edilmesiyle içinden ilkel, öfkeli ve soğuk bir şey yükseldi. Sizi ödleler. Sizi hayvanlar. Bir çocuğa bakıp av görüyorsunuz. Bir yanın Uche’ye olanların tek sorumlusunun Jija olduğunu biliyor ama Jija da burada, Tirimo’da büyümüş.

Bir adama kendi oğlunu öldürtebilecek türden bir nefret! Bu, çevrendeki herkesten geliyordu.

Rask içini çekiyor. “Essun...”

Ve vadi tabanı ikiye ayrılıyor.

Bunun yarattığı ilk darbe ayaktaki herkesi yere devirip Tirimo’daki tüm evleri sallayacak kadar şiddetli oluyor. Sonra, şok dalgası yavaşlayıp sabit bir sarsıntı haline gelirken o evler şiddetle çatırıyor. Saider’in Araba-Tamir Dükkânı ilk çöken oluyor, binanın eski ahşap iskeleti temellerinden ayrılıyor. İçeriden cıgılkılar duyuluyor ve bir kadınla adam tam duvarlar içe çökerken dışarı koşturuyorlar.

Kasabanın doğusunda, vadiyi çevreleyen dağların eteklerine en yakın yerde bir heyelan başlıyor. Doğu surlarının bir kısmı ve üç ev aniden üstlerine göçen çamur, kaya ve ağaçların altında kalıyor. Yerin çok çok altında, senden başka kimsenin hissedemeyeceği bir yerlerde, köyün kuyularını besleyen su kaynaklarının çamur setleri

yıkılıyor. Su sızmaya başlıyor. Haftalar boyunca farkına varamayacaklar ama kasabayı tam da şu anda öldürdün. Gerçi kuyuların tam olarak ne zaman kuruduğunu asla unutmayacaklar.

En azından kurtulanların birkaç ay daha yaşamayı başaranları hatırlayacak. Ayaklarının altında bir kar fırtınası toplanmaya başlıyor. Hızla.

Önce Rask'ı yakalıyor. Hortumunun kenarından kaçmaya çalışıyor ama çok yakınında. Onu sırtından yakalıyor, ayaklarını havalandırıyor ve teni saçları gibi aklaşırken yutuyor. Hortumun ikinci kurbanı hâlâ birilerine seni öldürmeleri için bağırın Karra oluyor. Düşerken bağırıtısı boğazına takılıyor, eti donuyor ve ılık nefesinin çıkardığı son buhar sıkılmış dişlerinin arasından tütüyor. Sen onun ısınısını çalarken ayaklarının altındaki yer de donuyor.

Elbette sadece komşularını öldürmüyorsun. Yakınlarıdaki bir pervaza konmuş kuş donarak düşüyor. Çimenler çitirdiyor, toprak sertleşiyor, içindeki nem ve yoğunluk sıyrılıp alınırken havada bir tıslama sesi oluyor. Ama kimsenin solucanların yasını tutacak hali yok.

Hızla. Hortumlar Yedi Mevsim boyunca ilerleyip ağaçları deviriyor ve etrafta neler olup bittiğini anlayan herkes alarm veriyor. Yer hâlâ sarsılıyor. Sen de onunla birlikte sallanıyorsun ama ritmini bildiğin için dengeni korumak senin için kolay. Bunu düşünmeden yapıyorsun çünkü zihninde sadece tek bir düşünceye yer kaldı.

Bu insanlar Uche'yi öldürdü. Nefretleri, korkuları ve kışkırtılmaya gerek görmeyen şiddetleriyle. Onlar.

(O.)

Oğlunu öldürdü(ler).

(Jija oğlunu öldürdü.)

İnsanlar ılık ılıa sokaklarda koşturuyor ve neden hiç uyarı olmadığını merak ediyorlar. Sense, yakınına gelecek kadar panie kapılmış ya da aptal olan herkesi öldürüyorsun.

Jija. Onlar Jija. Tüm bu çürüyen kasaba Jija.

Cemiyeti, ya da ondan geriye kalanları iki şey kuruyor. Birincisi, çoğu bina çökmüyor. Tirimo belki taş yapılar için çok yoksuldu ama Taş İrfanı'nın salık verdiği teknikleri kullanacak kadar para öderdi: Askı iskelet, merkez kirişi. İkincisi, şu anda zihninle sıyırıp ayırdığın köyün fay hattı aslında batıya doğru birkaç kilometre ötede-ydi. Bu ikisi sayesinde Tirimo'nun çoğu bundan sağ çıkacak, en azından kuyular kuruyana kadar.

Bunlar yüzünden. Ve bir de babasının sallanan evden kurtarmak için koşturduğu küçük oğlanın dehşete düşmüş çığlıkları sayesinde.

Alışkanlıkla hemen ılıklara doğru dönüyorsun, kaynağını bir annenin kulaklarıyla buluyorsun. Adam çocuğu iki koluyla birden sarıyor. Elinde acil durum çuvalı bile yok, ilk iş oğlunu kurtarmak için atılmış. Çocuk Uche'ye hiç benzemiyor. Ama oğlan adamdan kurtulup evde bıraktığı bir şeyi almak için (en sevdiği oyuncak mı? annesi mi?) geri dönmeye çalışırken en sonunda, aniden, bir kez daha düşünebilmeye başlıyorsun.

Ve duruyorsun.

Çünkü, ah umarsız Toprak. Yaptığına baksana.

Deprem bitiyor. Hava tekrar hayat buluyor. Artık daha ılık ve nemli hava etrafındaki boşluğu dolduruyor. Toprakla tenin aynı anda nemle ıslanıyor. Vadinin gümbür-

tüsü sessizleşiyor ve geride sadece çöken ahşap duvarların, çığlıkların ve anca duyulmaya başlayan sirenlerin sesini bırakıyor.

Gözlerini kapatıyorsun. Canın yanıyor, titriyorsun ve düşünüyorsun. Hayır.

Uche'yi ben öldürdüm. Annesi olduğum için. Gözlerinde yaşlar var. Ağlayamayacağını sanmıştın.

Ama artık seninle kapı arasında kimse kalmadı. Kapı görevlilerinden kaçabilenler kaçtı. Rask, Karra ve diğer birkaçı ise çok yavaşlardı. Acil durum çuvalını omzuna atıyorsun ve kapıdan geçerken bir yandan da yüzünü siliyorsun.

Ağrılı, acı veren bir biçimde de olsa gülümsüyorsun da. Tüm olan bitendeki ironiyi görmeden edemiyorsun. Ölümün sana gelmesini beklemek istememiştin. Aferin.

Aptal, aptal kadın. Ölüm zaten oradaydı. Ölüm sensin.

Ne olduğunu asla unutma.

Birinci Tablet, "Bekâ", onuncu ayet

Syenite, kesilmiş ve cilalanmış

Hay içine sığayım, diye düşünüyor Syenite memnun, gülümseyen maskesinin ardında.

Ettiği küfürün yüzünden anlaşılmasına izin vermiyor. Hatta oturduğu sandalyede bir milim bile kıpırdamıyor. Dört parmağı sırasıyla akik, beyaz opal, altın ve somaki taşlarından sade halka yüzüklerle bezenmiş elleri dizlerinde. Masanın altında, Feldspar'ın görüş alanının dışında kalıyor. Feldspar'ın yarım akıllı olduğu düşünüldüğünde yumruklarını sıkabilir. Ama yapmıyor.

“Anlayacağın gibi mercan resifleri çetrefillidir,” diyor Feldspar. Onun ellerinde ise tahtadan bir güvenlik* kupa-sı var, kenarından gülümsüyor. Syenite'in gülümse-mesinin arkasında yatanın ne olduğunu biliyor. “Sıradan kayalara benzemez. Mercan gözeneklidir, esnektir. Bir

* Geleneksel olarak pazarlıklar sırasında, düşman tarafların ilk karşılaş-masında veya diğer resmî görüşmelerde ikram edilen bir tür içecek. Tüm yabancı maddelere karşı tepkimeye giren bir bitki özütü içerir. (ç.n.)

tsunamiye sebep olmadan parçalamanın gerektirdiği incelikli kontrole ulaşmak zordur.”

Ve Syen bunu uykusunda bile yapabilir. İki yüzüklü biri bile yapabilir. Çaylağın teki bile yapabilir ama kabul etmek gerekir ki epey zaiyat verir. Kendi güvenlik kupasına uzanıyor ve parmakları titremesin diye elinde şöyle bir çevirip bir yudum alıyor. “Bana bir akıl hocası verdiğiniz için minnetarım usta.”

“Hayır, değilsin.” Feldspar da gülümsüyor ve bir yudum alırken yüzüklü serçe parmağını havaya kaldırıyor. Sanki özel bir yarış içindeler, adap adaba karşı, en iyi bok yiyen sırtışı kazanır. Syen, tüm özgüvenini tırnaklarıyla kazıya kazıya bunun için topluyor.

“Orta Güney’de bir devriyeyi henüz tamamladı,” diyor Feldspar nazıkçe. Sohbetin asıl konusunda hiçbir nezalet yok ama Syen yaşlı kadının harcadığı çabayı takdir ediyor. “Normalde onu yeniden yollara çıkarmadan önce biraz durup dinlenmesine izin verirdik ama eyalet valisi Allia limanının tıkanması hakkında acilen bir şeyler yapmamız gerektiği hususunda pek ısrarcı. İş sen yapacaksın, o sadece denetleyecek. Rahat bir hızda, çok dolanmadan seyahat ederseniz oraya ulaşmanız bir aya yakın vakit alır. Hem mercan resifinin birden bire sorun haline gelmediğini düşünürsek acele etmenize hiç gerek yok.”

Feldspar belli belirsiz ama içtenlikle sinir olmuş gibi görünüyor. Allia’nın eyalet valisi ya da muhtemelen Allia Liderliği özellikle sinir bozucu olmalıydı. Feldspar atanmış ustası olduğundan beri geçen yıllar içinde Syen yaşlı kadının alaycı bir gülümseme dışında herhangi bir duyusunu gösterdiğine şahit olmamıştı. İkisi de kuralları bili-

yordu: Merkez orojenleri İmparatorluk orojenleriydi. Kara süvariler. Aklınız varsa onları öldürmeye kalkmazdınız. İnsanlar onlara ne isim takarsa taksın her daim kıbar ve profesyonellerdi. Merkez orojenleri kendilerine güvenlerini korur ve halk içinde bunu kanıtlamaktan çekinmezlerdi. Elbette Feldspar asla hımbıl gibi bir argo kelimeyi kullanacak kadar kaba olamazdı. Ama zaten bu nedenle usta olan ve gözetmenlik yetkileri verilen oydu. Syenite sadece kendi oyun sahasında hareket edebiliyordu. Feldspar'ın işine talipse daha fazla profesyonellik sergilemeliydi. Bir de belli ki birkaç şey daha yapması gerekecekti.

“Onunla ne zaman tanışacağım?” diye soruyor. Sorunun öylesine sorulmuş gibi görünmesi için güvenliğinden bir yudum daha alıyor. Eski dostlar arasında sohbet edercesine.

“Ne zaman istersen.” Feldspar omuz silkiyor. “Odası ustalar bölümünde. Ona bir bilgi notu gönderdik ve bu toplantıya katılmasını istedik...” Bir kez daha az da olsa rahatsız olmuş gibi. Tüm bu vaziyet onun için felaket olmalı. “... ama mesajı görmemiş olabilir zira söylediğim gibi devriyesinden sonra dinleniyordu. Likesh Dağları'nda tek başına seyahat etmek çok yorucudur.”

“Tek başına mı?”

“Beş yüzüklüler ve üstlerinin Merkez dışına çıktıklarında Muhafız eşliğine gereksinimi yoktur.” Feldspar kupasından bir yudum alırken Syenite'in şaşkınlığını görmezden geliyor. “O noktadan sonra bir nebze bağımsızlık bahşedilecek kadar orojeni sanatında istikrar kazanmış sayılırız.”

Beş yüzük. Onun dört var. Bunun orojenik ustalıkla

ilgisi olduğu saçmalığın daniskası. Eğer bir Muhafız, bir orojenin kurallara uymayacağını hissederse, bırak beşinciye ilk yüzüğünü bile almaya fırsat bulamaz. Ama... “Yani sadece ikimiz mi gideceğiz?”

“Evet. Bu koşullar altında en iyi ayarlamamanın böyle olacağına karar verdik.”

Feldspar devam ediyor. “Onu Biçimli Şöhret’te bulabilirsin.” Bu, Merkez ustalarının pek çoğunun istirahatgâhını içeren binalardan oluşan bölümdü. “Ana kule, en üst kat. Pek çok usta orojenes için ayrı bölümlerimiz yoktur ama o şu anda elimizdeki tek on yüzüklü ve en azından ona biraz olsun fazladan yer açabiliyoruz.”

“Teşekkür ederim,” diyor Syen tekrar kupasını çevirirken. “Bu görüşmenin hemen ardından gidip onu göreceğim.”

Feldspar uzun bir süre duraklıyor, yüzü her zamankinden daha da ifadesiz. Bu, Syen’i uyarıyor. Sonra Feldspar “On yüzüklü olarak acil durumlar dışında her tür görevi reddetme hakkı var. Bunu bilmen gerek,” diyor.

Bekle. Syen’in parmakları kupayı çevirmeyi bırakıyor ve gözleri yaşlı kadıninkilerle buluşuyor. Feld anladığı şeyi mi söylüyor? Olamaz. Syen kuşkusunu gizlemeye zahmet etmeden gözlerini kısıyor. Yine de. Feldspar ona bir çıkış yolu sunuyordu. Neden?

Feldspar’ın dudaklarında ince bir gülümseme var. “Altı çocuğum var.”

Hah.

O halde söylenecek bir şey kalmadı. Syen kupanın dibinde kalan tebeşir gibi çamura bakmamaya çalışarak son bir yudum alıyor. Güvenlik besleyici ama kimsenin

sevdiği bir içecek değil. Tükürük bile olsa başka bir madde katıldığında renk değiştiren bir bitki özütünden yapılıyor. Konukları ağırlamakta veya toplantılarda ikram edilir çünkü, eh güvenli işte. Seni zehirlemiyorum diyen kibar bir jest. En azından şimdilik.

Syen Feldspar'dan ayrılınca Ana'ya, yani idare binasına yöneliyor. Ana, Halka Bahçe'nin geniş, yarı vahşi doğasının bir köşesine toplanmış bir grup binanın ortasında yükselir. Bahçe, dönümler boyunca uzanır ve Merkez'in çevresini birkaç kilometrelik bir kuşak gibi sarar. Öylesine büyüktür ki, dev Yumenes'in içinde yuvalanmış Merkez gibi başlı başına bir şehir sayılabilecek... Aman. Syenite, *ana karnındaki bir bebek gibi* diyerek benzetmeye devam edecek ama bu benzetme özellikle de bugün çok grotesk.

Geçerken aynı dönemden çıрак arkadaşlarının birkaçına başıyla selam veriyor. Bazıları öylesine dikiliyor, bazılarıyla gruplar halinde oturmuş sohbet ediyor. Diğerleri ise çimenlerin üzerine yayılmış, kitap okuyor, gülüyor, flört edip şakalaşıyorlar. Merkez'in surlarının dışında, kısa süreli ve nadir görevlere gitmedikleri sürece yüzük-lüler için hayat kolay. Bir grup çaylak arnavut kaldırımı döşeli patikada düzenli bir sıra halinde koştururken eğitimliklerine gönüllü olmuş çıraklar tarafından gözetiliyorlar. Çaylakların henüz bahçenin tadını çıkarmasına izin yok. Bu ayrıcalık ilk yüzük testini geçip Muhafızları tarafından kabulleri onaylananlara ait.

Sanki Muhafızlar düşünmek bile onları çağırmaya yetermiş gibi Syen Halka'nın sayısız göletinden birinin yanındaki insan gruplarının arasında bordo üniformalar görüyor.

Göletin diğer tarafında da bir muhafız var, gül çalı-
larının sarmaladığı bir köşeye çekilmiş, genç bir çırak
yakınlardaki bir gruba şarkı söylerken nazikçe onu dinli-
yor. Belki gerçekten nazikçe dinliyordur. Onların da ara
sıra biraz rahatlamaya ihtiyaçları vardır herhalde. Ama
Syen, Muhafız'ın bakışlarının grubun arasından özelli-
le birine doğrultulduğunu fark ediyor. İnce, beyaz genç,
şarkıcıya pek de dikkat etmiyor gibi. Gözlerini kucağın-
da kavuşturduğu ellerine dikmiş. İki parmağını saran ve
onları düz tutan bir sargısı var.

Syen ilerliyor.

Bükümlü Kalkan'da duruyor. Yüzlerce çırak orojeni
barındıran pek çok binadan biri. Oda arkadaşları henüz
gelmemiş bu yüzden sandığından birkaç gerekli malze-
meyi çıkarırken onu görmüyorlar. Buna minnettar oluyor.
Çok yakında fısıltı gazetesi yeni görevinin haberini uçu-
rur zaten. Sonra çıkıp en sonunda Biçimli Şöhret'e varı-
yor.

Kule, Merkez yerleşkesinin daha eski binalarından
biri. Alçak sayılır ve ağır mermer bloklarıyla inşa edil-
miş. Mimarisi, Yumenes'in alışageldik çılgın mimarisine
tezat olarak ağırbaşlı açılarla tasarlanmış. Devasa ka-
natlı kapılar geniş, zarif bir sahanlığa açılıyor, duvarları
ve yerleri Sanze tarihinden sahnelerle kaplı. Syen acele
etmeden, tanıdığı tanımadığı tüm ustalara başıyla selam
vere vere ilerliyor, ne de olsa Feldspar'ın makamına talip.
Geniş merdivenleri ağır ağır çıkıyor, bir an duraklayıp
dar pencerelerin ışık ve gölgeleri bir sanat gibi yansıtmā-
sını takdir ediyor. Yansımaları neyin böylesine büyüleyici
kıldığından emin değil ama herkes bunların baş döndü-

rücü sanat eserleri olduğunu söylüyor o yüzden de Syen'n durup takdir etmesi gerekir.

En üst katta, gün ışığının balık kılçığı gibi yansıdığı yere serilmiş duvardan duvara yumuşak halının olduğu koridorda nefesini toparlamak için duruyor ve bu kez bir şeyi gerçekten takdir ediyor: Sessizlik. Yalnızlık.

Bu koridorda dolanan kimse yok, temizlik yapan ya da ayak işlerine koşturan çıraklar bile ortalıkta görünmüyor. Dedikoduları duymuştu ama şimdi gerçekten biliyor: Katın tamamı on yüzüklünün.

Demek ki mükemmeliyetin gerçek ödülü bu. Mahremiyet. Ve seçme hakkı. İçinden yükselen arzuyla gözlerini bir anlığına kapatıyor sonra önünde paspas olan o tek kapının önüne gelene kadar koridordan aşağı yürüyor.

Her şeye rağmen kısacık bir tereddüte düşüyor. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyor. Mezheplerinin en yüksek mertebesine erişmiş, bu da, utanç verici eylemlerini gözlerden uzak sürdürdüğü sürece artık onun ne yaptığına karışan kimsenin olmayacağı anlamına geliyor. Sarkıntılık veya taciz gibi banal bir sebepten rütbesini elinden alacak birileri çıkmaz. Hele ki kurban bir başka orojense.

Bunu düşünmesinin bir anlamı yok. Seçme hakkı yok. İçini çekip kapıyı çalıyor.

Her şeye rağmen, tahammül edilmesi bile bir sınav olabilecek birini beklemediği için kapının ardından bir ses ters ters "Ne var?" dediğinde şaşırıyor.

İçerideki ayak sesleri adamın topuklarını mermere vura vura geldiğini haber edip kapı aniden açılırken hâlâ buna nasıl cevap vereceğini düşünüyor. Kapıda duran

adamın üzerinde buruş buruş bir sabahlık var, saçları başının bir yanında dümdüz olmuş, yanağında rastgele yastık izleri görünüyor. Beklediğinden daha genç. Genç değil, yaşı onunkini en az ikiye katlar, kırklarında. Ama Syen sanmıştı ki... Yani. O kadar çok altmışlarında, yetmişlerinde altı-yedi yüzüklülerle tanışmıştı ki on yüzüklünün antika olacağını sanmıştı. Ve daha sakın, vakur, kendine hâkim. Öyle bir şeyler işte. Adam yüzüklerini bile takmamış. Gerçi Syen, adamın sinirli sinirli oynattığı parmaklarındaki soluk izlerini görebiliyor.

“İki günlük dünya aşkına, sana ne var dedim dangalak!”

Syen ona bakakalıyor. Adam başka bir lisanla konuşmaya başlıyor, kızgın olduğu aşıkâr. Aksanı belli belirsiz Coaster’ı anımsatsa da Syen’in hiç duymadığı bir dil. Sonra bir eliyle saçlarını düzeltiyor ve Syen kahkahasını son anda durdurabiliyor. Adamın saçları gür ve kıvrırcık. Düzgün görünmek için berber eline ihtiyacı olan türden ve adamın el hareketiyle iyice çığırından çıkıyor.

“Feldspar’a söyledim,” diyor kusursuz Sanze aksanına dönerek ve kendini zar zor zapt ederek. “Usta danışma kurulu’na da. Beni rahat bıraksınlar. Daha yeni devriyeden döndüm. Geçtiğimiz yıl bir yabancı veya atla paylaşmadığım bir ânım bile olmadı. Ve eğer buraya bana emirleri aktarmaya geldiyse seni olduğun yerde buza çeviririm.”

Syen adamın mübalağa ettiğine emin gibi. Bu türden bir mübalağa sanatına tenezzül etmemeliydi. Merkez orojenleri belli konular hakkında şaka yapamazlar. Bu, dile getirilmeyen kurallardan biri... ama belki de bir on yüzüklü bunların üzerindedir. “Tam olarak emir değil,”

demeyi başarıyor ve adamın yüzü kasılıyor.

“O halde bana ne söylemeye geldiysen umurumda değil. Toz ol.” Ve kapıyı suratına kapamak üzere harekete geçiyor.

Syen başta inanamıyor. Nasıl yani? Görgüsüzlük üzeri görgüsüzlük. Bunu yapmak zorunda olması yeteri kadar kötüyken bir de saygısızlığa mı tahammül edecek? Kapı kapanmadan önce bir ayağını kapıyla pervazın arasına sıkıştırıyor ve eğilip “Adım Syenite,” diyor.

Adamın öfkeden deliye dönmüş bakışından anlıyor ki adı onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Adam bağırmak üzere derin bir nefes alıyor. Syen ne söyleceğini bilmiyor, bilmek de istemiyor, bu yüzden adamın lafını ağzına tıkkıp, “Yansın Toprak be. Seni *sikmeye* geldim. Bu, güzellik uykunu bölmeye değer mi?” diyor.

Bir yanı öfkesine ve ettiği küfre hayret ediyor. Diğer yanı ise memnun çünkü adamın tozlu çenesi kapandı.

Adam içeri girmesine izin veriyor.

Şimdi münasebetsiz bir durumdalar. Syen adamın salonundaki sehpanın oraya oturuyor – koca bir daire adam için döşenmiş– ve adam kımıldanıp dururken onu seyrediyor. Odadaki koltuklardan birine oturuyor, deyim yerindeyse kenarına tünüyor. Syen, adamın sanki yakınına gelmeye korkar gibi uzak bir köşeye seçtiğini fark ediyor.

“Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim,” diyor adam kucağında kavuşturduğu ellerine bakarak. “Demek istediğim bana hep haber verirler ama bu... Ben...” İçini çekiyor.

“Yani bu sizin için ilk değil mi?” diye soruyor Syenite. Reddetme hakkını onuncu yüzükte kazanmıştı.

“Yok, yok, ama...” Derin bir nefes alıyor. “Her zaman bilgim olmaz.”

“Ne hakkında?”

Adam sırtıyor. “İlk birkaç kadın... Onların gerçekten benimle ilgilendiğini sanmıştım.”

“Siz...” Sonra anlıyor. Her zaman inkâr edilebilir tabii, Feldspar bile doğrudan “Görevin önümüzdeki bir sene içinde bu adamdan bir çocuk yapmak,” dememişti. Gerçi açıkça söylenmemesi işi kolaylaştırıyordu muhtemelen. Hiçbir zaman niye öyle olduğunu anlamamıştı. Neden durumu olduğundan farklı göstermeye zahmet ediyorlardı ki? Ama şimdi, adam için bunun bir oyun olmadığını anlıyor. Bu da onu şaşırtıyor. Yani, ne kadar saf olabilir ki?

Adam ona bir bakış atıyor ve ifadesi katılaşıyor. “Evet. Biliyorum.”

Kız başını sallıyor. “Anlıyorum.” Umurunda değil. Bu, adamın zekâsıyla ilgili değil. Ayağa kalkıp üniformasının kemerini açıyor.

Adam bakıyor. “Öylece mi? Seni tanımıyorum bile.”

“Gerek yok.”

“Senden hoşlanmadım.”

Hisleri karşılıklı ama Syen bunu belli etmekten kaçınıyor. “Adetim bir hafta önce bitti. Zamanlama doğru. İstersen sen yat ben çaresine bakayım.”

Çok tecrübeli sayılmaz ama bu iş de levha tektoniği değil. Üniformasının ceketini çıkarıp cebindeki bir şeyi adama gösteriyor: bir şişe kayganlaştırıcı. Adam neredeyse dehşete düşmüş gibi bakıyor. “Aslına bakarsan en iyisi hiç kıpırdama. Bu durum yeteri kadar huzursuzluk verici zaten.”

Adam da ayağa kalkıyor ve gerçekten bir adım geri gidiyor. Yüzündeki huzursuzluk hiç komik değil. Ama Syenite adamın bu tepkisiyle çok ince bir rahatlama hissediyor. Yok, sadece rahatlama değil. Şu anda, on yüzüğüne rağmen, adam zayıf olan taraf. İstemediği bir çocuğu taşımak, ölme ihtimali olan sağ kalsa bile bedenini ve belki de hayatını tamamen değiştirecek bir doğuma girmek zorunda olan o. Ama en azından şu anda, şimdi, tüm güç onun elinde. Ve bu... doğru değil. Yine de iyi çünkü kontrol onda.

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” diyor adam paldır küldür. “Reddedebilirim.” Sırıttıyor. “Senin edemeyeceğini biliyorum ama ben edebilirim. Yani..”

“Reddetme,” diyor Syenite kaşlarını çatarak.

“Ne? Neden?”

“Kendi ağzınla söyledin: Yapmak zorundayım. Sen değilsin. Sen olmazsan başka biri olacak.”

Feldspar’ın altı çocuğu olmuştu. Ama Feldspar öyle ahım şahım bir orojen değildi. Syenite öyle. Dikkatli olmazsa yanlış insanları kızdırabilir. Zor diye adı çıkarsa kariyerini bitirir, onu kalıcı olarak Merkez’da görevlendirirlerdi ve elinde sırt üstü yatıp adamların leş nefesleriyle osuruklarından bebek yapmak dışında bir şey kalmazdı. Bu yola girdi mi sadece altı taneyle kalırsa şanslı sayılırdı.

Adam anlamamış gibi bakıyor ama Syen anladığını biliyor. “Şunu bitirip kurtumak istiyorm,” diyor Syen.

Sonra, adam onu şaşırtıyor. Huysuz itirazlarını sürdürmesini bekliyor. Ama adam yumruklarını sıkıyor. Çenesi kaskatı uzaklara bakıyor. Saçları darma dağınık o sabahlığın içindeyken hâlâ komik görünüyor ama yüzündeki ifade... İşkenceye gider gibi. Syen çok güzel olmadığını biliyor,

en azından Ekvator kuşağının standartlarında öyle sayılmaz. Fazla melez. Ama adam da pek safkan değil. O saçlar, neredeyse mavimtırak denebilecek kadar siyah ten... Üstelik ufak tefek. Syen, erkekler arasında bile uzun sayılır ama adam kısa boylu ve sıska. Ataları arasında Sanzeli varsa bile çok çok uzak akrabaları olmalı ve ona fiziksel üstünlük sağlayacak en ufak bir kırıntı bile bırakmamışlar.

“Bitirip kurtulmak,” diye mırıldanıyor. “Peki.” Çenesinde bir kas seğiriyor ve dişlerini sıkıyor. Ve off! Adam ona bakmadığı için Syen minnettar. Yüzünde öylesine büyük bir nefret var ki! Syen bunu başka orojenlerde de görmüştü –tamam mahremiyet ve kısıtlanmamış bir dürüstlük lüksüne sahipken kendi bile bunu hissetmişti– ama asla böylesine belli etmemişti. Adam ona döndüğünde irkilmemeye çalışıyor.

“Burada doğmadın,” diyor adam, sesi artık buz gibi. Syen bunun bir soru olduğunu zar zor anlıyor.

“Hayır.” Soru sorulan tarafta olmaktan hoşlanmıyor. “Sen?”

“Ah, evet. Ben mezhep için yetiştirildim.” Gülümsüyor, tüm o nefretin üzerinde incecik gelip geçen, tuhaf bir gülümseme. “Bizim çocuğumuz gibi böyle birden bire değil. Ben, Merkez’in eski ve parlak iki soyunun ürünüyüm. En azından bana öyle dendi. Neredeyse doğumumdan itibaren bir Muhafızım vardı.” Ellerini buruşuk sabahlığın ceplerine sokuyor.

“Sen yabanisin.”

Bu beklenmedik. Syen bir anlığına bunun yeni bir tür roggavari hakaret olup olmadığını merak ediyor ama sonra adamın ne kastettiğini anlıyor. Ah, bu bardağı taşı-

ıyor. “Bana bak, kaç yüzük taktığın umurunda değil...”

“Diğerlerinin böyle dediğini söylüyorum.” Bir kez daha gülümsüyor, keskin acısı kızınkiyle aynı. Syen sessizleşiyor. “Bilmiyor muydun? Yabaniler –dışarıdan gelenler– genelde bilmez ya da umursamaz. Ama soylu bir aileden olmayan, daha önce lanetin hiç görülmediği bir aileden gelenler senin için böyle der. Benim sevgili evcilleştirilmiş safkanlarımın arasında vahşi bir kırma. Planlarımı bozan bir kaza.” Başını sallıyor, sesi titriyor. “Aslında söylemek istedikleri senin tahmin edilemez oluşun. Orojeniyi asla anlayamadıklarının yaşayan kanıtısın. Bu bilim değil, başka bir şey. Ve bizi asla kontrol edemeyecekler. Tam olarak değil.”

Syen ne demesi gerektiğini bilmiyor. Şu yabani mesalesinden haberi yoktu, bir şekilde farklı olduğunu düşünmemişti. Ama şimdi düşününce tanıdığı çoğu orojenin Merkez’da yetiştirildiğini fark ediyor. Ve evet, ona nasıl baktıklarını da fark etmişti. Bunun sebebinin, onların Ekvator kuşağından onunsa Orta Kuşak’tan gelmesi olduğunu sanmıştı. Ya da ilk yüzüğünü hepsinden önce alması. Ve şimdi... adamın söylediklerine bakılırsa... Yabani olmak çok mu fenaydı?

Öyle olmalı. Yabaniler öngörülemez ise... eh, orojenlerin tümü güvenilir olduğunu kanıtlamalıydı. Merkez terbiyesiyle ünlüydü, bu işin bir parçası da buydu. Eğitim, uniformalar ve uymak zorunda oldukları bitmez tükenmez kurallar... Ama yetiştirme de bunun bir parçasıydı. Yoksa neden burada olsun?

Yabani olmasına rağmen damızlık soylarına dahil edilmesi biraz gururunu okşuyor. Sonra içinden bir ses aşağılanmanın neresi gurur verici diye soruyor.

Kendi düşüncelerine o kadar dalıyor ki adam bir teslimiyet sesi çıkardığında şaşırıyor. “Haklısın,” diyor adam pürüzlü bir sesle. Artık tamamen profesyonel. Eh bu işin varacağı bir tek nokta var. Ve profesyonel davranırlarsa, ikisi de biraz olsun vakur kalabilir. “Özür dilerim. Sen... Ah çürüyen Toprak. Evet. Haydi şu işi bitirelim.”

Böylece yatak odasına giriyorlar. Adam soyunup yatağa yatıyor ve bir süre kendini hazırlamaya çalışıyor ama pek beceremiyor. Syen bu işi yaşlı bir adamla yapmanın zorluğu diye düşünüyor ama aslında yapmak istemediğinde seks o kadar da kolay olmuyor.

Adamın yanına oturup ellerini çekerken yüzünü mümkün olduğu kadar ifadesiz tutmaya çalışıyor. Adam utanmış gibi ve Syen içinden küfrediyor çünkü özgüvenini yitirirse bu iş bütün gün de sürebilir.

Kontrolü ele aldığı anda adam da yola geliyor. Yine muhtemelen gözlerini kapatıp Syen’in yerine başkasını hayal edebildiği için. Sonra Syen dişlerini sıkıp ata biner gibi adamın üzerine çıkıyor ve uylukları ağrıyana ve hoplayan göğüsleri acıyana kadar yukarı aşağı hareket ediyor. Kayganlaştırıcı da bir yere kadar. Adam bir vibratör ya da kendi parmakları kadar zevk vermiyor. Yine de fantazileri yeterli gelmiş olacak ki adam bir süre sonra inleyerek geliyor.

Syen botlarını giyerken adam yatakta doğrulup öylesine zavallı bir ifadeyle ona bakıyor ki bir an için ona yaptığı şeyden dolayı utanç duyuyor.

“Adın neydi?” diye soruyor. “Syenite.”

“Bu ailenin verdiği isim mi?” Syen ona bakınca dudakları gülümsemeye benzer bir ifadeyle kıvrılıyor. “Özür dilerim. Sadece kışkırtıyorum.”

“Kıskanıyor musun?”

“Merkez yetiştirmesiyim, unuttun mu? Benim sadece bir ismim oldu.” Ah.

Adam tereddüt ediyor. Belli ki bu durum onun için zor. “Eee, bana...”

Syen adamın lafını ağzına tıkıyor çünkü adını zaten biliyor ve ona sen dışında bir kelimeyle hitap etmeye de niyetli değil. “Sen” onu atlardan ayırmaya yeter de artar bile. “Feldspar yarın Allia’ya yola koyulmamız gerektiğini söyledi.” Botunu giyip topuklarını yerleştirmek için ayağını yere vuruyor.

“Yeni bir görev mi? Şimdiden mi?” Adam iç çekiyor. “Bilmeliydim.” Evet, bilmeliydi.

“Beni bir liman girişindeki mercan resifini temizlerken gözeteceksin.”

“Tamam.” O da bunun saçma sapan bir görev olduğunu biliyor. Onu böyle bir işe koşmalarının tek sebebi var. “Bilgi dosyasını dün verdiler. Sanırım en sonunda okumam gerekecek. Yarın öğlen ahırların orada buluşalım mı?”

“On yüzüklü olan sensin.”

Adam yüzünü sıvazlıyor. Syen kendini kötü hissediyor ama sadece birazcık.

“Pekâlâ,” diyor. Sesi yine bir profesyonel gibi. “Öğlen.”

Syen, üzerine sinen adamın kokusuna ve yorgunluğuna uyuz olarak daireden çıkıyor. Onu yoran stres olmalı. Tahammül edemediği bir adamla at sırtında geçireceği bir ay, yapmak istemediği şeyleri gittikçe tiksindiği insanlar uğruna yapmak zorunda olmak.

Ama medeniyet bu zaten. Sözde herkesin iyiliği için ondan üstün olanların söylediklerini yapmak. Üstelik bunu

boşuna da yapmıyor. Aşağı yukarı bir yıl boyunca çekeceği rahatsızlıktan sonra yetiştirmeye tenezzül etmeyeceği bebeği doğar doğmaz kreşe verecek ve güçlü bir ustanın gözetiminde önemli bir görevi bitirmiş olacak. Kazandığı deneyim ve itibarına katkısıyla beşinci yüzüğüne bir adım daha yaklaşacak. Bu, oda arkadaşlarından kurtulup kendi odasına kavuşması demek. Daha uzun süren, daha iyi görevler ve kendi hayatı üzerinde biraz daha fazla söz hakkı. Buna değer. Yeralevi aşkına, değer. Odasına gidene kadar kendi kendine bunu hatırlatıp duruyor. Sonra yola çıkmak üzere hazırlanıyor, döndüğünde düzenli bulmak için eşyalarını topluyor, bir duş alırken cildinin ulaşabildiği her noktasını yanana kadar sabunluyor.

“Onlara bir gün bizler gibi ulu olacaklarını söyle. Onlara nasıl davranırsak davranalım bizden biri olduklarını. Onlara de ki, başkalarına sorgusuz sualsiz teslim edilen saygıyı kazanmak için mücadele etmeleri gerek. Söyle onlara, kabul edilebilmeleri için ulaşması çok basit bir çita var: Mükemmellik. Bu çelişkilerle alay edenleri öldür ve kalanlara de ki, ölenler kendi zayıflıkları ve şüpheleri yüzünden yok edilmeyi hak eder. İşte böylece, asla ulaşamayacakları bir şeyi elde etmek uğruna kendilerini paralarlar.”

Erlsset, Sanze Ekvatoru’nun yirmi üçüncü imparatoru.

Birlik, Dişli Mevsim’in on üçüncü yılından.

Merkez’in kuruluşundan hemen önce, bir parti sırasında kaydedilmiş bir anektod.

S

Yalnız değilsin

Gece çöktü ve sen karanlıkta bir tepenin eteklerinde oturuyorsun.

Çok yorgunsun. O kadar insanı öldürmek seni bitap düşürdü. Normalden daha kötü, çünkü onca enerjiyi toplamışken yapabileceklerinin yarısını bile yapmadın. Orojeni tuhaf bir denklem. Çevrenden hareketi, ısıyı ve sıcaklığı alıp tanımlanamaz bir odaklanmayla, bir katalizörle veya sadece şans eseri çoğaltır, yerkürenin içindeki hareketi, sıcaklığı ölümü püskürtürsün. Güç girer güç çıkar. Ama gücü içeride tutabilmek, örneğin vadinin yeraltı sularını geyzere, kayaları çakıllara dönüştürmemek dişlerini gıcırdatan, gözlerini yuvalarından fırlatacak bir çaba ister. İçeri aldığın enerjilerin bir kısmını yakabilmek için uzun süre yürüdün ama ayaklarının sızlamasına, bedeninin bitap düşmesine rağmen hâlâ teninde kıpır kıpır. Sen dağları yerinden oynatması beklenen bir silahsın. Basit bir yürüyüşle bunu içinden atamazsın. Yine de hava

kararana kadar yürüdün ve sonra biraz daha yürüdün ve şimdi buradasın. Nadasa bırakılmış bir tarlanın ucunda tek başınasın. Hava soğumasına rağmen ateş yakmaya korkuyorsun. Ateş olmadan da pek bir şey göremiyorsun. Ama aynı zamanda sen de görünmezsin. Sırtında bir çuval, bir bıçak dışında korunmasız, tek başına bir kadın. (Çaresiz değilsin ama bir saldırgan bunu çok geç olana kadar bilemez ve sen de bugün bir kişiyi daha öldürmek istemiyorsun.) Uzaktan ana yolun karanlık kavisini görebiliyorsun, bir leke gibi otlakların üzerinden geçiyor. Sanzeler'in lütfu sayesinde ana yolların çoğunda elektrik fenerleri bulunur ama bunun karanlık olduğunu görmek seni şaşırtmıyor. Kuzeydeki depremi saymasan bile Mevsim Kanunu prosedürleri gereksiz tüm hidro ve jeoların kapatılmasını öngörür. Hem, kalkıp gitmene değmeyecek kadar da uzak.

Üzerinde ceketin var ve tarlada da farelerden başka korkacak bir şey yok. Ateş yakmadan uyumak seni öldürmez. Ateş ya da fenerler olmadan da nispeten etrafı görebiliyorsun. Gökyüzünde yağmur yüklü bulut şeritleri var, bir zamanlar baktığın bahçendeki çapalanmış toprak izleri gibi. Kolayca görülebiliyorlar çünkü kuzeyde olan her neyse gökyüzünü kırmızı parıltılarla aydınlatıyor. O yöne baktığında, kuzeyde ufka doğru düzensizce sıralanmış dağları ve uzakta bir yerlerde bir bulut kümesine alt ucunu sokmak üzere olan mavimsi gri bir sütunu görüyorsun. Ama bunlar sana bir şey ifade etmiyor. Daha yakınlarda bir yerlerde bir kıpırtı var, beslenmek için dışarı çıkan yarasa sürüsü olabilir. Yarasalar için geç bir saat ama Mevsim sırasında her şey değişir diye uyarıyor

Taş İrfanı. Yaşayan her şey hazırlıklı olmak ve hayatta kalmak için ne gerekirse yapar.

Kızıl parıltının kaynağı dağların altında, sanki güneş yanlışı tarafa aitmiş de orada sıkışıp kalmış gibi. Sebebini biliyorsun. Göge alevler saçan o heybetli yarığı yakından görmek muhteşem olurdu ama umurun değil.

Üstelik sen güneye gidiyorsun. Jija yola çıkarken güneye yeltenmediyse bile kuzeydeki sarsıntıdan sonra mutlaka yön değiştirmiştir. Gidilebilecek mantıklı olan tek yön o. Elbette tek oğlunu döve döve öldürmüş bir adam mantıklı olamaz. Ve o çocuğu bulup da üç gün boyunca düşünmeyi bırakan kadın da. Hımın, senin de aklın başında değil. Ama deliliğinin peşinden gitmek dışında yapacak bir şey yok.

Çantandan bir şeyler çıkarıp yemiştin. Peksimet ve sanki kavanoza koyduğundan beri üzerinden koca bir yaşam (ve ailen) geçmiş gibi gelen tuzlu Akaba ezmesi. Akaba açıldıktan sonra uzun süre dayanır ama sonsuza kadar da değil. Ve artık açtığına göre önündeki bir kaç öğün boyunca, bitene kadar onu yiyeceksin. Dert değil çünkü tadını seversin. Birkaç kilometre önceki hanın kuyusun-daki tulumbadan doldurduğun mataradan su da içmiş-tin. Orada birkaç düzine insan vardı, bazıları hanın etrafına kamp kurmuştu, bazılarıysa geçerken uğramıştı. Hepsinin yüzünde, artık yavaşça yükselen panik olarak betimleyebildiğin o bakış vardı. Artık herkes depremin ve kızıl parıltının ve bulutlu göğün ne demek olduğunu anlamaya başlamıştı ve böyle bir zamanda bir cemiyetin surlarının dışında kalmak, uzun vadede hayatta kalmak için ne gerekirse yapacak kadar ahlaksız veya vahşi olan-

lar haricinde ölüm emriydi. Onların bile hayatta kalabileceği şüpheliydi.

Handaki kimse böyle birine dönüşebileceğine inanmak istemiyordu. Bunu, yüzlerini, kıyafetlerini, bedenlerini ve tehditleri tarayarak onlara bakarken fark etmişti. Hiçbiri savaş lorduna benzemiyordu. Handa gördüklerin sıradan insanlardı, bazıları toprak kaymasından ya da evlerinin yıkılmasından kurtulduğu için hâlâ çamur içinde, bazılarının alelacele sarılmış ya da hiç tedavi edilmemiş yaralarından kan akıyordu. Yolcular evden uzakta yakalanmışlardı. Onlar kurtulanlardı. Evleri artık yoktu. Yaşlı bir adam görmüştün, bir yanı yırtılmış, tozlu geceliğinin içinde; üzerinde sadece bir tişört ve kan lekeleri olan bir gençle oturmuştu, ikisinin gözlerinde keder vardı. Senin yaşlarında, bir Yükçek'e benzeyen bir adam görmüştün, kocaman, kalın parmaklı ellerine bakıyor ve belki de yeni bir cemiyette yer kazanacak kadar genç ve becerikli olup olmadığını merak ediyordu.

Bunlar, ne kadar trajik olursa olsun Taş İrfanı'nın seni hazırladığı öykülerdi. Ama İrfan'da çocuklarını öldüren kocalar yoktu.

Birilerinin vakti zamanında tepenin hemen kenarına diktiği bir direğe yaslanıyorsun, belki de eski bir çit, tam o noktada bitiyordu. Ellerinin ceketinin cebinde, dizlerini karnına doğru çekmiş vaziyette yorgunluktan sızacak gibisin. Ama sonra, bir şeylerin değiştiğini fark ediyorsun. Seni uyaracak bir ses yok aslında, sadece rüzgârın sesi ve çimlerin hışırtısı. Şimdiden alıştığın sülfür kokusu dışında farklı bir koku da yok. Ama bir şey var. Bir şey daha. Orada.

Biri daha.

Gözlerini açıyorsun ve zihninin bir yarısı, öldürmeye hazır, yerin altına iniyor. Geri kalan kısmı donuyor çünkü birkaç metre ötede, çimlerin üzerine bağdaş kurmuş oturan küçük bir oğlan çocuğu var.

Önce ne olduğunu anlamıyorsun. Etraf karanlık. O kara. Sahil cemiyetlerinden mi geldi diye merak ediyorsun. Ama rüzgâr bir kez daha hızlandığında bir tutam saç kıpırdıyor ve çevrenizdeki çimler kadar düz olduğunu görebiliyorsun. Batı Sahili'nden mi? Kalan saçı jöle gibi bir şeyle sıkı sıkıya başına yapıştırılmış.

Hayır. Sen bir annesin. Bu kir. Toz içinde kalmış.

Uche'den büyük ama Nassun kadar yok. Belki altı belki yedi yaşında. Aslında oğlan olduğuna da emin değilsin, teyidini sonra alacaksın. Şimdilik tahmin ediyorsun. Bir yetişkin olsa tuhaf görünecek biçimde kamburunu çıkararak oturuyor ama biri söylemediği sürece dik durmayan bir çocuk için son derece doğal bir duruş. Bir süre ona bakıyorsun. O da sana. Gözlerindeki soluk parıltıyı görebiliyorsun.

“Merhaba,” diyor. Bir oğlanın yüksek ve neşeli sesi. İyi tahmin. “Merhaba,” diyorsun sen de sonunda.

Böyle başlayan korku hikâyeleri vardı. Kimsesiz yamam çocuk çeteleri. Ama böyle bir şey için henüz erken. Mevsim daha yeni başlıyor. “Nereden geldin?”

Omuz silkiyor. Bilmiyor ya da umursamıyor.

“Adın ne? Benimki Hoa.”

Kısa, tuhaf bir isim ama yerküre kocaman, tuhaf bir yer zaten. Ama daha da tuhafı sadece ilk adını söylemesi. Henüz bir cemiyet adı olmayacak kadar genç ama babasının fayda-sınıfını miras almış olmalı. “Sadece Hoa mı?”

“Hıhı.” Başını sallayıp yana dönüyor ve yanına bir tür kutu koyup sanki her şeyin yolunda olduğunu söylemiş gibi okşuyor. “Burada uyuyabilir miyim?”

Etrafına bakıyorsun, duyumsuyorsun ve dinliyorsun. Çimenler dışında hareket eden bir şey, oğlan dışında kimsecikler yok. Sana nasıl böyle sessizce yaklaşabildiği bir muamma ama çok küçük ve sen kendi deneyiminden de biliyorsun ki küçük çocuklar istediklerinde çok sessiz olabilirler. Ama bu aynı zamanda bir hıznırlık peşinde oldukları anlamına da gelir. “Yanında kimler var Hoa?”

“Kimse.”

Karanlıkta, senin gözlerini kısıtığını göremiyor ama her nasılsa anlayıp öne doğru eğiliyor. “Gerçekten! Bir tek ben varım. Yolda başka insanlar da gördüm ama onları sevmedim. Saklandım.” Duraklıyor. “Seni sevdim.”

Ne sevimli!

İçini çekip ellerini yine ceplerine sokuşturuyorsun ve yerküreyle olan bağını koparıyorsun. Çocuk biraz rahatlıyor –o kadarını görebiliyorsun– ve çıplak toprağa uzanıyor.

“Bekle,” deyip bohçana uzanıyorsun. Sonra yer matını ona uzatıyorsun. Önce şaşıyor ama sonra ne olduğunu anlıyor. Mutlu mesut serip bir kedi gibi üstüne kıvrılıyor. Düzeltecek kadar umurunda değil.

Belki de yalan söylüyor. Belki de bir tehdit. Sabah kovalayacaksın çünkü peşine takılacak bir çocuğa ihtiyacın yok, seni yavaşlatır. Üstelik ona bakan birileri olmalı. Bir anne, çocuğu yaşayan bir anne.

Ama bu gecelik kısa bir süre de olsa insan olmayı becerebilirsin. Arkana yaslanıyorsun ve uyumak üzere göz-

lerini kapatıyorsun.

Sabah kül yağmaya başlıyor.

Gizemlilerdi, anlarsınız ya, simyadan geliyorlardı. Eğer dağlar yerine maddenin sonsuz küçüklükteki yapıtaşlarını yönlendirebilselerdi onojeni gibi derdin. Belli ki insanlarla bir tür akrabalıkları da vardı, onları en çok gördüğümüz heykel biçimlerinde bunu gösterirlerdi ama başka biçimlere de girebildiklerini söylemeli. Asla bilemeyiz.

*Mucit Allia, "İnsan Harici zeki
Canlılar Üzerine Bir İnceleme", Altıncı Üniversite,
2323 İmparatorluk Yılı/Asit Mevsimi'nin İkinci Yılı*

B

Damaya, bir mola sırasında dişlerini gıcırdatıyor

Schaffa'yla çıktıkları yolculuğun ilk birkaç günü olay-sız geçti. Sıkıcı değildi. Takip ettikleri İmparatorluk Yolu göz alabildiğine uzanan kirga anızları ya samishet dolu tarlalarının arasından geçtiğinde ya da tarlalar bitip Damaya'nın konuşup da ağaçları sinirlendirmeye çekineceği kadar sık, sessiz ve karanlık ormanlara girdiklerinde olduğu gibi. Ama bunlar bile onun için hayret verici çünkü Damaya hiç Palela sınırlarını geçmemişti. Baba ve Chaga'yla Brevard'a, pazar yerine bile gitmemişti.

Her geçtikleri şeye hayretler içinde bakakalan, tam bir taşralı gibi görünmemeye çalışıyor ama bazen, ensesinde Schaffa'nın nefesini hissetmesine rağmen elinde olmadan bakıyor. Adamın ona güldüğünü düşünmeye dayanamıyor.

Brevard, asla hayal edemeyeceği kadar kalabalık, sıkışık ve yüksek. Kasabaya girerlerken eğerde kamburunu çıkarıp caddenin iki yanındaki kocaman binaları seyrederken yoldan geçenlerin üzerine çöküp çökmediklerini

merak ediyor. Ondan başka kimse bu binaların anlamsızca yüksek olduğunu ve birbirlerine yaslandıklarını fark etmemiş gibi, demek ki bunu bilerek yapmışlar. Güneş batıyor ve ona kalırsa herkesin yatağa gitmek üzere hazırlanması gerekirken sokaklarda hâlâ düzinelerce insan var. Kimse yatmaya hazırlanmıyor. İdare lambaları ile pırıl pırıl parlayan ve içinden kahkahalar yükselen bir binanın yanından geçerlerken öyle çok merak ediyor ki dayanamayıp soruyor. “Bir tür han,” diye cevap veriyor Schaffa ve kız aklındaki soruyu sormuş gibi kıkırdayıp devam ediyor, “biz burada kalmayacağız.”

“Gerçekten çok gürültülü,” diye onaylıyor Damaya, aklı sıra bilgili görünerek. “Haa, evet, o da var. Ama asıl sorun çocuklar için uygun bir yer olmamasında.” Kız bekliyor ama adam daha fazla açıklamıyor. “Daha önce pek çok kere kaldığım bir yere gidiyoruz. Yemekleri iyi, yatakları temiz ve eşyalarımız gecenin bir vakti buhar olup uçmaz.”

Böylece Damaya’nın hayatındaki handa kaldığı ilk gece başlıyor. Her şey onu afallatıyor: Yabancılarla dolu bir odada yemek yemek, Cahaga ya da ebeveynlerinin pişirdiğinden başka bir yemeğin tadını almak, mutfaktaki yarım fiçı soğuk su yerine altında ateş yanan seramik banyoda yıkanmak, kendi yatağıyla Chaga’nınkinin toplamından bile büyük bir yatakta uyumak... Schaffa’nın yatağı daha büyük tabii ve öyle olması da münasip çünkü adam dev gibi. Adam yatağı oda kapısının önüne çekerken şaşkınlıkla bakmaktan kendini alamıyor. (En azından bu bildik bir hareket. Baba da ara sıra, yollarda gezen kimsesizlerin söylentileri ortalığı sardığında aynısını yapar-

dı.) Belli ki daha büyük bir yatak için ek ödeme yapmış. “Benim uykum deprem gibidir,” diyor sanki şaka edermiş gibi. “Eğer yatak çok dar olursa düşünüyorum.”

Damaya gece yarısı olup da Schaffa’nın uykusunda inleyip dört döndüğünü görene dek adamın ne kastettiğini anlamayacak. Eğer bu bir kâbusa çok feci olmalı. Bir süre kalkıp adamı uyandırmayı düşünüyor. Kâbuslardan nefret eder. Ama Schaffa bir yetişkin ve yetişkinlerin uykularını almaları gerek. O ya da Chaga ne zaman onu uyandıracak bir şey yapsa Baba böyle derdi. Uyandırılınca çok da kızardı. Damaya Schaffa’nın ona kızmasını istemiyor. Bütün yeryüzünde onu umursayan tek kişi o. O yüzden, adam sanki ölmek üzereymiş gibi anlaşılmaz bir şeyler söyleyip çılgılık atana dek olduğu yerde huzursuzca ve kararsız kalarak yatıyor.

“Uyanık mısın?” diye soruyor fısıltıyla çünkü belli ki değil ama kız ağzını açar açmaz uyanıyor.

“Ne oldu?” diye soruyor aksi aksi.

“Sen...” Ne demesi gerektiğini bilmiyor. *Kâbus görüyordun* sanki annesinin ona söyleyeceği türden bir şey. İnsan böyle bir şeyi Schaffa gibi büyük, güçlü yetişkinlere de söyleyebilir mi? “Sesler çıkarıyordun,” diyor.

“Horluyor muyum?” Karanlıkta içini çekiyor. “Özür dilerim.” Sonra öbür yanına dönüyor ve gece boyunca sessiz kalıyor.

Sabah Damaya olan biteni çoktan unutuyor bile, en azından uzun bir süre aklına gelmiyor. Kalkıp kapılarına sepet içinde bırakılan yiyeceklerden biraz yiyip kalanını yanlarına alırlar ve Yumenes’e doğru yola çıkıyorlar. Şafağın ilk ışıklarında Brevard daha az korkutucu

ve düne nazaran biraz daha az yabancı görünüyor. Muhtemelen artık kaldırım oluklarındaki at pisliklerini, olta taşıyan küçük oğlan çocuklarını ve saman balyalarını veya sandıkları taşıyan ahır yamaklarını görebildiği için. Mahalle hamamına ısıtılması için kova kova su taşıyan genç kadınlar ve yayıkta tereyağı çalkalamak ya da büyük binaların arkasındaki ambarlara pirinç taşımak üzere gömleklerini çıkaran genç erkekler var. Tüm bunlar tanıdık şeyler ve Damaya'nın Brevard'ın küçük kasabasına benzeyen ama daha büyük bir yer olduğunu kavramasına yardımcı olan şeyler. İnsanları Chaga ya da Muh Dear'dan farklı değiller ve muhtemelen burada onun için Palela ne kadar sıkıcı ve bildikse yaşayanlara göre Brevard da öyle.

Yarım günlük bir at gezintisinden sonra dinlenmek için mola veriyorlar sonra Brevard çok gerilerde kalana ve çevrelerindeki arazi kilometreler boyunca uzanan kayalık, çatlak bir yer haline gelene dek dek gün boyu at sürüyorlar. Schaffa yakınlarda bir yerde aktif bir fay hattının olduğunu söylüyor, yıllar, on yıllar boyunca yeni bir yeryüzü şekli oluşturacak. Bu yüzden bazı yerlerde toprağın içinden bir şeyler dışarı fırlamış gibi görünüyor ve buralar çıplak. “Şu kayalıklar on yıl önce yoktu,” diyor gri-yeşil, keskin görünümlü ve her nasılsa nemli, devasa bir kaya öbeğini işaret ederek. “Ama sonra fena bir depresyon oldu, dokuzluk. En azından ben öyle duydum. O ara başka bir eyalette devriye geziyordum. Gerçi şuna bakınca inanırım.”

Damaya başını sallıyor. Yaşlı Toprak Baba burada Palela'ya göre daha yakın geliyor. Ya da belki de yakın

hissettiklerinin tam karşılığı değil. Hangi kelimelerin daha doğru olacağını bilmiyor. Belki dokunması daha kolay? Eğer yapmak isterse tabii. Ve... ve... etraflarındaki bütün arazi kırılğan. Belli belirsiz ince izlerle dantel gibi kaplanmış bir yumurta kabuğu gibi, içindeki civcivin bir anda ölümü olabilir.

Schaffa onu bacağıyla dürtüyor. “Yapma.”

Damaya şaşırdığı için yalan söylemek aklına bile gelmiyor. “Bir şey yapmıyorum ki?”

“Yeryüzünü dinliyorsun. Bu *bir şey*.”

Schaffa nereden biliyor? Kamburunu çıkarıyor, özür dilemesinin beklenip beklenmediğinden emin değil. Kırmıldanıp ellerini eyer çıkıntısına koyuyor ve bir garip hissediyor çünkü eyer de Schaffa’nın her şeyi gibi devasa. (Dev gibi olmayan bir o var.) Ama Damaya’nın tekrar dinlememek için kendini oyalaması lazım. Bir an sonra Schaffa içini çekiyor. “Sanırım daha fazlasını bekleyemem,” diyor ve sesindeki hayal kırıklığı Damaya’yı rahatsız ediyor. “Senin hatan değil. Eğitimin olmadan alev almaya hazır çıra gibisin ve şu anda kıvılcımlar çıkarıp gürleyerek yanan bir alevin içinden geçiyoruz.” Düşünüyor. “Bir öykü anlatsam yardımı dokunur mu?”

Bir öykü harika olurdu. Damaya başını sallıyor ve çok hevesli görünmemeye çalışıyor. “Peki,” diyor Schaffa. “Hiç Shemshena’yı duydun mu?”

“Kim?”

Başını sallıyor. “Yeralevleri, orta enlem cemiyetleri. Sana kreşte hiçbir şey öğretmediler mi? Tahmin edeyim sadece İrfan ve aritmatik. Üstelik ikincisi de sırf ekin hasadı gib işlerin zamanlamasını ayarlayabileceğin kadardı.”

“Bundan fazlası için zaman yok ki,” diyor Damaya, garip bir şekilde kendini Palela’yı savunmak zorunda hissediyor. “Ekvator kuşağındaki cemiyetlerin çocuklarının muhtemelen hasada yardım etmesi gerekmiyordur...”

“Biliyorum, biliyorum. Ama yine de yazık.” Kıpırda-nıp eyere rahatça yerleşiyor. “Pekâlâ. Ben İrfan üstadı değilim ama sana Shemshena’yı anlatacağım. Uzun zaman önce, Dişli Mevsim’de –bu, eee, Sanze’nin kuruluşundan sonraki üçüncü sezon oluyor, aşağı yukarı yirmi yüz yıl önce– Misalem adlı bir orojen imparatoru öldürmeye karar vermiş. Bu, imparatorların gerçekten bir iş yaptıkları, bir anlam ifade ettikleri zamanlardaydı ve Merkez kurulmadan çok çok önceydi. O zamanlar pek çok orojen, senin gibi doğru dürüst bir eğitim almamıştı, tamamen duyguları ve içgüdüleriyle hareket ediyor, nadiren de olsa çocukluklarını sağ atlatabiliyorlardı. Misalem, her nasılsa sadece hayatta kalmayı değil kendi kendini eğitmeyi de becermişti. Kusursuz bir kontrolü vardı, muhtemelen dördüncü veya beşinci yüzük seviyesine eşti.”

“Ne?”

Tekrar kızın bacağına dürtüklüyor. “Merkez’da olan rütbelere. Sözümü kesme.” Damaya kızarıp itaat ediyor.

“Kusursuz kontrol,” diye devam ediyor Schaffa, “ki Misalem bunu pek çok kasabadaki yaşayan her şeyi öldürmek üzere kullanmıştı, hatta birkaç kimsesizler mahallesinde de. Binlerce insan.”

Damaya dehşetle içini çekiyor. Rogga’ların... duruyor, o da bir rogga’ydı. Bir anda hayatı boyunca pek çok kez duyduğu bu kelimeden nefret ediyor. Argo bir kelime ve

aslında söylemesine izin yok ama yetişkinler orada burada diledikleri gibi kullanırlar ve şimdi kulağına eskisinden beter geliyor.

Orojenler. Orojenlerin bu kadar kolay, bu kadar çok kişiyi öldürebileceğini bilmek korkunç. Sonra insanların nefretinin asıl sebebinin bu olduğunu düşünüyor.

İnsanların ona olan nefretinin.

“Bunu niye yapmış?” diye soruyor söz kesmemesi gerektiğini unutarak.

“Gerçekten, niye? Belki biraz deliydi.” Schaffa kız yüzünü görebilsin diye eğiliyor, gözlerini şaşılataştırıp kaşlarını oynatıyor. Bu o kadar beklenmedik ve komik ki Damaya kıkırdıyor ve Schaffa gizemli bir biçimde gülümsüyor. “Ya da belki de Misalem sadece kötüydü. Her neyse. Yumenes’e yaklaşıırken haber saldı. İnsanlar onu karşılamak için imparatoru göndermezlerse tüm şehri yerle yeksan edecekti. İnsanlar, imparator Misalem’in şartlarını kabul edeceğini açıkladıklarında üzöldüler ama aynı zamanda rahatlamışlardı da. Ellerinden ne gelirdi ki? Böylesine güçlü bir orojenle nasıl savaşacaklarını bilmiyorlardı.” İçini çekiyor. “Ama İmparator geldiğinde tek başına değildi. Yanında bir kadın vardı. Koruması Shemshena.”

Damaya heyecanla bir ses çıkıyor. “Eğer İmparator’un korumasıysa gerçekten çok iyi olmalı.”

“Ah, öyleydi. Sanzeli soyların en itibarlı savaşçılarından biri. Dahası Mucit fayda-sınıfındandı ve orojenler üzerine çalışıp güçlerinin nasıl işlediğini anlamıştı. Böylece, Misalem gelmeden önce Yumenes’in boşaltılmasını sağlamıştı. Yanlarına hayvanlarını ve hasat ürünlerini

de almışlardı. Hatta ağaçları ve çalılıkları, evlerini bile yakmışlardı. Sonra ateşleri söndürüp geriye ıslak küller bırakmışlardı. Bu senin gücünün doğası, kinetik aktarım, duyusal kataliz. Sadece irade gücüyle bir dağı oynatamazsın.”

“Ne...”

“Hayır, hayır.” Schaffa nazıkçe sözünü kesiyor. “Sana öğretebileceğim pek çok şey var ufaklık ama burasını Merkez’da öğreneceksin. Bitirmeme izin ver.” Damaya istemeye istemeye susuyor.

“Şu kadarını söyleyeyim. Gücünü doğru dürüst kullanmayı öğrendiğinde, ihtiyacın olan gücün bir kısmı kendinden gelecek.” Schaffa ahırda yaptığı gibi ensesine dokunuyor, saç çizgisinin hemen üzerine iki parmağını değdirdiğinde Damaya irkiliyor çünkü bunu yaptığında statik elektrik gibi küçük kıvılcımlar çıkıyor. “Ama o gücün çoğu başka bir yerden gelmeli. Eğer yerküre hali hazırda hareket halindeyse ya da yeryüzünün altındaki ateş yüzeye çıktıysa veya çıkmaya yakınsa o gücü kullanabilirsin. O gücü kullanmak için yaratıldın. Toprak Baba uyanırken öylesine fazla ham güç salar ki onun bir parçasını kullanmak sana veya çevrene zarar vermez.”

“Hava soğumaz mı?” Damaya merakını bastırmak için gerçekten ama gerçekten çok çabılıyor ama kendini tutamıyor, hikâye öyle heyecanlı ki. Ve orojeniye güvenli bir biçimde kullanabilme fikri, kimsenin canını yakmama ihtimali çok çekici. “Kimse ölmez mi?”

Adamın başını salladığını hissediyor. “Yerin gücünü kullandığında hayır. Ama elbette Toprak Baba’nın sırf biri istedi diye kımıldanması çok nadirdir. Yakınlarında

yer gücü yoksa, orojen hâlâ yerkabuğunu oynatabilir ama bunun için gerekli sıcaklığı ve gücü ve hareketi çevresindekilerden almak zorundadır. Kımıldayan, sıcaklığı olan her şey; kamp ateşleri, su, hava, hatta kayalar bile olur. Ve elbette canlılar. Shemshena havayı ya da yeri yok edemezdi ama diğer her şeyi yok edebilirdi ve öyle de yaptı. İmparatorla birlikte Yumenes'in obsidiyen kapılarında Misalem'le buluştuklarında şehirdeki tek canlılar onlardı ve surların ardından hiçbir şey yoktu."

Damaya büyülenerek nefesini tutuyor, Palela'yı tüm gcekonduları yıkılmış, her bir hayvanı yok olmuş bir biçimde, bomboş hayal etmeye çalışıyor.

"Ve herkes öylece gitmiş mi? Sırf o söyledi diye?"

"Aslında İmparator söyledi diye ama evet. Yumenes o zamanlar çok daha küçüktü ama bu yine de devasa bir harekâttı. Ama ya kabullenecek ya da bir canavarın esiri olacaklardı."

Schaffa omuz silkiyor. "Misalem İmparator'un yerine hüküm sürmeye niyeti olmadığını söylüyordu ama kim inanır? İstedliğini elde etmek için koca bir şehri tehdit eden adamı hiçbir şey durduramazdı."

Bu anlamlı. "Ve Misalem de oraya varana kadar Shemshena'nın ne yaptığını bilmiyordu."

"Bilmiyordu. Yakma işi o gelmek üzereyken yapılmıştı, insanlarsa başka bir yöne doğru gitmişti. Böylece Misalem İmparator ve Shemshena'nın karşısına çıkıp şehri yok etmek üzere gücüne uzandı ve neredeyse hiçbir şey bulamadı. Güç yoktu. Yok edecek bir şehir de yoktu. Misalem'in topraktan ve havadan bulabildiği azıcık gücü kullanmaya çalıştığı o anda Shemshena cam bıçağını

adamın gücünün merkezine savurdu. Onu öldürmedi ama orojenisini kesecek kadar dikkatini dağıttı ve Shemshena işin kalanını diğer bıçağıyla bitirdi. Bu, Kadim Sanze İmparatorluğu'nun –pardon, Sanzeli Ekvator Birliği'nin– karşı karşıya kaldığı en büyük tehdidin sonunu getirdi.”

Damaya memnuniyetle titriyor. Uzun zamandır bu kadar iyi bir öykü dinlememişti. Üstelik gerçek miydi? Daha da iyi. Utangaç bir edayla Schaffa'ya sırtıyor. “Bu hikâyeyi sevdim.”

“Seveceğini tahmin etmiştim. Bu hikâye, Muhafızlar'ın doğuşunu anlatıyor. Orojenlerin mezhebi olarak Merkez'in da. Bizler Merkez'i koruyan tarikatız. Bildiğimiz kadarıyla, Shemshena'nın gösterdiği gibi tüm o korkutucu gücünüze rağmen yenilmez değilsiniz.”

Damaya'nın eyer çıkıntısına koyduğu ellerine pat pat vuruyor. Ama Damaya bu sefer gülümsemiyor, artık hikâyeyi o kadar sevmiyor. Schaffa anlatırken kendini Shemshena'yla özdeşleştirmişti; kötü bir adamın karşısına cesaretle çıkıp aklıyla ve becerisiyle onu yenmişti. Ama Schaffa “siz” ve “sizin” dedikçe anlamaya başlamıştı. Schaffa onu potansiyel bir Shemshena olarak görmüyordu.

“Ve böylelikle Muhafız eğitimi başladı,” diye devam ediyor Schaffa, kızın sessizliğini fark etmeden. Artık parçalanmış toprakların içlerine kadar geliyorlar, yol yol olmuş, Brevard'daki binalar kadar yüksek, kırık kaya yüzeyler yolun iki yanında göz alabildiğine uzanıyor. Yolu her kim açıysa yeryüzünü oyarak açmış olmalıydı, artık nasıl becerdiyse. “Eğitiliriz,” diyor Schaffa, “tıpkı Shemshena gibi. Orojenik gücün nasıl işlediğini öğrenir ve bu

bilgiyi size karşı kullanmanın yollarını buluruz. T r n z arasından çıkması muhtemel bir sonraki Miselemler'e karşı sürekli tetikte oluruz ve böylelerini yok ederiz. Diğerleri ise korumamız altındadır." Gülümsemek üzere bir daha e iliyor ama Damaya bu kez gülümsemiyor. "Artık senin Muhafızınım ve her zaman faydalı olmanı, zarar vermemeni sağlamak benim görevim."

Adam yeniden dikilip sessizle ti inde Damaya normalde yapacağı gibi bir hikâye için daha ısrar etmiyor. Az önce anlattığı artık hoş gelmiyor. Ve aniden anlıyor ki adam da hoşuna gitmesini ama lamamı tı.

Kanyon boyu ilerler ve en sonunda yeşil tepelere eri irlerken sessizlik uzuyor. Burada hiçbir şey yok. Ne  iftlikler, ne hayvan barınakları, ne ormanlar ne de kasabalar. İnsanların bir zamanlar buralarda ya ardıklarına dair ipuçları var gerçi. Uzakta bir noktada üzeri yosun kaplanmış, yıkık siloya benzer bir şey var, tabii zamanında koca dağlar ebadında silolar vardıysa. Doğal olmak için fazlasıyla biçimli, keskin hatlı başka yapılar da var ama ne olduklarını çıkaramıyor. Geriye bu kadar az şey kaldığına göre, çok, çok uzun mevsimler önce yitip gitmiş bir  ehrin harabeleri diyor kendi kendine, neden sonra farkına vararak. Ve harabelerin ardından, bulutlu gökte belli belirsiz görünen, fırtına rengine bir sütun yava a dönerken parlıyor.

Sanze, sadece bir değil yedi tane Beşinci Mevsim'i atlatabilmi  tek ulustu. Bunu kre te  renmi ti. Yedi kere bir yerlerde yerkabu u kırılmış, göge küller ve ölümcül gazlar p sk rtm  , aylar yerine on yıllar süren ı ıksız kış ba lamı tı. Bağımsız cemiyetler de eğer iyi hazırlık

yaptılsa hayatta kalabilirdi. Ve tabii şansları yaver giderse. Damaya, Palela gibi ufacık bir yerde bile tüm çocuklara öğretilen Taş İrfanı'nı biliyor. Önce kapıları koru. Kilerleri temiz ve kuru tut. İrfana iman et, zor seçimleri yapmaktan çekinme ve belki o zaman, Mevsim bittiğinde, medeniyetin nasıl kurulduğunu hatırlayan insanlar hayatta kalmış olur.

Ama kayıtlı tarihte sadece bir kez, bir ulus, tüm cemiyetlerin birlikte çalışmasıyla hayatta kalmıştı. Hatta tekrar tekrar müreffeh olmuş, güçlenmiş ve her afetle daha da büyümüşü. Sanze'nin insanları herkesten daha zeki ve güçlü oldukları için.

Uzakta ışık saçan sütuna bakan Damaya, "Bunu yapanlardan da mı zeki?" diye soruyor.

Herhalde öyleler. Sanze hâlâ ayakta ve sütun ölmüş bir medeniyetin yadigârı.

"Sessizsin," diyor Schaffa bir süre sonra, onu daldığı hayal dünyasından çıkarmak için ellerine pat pat vurarak. Schaffa'nın elleri kızinkilerin iki katı büyüklüğünde, sıcak ve tesselli veriyor. "Hâlâ öyküyü mü düşünüyorsunuz?"

Damaya düşünmemeye çalışmıştı ama tabii ki düşünüyordu. "Biraz."

"Masilem'in hikâyedeki kötü adam olmasından hoşlanmadın. Çünkü, seni kontrol edecek Shemshena olmadan tıpkı onun gibi bir tehlikesin." Bu bir soru değil katı gerçeklerin doğrudan ifadesi.

Damaya kıvranıyor. Nasıl oluyor da hep aklından geçenleri biliyor? "Ben tehdit olmak istemiyorum," diyor kısık sesle. Sonra büyük bir cesaretle ekliyor: "Ama... Kont-

rol edilmek de istemiyorum. Ben...” Ne diyeceğini bilemiyor sonra bir zamanlar abisinin büyümenin ne demek olduğunu anlatırken söyledikleri aklına geliyor. “Ben kendi kendimden sorumlu olmak istiyorum.”

“Takdire şayan bir dilek,” diyor Schaffa. “Ama gerçek şu ki Damaya, kendini kontrol edemezsin. Doğana aykırı. Sen şimşeksin, paratornerler seni tutup kablolarla kullanılmadıkça tehkilesin. Sen ateşsin, soğuk gecelerde sıracık elbette am aynı zamanda yoluna çıkan her yeşi kül edecek bir yangın da...”

“Ben kimseyi kül etmeyeceğim! Kötü bir insan değilim!” Aniden bütün bunlar fazla geliyor. Schaffa onu eyerde tutmaya çalışırken ona bakmak için dönmeye çalışıyor. Schaffa onu hızla öne bakacak şekilde itiyor ve elinin kararlı bir hareketiyle tek kelime etmeden doğru dürüst oturması gerektiğini söylemiş oluyor. Damaya öfkeyle önündeki eyer çıkıntısını tutup itaat ediyor. Sonra, kızgın ve yorgun olduğu için, kıcı eyerde oturmaktan acımaya başladığı için ve tüm hayatı tepe taklak gittiği ve hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını anladığı için maksadını aşacak bir şey söylüyor. “Hem seni beni kontrol etmene ihtiyacım yok, pekâlâ kendi kendimi kontrol edebilirim!”

Schaffa dizginleri çekerek atı durduruyor.

Damaya korkuyla geriliyor. Saygısızlık etti. Evdeyken böyle yaptığında annesi kafasına bir tane patladır. Schaffa da patlatır mı? Ama Schaffa, “Gerçekten mi?” diye sorarken her zamanki gibi yumuşak bir sesle konuşuyor.

“Ne?”

“Gerçekten edebilir misin? Bu önemli bir soru. Hatta en önemlisi. Kendini kontrol edebilir misin?”

Damaya kısık bir sesle “Ben... bilmem...” diye yanıtlıyor.

Schaffa bir eliyle kızın eyer çıkıntısını sıkarak elini tutuyor. Damaya eyerden içeceklerini düşünüp Schaffa’nın tutması için çıkıntıyı bırakıyor. Schaffa kızın sağ elini kaşta kalması için sıkıyor ama sol elini bırakıyor. “Seni nasıl keşfettiler?”

Damaya sormasına gerek kalmadan neyi sorduğunu biliyor. “Kreşte...” diye başlıyor kısık sesle. “Öğle yemeyindeydik.... Oğlanın biri beni itti.” “Canın yandı mı? Korktun mu? Kızdın mı?”

Damaya hatırlamaya çalışıyor. O kadar uzak bir zamanmış gibi geliyor ki. “Kızdım.” Ama hepsi bu değildi, öyle değil mi? Zab ondan büyüktü. Hep peşindeydi. Ve onu ittiğinde az da olsa canı yanıyordu. “Korktum.”

“Tamam. Orojeni içgüdüsel, ölümcül tehlikeden korunma ihtiyacıyla ortaya çıkar. Tehlikeli olan da bu. Bir zorbadan ya da volkandan korkabilirsin. İçindeki güç ikisi arasında bir ayrım yapmaz. İkisi arasında bir fark görmez.”

Schaffa konuştuğu eli ağırlaştırıyor.

“Karşılaştığın tehdit ne olursa olsun, büyük, küçük ayırt etmeden seni korumak için aynı şekilde harekete geçer. Ne kadar şanslı olduğunu bil, Damaya. Bir oroje-nin ne olduğunu ailesinden birini ya da bir arkadaşını öldürdüğünde fark etmesi çok sık görülür. Sevdiklerimiz en çok canımızı yakanlardır ne de olsa.”

Damaya adamın üzüldüğünü düşünüyor. Belki de başına gelen korkunç bir şeyi hatırladı; geceleri haykırıp dört dönmesine sebep olan o şeyi. Birileri ailesinden biri-

ni ya da en iyi arkadaşını mı öldürmüştü acaba? Bu yüzden mi elini sıkıca bastırıyordu?

“Sch- Schaffa,” diyor aniden, korkuyor. Niye korktuğunu bilmiyor.

“Şşş,” diyor adam ve parmaklarını tek tek onunkilerin üzerine getiriyor. Sonra daha sert bastırıyor. Elinin ağırlığıyla Damaya’nın avucu kemiklerine batıyor. Bunu bilerek yapıyor.

“Schaffa!” Acıyor. Acıdığını biliyor. Ama durmuyor.

“Tamam küçüğüm tamam. Geçti, geçti.” Damaya kıpır-danıp elini çekmeye çalışınca adamın sert kavrayışı, eyer çıkıntısının metali, kendi elinin kemikleri canını yakıyor. Schaffa içini çekip boşta olan kolunu beline sarıyor. “Kı-pırdama ve cesur ol. Şimdi elinin kemiklerini kıracağım.”

“Ne...”

Schaffa her neye hazırlanıyorsa atın sağrısındaki uylukları kasılıyor ama Damaya bunu farketmiyor bile. Aklı tamamen elinde ve adamın elinde ve elinin parçaları dehşet verici bir ses çıkararak daha önce hiç yapmadıkları bir biçimde hareket ediyor. Acı keskin ve aniden geliyor ve öylesine güçlü ki Damaya çığlık atıyor. Boştaki eliyle adamın elini tırmalıyor, ümitsizce pençeliyor. Adam kızın elini çekip uyluğuna bastırıyor, böylece sadece kendini tırmalayabilir. Damaya acının arasında aniden soğukun farkına varıyor, atın ayaklarının altındaki kayalar ona tesellilerini sunuyor.

Baskı hafifliyor, Schaffa kırık elini alıp hasarı görebilsin diye ona çeviriyor. Kız çığlık atmaya devam ediyor, acıdan ziyade elinin öyle, olmaması gereken bir açıyla büküldüğünü görmenin dehşetiyle. Üç yerinde birer yumru

var ve morarmış, parmakları daha şimdiden katılaşmış.

Kayalar çağırıyor. Altında, derinlerde acısını unutturacak bir sıcaklık ve güç var. Neredeyse bu huzur vaadine uzanıyor. Ama sonra tereddüt ediyor.

Kendini kontrol edebilir misin?

“Beni öldürebilirsin,” diyor Schaffa kulağına ve her şeye rağmen adamı duyabilmek için susuyor. “Yeryüzünün içindeki ateşe uzanabilir, çevrendeki her şeyden güç çekebilirsin. Senin çemberinde oturuyorum.” Kız bunun ne demek olduğunu bilmiyor. “Burası orojeni için kötü bir yer, eğitim almadığını göz önünde tutarsak tek bir hatayla altımızdaki yer tabakasını kaldırıp bir depremi tetikleyebilirsin. Bu, seni de öldürebilir. Ama hayatta kalmayı başarırsan özgür olursun. Bir yerlerde bir cemiyet bulur, seni almaları için yalvarabilir veya kimsesiz bir sürüye katılıp elinden geldiği kadarıyla hayatını idame ettirirsin. Yeteri kadar akıllıysan ne olduğunu saklayabilirsin. Bir süre. Bu bir aldanma halidir ve asla sonsuza kadar sürmez ama bir süreliğine normal hissedersin. Bunu her şeyden daha fazla istediğini biliyorum.”

Damaya zor bela duyuyor. Elinden, koluna, dişlerine doğru yükselen acı kulaklarında davul gibi zonkluyor, herhangi bir şeyi tam olarak yapmasını engelliyor. Sonra Schaffa konuşmasını bitiriyor ve Damaya bir çığlık atıp elinden kurtulmaya çalışıyor. Adamın parmakları uyarırcasına kasıldığında duruyor.

“Çok iyi. İstirabının ortasında kendini kontrol ettin. Pek çok genç orojen eğitim almadan bunu başaramaz. Şimdi asıl sınav başlıyor.” Tutuşunu değiştiriyor, büyük el, küçüğün üzerini sarıyor. Damaya irkiliyor ama bu sefer adam

nazik. Şimdilik. “Elin en azından üç yerinden kırıldı diye tahmin ediyorum. Eğer doğru kırıldıysa ve dikkat edersen kalıcı hasar olmaz. Ama eğer iyice ezersem...”

Damaya’nın nefesi kesiliyor. Korku ciğerlerini dolduruyor. Ciğerlerinde kalan son havayı bir kelimeyle birlikte dışarı atmayı başarıyor: “Hayır!”

“Bana asla hayır deme,” diyor Schaffa. Kelimeleri yakıcı. Onları kulağına fısıldamak için eğiliyor. “Orojenlerin hayır deme hakkı yoktur. Ben senin Muhafızınım. Eğer yerküreyi daha güvenli bir yer haline getirecekse elindeki, gerekirse bedenindeki her bir kemiği kırarım.”

Elini ezmez değil mi? Neden ezmesin? Yapmaz işte. Sessizce titrerken Schaffa başparmağını elinin tersinde oluşmaya başlayan şişliklerde gezdiriyor. Damaya izlemeye dayanamıyor. Gözlerini kapatıp sessizce ağlıyor. Midesi bulanıyor, üşüyor. Damarlarında akan kanın sesini duyabiliyor.

“N-neden?” Sesi kesik kesik. Nefes almak için çabalaması gerekli. Bunun olduğuna inanamıyor, hiçbir yerin ortasında, bir yolda, güneşli, sakın bir öğleden sonra... Anlamıyor. Ailesi ona sevginin bir yalan olduğunu göstermişti. Sevgi, kaya gibi sağlam değildi. Tam tersine eğilip bükülür, paslı bir metal gibi çürürdü. Ama Schaffa’nın ondan hoşlandığını düşünmüştü.

Schaffa kırık elini okşamaya devam ediyor. “Seni seviyorum,” diyor. Kız irkiliyor ve adam kulağına yavaşça “Şşş,” diyerek onu teskin ediyor. Bu arada parmağıyla kırdığı eli okşamayı ihmal etmiyor. “Bundan asla şüphe etme küçüğüm. Ahıra kapatılmış, kendinden konuşmaya bile cesaret edemeyecek kadar korkak küçük zavallı şey.

Ama yine de içinde yeryüzünün alevinin yanı sıra zekâ kıvılcımları da çakıyor ve elimde değil ikisini de takdir ediyorum. İlki ne kadar kötücül olsa da.” Başını sallayıp iç çekiyor. “Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum. Bunun şart olmasından nefret ediyorum. Ama lütfen anla: Seni, başkalarını incitmeysin diye incittim.”

Eli acıyor. Kalbi attıkça zonkluyor. YAK, yak, YAK, yak, YAK, yak. O acıyı soğurmak o kadar iyi olurdu ki diyor altındaki kaya. Ama bu, Schaffa’yı öldürmek demek, yeryüzünde onu seven son insanı.

Schaffa başıyla onaylıyor. “Şunu bil, sana asla yalan söylemeyeceğim Damaya. Kolunun altına bak.”

Damaya, neredeyse sonsuz gelen bir süre boyunca çabalayıp ancak gözlerini açabiliyor ve boştaki kolunu kaldırıyor. Bunu yaparken adamın boştaki elinde uzun, bileylenmiş, kara bir cam hançer tutuğunu görüyor. Hançerin ucu, kalbine nişanlanmış bir biçimde Damaya’nın kaburgalarının hemen altında, tüniğinin üzerine değiyor.

“Bir reflekse direnmek bir şey. İster nefsi müdafaa, ister başka bir sebepten, bir insanı tamamen iraden dahilinde, bilinçli olarak öldürme isteğine direnmek ise bambaşka bir şey.” Bu isteği vurgularcasına bıçağı Damaya’nın yanına sürüyor. Ucu, kıyafetinin üzerinden bile batacak denli sert. “Ama görünen o ki, söylediğin gibi kendini kontrol edebiliyorsun.”

Bunu söyledikten sonra bıçağı çekip usta bir hareketle çeviriyor ve hiç bakmadan kemerindeki kılıfına sokuyor. Sonra kızın kırık elini iki elinin arasına alıyor. “Kendini hazırla.”

Damaya bunu yapamaz çünkü adamın ne yapmayı

amaçladığını anlamıyor. Adamın sözlerindeki şefkatle hareketlerinin zalimliği arasındaki tezat kafasını karıştırdı. Sonra Schaffa elinin kemiklerini düzeltmeye başlayınca çığlık atıyor. Bu aslında birkaç saniye sürüyor ama çok daha uzunmuş gibi hissediyor.

Kız afallamış, titrek ve zayıf bir halde ona doğru yığıldığında Schaffa atı tekrar harekete geçiriyor, bu kez hızlı bir tırıs tutturuyorlar. Damaya acı eşiğini geçti, Schaffa kırık elini tutup, kazara kemiklerin yerinden oynaması için beline bastırırken fark etmiyor bile. Umurunda değil. Hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir şey yapmıyor, tek kelime etmiyor. İçinde söylecek bir şey kalmadı.

Yeşil tepeleri arkalarında bırakıyorlar ve arazi bir kez daha düzleşiyor. Damaya dikkat etmiyor, kilometrelerce kıpırdamıyor bile. Bu arada gökyüzü koyu bir maviye bürünüyor ve kararmaya başlıyor, sütun, yavaş yavaş ortaya çıkan yıldızların arasında bir karartıdan ibaret artık. Sonunda günışığı yeryüzünden çekiliyor. Schaffa atı yolun hemen kenarında durdurup kamp yapmak üzere iniyor. Damaya'yı atın üzerinden alıp yere indiriyor ve o ateş yakacak yer açmak için küçük taşları tekmeleyerek bir çemberin içini temizlerken Damaya öylece duruyor. Etrafta toplayabilecekleri odun yok ama Schaffa çantalarını karıştırıp birkaç parça şey çıkarıyor ve ateşi yakıyor. Kokuya bakılırsa kömür ya da kurutulmuş turba. Damaya bunu da umursamıyor. Adam eyeri çıkarır ve atı kaşağılar, sonra da yer yatağını serip ateşin üzerine bir çanak yerleştirirken dikiliyor. Pişen yemeğin kokusu ateşin yağlı kokusunu bastırıyor.

“Eve gitmek istiyorum,” diye patlıyor sonunda. Hâlâ

elini göğsüne bastırıyor. Schaffa pişirmeye ara verip ona bakıyor. Alevlerin parıldayan ışıkları arasında buz beyazı gözleri dans eder gibi.

“Artık bir evin yok Damaya. Ama çok yakında Yumesenin yuvan olacak. Orada arkadaşların ve öğretmenlerin olacak. Yepyeni bir hayata başlayacaksın.”

Damaya'nın eli, Schaffa kemikleri yerine oturttuğundan beri çok acımıyor ama hâlâ zonkluyor. Gözlerini kapatıp acının dinmesini istiyor. Her şeyin bitmesini. Eli. Yeryüzü. Burnuna leziz bir koku geliyor ama aç değil. “Yeni bir hayat istemiyorum.”

Önce sessizlikle karışlanıyor ama sonra Schaffa içini çekip ayağa kalkıyor ve yanına geliyor. Damaya irkiliyor ama Schaffa onun önünde eğilip ellerini omuzlarına koyuyor.

“Benden korkuyor musun?” diye soruyor.

Damaya'nın içinden yalan söylemek geçiyor. Doğruyu söylemesinden hoşlanmayacak. Ama çok incindi ve şu anda pek bir şeyi umursayacak halde değil. Ne korku, ne aldatma ne de memnun etme gayreti gösteremeyecek. Sonra kendini zorlayarak cevap veriyor çünkü yapmak zorunda.

“Sen ne dersen yapmak zorundayım yoksa canımı yakarsın.”

“Ve?”

Gözlerini yumuyor. Rüya görürken böyle yaptığında kötü canavarlar buhar olup uçar.

“Evet.” Adamın neredeyse gülümsediğini duyuyor. Damaya'nın yanağına düşmüş bir örgüyü alıyor, parmakları kızın tenine değiyor.

“Yaptığım şey amaçsız değil Damaya. Kontrolle ilgili.

Senin kontrolünden asla kuşku duymamam gerektiğini kanıtlarsan bir daha asla canını yakmam. Anlıyor musun?”

Damaya istememesine rağmen adamı duyuyor. Ve kendine rağmen biraz rahatlıyor. Ama yine de cevap vermiyor. “Bana bak.”

Damaya gözlerini açıyor. Arkasından gelen alevlerle adamın başı koyu saçlarla çevrilmiş karanlık bir gölge gibi. Başını çeviriyor.

Adam kızın çenesini tutup yüzünü çeviriyor. “Anlıyor musun?”

Elbette bu bir uyarı. “Anlıyorum,” diyor.

Adam tatmin olarak onu bırakıyor. Sonra ateşin yanına çekiyor ve yakına getirdiği bir kayaya oturmasını işaret ediyor. Schaffa ona metal bir kasede mercimek çorbasını uzattığında, solak olmadığı için tuhaf hareketlerle yiyor. Ona uzatılan mataradan su içiyor. İşemesi gerektiğinde zorlanıyor. Ateşten uzak, karanlıkta engebeli zeminde tökezliyor ve eli titriyor ama idare ediyor. Tek bir yer yatağı var, o yüzden adam ona işaret ettiğinde uyumak için yanına uzanıyor. Adam ona uyumasını söylediğinde gözlerini kapatıyor ama uzun bir süre uyuyamıyor.

En sonunda uyuyakaldığında rüyaları acı ve yerküre-yi yerinden oynatmak ve onu yutmak üzere olan beyaz bir ışıkla dolu. Schaffa onu sarsarak uyandırıyor. Hâlâ gecenin koyu karanlığındalar ama yıldızlar yer değiştirmiş. İlk anda Schaffa’nın elini kırdığını hatırlamıyor o yüzden hiç düşünmeden adama gülümsüyor. Adam göz kırıp gerçek bir mutlulukla gülümsüyor.

“Sesler çıkarıyordun,” diyor.

Damaya dudaklarını yalıyor. Artık gülümsemiyor çünkü hatırladı ve ona dehşet veren rüyasını anlatmak istemiyor. Ya da çağrışı.

“Horladım mı?” diye soruyor. “Kardeşim hep horladığı-mı söyler.” Adam bir an sessizce ona bakıyor ve gülümse-mesi soluyor. Damaya bu küçük sessizliklere sinir olmaya başladı çünkü sıradan bir sohbetin içindeki, düşünceleri-ni topladığı o basit sessizliklerden değil. Gerçi tam olarak ne olduğunu da bilmiyor. Adam onu hep sınıyor.

“Horluyordun,” diyor adam sonunda. “Evet. Ama dert etme. Kardeşin gibi alay etmem.” Ve Schaffa sanki bu ko-mik bir şeymiş gibi gülümsüyor. Artık bir kardeşi yoktu. Kâbuslar hayatını tüketmişti.

Ama sevebileceği tek insan olarak Schaffa kalmıştı, o yüzden başını sallayıp gözlerini kapatıyor ve adamın yanında gevşiyor. “İyi geceler Schaffa.”

“İyi geceler küçüğüm. Rüyaların hiç sallanmasın.”

KAYNAYAN MEVSİM: İmparatorluk çağı, 1842-1845.

Tekkaris Gölü’nün altındaki sıcak bir nokta patlamış, Kutuplar, Doğu Sahili Cemiyetleri ve Orta Güney üzerin-deki göğü karartıp asit yağmurlarını tektiklecek kadar buhar ve partikül püskürtmüştü. Esen rüzgârlar ve ok-yanus akıntıları sayesinde Ekvator bölgesi ve kuzey en-lemlerine bir şey olmamıştı. Bu yüzden tarihçiler bunun gerçek bir “Mevsim” sayılıp sayılamayacağı hususunda ihtilâf halindedir.

Sanze Mevsimleri, 12 yaş grubu için kreş ders kitabı

7

sen artı bir iki eder

Sabah olduğunda kalkıp yola hazırlanıyorsun ve oğlan da peşine takılıyor. Tepelerin ve yağan külün arasından güneye gideceksiniz. Çocuk çözmen gereken acil bir sorun haline geldi. Birincisi, pis. Bunu gece karanlığında fark etmemiştin ama tamamen kurumuş çamur, üzerine yapışmış tüyler ve Toprak bilir başka nelerle kaplı. Muhtemelen bir toprak kaymasına yakalanmıştı, depremlerde sık sık olurdu. Öyleyse hayatta kalması büyük şanstı ama yine de kalkıp gerindiğinde yer yatağına bıraktığı pisliğe yüz buruşturuyorsun. Oğlanın bütün o pisliğin altında çırlıçıplak olduğunu fark etmen yirmi dakika sürüyor.

Onu sorguladığında ağzı sıkı. Gerçekten ağzı sıkı olabilmek için yeterince büyük değil ama öyle işte. Cemiye-tinin veya anne babasının adını bilmiyor, belli ki çok kalabalık da değiller. Ebeveyni olmadığını söylüyor. Faydasınıfının adını bilmiyor ki bunun apaçık yalan olduğunun

farkındasın. Annesi bilmeseyse bile babasının fayda-sınıfını miras alırdı. Genç ve yetim olabilir ama bu dünyadaki yerini bilmeyecek kadar da değil. Ondan çok daha küçük çocuklar bile böyle şeyleri bilir. Uche üç yaşındaydı ve babası gibi bir taş işçisi olacağını biliyordu ve bu yüzden tüm oyuncakları, kitapları ve eşyaları bir şeyler inşa edebilecek aletlerdi. Ve annesi dışında kimseye söyleyemeyeceği şeyler vardı: Toprak Baba'nın fısıltıları ya da Uche'nin verdiği isimle çok aşağıdaki şeyler gibi.

Ama bunları düşünmeye hazır değilsin.

Onun yerine Hoa'nın gizemine odaklanıyorsun çünkü pek çok soru işareti var. Cılız, küçük bir şey. Ayağa kalktığı anda fark ediyorsun, boyu hepi topu 120 santim. On yaşındaymış gibi davranıyor öyleyse ya yaşına göre kısa ya da fazla olgun. İkinci seçeneğin daha doğru olduğunu düşünüyorsun ama niye böyle düşündüğünü bilmiyorsun. Onun hakkında daha fazla bir şey söylemen mümkün değil. Muhtemelen açık tenli, kurumuş çamurların döküldüğü yerlerdeki izler grimsi, kahverengimsi değil. Belki de Kutuplar'dan veya kıtanın batısından gelmiş olabilir, oralarda insanlar daha soluk tenlidir.

Ve şimdi burada, kilometrelerce uzakta, ortagüneyin kuzeydoğusunun en ucunda, yapayalnız ve çıplak. Peki.

Belki de ailesinin başına bir şey gelmişti. Belki cemi yet değiştirenlerdi. Pek çok insan bunu yapardı. Köklerini bırakıp aylar yıllar boyu seyahat eder ve çayırdaki çiçekler gibi hep göze batacakları bir cemi yete girebilmek için yalvarırlardı.

Belki.

Her neyse.

Hoa'nın gözleri de buz beyazı. Gerçekten beyaz. Sabah uyanıp sana baktığında az da olsa ürkmüştün, tüm o çamur parlak, gümüş beyazı iki küreyi sarıyordu. Yumenes'teyken bunu duymuştun, Besici fayda-sınıfı buz beyazı gözleri özellikle isterdi. Sanzeliler göz korkutan ve biraz da tuhaf olan o buz beyazı gözleri beğenirdi. Ama Hoa'yı ürkütücü yapan gözleri değil.

Öncelikle, durum düşünüldüğünde son derece yakışsız bir neşesi var. Sabah uyandığında o çoktan kalkmış kibritlerle oynuyordu. Çayırılıkta ateş yakacak bir şey yoktu –yeteri kadar kuru ot toplayabilsen bile çimenler bir anlığına yanıp kül olurdu ve bu arada muhtemelen bütün çayırı yakardın– bu yüzden dün gece kibritleri çantandan çıkarmamıştın. Bu görüntü çantalarını toplarken aklına çakılıp kalmıştı. Belli ki bir felâket atlatan çocuk çayırın ortasında çırılçıplak oturmuş, üzerine kül-ler yağarken oyun oynuyor hatta bir şarkı mırıldanıyordu. Ve senin kalktığını görünce gülümsemişti.

Bu yüzden, nereden geldiği ile ilgili yalan söylese de onu yanına almaya karar vermiştin. Çünkü. Eh. Sonuçta o bir çocuk.

Çantanı toplarken ona bakıyorsun, seni seyrediyor. Gece fark ettiğin kutusunu sıkı sıkı tutuyor. Görebildiğin kadarıyla bir şeyin etrafına sıkı sıkı bağlanmış kumaş parçalarından oluşuyor. Endişeli olduğu belli, gözleri hiçbir şey saklayamıyor. Gözbebekleri kocaman. “Haydi,” deyip İmparatorluk Yolu'na doğru dönüyorsun. Oğlanın rahatlayarak içini çektiğini ve hemen ardından sana yetişmek için koştuğunu duymazdan geliyorsun.

Bir kez daha yola adım attığında kavşaklarında ve

dönemeçlerinde neredeyse tümü de güneye giden insanlarla karşılaşılıyorsun. Ayakları artık toza dönüşen külleri havalandırıyor. Henüz hâlâ büyük taneler halinde yağıyor, şimdilik maskeye gerek yok. Adamın biri külüstür bir arabayı çeken cılız bir atın yanında yürüyor, araba yaşlı insanlar ve eşyalarıyla tıka basa dolu, gerçi yürüyen adam da çok genç sayılmaz. Tepenin ardından yola adım atar atmaz tümü de dönüp sana bakıyor. Altı kişiden oluşan bir kadın grubu seni görür görmez korkuyla birbirlerine sokuluyor ve içlerinden biri diğerine yüksek sesle: “Paslı Toprak aşkına, ona bak, hayır!” diyor. Belli ki tehlikeli görünüyorsun. Ya da dışlanması gereken biri gibi. Ya da her ikisi birden.

Ya da belki onları ürküten Hoa’nın görüntüsü. Oğlana dönüyorsun. Sen durunca o da duruyor ve şimdi bir kez daha endişeli görünüyor. Her ne kadar kuyruğuna tuhaf bir oğlanı takmak senin seçimin olmasa da onun ortalıkta böyle dolaşmasına göz yumduğun için utanıyorsun.

Etrafına bakınıyorsun. Yolun diğer tarafından akan bir dere var. Bir sonraki hana ne zaman varabileceğiniz belli değil. İmparatorluk Yolu üzerinde her otuz kilometrede bir olmaları lazım ama kuzeyden gelen deprem bir sonrakini yerle bir etmiş olabilir. Artık etrafta daha çok ağaç var, düzlük arazi geride kalsa da gerçek bir sığınak olacak kadar da değil ve üstelik pek çoğu deprem yüzünden kökünden sökülmüş. Küllerin biraz da olsa yardımı dokunuyor, bir kilometre ötesini göremiyorsun. Tek görebildiğin yolun etrafındaki düz arazinin daha sert bir yapıya bürünmeye başladığı. Hem söylentilerden hem de haritalardan bildiğin kadarıyla Tirimas Dağı’nın eteklerinde

kadim, muhtemelen mühürlenmiş bir fay hattı var. Son Mevsim'den beri üzerinde genç bir orman şeridi büyümüş ve bunun haricinde, düzlük arazinin ardında belki yüzlerce kilometre boyunca uzanan bir tuz ovası bulunuyor. Onun ardında da cemiyetlerin azaldığı, var olan cemiyetlerin de arasının açıldığı ve daha konuksever bölgelere nazaran sıkı sıkıya silahlanmış oldukları çöl uzanıyor.

(Jija çölün o kadar da içine girmezdi. Bu aptalca olurdu. Onu orada kim alırdı ki?)

Şu anda olduğun yerle tuz ovası arasında cemiyetler olacak, buna eminsin. Eğer oğlanın elini yüzünü toparlarsan onu alacak birilerini bulursun.

“Benimle gel,” diyorsun oğlana ve yoldan çıkıyorsun. Seni dere yatağına doğru takip ediyor. Bazı çakılların ne kadar keskin olduğunu fark edip oğlanın ihtiyaç listesine iyi botları da ekliyorsun. Şükür ki ayağı kesilmiyor ama bir ara kayalardan birine takılıp tepeden aşağı yuvarlanıyor. Durduğunda aceleyle yanına varıyorsun ama o çoktan dikilip oturmuş, hoşnutsuzca etrafına bakınıyor çünkü dere yatağının hemen dibindeki bir çamur birikintisine düştü. “Gel,” diyorsun elini uzatarak. Eline bakıyor ve bir anlığına yüzünden bir hoşnutsuzluk ifadesi gelip geçiyor. Şaşıryorsun. “İyiyim,” deyip elini görmezden geliyor ve kendi kendine ayağa kalkıyor. Çamur birikintisi hışırıyor. Sonra seni itip düşerken yitirdiği paçavra topağını arıyor.

Pekâlâ. Nankör küçük piç.

“Yıkanmamı istiyorsun,” diyor sorar gibi.

“Nereden anladın?”

Alay ettiğini fark etmemiş gibi. Paçavra yumağını bir

kayanın üzerine bırakıp göğsüne kadar suya giriyor ve kendini temizlemeye çalışıyor. Aklına bohçandaki sabun geliyor ve bulana kadar bohçayı karıştırıyorsun. Islığına dönüp baktığında ona atıyorsun. Çocuk tutamadığında irkiliyorsun ama suya dalıp sabunla birlikte dışarı çıkıyor. Sonra kahkaha atıyorsun çünkü velet sabuna sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

“Cildine sür?” diyorsun. Nasıl yapılacağını taklit ederken aslında yine alay etmiştin ama oğlan sırtını dikleştirip; sanki bu onu gerçekten aydınlatmış gibi gülümsüyor ve seni taklit ediyor.

“Saçına da,” diyorsun. Tekrar bohçanı karıştırırken bir yandan da yolu gözlemek için arkanı dönüyorsun. Gelip geçenlerden bazıları merak bazıları da hoşnutsuzlukla size bir bakış atıp geçiyorlar ama bir daha bakmaya zahmet etmiyorlar. Böylesi senin için daha iyi.

Bohçanı yedek bluzunu bulmak için karıştırıyorsun. Oğlanın üzerinde elbise gibi duracak. Bohçanın askılarından sarkan kısa fazlalığı da kemer olarak kestini mi tamamdır. Kalçanın hemen üzerinden bağlanan kemer hem elbiseyi tutar ve iffetli durur hem de çocuğun göğsündeki ısıyı muhafaza eder. Uzun vadede işe yaramaz tabii. Arifler, Mevsim bir kez başladığında çok vakit geçmeden soğukların bastıracağını söyler. Rastlayacağınız ilk kasabadan kıyafet ve bazı malzemeler alıp alamayacağını bakman gerekecek. Tabii Mevsim Kanunu’na dahil edilmedilerse.

Oğlan sudan çıktığında bakakalıyorsun. Yani. Farklı.

Çamurdan temizlenmiş saçları Sanzeliler’in pek sevdiği o her tür havaya dayanıklı yapıda: savrulan küller.

Sen daha bakarken bile kuruyor ve kıvrılıp sertleşiyorlar. Ve sırtını sıcak tutacak kadar da uzun. Ama alışıldık gri renk yerine bembeyaz. Ve teni de öyle. Sadece soluk değil, beyaz. Daha önce gördüğün kutup insanları bile bu kadar renksiz değildi. Kaşları, buz beyazı gözlerinin üzerinde bembeyaz uzanıyor. Beyaz, beyaz, beyaz. Yağan küllerin arasında yürürken neredeyse görünmez gibi.

Albino mu? Belki. Yüzünde de tuhaf bir şey var. Ne olduğunu çıkaramıyorsun ama sonra fark ediyorsun ki saçının dokusu dışında çocukta Sanzeliler'e dair en ufak bir şey yok. Elmacık kemikleri çıkık ve çenesiyle gözlerine doğru keskin bir açılar var, sana çok yabancı. Dudakları dolgun ama küçük, neredeyse yemek yemesini zorlaştıracak kadar ama yiyemeseydi bu yaşa kadar yaşamazdı. Kısa boyu da tüm bunlara ekleniyor. Sadece kısa değil, tıknaz da. Sanki onun türü, kadim Sanze imparatorluğunun bin yıl boyunca uğraşıp geliştirdiğinden farklı türde bir dayanıklılığa ihtiyaç duymış gibi. Belki de tüm ırkı böylesi beyazdı, o halde neydi acaba?

Ama bütün bunlar çok anlamsız. Bu günlerde yeryüzünde yaşayan tüm ırklarda bir parça Sanze kanı var. Sükûnet'e yüzlerce yıldır hükmediyorlardı ve bu hükümranlığı pek çok farklı yöntemle baki kılıyorlardı. Bu yöntemlerin de tümü barışçıl değildi. Bu nedenle en tecrit edilmiş ırklar bile, ataları bu karışımı istemiş olsa da olmasa da Sanze damgasını taşırdı. Herkes, safkan Sanzelerle olan bağlarının ölçütüne göre tartılırdı. Ama her kimlerse bu çocuğun halkı belli ki kendilerini korumayı becermişlerdi.

"Yeryüzünün altındaki alevler adına, nesin sen?" diye soruyorsun çocuğu küstürüp küstürmeyeceği düşünme-

den. Birkaç günlük dehşet çocuklarla ilgili bildiğin her şeyi unutturdu.

Ama çocuk sadece şaşırmış gibi sırtıyor. “Yeryüzünün altındaki alevler mi? Ne garipsin. Yeteri kadar temizlendim mi?”

Sana garip demesi seni şaşırtıyor, öyle ki çocuğun sorununu savuşturduğunu çok sonra farkedeceksin.

Başını sallayıp uzattığı sabununu almak için bir elini uzatıyorsun.

“Evet. Al bakalım.” Kafasını ve kollarını geçirmesi için bluzunu uzatıyorsun. Sanki birilerinin onu giydirmesine yabancıymış gibi sakar hareketlerle uzanıyor. Yine de Uche’yi giydirmekten daha kolay, en azından kıvranıp durmuyor.

Duruyorsun.

Biraz uzaklaşıyorsun.

Kendine geldiğinde güneş daha yukarıda ve Hoa yandaki alçak çimlerin üzerine uzanmış vaziyette. En azından bir saat geçmiş. Belki de daha fazla.

Dudaklarını yalayıp huzursuzca oğlana odaklanıyorsun, senin... yokluğunla ilgili bir şey söylemesini bekliyorsun. Ama o seni görünce sadece ayaklanıp bekliyor.

Pekâlâ o zaman. Belki de geçinebileceksiniz.

Sonra yola çıkıyorsunuz. Ayakkabıları olmamasına rağmen oğlan gayet düzgün yürüyor. Topallama veya yorulma emarelerini görebilmek için dikkatle onu gözlüyor ve tek başına olsan vereceğinden daha fazla mola veriyorsun.

Dinlenme fırsatlarına minnettar gibi görünmesine rağmen iyi idare ediyor. Ufaklık gerçek bir takım oyuncusu.

“Benimle kalamazsın,” diyorsun küçük molalarınız-

dan birinde. Umutlanmaması için önceden söylemen gerek. “Sana bir cemiyet bulmaya çalışacağım. Yolumuzun üzerinde birkaç tane var ve ticaret için kapıları açıksa uğrarız. Ama sana bir yer bulsam bile benim yola devam etmem gerekiyor. Birini arıyorum.”

“Kızın,” diyor oğlan ve kasılıyorsun. Bir saniye geçiyor. Oğlan senin şaşkınlığını görmezden gelip kendi kendine şarkılar mırıldanarak sanki küçük bir evcil hayvanmış gibi paçavra topağını okşuyor.

“Nereden biliyorsun?” diye soruyorsun fısıltıyla.

“O çok güçlü. Gerçi o olup olmadığından çok emin değilim tabii.” Oğlan sana bakıyor, hâlâ şaşkınlığını kavramış değil. “Şu yönde, sizden bir sürü var. Bu, işi hep zorlaştırır.”

Şu anda aklına gelen çok fazla şey var. Sadece birini dilendirebiliyorsun? “*Kızımın nerede olduğunu biliyorsun.*”

Oğlan belli belirsiz bir şey mırıldanıyor. Bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkındasın. Oğlanın o masum maskesinin altında bir yerlerden sana güldüğünden eminsin.

“Nasıl?”

Oğlan omuz silkiyor. “Biliyorum işte.”

“Nasıl?” Orojen değil. Kendi türünü tanırırsın. Öyle olsa bile orojenler birbirlerini köpek gibi takip edemez, uzak mesafelerden orojeni koklayamazlar. Böyle bir şeyi, ancak rogga bunu yapmasına izin verecek kadar ahmaksa Muhafızlar yapabilir.

Oğlan sana baktığında irkilmemeye çalışıyorsun. “Sadece biliyorum, tamam mı? Bu yapabildiğim bir şey.” Uzaklara bakıyor. “Hep yapabiliyordum.”

Merak ediyorsun. Ama. Nassun.

Onu bulmana yardım edecekse her türlü saçmalığı yutmaya hazırsın.

“Tamam,” diyorsun. Alçak sesle çünkü bu delilik. Sen delisin ama şimdi muhtemelen çocuğun da deli olduğunu düşünüyorsun ve bu da dikkatli olmanı gerektiriyor. Ama ya deli değilse... Ya da deliliği söylediği gibi işe yarıyor-sa... Küçük de olsa bir ihtimal...

“Ne... Ne kadar uzakta?”

“Yürüyerek pek çok gün. Senden daha hızlı ilerliyor.”

Çünkü Jija atı ve arabayı almıştı. “Nassun yaşıyor.” Duraklaman gerek. Hissedecek, özümseyecek çok şey var. Rask sana Jija’nın Nassun’la birlikte gittiğini söylemişti ama kızının hayatta olduğuna inanmaya korkmuştun. Bir yanın Jija’nın kızını öldürebileceğine inanmasa da diğer yanın buna emindi hatta bunu bekliyordu. Gelecek olan acıyı kucaklamak eski alışkanlığın.

Ama oğlan seni seyrederken başını sallıyor, küçük suratı garip bir hüzne bürünmüş. Hiç de çocuksu bir hüzün değil diye düşünüyorsun boş boş.

Ama eğer kızını bulabilecekse isterse Habis Toprak’ın yeryüzünde vücut bulmuş hali olsun umurunda değil.

Böylece bohçanı toparlayıp mataranı, içinde içme suyu olanı –derenin orada doldurduğun suyu önce kaynatman gerekiyor– buluyorsun. Bir yudum içtikten sonra oğlana uzatıyorsun. İçmeyi bitirdiğinde bir avuç kuru üzüm uzatıyorsun. Başını sallayıp sana geri veriyor. “Aç değilim.”

“Hiçbir şey yemedin.”

“Çok fazla yemem.” Topağını alıyor. Belki de içinde malzemeleri var. Fark etmez. Gerçekten umurunda değil.

Senin çocuğun değil ki. Sadece çocuğunun nerede olduğunu biliyor.

Kampı toplayıp güneye doğru yola koyuluyorsunuz. Bu kez oğlan yanında yürüyor ve yol gösteriyor.

Dinle, dinle, iyi dinle.

Mevsimler'den önce bir çağ vardı, yaşam ve babası Toprak birlikte serpirilirdi. (Yaşamın bir anası da vardı. Başına korkunç bir şey geldi.) Toprak Babamız zeki bir yaşama ihtiyacı olacağını biliyordu, bu yüzden hayvanlardan bizleri yaratmak için Mevsimler'i kullandı. Bir şeyler yapabilmek için zeki eller ve sorunları çözmek için zeki zihinler ve birlikte çalışmak için zeki diller ve tehlikeler karşısında bizi uyarması için duyulduğu. İnsanlar Toprak Baba'nın ihtiyacına göre şekillendiler ve ihtiyacından fazlası oldular. Sonra ona ihanet ettik ve o günden beri bizleri nefretiyle kavuruyor.

Lorist resitativi, "Üç İnsanın Yaratılışı," birinci bölüm

Syenite ana yolda

Syenite en sonunda yeni ustasının adını sormak zorunda kalıyor. Adam Alabaster dediğinde birinin bu ismi şaka olsun diye taktığını düşünüyor. Adamın ismini bol bol kullanmak zorunda da kalıyor çünkü gündüzleri uzun süren yolculuk esnasında adam sık sık eyerinde uyuyakalıyor ve rotalarından çıkmamak için dikkat etmek, potansiyel tehlikelere karşı tetikte olmak ve kendi kendini eğlendirmek Syenite'in üzerine kalıyor. Kız adamın adını söyler söylemez vazifeye hazır bir biçimde uyanıyor, bu yüzden ilk zamanlar adamın onunla konuşmak için rol yaptığını düşünmüştü. Bunu yüzüne söylediğinde adam sinirlenmiş görünüyor ve "Tabii ki gerçekten uyuyorum. Bu gece işe yaramamı istiyorsan uyumama izin vereceksin," diyor.

Bu da kızı sinirlendiriyor çünkü hem Dünya hem de imparatorluk için bir bebek taşıması gereken o değil. Adam, kısa ve sıkıcı seks sırasında pek çaba da harcamıyor.

Ama yolculuklarının aşağı yukarı bir haftası geçtiğinde adamın gündüz yolculukları ve muhtemelen geceleri de, paylaştıkları uyku tulumunun içinde yorgun ve terli uzanmışken ne yaptığını fark ediyor. *Anlamadığım için mazur görülebilirim*, diye düşünüyor çünkü bir odadaki insan cemiyetin sürekli sohbeti gibi sabit ve alçak bir mırıltı. Adam, tüm bölgede depremleri bastırıyor. Tüm o küçük, sonsuz gerilimler ve yerkürenin kıpırtısı, daha büyük bir hareket için güç biriktirenler ve gelişigüzel olanlar... Alabaster'le birlikte geçtikleri her yerde bu hareketlenmeler bir süreliğine duruyor. Sismik hareketsizlik Yumenes'te sık rastlanan bir olgu ama burada, düğüm ağının ince olduğu bölgede değil.

Syenite bunu fark ettiğinde aklı karışıyor. Çünkü mikro depremleri bastırmanın bir anlamı yok, hatta bir sonraki depremi daha yıkıcı kılabilir. Jeometri ve sismoloji öğrenen bir çaylakken bunu özellikle öğretmişlerdi. Yer-yüzü kısıtlanmaya gelmez. Orojenin hedefi, yönlendirmek, kısıtlamak değil.

Yumenes-Allia arasındaki ana yolda, dağ gibi turmalin renginde bir sütun gün ışığını yansıtacak kadar katılaşmış tepelerinde süzülür ve onlar da ilerlerlerken bu gizemle birkaç gün boyunca uğraşır. İki bölge arasındaki en kısa yol, sadece kadim Sanze'nin cüret edebileceği bir biçimde mümkün olduğu kadar dümdüz inşa edilmiş, uzun taş köprülerle yükseltilmiş ve engin kanyonları aşan hatta ara sıra da yolunu kesen dağları tünellerle geçen bir ana yol. Bu yoldan gitmek, Batı'ya olan yolculuklarını rahat bir hızla birkaç haftada bitirmeleri anlamına geliyor. Aşağı yoldan gitseler süreceğinin yarı-

sı kadar. Ama çatırdayan paslı Toprak adına, ana yollar çok sıkıcı. Pek çok insan, aslında normal yollara kıyasla daha güvenli olmalarına rağmen ana yolların ölüm tuzağı olduğunu düşünüyor. Oysa İmparatorluk Yolları en iyi jeoner ve orojenlerin iş birliğiyle ve özenle her daim sabit kalacağı düşünülen noktalara inşa edilir. Bazıları pek çok Mevsim atlatmıştır. Bu yüzden Syenite ve Alabaster günler boyunca hızla giden tüccar karavanları, postacılar ve yerli devriyelerden başka bir şeyle karşılaşmadılar. Bunların hepsi de kara Merkez uniformalarını gördüklerinde Syenite ve Alabaster'e o bakışı attılar ve hiçbiri onlarla konuşmaya teşebbüs etmediler. Ana yolun çıkış noktalarında birkaç cemiyet var ve hiçbirinde malzeme alabilecekleri dükkânlar bulunmuyor ama yol boyu platformlar ve kamp alanları dizili. Syen her gecesini ateşin yanında böcekleri kovalayarak ve Alabaster'e bakmak dışında yapacak bir şey bulamadan geçiriyor. Ve adamlar seks yapmak da sadece birkaç dakika alıyor.

Ama bu, ilginç. “Bunu neden yapıyorsun?” diye soruyor sonunda adamın mikro sarsıntıları engellediğini keşfettikten üç gün sonra. Daha yeni, akşam yemeğini beklerlerken bir tanesini daha engelledi. Isıtılmış peksimet, biftek dilimleri ve tütülenmiş erik. Mmm. Bunu yapmak güç gerektiriyor, adam esniyor. Orojeninin her daim bir bedeli olur.

“Neyi?” diye soruyor yeraltındaki bir artçıyı susturup belirgin bir sikkinlikle ateşle oynarken. Syenite adama vurmak istiyor.

“Bunu.”

Adamın kaşları kalkıyor. “Ah, hissedebiliyorsun.”

“Tabii ki hissedebiliyorum! Bunu hep yapıyorsun!”

“Eh, daha önce söylemedin.”

“Çünkü ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum.”

Adam şaşkın görünüyor. “O zaman sorsaydın.”

Syen onu öldürecek. Sessizliğinin içinde aklından geçen belli oluyor galiba çünkü adam sırtıp en sonunda açıklıyor.

“Düğüm tamircilerine bir mola veriyorum. Durduğum her mikro sarsıntı işlerini kolaylaştırıyor.”

Düğüm tamircilerini biliyorsun tabii. İmparatorluk Yolu’nun eski imparatorluk tımarlarını Yumenes’e bağladığı gibi düğümler de uzak bölgeleri Merkez’e bağlıyor ve korumasını mümkün olduğu kadar yayıyor. Kıta boyunca, usta orojenlerin sıcak noktaları veya yakın fayları kontrol etmek için uygun buldukları her noktada bir uç nöbet yeri var. Bu nöbet yerinde tüm işi bölgeyi sabit tutmak olan Merkez mezunu bir orojen bulunur. Ekvator kuşağında düğümlerin koruma bölgeleri çakışır. Bu yüzden ve tabii bir de tam ortasına konuşlanmış Merkez sayesinde neredeyse bir kıpırtı bile olmaz, Yumenes böylece inşa edilebildi. Ancak Ekvator Kuşağı’nın ötesinde koruma bölgeleri mümkün olan en geniş ve en çok insanı koruyacak biçimde yayılmıştı ve ağda boşluklar var. İç bölgelerdeki her küçük çiftliğin ya da cemiyetin yanına bir düğüm koymaya değmez ya da en azından Merkez ustaları öyle karar verdi. O bölgelerdeki insanlar yapabildikleri en iyi şekilde başlarının çaresine bakarlar.

Syen böylesi sıkıcı bir işe memur edilmiş o zavallılardan hiç kimseyi tanımıyor ama ona hiç teklif edilmemesi-

ne çok ama çok minnettar. Bu iş, dördüncü yüzüğe kadar bile gelemeyecek, çok fazla ham enerjisi ve çok az kontrolü olan orojenlere verilecek türden bir iş. Eğer tüm yaşamlarını tecrit ve anlamsızlık içinde geçirmeye mahkûmlarsa en azından bu arada birkaç hayat kurtarabilirler.

“Belki de mikroları düğüm tamircilerine bırakabilirsin,” diye öneriyor. Yemek yeteri kadar ısındığından tencereyi ateşten uzaklaştırmak için bir sopa kullanıyor. Belli etmiyor ama ağzı sulanıyor. Uzun bir gündü. “Toprak biliyor ya sıkıntıdan ölmek için yapacak bir şeylere ihtiyaçları var.”

Dikkatini yemeğe odakladığı için onun hakkını uzatana dek adamın sessizliğini fark etmiyor. Sonra kaşlarını çatıyor çünkü adamın yüzünde yine o bakış var. O nefret. Ve bu kez birazı da ona yönelik.

“Anladığım kadarıyla hiçbir düğüme gitmedin.”

Hay pasına! “Hayır. Neden gideyim ki?” “Çünkü gitmelisin. Tüm rogga’lar gitmeli.”

Syenite *rogga* kelimesiyle irkiliyor. Merkez bu kelimeyi söyleyenlere ceza verir, bu yüzden yanlarından geçenlerin fısıltıları veya eğitmenler ortalıkta yokken sert görünmek isteyen çaylakların söylemesi haricinde pek duymamış. O kadar çirkin, pis ve kaba bir sözcük ki duyduğunda kulağına bir şaplak atılmış gibi oluyor. Ama Alabaster bu kelimeyi diğerlerinin orojen demesi kadar rahat söylüyor. Adam, aynı soğuk ses tonuyla sözlerine devam ediyor: “Ve eğer ne yaptığımı hissediyorsan sen de yapabilirsin.”

Bu, Syen’i şaşırtıp öfkeliendiriyor. “Yeralevleri aşkına ne demeye mikro sarsıntıları engelleyeyim ki? Yapsam...” son anda kendini durduruyor çünkü “senin gibi işe yaramaz

ve yorgun olurum” demek üzere ve bu kabalık olur. Sonra birden jeton düşüyor: adam bunu yaptığı için yorgun ve işe yaramaz. Eğer kendini bitap düşürecek kadar bunu önemsiyorsa yardım etmemek yanlış olur. Ne de olsa, orojenlerin birbirine göz kulak olması lazım. İçini çekiyor.

“Tamam. Galiba cehennem dibinde yerkürenin sabit kalması dışında yapacak bir şeyi olamadan tıklılıp kalmış bir zavallıya yardım edebilirim.” En azından vakit geçer.

Adam rahatlıyor ve Syen gülümsediğini görünce şaşırıyor.

Adam çok ender gülümsüyor. Ama dur, çenesindeki o kas seğirmeye devam ediyor. Hâlâ bir şeye kızgın. “Bir sonraki ana yol çıkışından iki günlük mesafede bir düğüm istasyonu var.”

Syen sözünü bitirmesini bekliyor ama adam yemeğe başlıyor. Çıkardığı sesler açlığından da yemeğin lezzetinden de kaynaklanamayacak kadar manidar.

Syenite de aç olduğu için yemeğe dalıyor ama sonra kaşlarını çatıyor. “Bekle. Bu istasyona uğramayı planlamıyorsun değil mi? Bunu mu demek istedin?”

“Uğrayacağız, evet.” Alabaster bir emir ifadesiyle ona bakıyor ve o anda Syenite ondan öylesine nefret ediyor ki. Tepkisi mantıksız. Alabaster ondan altı yüzük daha üstte ve eğer yüzük rütbeleri ondan daha fazla olsaydı muhtemelen çok daha fazla üstte olurdu. Adamın yeteneği ile ilgili pek çok söylence duymuştu. Savaşacak olsalar göğüs kafesini tersine çevirir ve onu saniyede buza çevirirdi. Sırf bu yüzden bile adama nazik davranmalı. Hatta, adamın lütfuna ermek ve Merkez rütbelerinde ilerlemek için ondan hoşlanmaya bile çalışmalı.

Ama adama nazik davranmaya çalışmaktan ve dalkavukluktan yoruldu ve yaptıkları işe yaramıyor da. Adam ya Syen vazgeçene kadar anlamazlıktan geliyor ya da kıza hakaret ediyor. Merkez ustalarının genelde çıraqlardan beklediği tüm saygı göstergelerini sundu ama bunlar adamı sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Bu da Syen'i öfkeliyor ve tuhaf bir biçimde adamın en memnun olduğu durum da bu gibi görünüyor.

O yüzden, Syen başka bir usta olsa asla cesaret edemeyeceği bir şekilde tersleniyor: "Emredersiniz efendim!" Ve gecenin geri kalanı alınganlığını yankılayan bir sessizlikle geçiyor.

Yatmaya gittiklerinde her zamanki gibi adama uzanıyor ama bu kez adam sırtını dönüyor. "Hâlâ yapmamız gerekiyorsa sabah yaparız. Adet vaktin gelmedi mi?"

Syenite kendini dünyanın en büyük hıyarı gibi hissediyor. Adamın da seksten onun kadar nefret ettiği aşıkâr. Ama adamın bir ara vermeyi dört gözle beklemesine karşın Syenite'in günleri saymamış olması! Ama şimdi, son adetin başlandığı günü tam hatırlayamadığı için beceriksizce saymaya çalışıyor ve adamın haklı olduğunu fark ediyor. Adeti gecikmiş.

Kızın şaşkın sessizliğine karşın, adam yarı uykulu fısıldıyor. "Gecikmen henüz bir şey ifade etmiyor. Yolculuk bedeni zorlar." Esniyor. "O halde sabaha yaparız."

Sabahleyin çiftleşiyorlar. Syenite bu eylem için daha iyi bir kelime bulamıyor. Argo kelimeler uymuyor çünkü çok sıkıcı; mahremiyeti ifade eden edebi betimlemeler de olmuyor çünkü bir mahremiyeti yok. Mekanik bir egzersiz, ata binmeden önce yapılan esneme hareketleri gibi.

Adam bu kez daha enerjik çünkü gece boyunca dinlendi. Syen neredeyse zevk aldı bile sayılabilir ve adam da gelmeden önce bir ses çıkardı. Ama o kadar. İşlerini bitirip Syenite ateşin yanında hızla temizlenirken adam öylece yatıp onu seyrediyor. Bu o kadar alışıldık bir sahne ki Syenite adam konuştuğunda şaşırıyor. “Benden niçin nefret ediyorsun?”

Syenite tereddüt edip bir anlığına yalan söylemeyi düşünüyor. Merkez’de olsalar söylerdi de. Adam Merkez orojenlerinin her halükârda kendilerini tutabilmelerini ve doğru davranmalarını takıntı haline getirmiş bir usta olsaydı da yalan söylerdi. Ama adam, ne kadar kaba olursa olsun dürüstlüğü tercih ettiğini belirtmişti. O yüzden içini çekiyor. “Ediyorum işte.”

Adam sırtını dönüp gökyüzüne bakıyor ve Syenite tekrar konuşana kadar bunun sohbetin sonu olduğunu sanıyor.

“Bence benden nefret ediyorsun çünkü... çünkü ben nefret edebileceğin biriyim. Buradayım, el altındayım. Ama asıl bu dünyadan nefret ediyorsun.”

Bunun üzerine Syen temizlik bezini su kâsesine atıp adama bakıyor. “Dünya senin gibi boş konuşmuyor.”

“Bir dalkavuk yetiştirmek istemiyorum. Benimle birlikteyken kendin gibi davranmanı istiyorum. Ve sen, kendin gibi davrandığında, ben ne kadar medeni davranırsam davranayım, medeni bir cümle bile kuramıyorsun.”

Böyle söyleyince Syen biraz suçlu hissediyor. “O zaman dünyadan nefret ettiğimi söylerken kast ettiğin ne?”

“Yaşam biçimimizden nefret ediyorsun. Dünyanın bizi mahkûm ettiği hayattan. Ya Merkez sahibimiz olacak ya da keşfedildiğimizde köpekler gibi avlanmaktan korka-

rak saklanacağız. Ya da bir canavara dönüşüp her şeyi öldürmeye çalışacağız. Merkez'in içindeyken bile nasıl davranmamızı istediklerine dikkat etmemiz gerekiyor. Asla... Kendimiz gibi olamıyoruz." Adam içini çekip gözlerini kapatıyor. "Daha iyi bir yolu olmalı."

"Yok."

"Olmalı. Birkaç Mevsim boyunca ayakta kalan tek imparatorluk Sanze olamaz. Başka hayatların, güçlenen başka insanların kanıtlarını görebiliyoruz." Ana yoldan ötesini, çevrelerindeki araziye işaret ediyor. Büyük Doğu Ormanı'nın yakınlarındalar, etrafta göz alabildiğine uzanan ağaçlardan başka bir şey yok. Ama... ama ufukta metal bir iskelet eli gibi bir şeyin ağaçların arasından pençe gibi yükseldiğini görüyor. Bir harabe daha. Ve eğer ta buradan görebiliyorsa devasa olmalı.

"Taş irfanını nesilden nesile aktarıyoruz," diyoruz Alabaster otururken. "Ama asla denenmiş yolları ve başka nelerin denenebileceğini düşünmüyoruz."

"Çünkü başkaları işe yaramadı. O insanlar öldü. Biz hâlâ hayattayız. Bizim yolumuz doğru, onlarınki yanlıştı."

Adam ona öyle bir bakış atıyor ki, bunu kast etmese bile ancak *sana ne kadar aptal olduğunu söylemeye zahmet etmeyeceğim* diye yorumlanabilir. Haklı, yine de ondan hoşlanmıyor. "Sadece Merkez eğitimini aldığını biliyorum ama kafanı kullan olur mu? Hayatta kalmak haklı olmak anlamına gelmez. Seni şu anda öldürebilirim ama bunu yapabilmek beni iyi bir insan kılmaz."

Belki öyleydi ama kız için fark etmiyor. Üstelik, her ne kadar haklı da olsa adamın onun zayıflığına dair umarsız varsayımına da içerliyor.

“Peki.” Kalkıp kıyafetlerini sinirle çekiştirerek giymeye başlıyor. “Söyle bana, başka hangi yol var?”

Adam bir süre bir şey demiyor. En sonunda Syen dönüp ona baktığında huzursuzluğunu görüyor. “Eh,” Yavaş yavaş fikrini söylüyor. “İşleri orojenlerin yürütmesini deneyebiliriz.”

Kız neredeyse kahkaha atacak. “Bu, Sükûnet’teki tüm muhafızların toplanıp bizi linç etmesine kadar on dakika kadar sürer herhalde. Bu arada kıtanın yarısı da toplanıp tezahürat eder.”

“Bizi öldürüyorlar çünkü Taş İrfanı’nın her iki lafından biri bizlerin Toprak Baba’nın bir tür ajanı olarak kötü doğduğumuz ve insan sayılamayacak canavarlar olduğumuz.”

“Doğru ama Taş İrfanı’nı değiştiremezsin.”

“Taş İrfanı her zaman değiştirilir Syenite.” Onun adını kullanması çok sık görülen bir şey değil. Syenite dikkat kesiliyor. “Her medeniyet ona bir şeyler ekler, dönem insanların umursamadığı bölümleri unutulur. İkinci Tablet’in bu kadar hasar görmüş olmasının bir sebebi var. Vakti zamanında biri onun önemsiz ya da yanlış olduğuna karar verip bakımını yapmamış. Hatta belki de bilerek hasar vermiştir çünkü ilk dönem kopyalarının hepsinde benzer hasarlar var. Arkeomestler Tapita Platosu’ndaki harabe şehirlerden birinde bazı eski tabletler buldu, belli ki nesiller boyu aktarmak üzere kendi Taş İrfanları’nı yazmışlar. Ama onların tabletlerindeki şeyler, bizim okulda öğrendiklerimizden çok çok farklı. Bildiğimiz kadarıyla Taş İrfanı’nı değiştirmeye yönelik uyarı yeni bir ekleme.”

Syen bunları bilmek istemiyor. Kaşlarını çatıyor. Ona inanmak da istemiyor ama belki de bu sadece adamdan hoşlanmadığı için. Ama... Taş İrfanı zeki yaşam kadar kadim. İnsan türünün Beşinci Mevsim üzerine Beşinci Mevsim'den sağ kurtulabilmesini, Toprak kararır ve soğurken bir araya gelebilmelerini sağlayan tek şey. Arifler, ister politikacı, ister filozof ister herhangi bir türden iyi niyetli işgüzar olsun, insanlar irfanı değiştirmeye kalktıklarında neler olduğu ile ilgili pek çok öykü anlatır. Kaçınılmaz son felâkettir.

O yüzden adama inanmıyor. “Bu Tapita tabletlerini de nereden duydu?”

“Yirmi yıldır Merkez dışında görev alıyorum. Dostlarım var.”

Bir orojenle konuşan arkadaşlar mı? Hem de tarihi sapkınlık üzerine? Saçma. Ama yine de... Peki. “Tamam, o zaman irfanı nasıl değiştirdiler ki...” Yolun havasının nasıl değiştiğini hiç fark etmemişti çünkü tartışma itiraf etmek istediğinden daha çok ilgisini çekiyordu. Adamsa, belli ki onlar konuşurken bile sarsıntıları bastırmaya devam ediyor. Üstelik o bir on yüzüklü, yani aniden ipleri çekilmiş gibi ayağa fırlaması ve batı ufkuna dönmesi normal. Syen kaşlarını çatıp adamın bakışını takip ediyor. Ana yolun o tarafındaki orman, tomrukçuluk nedeniyle yamalı ve ağaçların arasından uzanan iki aşağı yol nedeniyle façalı. Orada bir tane daha harabe var, bozulmadan kalamamış, daha çok taş yığınınına benzeyen bir kubbe. Ağaçların arasında, oraya buraya serpiştirilmiş birkaç da surlarla çevrili cemiyet görüyor. Ama adamın neye tepki verdiğini göremiyor. Sonra duyumsuyor. Habis Yeryüzü,

bu büyük bir tane! Sekiz veya dokuz şiddetinde. Hayır, daha da büyük. Üç yüz kilometre kadar ötede, Mehi adındaki küçük bir şenrin eteklerinde bir sıcak nokta var. Ama bu doğru olamaz! Mehi Ekvator kuşağının hemen dibinde. Bu da düğüm ağının koruması dahilinde demek. Neden... Nedeni önemli değil. Syen bu depremin ana yolun etrafındaki tüm toprakları sarstığını ve ağaçların titrediğini görürken değil. Bir şeyler ters gitti, ağ başarısız oldu ve Mehi'nin altındaki sıcak nokta yukarı yükseliyor. Ta buradan bile ön sarsıntılar ağzını paslanmış metal tadyıla dolduruyor ve tırnak köklerini sızlatıyor. Duyu körü hımbıllar bile bunları hissedebilir, bebekler ağlarken bulışıklar tangırıyor ve yaşlılar başlarını elleri arasına alıyor olmalı. Bu kalkışmayı kimse durdurmazsa, hımbıllar ayaklarının altındaki volkan patladığında çok daha fazlasını hissedecek.

“Ne...” Syenite Alabaster'e dönüyor ve afallayarak duruyor çünkü adam ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş toprağa homurdanıyor.

Bir an sonra hissediyor: Ham orojeni Ana Yol'un temellerinden aşağı damlıyor ve yerin altındaki kayaçtaşını gevşetiyor. Gerçek bir kuvvet değil, Alabaster'in iradesinin gücünden ve onun iteklediği güçlerden ibaret ama Syenite adamın gücünün, onun asla yapamayacağı bir şekilde iki kanaldan birden hızla yayılan çalkantıya doğru atılmasını seyretmekten kendini alamıyor.

Ve Syen daha ne olduğunu anlamadan Alabaster onu daha önce hiç görmediği bir şekilde kapıveriyor. Yeryüzüyle bağlantısını hissediyor, kendi orojenik farkındalığı açılıyor ve aniden bir başkasına dahil olup onun tarafın-

dan yönlendiriliyor ve bundan hiç hoşlanmıyor. Ama kendi gücünün kontrolünü ele geçirmeye çalıştığında bir kırık gibi yanıyor ve bir çılgınlıkla dizlerinin üzerine düşüyor. Ne olup bittiğine dair en ufak bir fikri bile yok. Alabaster her nasılsa ikisini birbirine zincirledi ve kendi gücünü artırmak için Syen'inkini kullanıyor ve Syen'in elinden hiçbir şey gelmiyor.

Sonra, ikisi birlikte tepe taklak yeryüzünün içine, heybetli, ölüm kaynayan sıcak noktaya dahıyorlar. Devasa. Kilometrelerce uzunluğunda, bir dağdan da büyük. Alabaster bir şey yapıyor ve Syen bir anda gelip geçen ani bir acıyla bağırırken bir şey fırlıyor. Yönlendiriliyor. Alabaster bir kez daha yaptığında ne olduğunu anlıyor. Alabaster onu sıcak noktanın ısısından ve basıncından koruyor. Adamı rahatsız etmiyor çünkü o bu ısının, basıncın hatta öfkenin kendi olmuş durumunda, onun bir parçası. Syen bunu sadece küçük alevlerle, yerkürenin sabit olduğu yerlerde denemişti. Ama onun deneyimi bu ateş fırtınası karşısında küçük kamp ateşinin minicik parıltısı sayılır. Bununla eş tutabileceği hiçbir şey yok. Bu yüzden Syen'in gücünü kullanırken, kaldıramayacağı gücü de kızın bilincini mahvetmeden önce bir baca gibi ondan dışarı atıyor. Syen'in başka ne olabileceğine dair bir fikri yok. Merkez orojenleri kendi sınırlarını zorlamamak üzerine yetiştirir ve eğer ki aşarlarsa ne olacağını anlatmaz. Ve Syen daha bunu etraflıca düşünmeden, adamdan kaçamayacağına göre nasıl yardım edeceğini bulamadan Alabaster bir şey daha yapıyor. Sert bir yumruk. Bir yerde bir şeyler kırıldı. Magma bir kez daha kaynamaya başlıyor. Alabaster ikisini de geri çekiyor, alevlerden geri, hâlâ titreyen yeryüzüne çıkıyorlar ve Syen

burada ne yapması gerektiğini biliyor. Burada sadece sarsıntılar var, Toprak Baba'nın gazabı değil. Aniden bir şey değişiyor ve adamın gücünü kendi kullanımında buluyor. O kadar güç. Toprak adına, adam bir canavar! Ama sonra alışıyor, dalgaları yumuşatmak, kırıkları mühürlemek ve kırık levhayı kalınlaştırıp yerin gerilip incelendiği noktada yeni bir fay hattı açılmasını engellemek daha kolay oluyor. Yeryüzünün üzerindeki gerilim hatlarını daha önce hiç olmadığı kadar berrak bir biçimde duyumsayabiliyor. Onları rahatlatıyor ve etraflarındaki yeryüzünü daha önce asla başaramadığı cerrahi bir incelikle güçlendiriyor. Ve sıcak nokta bir başka sinsice bekleyen bela olana dek sakinleşip tehlike geçtiğinde Alabaster'i ayaklarının dibinde dertop olmuş, her ikisini de saran ve şimdiden erimeye başlayan buzlanmanın içinde buluyor.

Syenite ellerinin ve dizlerinin üstünde, tir tir titriyor. Hareket etmeyi denediğinde yüz üstü kapaklanmamak için çaba harcaması gerekiyor. Bilekleri kitlenmiş durumda. Ama zorla hareket ediyor, Alabaster'e ulaşmak için birkaç metre sürünüyor çünkü adam ölü gibi. Adamın koluna dokunuyor ve üniformanın altında gevşek değil kaskatı olduğunu hissedip bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyor. Adamı yanına çekerek yüzüne bakıyor ve gözlerinin kocaman açılmış, ölümün boşluğuyla değil de şaşkınlık ifadesiyle baktığını görüyor.

"Tıpkı Hessionite'in söylediği gibi," diye fısıldıyor aniden ve Syen adamın bilincinin açık olduğunu düşünmediği için irkiliyor.

Harika. Hiçbir yerin ortasındaki bir Ana Yol'da, orojenisi bir başkası tarafından iradesi dışında kullanıldığı

için yarı ölü halde, yakınlarda bunu yapan paskafalı ve inanılmayacak kadar güçlü piç kurusundan başka yarıdım isteyebileceği kimse olmadan kalakaldı. Kendini toplamaya çalışıyor. Şeyden sonra... Şeyden...

Aslına bakılırsa ne olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Çok anlamsız. Sismikler böyle oluşmaz. Onca zaman sabit kalan sıcak noktalar birden bire patlamaz. Onları bir şey tetikler. Bir yerlerde bir plaka kayar, başka bir yerde volkanik patlama olur, on yüzüklünün biri öfke nöbeti geçirir, bir şey olur işte. Ve böylesine güçlü bir olayda tetikleyiciyi duyumsaması gerekir. Alabaster'in nefesinin kesilmesi dışında bir uyarı olmalı. Hem Alabaster ne pas yemişti? Havsalası almıyor. Orojenler birlikte çalışamaz. Bu kanıtlandı: iki orojen aynı sismik olaya aynı etkiyi yapmaya kalktığında daha büyük güç ve daha sıkı kontrolü olan üstünlüğü ele geçirir. Zayıf olan kendini yiyip bitirene kadar denemeye devam eder ve her ikisi de tükenene veya güçlü olan ikisinin de göğüs kafesini açıp çevrelerindeki her şeyle birlikte onları da dondurur. Bu nedenle Merkez usta orojenler tarafından yönetiliyor. Sadece daha tecrübeli değil, aynı zamanda sözlerinden çıkanları yapmalarını gerektiği halde öldürebilirler. Ve on yüzüklülerin de bu yüzden seçme hakları var: Kimse onları bir şeye zorlayamaz. Muhafızlar dışında tabii.

Alabaster'inyaptığı açıklanamaz da olsa tam olarak bu.

Pas tutsunlar. Syenite yere kapaklanmadan önce oturabilmek için kenara kayıyor. Başı dönüyor ve kollarını dizlerine dayayıp bir süre başını öne eğiyor. Bugün hiç yol kat etmemişlerdi ve edecekleri de yok. Syen'in ata binecek hali kalmadı ve Alabaster de uyku tulumuna kadar bile

varamaz gibi görünüyor. Daha giyinmemişti bile, orada, bir halta yaramaz bir halde, çıplak kıcıyla titreyip duruyor.

Demek ki, en sonunda toparlanıp eşyalarını karıştı-rarak bir çift yerkabuklusu bulup – jeomestlerin söyledi-ğine göre Mevsim sırasında yerin altını oyan küçük, sert kabuklular– onları, söndürmeye fırsat bulamadığı için minnettar olduğu ateşlerinden kalanı közlemek Syenite’e kaldı. Çakmaktaşları ve gazları tükendi ama közler ka-bukluların pişmesi için yeteri kadar sıcak, birkaç saate akşam yemeği hazır olur.

İki at için bir ot demeti çıkarıyor ve brandadan yaptığı kovaya içmeleri için su doldurup pisliklerine bakarak koku-sunu almamak için yolun kenarına süpürmeyi düşünüyor.

Sonra, az önce donmasına rağmen kurumuş olan uyku tulumunun içine süzülüyor. Alabaster sırtına yığılıp kalı-yor. Uyumuyor. Sıcak nokta çekilirken oluşan kasılmalar duyulduğunda zonklamaya devam ederken tamamen gevşemesi olanaksız. Yine de, sadece orada yatmak bile bir şekilde gücünü toplamasına yetiyor ve soğuyan hava onu kendine getirene kadar düşüncelere dalıyor.

Günbatımı.

Gözlerini kırpıştırıp her nasıl olduysa kaşık gibi Alabaster’e sarıldığını fark ediyor. Adam hâlâ dertop ol-muş vaziyette ama bu kez gözleri kapalı ve rahatlamış durumda. Kız oturunca irkilip doğruluyor.

“Düğüm istasyonuna gitmek zorundayız,” diyor aniden pürüzlü bir sesle. Bu, kızını hiç şaşırtmıyor.

“Hayır,” diyor sinirlenemeyecek kadar yorgun ve ar-tık nezaket göstermekten tamamen vazgeçmiş bir halde. “Yorgunluktan bitap düşmüşken Ana Yola çıkıp karan-

lıkta at sürececek değilim. Kurutulmuş turbamız bitti ve diğer şeylerin de dibini görmek üzereyiz. Malzeme almak için bir cemiyete uğramak zorundayız. Ve eğer ki bana bunun yerine kışımın kenarı bir düğüme gitmeyi emreder sen beni emre itaatsizlikle suçlaman gerekecek.” Daha önce hiç emre itaatsizlik etmemişti, o yüzden sonuçlarının ne olacağından emin değildi. Ama umursamayacak kadar yorgundu.

Adam homurdanıp baş ağrısını gidermek ister gibi avuçlarını alnına bastırıyor. Sonra, daha önce kullandığı o lisanda küfrediyor. Syenite hâlâ hangi dil olduğunu bilmiyor ama gittikçe Sahil bölgelerinin haklarından birinin dili olduğuna inanıyor. Ki adam Merkez’de döllenip yetiştirildiğini söylediğine göre bu biraz tuhaf. Gerçi çaylak havuzuna atılmadan önce birkaç yıl boyunca birileri ona bakmış olmalı. Pek çok Doğu Yakası ırkının onun gibi koyu tenli olduğunu duymuştu, belki de Allia’ya vardıklarında konuştukları dili de duyar.

“Benimle gelmezsen yalnız giderim,” diye tersleniyor en sonunda Sanzece konuşup. Sonra ayağa kalkıp kıyafetlerini arıyor ve ciddi bir edayla giyiniyor.

Syenite adam bunları yaparken seyrediyor çünkü adam o kadar çok titriyor ki zar zor dik durabiliyor. Eğer bu halde ata binmeye kalkarsan düşeceğine kesin.

“Pışt,” diyor ama adam onu duymamış gibi hararetle hazırlanmaya devam ediyor.

“Pışt.” Alabaster irkilip ona bakıyor ve Syenite onu gerçekten duymadığını fark ediyor. Tüm bu zaman boyunca bambaşka bir şeyi dinliyordu; yeryüzünü ya da kim bilir belki de kendi deliliğini. “Kendini öldüreceksin.”

“Umurumda değil.”

“Bu...” Ayağa kalkıp adamın yanına gidiyor ve eyere uzanmak üzereyken kolunu tutuyor. “Bu aptalca. Sen...”

“Bana ne yapamayacağımı söyleme.” Elindeki kolu kıvrılıyor ve adam söyleceklerini yüzüne fısıldamak için dönüyor. Syen neredeyse irkilip geri adım atacaktır. Ama yakından bakınca kanlanmış gözaklarını, manik parıltıyı ve gözbebeklerinin nasıl da büyüdüğünü görüyor. Bir terslik var. “Sen bir Muhafız değilsin. Bana emir veremezsin.”

“Aklını mı kaçırdın?”

Adamla tanıştığından beri ilk kez kendini huzursuz hissediyor. Kızın orojenisini öylesine kolay kullanmıştı ki nasıl yapabildiğini anlamıyor. Adam öylesine cılız ki muhtemelen Syen onu aynı rahatlıkla dövebilir ama o daha ilk yumruğu indirmeden Syen’i buza çevirir.

Aptal değil. Syen anlamasını sağlamak zorunda.

“Seninle geleceğim,” diyor kesin bir sesle ve adam öylesine minnetle bakıyor ki daha önceki düşüncelerinden utanıyor. “İlk ışıktaki, aşağı yola çıkan geçitlerde atlarımızın bacaklarını ve kendi boyunlarımızı kırmadan gidebildiğimizde. Olur mu?”

Adamın yüzü memnuniyetsizlikle buruşuyor. “Çok geç...”

“Günün çoğunu uyuyarak geçirdik bile. Ve sen de daha önce iki günlük mesafede demiştin. Eğer atları kaybedersek kaç gün sürer?”

Bu onu durduruyor. Gözlerini kırıp homurdanıyor ve şükür ki tökezleyerek eyerden uzaklaşıyor. Günbatımının ışığında etraftaki her şey kıızıla boyalı. Adamın arkasında, uzaklarda bir yerde bir kaya oluşumu var ama öylesine düz bir silindir biçiminde ki Syenite bu mesafeden

bile doğal olmadığını anlabiliyor. Ya bir orojen tarafından çıkarılmış ya da diğerlerinden daha iyi gizlenmiş bir başka kadim harabe.

Alabaster, arkasında bu görüntüyle başını kaldırıp göğe bakıyor, sanki ulumak ister gibi. Elleri bir kasılıp bir gevşiyor.

“Düğüm,” diyor en sonunda.

“Evet?” diyor Syen adamın ses tonundaki alayı fark etmemesi için uzatarak.

Adam tereddüt edip derin bir nefes alıyor. Sonra bir nefes daha, kendini sakinleştirmeye çalışıyor.

“Sarsıntıların ve patlamaların böyle aniden ortaya çıkmadığı biliyorsun. Bunun tetikleyicisi, o sıcak noktanın dengesini bozan basınç, düğümden geldi.”

“Nasıl...” Elbette bilebilir, o bir on yüzüklü. Sonra bunun ne demek olduğunu anlıyor. “Dur bir dakika. Yani bunu düğüm tamircisi mi yaptı?”

“Tam olarak öyle.” Ona dönüyor, elleri yine yumruk olmuş.

“Şimdi oraya neden gitmek istediğimi anladın mı?” Syen boş boş başını sallıyor. Anlıyor.

Kendiliğinden böylesi bir süpervolkan yaratan bir orojen mutlaka kasaba büyüklüğünde de bir torus* yaratmış olmalı. Ormanın içlerine, düğümün olduğu tarafa doğru bakmaktan kendini alamıyor. Buradan göremiyor ama oralarda bir yerde, bir Merkez orojeni birkaç kilometrelik çapı olan bir alanda yaşayan tüm canlıları öldürdü.

Ve sonra, daha önemli bir soru aklına geliyor: Neden?

* Orojenlerin etki alanına verilen isim. Bu etki alanının içindeki canlıları öldürebilirler. (ç.n.)

“Peki,” diye patlıyor Alabaster aniden. “Sabahın ilk ışığında yola çıkmalıyız ve mümkün olduğu kadar hızlı gitmeliyiz. Rahat bir sürüşle iki günlük yol ama eğer atları zorlarsak...” Kız ağzını açıp itiraz edemeden takıntılı bir adam gibi hızla devam ediyor. “Eğer onları zorlar ve şafaktan önce yola çıkarsak gece çökmeden varırız.”

Muhtemelen Syen’in elde edebileceği en iyi pazarlık sonucu bu. “Şafakta o halde.” Saçını çekiyor. Kafatası yolun tozuyla kaşınıyor, üç gündür yıkanmaya fırsat bulamadı. Yarın Adea Tepeleri’nden geçmeleri gerekiyor. Muhtemelen kalacak bir han bulacakları orta büyüklükte bir kasaba. Ama adam haklı. Düğüme gitmek zorundalar. “Bir sonraki handa veya derede duralım ama. Atlar için az suyumuz kaldı.”

Adam ölümlü etin ihtiyaçlarına öfkelenerek homurdanıyor. Ama “Tamam,” diyor.

Sonra kömürlerin yanına çömelip soğuyan kabuklulardan birini alıp açıyor ve parmaklarıyla yemeye başlıyor. Syen adamın yediği şeyin tadını alıp alamadığını merak ediyor. Yakıt. Ona katılıp diğer kabukluyu alıyor ve gecenin kalanı huzurla olmasa da sessizlik içinde geçiyor.

Ertesi gün –ya da daha doğru bir tabirle gecenin daha geç bir vaktinde– atları eyerleyip onları Ana Yol’dan aşağı yola geçirecek olan ara yolda dikkatle ilerliyorlar. Yer seviyesine indiklerinde güneş doğuyor ve o noktadan sonra Alabaster öne geçip atını dört nala zorluyor ve dinlenmek için durmak yerine sadece hafif bir tırısı dönüyor.

Syen etkileniyor. Adamın hedefe varana kadar atları çatlatacağını düşünmüştü. Ama en azından aptal değil. Ya da zalim.

Böylece, bu hızda daha çok yolcu ağırlayan, bol kavşaklı aşağı yolda, yük arabaları, gezginler ve birkaç yerel askerle karşılaştıkları ve tümünün de görür görmez onlara hemen yol verdiği hızda ilerliyorlar. Neredeyse alay eder gibi diye düşünüyor Syen. Başka bir zaman olsa, kara üniformaları yüzünden onlardan sakınırlardı çünkü kimse orojenleri sevmez. Ama şimdi, hemen hemen herkes sıcak noktada neler olup bittiğini hissetmiş olmalı. Şimdi yolu isteyerek açıyorlar ve yüzlerinde bir minnet ve rahatlama ifadesi oluyor. Merkez yardıma geliyor. Syen hepsinin yüzüne gülmek istiyor.

Gece durup birkaç saat uyuyor ve şafakta yeniden yola çıkıyorlar ama yine de kıvrımlı bir yolun ucunda, iki tepenin arasına kurulmuş düğüm istasyonu görüldüğünde gece karanlığına kalıyorlar. Yol, tozlu bir patikadan bir gömlek daha iyi, medeniyete selam eden tek şey, üzerindeki çatlamış eski asfalt. İkinci selam da istasyonun binası. Buraya gelene dek bir düzine kadar cemiyet geçtiler, her biri farklı bir mimari stil gösteriyor. Bölgeye has özelliklerle daha zengin cemiyetlerin bulabildiği her şey birbirine karışmış, Yumenes stiline ucuz kopyaları oluşturulmuş. İstasyon ise saf Kadim İmparatorluk mimarisi. Derin kırmızı cüruf tuğlalarından örülmüş devasa duvarlar üç küçük ve bir büyük piramitten oluşan merkezi çevreliyor. Kapılar çeliğe benzer bir tür metalden yapılmış, Syen gözlerini kırptırıyor. Kimse güvende tutmak istedikleri bir şeye metal kapı yapmaz. Ama bir taraftan da istasyonda orada yaşayan orojen ve ona hizmet eden görevliler dışında kimse yok. Düğümlerde doğru dürüst kiler bile olmaz, yakınlardaki cemiyetlerden gelen düzen-

li malzeme ikmali ile yaşarlar. Bu duvarların ardından bir şeyler çalmaya kalkışacak pek kimse olmaz.

Alabaster daha kapılara erişmeden aniden atını durdurunca Syen şaşırıyor. “Ne?”

“Kimse çıkmıyor,” diyor neredeyse kendi kendine konuşur gibi. “Kapıların ardında hareket eden hiçbir şey duyamıyorum. Sen?”

Syen sadece sessizliği duyabiliyor. “Orada kaç kişi olmalıydı? Düğüm tamircisi, bir Muhafız ve?..”

“Düğüm tamircilerinin Muhafız’a ihtiyaçları olmaz. Genelde tamirciyi korumak için görevlendirilmiş altı-on kişilik küçük bir İmparatorluk askeri birliği olur. Ve her zaman en azından bir de doktor bulunur.”

Bu kadar az kelime, öylesine çok baş belası soru içeriyor ki. Muhafız’a ihtiyacı olmayan bir orojen mi? Düğüm tamircileri genelde dördüncü yüzükten aşağı olur, aşağı yüzüklülerin Merkez dışına Muhafızları olmadan çıkmasına asla izin verilmez, en azından yanlarında bir usta yokken. Askerleri anlıyor, bazen bağnaz köylüler Merkezli orojenlerle diğerlerini ayırt edemez. Ama doktor?

Önemli değil. “Muhtemelen hepsi öldü,” diyor ama bunu söylerken bile mantıksız olduğunu fark ediyor. Etraflarındaki orman da ölü olmalı, kilometreler boyunca ağaçlar, hayvanlar ve toprak donup parçalarına ayrılmalı. Arkalarındaki yolda karşılaştıkları tüm o yolcular ölü olmalı. Düğüm tamircisi başka nasıl o sıcak noktayı hareketlendirecek gücü çekebilir ki? Ama buradan bakınca, istasyonun sessizliği dışında her şey yolunda görünüyor.

Alabaster aniden atını öne sürüyor ve soru sormaya vakit kalmıyor. Tepeyi tırmanıp Syen’in içeriden biri aç-

mayacağına göre nasıl açacaklarını bilmediği kilitli kapılara ulaşıyorlar. Sonra Alabaster tıslayıp öne eğiliyor ve bir anda çakan kıvılcımlarla dar bir torus hareketleniyor. Etraflarında değil, kapının etrafında. Syen bunu yapabilen, torusunu bir yere gönderebilen birini ilk kez görüyor, belli ki on yüzüklüler bunu yapabiliyor. Atı aniden önlerine çıkan soğuk ve kar baskını karşısında huzursuzlanınca dizginlere asılıp durduruyor ama at yine de geriye doğru birkaç tedirgin adım atıyor. Bir sonraki an, bir inleme sesiyle kapılar gıcırdayarak açılıyor. Alabaster, büyük çelik kapılardan biri yeteri kadar açıldığında torusunu gevşetiyor, çoktan atından inmeye hazır bile.

“Bekle, ısınmasına izin ver,” diyecek oluyor Syen ama adam onu umursamayarak kapılardan geçiyor. Donmuş, kaygan asfaltta adımlarına dikkat bile etmiyor.

Paslı Yeralevleri adına! Syen de atından inip atın dizginlerini yakınındaki bir fidana bağlıyor. Günler süren zorlu yolculuk sonrasında atları besleyip su vermeden önce biraz kendilerine gelmelerini beklemesi ve en azından bir kaşağılaması gerekiyor ama bu büyük, heybetli ve sessiz binada onu huzursuz eden bir şey var. Ne olduğunu bilmiyor. Bu yüzden atları eyerli bırakıyor. Her ihtimale karşı.

Sonra içeri giren Alabaster’i takip ediyor.

Merkezin için sakın ve karanlık. Bu تنها köşeye elektrik verilmemiş sadece sönmüş idare lambaları var. Metal ana girişin hemen arkasında büyük bir avlu var ve iç duvarların her köşesi ziyaretçilerin hedef alınabileceği yapı iskeleleriyle çevrilmiş. Her iyi korunan cemiyyetin misafirperver girişi gibi, sadece daha küçük boyutlarda.

Ama, her ne kadar Syen avlunun bir köşesinde nöbet tutanların kâğıt oynayıp yemek yedikleri masayla iki sandalyeyi görse de avluda kimsecikler yok. Yer, mıcır kaplı ve yıllar içinde üzerinden geçen sayısız ayağın altında ezilmiş ama Syen şu anda üzerinde yürüyen kimsenin ayak seslerini duymuyor. Avlunun bir köşesinde atlar için barınak var ama bölmeleri kapalı ve sessiz. Kapının yanında çamurla kaplı botlar var, birileri düzgünce yerleştirmek yerine öylece atıvermiş. Alabaster burada İmparatorluk askerlerinin olduğunu söylerken haklıysa da, teftiş hazır oldukları söylenemez. Böyle bir yere atanmanın pek de ödül sayılmadığı muhakkak. Syen başını sallıyor. Sonra ahırdan gelen bir hayvan kokusu alıyor. Atların kokusunu alıyor ama onları göremiyor. Yaklaştıkça ellerini yumruk yapıyor ve kendini zorlayarak yumruklarını açıyor. İlk bölmenin kapısından içeri bir göz atıyor, sonra da tam olarak ne olduğunu anlamak için diğerlerine. Üç ölü at, saman yığınlarının üzerine yan yatmış. Her bir cesetin buz ve kırağı kaplı etleri çoğunlukla taş gibi donmuş. İki günlük diye tahmin ediyor.

Merkezde yine cüruf tuğlasından yapılmış bir piramit var. İç kapıları taştan ve şu anda açık duruyorlar. Syenite Alabaster'in nereye gittiğini göremiyor ama adamın piramidin içinde olduğunu tahmin ediyor zira düğüm tamircisinin meskeni orası.

Bir sandalyeye tırmanıp idare lambalarından birine uzanarak en yakındaki çakmaktaşıyla yakıyor ve içeri giriyor, neyle karşılaşacağını bildiği için artık daha hızlı hareket ediyor. Ve haklı, piramidin iç koridorlarında bir zamanlar burada yaşayan askerleri ve hizmetlileri

görüyor. Bazıları kaçarken, bazıları duvara yaslanmış, bazıları kollarını öne uzatmış durumda donakalmışlar. Bazıları kaçmayı bazıları da olan biteni durdurmak için merkeze ulaşmayı denemiş. Hepsi de başarısız olmuş.

Sonra Syen düğüm salonunu buluyor.

Girdiği yer öyle olmalı. Binanın tam ortasında, soluk pembe mermerle döşenmiş ve kakma ağaç kökleriyle süslenmiş zarif bir kemerli geçitle ulaşıyor. Arkadaki salon yüksek kubbeli ve loş ama merkezi haricinde bomboş. Merkezinde büyük... bir şey var. Buna bir koltuk diyemez zira kablolardan ve kumaş parçalarından yapılmış. Çok rahat görünmüyor ama üzerinde oturan kişiyi arkasına yaslanır bir biçimde tutuyor.

Ah, ah.

Ah kahrolası, yanan Toprak.

Alabaster kablodan koltuğun olduğu platformda durmuş düğüm tamircisinin cesedine bakıyor. Kız yaklaşıırken dönüp bakmıyor. Yüzü ifadesiz. Ne hüznü ne de kasvetli. Bir maske. “En iyilerimiz bile daha büyük bir iyiliğe hizmet etmeliyiz” diyor sesinde en ufak bir alay izi olmadan.

Düğüm tamicisinin koltuğunda uzanan ceset küçük ve çıplak. Cılız, bacakları incelmış. Tüysüz. Bir takım şeyler –tüpler ve borular ama Syen adlarını bilmiyor– sopa gibi kollarına giriyor, boğazından aşağı iniyor ve dar göğsü boyunca uzanıyor. Cesedin beline bir şekilde tutturulmuş esnek bir torba var ve dolu. Böğk... değiştirilmesi lazım. Başka şeylere, küçük detaylara odaklanıyor çünkü öylesi daha kolay. Çünkü içinde bir şey durmaksızın konuşuyor ve onu gizli tutmanın tek yolu gördüklerine odaklanmak. Yaptık-

ları gerçekten büyük maharet gerektiriyor. Bir bedeni böyle hayatta tutmanın mümkün olduğunu biliyor: iradesi dışında, hareketsiz ve sonsuz. Bu yüzden nasıl yaptıklarına bakıyor. Kablo çerçeve kendi başına ustalık gerektiriyor, yakında bir yerde bir krank ve mil var, yani tüm alet temizlik gerektiğinde ters çevrilebiliyor. Muhtemelen kablolar yatak yaralarını azaltıyor. Havada bir hastalık kokusu var ama yakınlarda da tentürler ve haplarla dolu bir raf bulunuyor. Bu anlaşılabilir çünkü onun sıradan cemiyet işi penisilin yerine antibiyotik alması gerekiyor olabilir. Belki de o tüpler ilaçları düğüm tamircisine vermek için. Ve şu tüp de midesine yiyecek sokmak, şu da sidiği toplamak için. Ha, şu katlanmış kumaş da salyaları silmek için.

Ama istememesine, küçük detaylara odaklanmak için çabalamasına rağmen büyük resmi de görüyor.

Düğüm tamircisi, aylar hatta belki yıllardır bu halde tutulan bir çocuk. Teni neredeyse Alabaster kadar kara, bir iskelet kadar zayıf olmasa birebir ona benzeyecek bir çocuk.

“Ne!” Tek söyleyebildiği bu.

“Bazen, bir rogga kendini kontrol etmeyi öğrenemez.”

Şimdi adamın bu argo kelimeyi neden bilerek kullandığını anlıyor. Bir şeye dönüştürülmüş biri için kullanılan insanlıktan çıkaran bir terim. Onu kullanmak rahatlatıyor. Alabaster’ın sesinde hiçbir duygu emaresi yok ama seçtiği kelimeler anlam yüklü. “Bazen Muhafızlar eğitmek için geçkin ama öldürmenin de zayıat sayılacağı yaştaki bir yabaniyi yakalar. Ve bazen de çaylak havuzunda birini tespit ederler, kontrol edilerek ustalaşamayacak kadar duyarlı biri. Merkez bir süre onları eğitmeye çalışır ama eğer çocuk Muhafızlar’ın uygun bulduğu bir

hızla gelişmezse Ana Sanze onları koşacak bir iş bulur.”

“Yani...” Syen gözlerini çocuğun bedeninden, yüzünden alamıyor. Gözleri açık, kahverengi ama ölümle bulutlanmış ve cam gibi. Nasıl olup da kusmadığına şaşırıyor. “Böyle mi? Alevler altında, Alabaster düğümlere götürülen çocuklar olduğunu biliyorum. Ama... bu...”

Alabaster gevşiyor. Oğlanın boynunun altına bir elini uzatıp vücuduna oranla kocaman olan kafasını çevirmek üzere yana kayana dek adamın nasıl da kaskatı durduğunu fark etmemişti. “Bunu görmem gerek.”

Syen görmek istemiyor ama yine de bakıyor. Orada, çocuğun traş edilmiş kafatasının arkasında, uzun, bükümlü, kabarık bir yara izi var ve uzun dikişlerle çevrelenmiş. Tam kafatasıyla omurgasının birleştiği yerde.

“Rogga duyulıkları normal insanlardan çok daha büyük ve karmaşıktır.” Yeteri kadar gördüğüne kanaat getiren Alabaster çocuğun kafasını bırakıyor. Çocuğun kafası kızı irkiltten bir sertlikle ve umarsızlıkla kabloların arasına düşüyor. “Bu noktaya basit bir işlemle bir kesik açmak rogga’nın tüm irdesini yok eder ama duyulığının içgüdüsel olarak kullanılmasını engellemez. Tabii rogga bu ameliyattan sağ çıkarsa.”

Dahice. Evet. Yeni doğan bir orojen bile depremi durdurabilir. Bu içgüdüsel bir şey. Hatta bir bebeğin ana sütünü emme yeteneğinden bile daha güçlü ve orojen çocukların öldürülmesinin birincil sebebi. Türlerinin en güçlüleri tehlikenin farkına varacakları yaşa gelmeden kendilerini ifşa ederler.

Ama bir çocuğu bir içgüdüden, sarsıntıları durdurma yeteneğinden ibaret bırakmak...

Gerçekten kusması gerekiyor.

“Şuradan, çok basit.” Alabaster içini çekiyor, sanki Merkez’de çok sıkıcı bir ders anlatır gibi. “Enfeksiyonlar için ilaçları kullanırsın, böylece onu işlev görecektir kadar canlı tutabilirsin ve elinde Merkez’in bile sağlayamayacağı bir şey olur: güvenilir, zararsız, tamamen faydalı bir orojeni kaynağı.” Syenite neden kusmadığını veya çılgılık atmadığını merak ederken ekliyor: “Ama sanırım birileri bunun uyanmasına izin vermek gibi bir hataya düştü.”

Gözleri parlıyor ve Syenite Alabaster’in bakışlarını takip ederek uzaktaki duvara dayanmış bir adamın cese-dini görüyor. Bu, diğerleri gibi askeri kıyafetler giymiyor. Kaliteli, sivil kıyafetleri var. “Doktor mu?” Alabaster’in kullandığı o kayıtsız, sabit ses tonunu taklit etmeyi beceriyor. Böylesi daha kolay.

“Belki. Belki de bazı ayrıcalıklar için para veren bir yerli vatandaşdır.” Alabaster gerçekten omuz silkiyor ve oğlanın uyluğundaki hâlâ taze olan bir çürüğe işaret ediyor. Bir elin parmak izleri şeklinde ve oğlanın kara teninde bile açıkça görünebiliyor. “Böyle şeylerden tatmin olan adamlar olduğunu duydum. Merkez olarak çaresizlik fetişi. Kurbanları ne yaptıklarının farkındaysa daha çok zevk alırlarmış.”

“Ah, ah, Toprak adına Alabaster, bu olamaz...”

Bir kez daha kızın sözünü kesiyor, sanki hiç konuşmamış gibi. “Sorun şu ki düğüm tamircileri orojeni kullandıklarında katlanılmaz bir acı çeker, kesikler yüzünden. Çevrelerindeki tüm sarsıntılara, en küçüklerine dahi içgüdüsel olarak tepki verdiklerinden onları sürekli olarak uyuşturulmuş halde tutmanın daha insancıl olduğu

düşünülür. Ve tüm orojenler, içgüdüsel olarak tehditlere yanıt verir.”

Ah, bu bardağı taşıran son damla oluyor.

Syen en yakındaki duvara doğru tökezleyip istasyona gelirken at sırtında zorla tıkindığı kurutulmuş şeftalileri ve eti olduğu gibi dışarı çıkıyor. Bu yanlış. Bu çok çok yanlış. Sanmıştı ki... –düşünmemişti bile– bilmiyordu.

Sonra kafasını kaldırıp ağzını silerken Alabaster’ın ona baktığını görüyor.

“Dediğim gibi,” diye sözlerini bitiriyor adam fısıltıyla. “Her rogga bir düğüm görmeli, en azından bir kere.”

“Bilmiyordum.” Kelimeler ağzından ok gibi fırlıyor. Anlamsız geliyorlar ama onları söylemek zorunda hissediyor. “Bilmiyordum.”

“Bunun bir önemi olduğunu mu sanıyorsun?” Adamın sesinin ve yüzünün ifadesizliği neredeyse zalimce. “Benim için önemli!”

“Sen kendini önemli mi sanıyorsun?” Aniden gülümüyor. Çirkin, buzların üzerinde yükselen duman kadar soğuk bir sırıtış. “Onlar için yapabileceklerimizin ötesinde en ufak bir önemimiz var mı sanıyorsun? Ya itaat ederiz ya da etmeyiz.” Başını istismar edilmiş, öldürülmüş çocuğun cesedine doğru sallıyor. “Onlar için yaptıklarına rağmen onun bir önemi mi vardı? Hepimizi bu hale getirmemelerinin tek sebebi var o da kendimizi kontrol ettiğimizde daha verimli, daha faydalı olmamız. Ama her birimiz onlar için sadece birer silahız. İşe yarar bir canavar daha, damızlık soylarına bir kan daha. Bir tane daha siktiğimin rogga’sı.”

Syen daha önce kelimelere yüklenen böylesi bir nefret

duymamıştı. Ama burada, yeryüzünün tüm nefretinin kanıtı ikisinin arasında buz gibi, çürür ve kokarken irkilmiyor bile. Çünkü, eğer Merkez, Muhafızlar, Yumenes Yönetimi veya bu fikri bulan jeomestler bu kâbusu hayata geçirebildilerse Syenite ya da Alabaster gibilerinin ne olduğunu allayıp pullamanın bir alemi yoktu.

İnsan hiç değiller. Orojen de değil. Gördüklerinin karşısında nezaket bir hakaret. Rogga: İşte bu kadardılar.

Bir an sonra Alabaster arkasını dönüp odadan çıkıyor.

Üstü açık avluda kamp kuruyorlar. İstasyon binaları Syen'in özlemini çektiği tüm o rahatı barındırıyor: sıcak su, yumuşak yatak, peksimet ve kurutulmuş etten ibaret olmayan yiyecekler. Ama burada, avluda en azından cesetler insan değil.

Alabaster gözlerini Syenite'in yaktığı ateşe dikmiş, sessizce oturuyor. Bir battaniyeye sarınmış, ellerinde Syenite'in demlediği bir kupa çayı tutmuş. Syenite kendi çay stoklarını en sonunda istasyondakilerden yenilemişti. Adamın daha bir yudum bile içtiğini görmemişti. Adama içecek daha kuvvetli bir şeyler verebilseydi iyi olurdu. Ya da belki de olmazdı. Onun yeteneklerine sahip bir orojenin sarhoşken neler yapabileceğini tahmin edemiyor. Tam da bu yüzden içmeleri yasak... ama yasakları pasla gitsin şimdi. Her şey pas olup çürüsün.

“Çocuklar kendimizi temize çekmenin yoludur,” diyor Alabaster gözlerinde alevler parlarken.

Syenite başını sallıyor ama adamın ne demek istediğini anlamıyor. Adam konuşuyor. Bu iyi bir şey olmalı.

“Sanırım yirmi çocuğum var.” Battaniyeye iyice sarı-

nıyor. “Emin değilim. Her seferinde bildirmezler. Annele-ri doğumdan sonra pek görmem. Ama tahminimce yirmi tane. Çoğunun nerede olduklarını bile bilmiyorum.”

Bütün gece boyunca böyleydi. Konuştuğu zaman ortalığa rastgele bilgiler saçıyor. Syenite pek çok beyanına verecek bir cevap bulamıyor, o yüzden buna sohbet dene-mez. Ama bu kez konuşuyor çünkü o da bunu düşünü-yor. Kablolardan yapılmış koltuktaki çocuğun ne kadar Alabaster’e benzediğini. “Bizim çocuğumuz...” diye söze başlıyor.

Adam onun gözlerinin içine bakıp gülümsüyor. Bu kez nazik ama kız bu gülümsemenin ardında nefret olup ol-madığından emin değil.

“Ah, bu olası kaderlerinden sadece biri.” Başını istas-yonun heybetli kızıl duvarlarına doğru sallıyor. “Bizim çocuğumuz yüzük rütbelerini yakıp yıkarak orojeni stan-dartlarını değiştirecek bir Merkez efsanesi de olabilir. Ya da ortalama bir orojen olup kayda değer bir şey yapmaya-bilir de. Mercanların tıkadığı limanları temizleyecek ve boş zamanlarında da bebek yapacak bir başka dört veya beş yüzüklü.”

O kadar paslı bir neşesi var ki ses tonundan çok söyle-diği kelimelere dikkat etmek güç. Sesi sakinleştiriyor ve kızın içindeki bir şeyler huzurun özlemeni çekiyor. Ama kelimeleri onu hep diken üstünde tutuyor, pürüzsüz mer-mere saplanan keskin cam parçaları gibi can yakıyor.

“Ya da bir hımbıl olabilir,” diye cevaplıyor. “İki rogga’dan bile...” Kelimeyi söylemek zor ama nazik olan terim artık bir yalan olduğu için ikincisini kullanmak daha da zor. “İkimizden bile bir hımbıl çıkabilir.”

“Umarım çıkmaz.”

“Çıkmaz mı?” Çocukları için düşünebildiği en iyi kader bu oysa ki.

Alabaster ateşe doğru uzanıp ellerini ısıtıyor. Kız aniden adamın yüzüklerini taktığını fark ediyor. Bunu çok nadir yapıyor ama istasyona gelmeden önce, çocuğunun kendi kanında kavrulmasının korkusuyla görgülü davranacak kadar aklı başına gelip onları takmış. Bazıları alevlerin ışığında parlıyor diğerleri ise donuk ve karanlık. Baş parmakları dahil her bir parmağında bir tane.

Syenite’in altı parmağı boşluklarını hatırlatır gibi biraz sızlıyorlar.

“İki yüzüklü Merkez orojenlerinin çocukları da,” diyor, “orojen olur, evet. Ama bu kesin değildir. Ne olduğumuzun bilimsel bir açıklaması yok. Bir mantığı da yok.” İncecik gülümsüyor. “Emin olmak için, Merkez tüm çocuklara potansiyel roga olarak davranır. Aksi kanıtlanana dek.”

“Ama bir kez kanıtlandığında, ondan sonra... insan olurlar.” Besleyebileceği tek umut buydu. “Belki iyi bir cemiyetten birileri tarafından evlat edinilir, gerçek bir kreşe gider, bir fayda-sınıfı adı alır.”

Adam içini çekiyor. Öylesine bıkkın ki Syen kafa karışıklığı ve korkuyla konuşmayı kesiyor.

“Hiçbir cemiyet bizim çocuğumuzu evlat edinmez,” diyor. Sözlerini itinayla seçiyor ve tane tane anlatıyor. “Orojeni bir kuşak, belki iki ya da üç kuşak atlayabilir ama her zaman geri gelir. Toprak Baba borcumuzu asla unutmaz.”

Syenite kaşlarını çatıyor. Daha önce de böylesi şeyler söyledi, ariflerin masallarına atıfta bulunan, onların

Merkez'in değil de ayaklarının altındaki nefret dolu, zamanını bekleyen gezegenin bir silahı olduklarına dair şeyler. Bir zamanlar bakir olan yüzeyini istila eden yaşamı yok etmekten başka bir şey istemeyen gezegen. Alabaster'in söylediklerinde o kadim masallara azıcık da olsa inandığına dair ipuçları vardı. Belki de ne kadar kötü olursa olsun türlerinin bir amacı olduğuna inanmak onu rahatlatıyordu.

Ama Syen'in şu anda mistisizmi kaldıracak hali yoktu. "Kimse onu evlat edinmesin, tamam." Aklına estiği gibi konuşuyor. "O zaman ne olacak? Merkez hımbılları tutmaz."

Alabaster'in gözleri kamp ateşini yansıtan yüzükleri gibi, bir an parlıyor sonra kararıyor. "Tutmaz. Muhafız olur."

Ah, pas. Bu çok şeyi açıklıyor.

Alabaster kızın sesizliği karşısında başını kaldırıyor. "Şimdi, bugün burada gördüğün her şeyi unut."

"Ne?"

"O koltuktaki şey bir çocuk değildi." artık gözlerinde en ufak bir parıltı yok. "Ne benim çocuğumdu ne de başkasının. Hiçbir şeydi. Kimseydi. Sıcak noktayı sabitledik ve onu patlatan kaynağı bulduk. Kurtulan olmuş mu diye burayı kontrol ettik, hiçkimseyi bulamadık ve Yumenes'e telgraflayacağımız bilgi bu. Döndüğümüzde sorgulanırsak ikimiz de bunları söyleyeceğiz."

"Ben, yapabileceğimi sanmıyorum..." Oğlanın sarkık çenesi, ölü bakışları. Bitmek bilmez bir kâbusun tuzağına düşmek ne kadar korkunç olmalı. İstiraba ve üzerine şehvetle çöken grotesk bir parazite uyanmak. Oğlana acı-maktan başka bir şey hissedemiyor ve kurtulduğu için rahatlıyor.

“Ne diyorsam onu yapacaksın.” Sesi kırbaç gibi ve kız öfkeden deliye dönerek ona bakıyor. “Yas tutacaksan zayı olmuş kaynağa üzül. Soran olursa öldüğüne memnunsun. Buna inan, böyle hisset. Ne de olsa neredeyse sayısız insanı öldürecekti. Ve olur da biri sana bunun hakkında ne düşündüğünü sorarsa bizlere niye bunları yaptıklarını anladığını söyleyeceksin. Bunun herkesin iyiliği için olduğunu biliyorsun.”

“Seni paslı piç, bilmiyorum...”

Adam kahkaha atınca kız irkiliyor çünkü öfkesi bir anda geri geliyor. “Ah Syen beni şu anda zorlama. Lütfen yapma.” Hâlâ gülüyor. “Seni öldürürsem bana bir kınama cezası yazarlar.”

En sonunda onu tehdit ediyor. Pekâlâ o zaman. Bir dahaki sefere uyuduğunda... Onu bıçaklarken yüzünü kapatacak. Ölümcül bıçak yaralarının bile adamın işini bitirmesi birkaç dakika alır, o kısacık aralıkta orojenisini kıza odaklarsa, ölmüş demektir. Ama boğulmakla dikkati dağılmış olacak, bir de gözlerini kullanamazsa odaklanamaz.

Ama Alabaster hâlâ gülüyor. Hem de katıla katıla. O anda Syen havadaki titreşimi fark ediyor. Ayaklarının altındaki yerkaşuğunda yankılanan belli belirsiz bir hareket. Tetikte, kaşlarını çatıyor, yoksa yine mi sıcak nokta? Sonra belli belirsiz duygunun titreşim olmadığını, ritmik bir şekilde tıngırdadığını fark ediyor. Alabaster’in sert kahkahalarıyla eş zamanlı.

Buz gibi bir farkındalıkla adama baktığında adam bir eliyle dizine vuruyor. Hâlâ gülüyor çünkü asıl yapmak istediği görebildiği her şeyi yok etmek. Ve yarı büyümüş,

yarı ölü oğlu bir süpervolkanı uyandırabilirdiyse, babasının aklına bir kez koydu mu neler yapabileceğini tahmin bile edemiyor. Ya da kontrolünü bir anlığına bile kaybederse kazara.

Syen'in dizlerinin üzerine koyduğu elleri yumruk oluyor. Orada, tırnaklarını avuçlarına batırıp adam kendine gelene dek kıpırtısız oturuyor. Bu biraz zaman alıyor. Kahkaları kesildiğinde bile ellerini başına alıyor ve ara sıra kıkırdamaya devam ediyor. Belki de ağlıyor. Syen bilmiyor. Umursamıyor da.

En sonunda adam başını kaldırıp derin bir nefes alıyor. Sonra bir nefes daha. "Kusura bakma," diyor en sonunda. Kahkahaları durdu ama yine o pür neşe haline büründü. "Haydi başka bir şeylerden konuşalım, olur mu?"

"Senin Muhafız'ın ne cehennemde?" Syen yumruklarını açmıyor. "Bir sepet dolusu kedi kadar delisin."

Adam kıkırdıyor. "Ah onun bir tehdit oluşturmamasını yıllar önce garantiye aldım."

Syen başını sallıyor. "Onu öldürdün."

"Yok canım. Oradan aptal gibi görünüyorum?" Bir nefesin yarısında kıkırdamadan öfkeye geçiyor. Syen'in adamdan ödü kopuyor ve artık bunu itiraf etmekten çekinmiyor. Ama adam bunu fark ettiğinde davranışındaki bir şey değişiyor. Bir nefes daha alıp duruluyor. "Kahretsin. Ben... özür dilerim."

Kız bir şey söylemiyor. Adam, sanki söylemesini de beklemezmiş gibi hüznle gülümsüyor. Sonra kalkıp uyku tulumuna gidiyor. Adam sırtını ateşe verip yatarken ve sonra da nefesi ağırlaşana dek Syen onu izliyor. Ancak ondan sonra rahatlıyor.

Ama adam yine konuşmaya başlayınca yerinden zıplıyor.

“Haklısın,” diyor. “Yıllar önce aklımı kaçırdım. Benimle uzun süre kalırsan sen de delirirsin. Eğer yeteri kadar şey görür ve tüm bunların ne anlama geldiğini çözersen.” Uzun uzun iç geçiriyor. “Beni öldürsen tüm yerküreye bir iyilik etmiş olursun.” Başka bir şey demiyor.

Syen adamın son sözlerini gereğinden uzun bir süre düşünüp tartıyor.

Sonra, avlunun sert taşlarında ne kadar mümkünse o kadar rahat yatmaya çalışarak, bir battaniyeye sarınıp bir yastık olarak işkenceye dönüşen eyerine başını koyup kıvrılıyor. Atlar tüm gece olduğu gibi huzursuzca kımıldıyorlar, ahırdaki ölümün kokusunu alabiliyorlar. Ama en sonunda, Syenite dahil hepsi uykuya dalıyor. Alabaster’in de uyumasını umuyor.

Daha yeni çıktıkları Ana Yol’un üzerinde bir sütun dağın arkasında gözden kayboluyor, onu rotasından şaşırtmak mümkün değil.

Kış, Bahar, Yaz, Güz; Ölüm beşincisi ve hepsinin ustası.

Kutup Atasözü

PERDE ARASI

Gidişatta bir teneffüs. Dokumada bir kaçık. Burada fark etmen gereken şeyler var. Eksik olan, yokluklarıyla kuşku uyandıran şeyler.

Örneğin, Sükûnet'te hiç kimsenin adalardan bahsetmediğini fark et. Bu, adalar olmadığı veya meskûn olmadığı için değil, aslına bakarsan tam tersi. Bunun sebebi adaların genelde fay hatlarının yakınlarında veya sıcak noktaların tepesinde oluşmaları ve gezegen ölçülerine göre gelip geçici sayılmaları, bir patlamayla gelir bir sonraki tsunamiyle yok olup giderler. Ama gezegen ölçeğinde bakarsak insanlar da gelip geçici varlıklar. Farkında bile olmadıkları şeyler gerçekten sayısız.

Her ne kadar başka yerlerde de yaşadıklarından kuş-kullanmak makul gelse de Sükûnet'in insanları diğer kıtalardan bahsetmez. Kimse, başka kıtalar olmadığını görece kadar uzağa seyahat etmemiştir. İkmal noktalarını görebilirken ve tsunami dalgaları efsanelerdeki gibi derin okyanusun zincirinden boşalarak oluşturduğu su dağları kadar değil de otuz metreyken bile deniz yolculuğu tehlike-

lidir. Basitçe, onlardan daha cesur medeniyetlerin İrfan'da aktarılan tecrübelerini dinleyip başka kıta olmadığına inanırlar.

Aynı şekilde kimse gökyüzündeki şeylerden de bahsetmez, oysa buradaki gök de evrenin herhangi bir yerindeki kadar doludur. Bunun en önemlisi insanların dikkatlerini büyük ölçekte havaya değil de yere vermeleridir. Yukarıda olanları, yıldızları ve güneşi, ara sıra geçen bir kuyruklu yıldız veya kayan yıldızları fark ederler. Ama neyin eksik olduğunu fark etmezler. Ama nasıl etsinler ki? Kim asla hayalini bile kurmadığı bir şeyin eksikliğini hissedebilir? O halde bu gezegende insanlardan başka türlerin de yaşaması ne büyük şans.

Syenite düşmanların arasında

Allia'ya bir hafta sonra masmavi gökyüzünün uzaklarda bir yerlerde parıldayan mor sütun haricinde açık, pırıl pırıl parladığı bir öğle vakti ulaşıyorlar.

Allia bir sahil cemiyetine göre büyük sayılacak bir şehir. Elbette Yumenes'le kıyas kabul etmez ama makul ölçülerde, eli yüzü düzgün bir yerleşim. Pek çok mahallesi, dükkânları ve endüstri sahaları dik yamaçlı, kase biçimli, eski bir volkanik patlamanın yana kaymış karetarinden oluşan bir doğal limanın içine yığılmışlar ve şehir her yöne doğru birkaç günlük mesafede yayılmaya devam etmiş. Syenite ve Alabaster şehir sınırlarından girerken ilk çiftlik ve ev grubunun orada durup yol soruyorlar ve kara üniformalarının sebep olduğu bakışları görmezden gelerek yakınlarda birkaç konaklama tesisi olduğunu öğreniyorlar. Çiftliklerden genç bir adam onları takip etmeye karar verip birkaç kilometre boyunca göremeyeceklerine inandığı bir mesafeden peşlerine takılın-

ca kalabilecekleri ilk pansiyonu pas geçiriyorlar. Adam tek başına ve bir şey söylememiştir ama tek başına bir genç adam kolaylıkla bir çete olabilir o yüzden can sıkıntısının nefretine galebe çalmasını bekleyerek atlarını sürüyorlar ve adam en sonunda geri dönüyor.

İkinci pansiyon ilki kadar güzel değil ama fena da sayılmaz. Eski, köşeli, alçı sıvalı bina belli ki birkaç Mevsim atlatmış ama bakımlı ve sağlam. Biri her köşesine gül fidanları ekmiş ve güller duvarları sarmış. Bu muhtemelen bir sonraki Mevsim’de çökmesine sebep olacak ama bu Syenite’in sorunu değil. Ortak kullanacakları bir oda ve iki atın ahırda geceleme iki İmparatorluk sedefine mâl oluyor. O kadar ayan beyan bir kazık ki, Syenite kendine hâkim olamadan han sahibine gülüyor. (Kadın ona sadece bakıyor.) Şanslılar, Merkez, sahadaki orojenlerin zaman zaman sıradan vatandaşların nezaketini satın almak için rüşvet vermeleri gerektiğini biliyor. Syenite’le Alabaster’e cömert bir harcırah verildi, üstelik yanlarında gerektiğinde ek para çekebilmelerini sağlayacak bir kredi teminatı da var. O yüzden istenen parayı ödüyorlar ve o parlak paraların güzel yüzü suyu hürmetine kara üniformaları kısa bir süre için olsa bile umursanmıyor.

Alabaster’in atı düğüm istasyonuna giderken zorlandığundan beridir topallıyor o yüzden odalarına yerleşmeden önce bir sürü tüccarına gidip sakatlanmamış bir hayvanla takas ediyorlar. Takas sonucu ancak küçük bir kısrak alabiliyorlar ve hayvan Alabaster’e öyle kuşkucu bir bakış atıyor ki Syenite yine gülüyor. Güzel bir gün. Ve gerçek bir yatakta geçirdikleri bir geceden sonra dinlenip yola koyuluyorlar.

Allia'nın ana kapıları devasa bir seyirlik. Yumenes'in kilerden bile daha büyük ve gösterişli kakmalarla süslü. Ama adam gibi taştan yapılmak yerine metalden yapılmış, bu yüzden asıllarının ucuz birer kopyası gibi görünüyorlar. Syen on beş metrelik yüksekliklerine ve kabartılı krom çelik gövdelerine rağmen nasıl olup da süsleme dışında bir işlevleri olabileceğini, herhangi bir şeyi güvende tutacaklarını anlamıyor. Bir Mevsim'de ilk asit yağmuru o vidaları yiyip yutar ve sağlam bir altılık deprem çelik tabakaları pervazından çıkarır, o devasa şeyleri kimsecikler de kapatmayı beceremez. Bu cemiyetteki her şey yeni edinilmiş bol zenginliklerini ve Liderlik kastının kulağına fısıldayan pek az arifleri olduğunu gösteriyor. Kapı muhafızları güçlü bir grup Yükçeker'den ibaret gibi, hepsinin üzerinde cemiyetin askeri kıyafeti olan şık yeşil üniformalar var. Pek çoğu etrafa yayılmış, kitap okuyor, kart oynuyor ya da kapıdaki vızır vızır tüccar hareketini görmezden geliyor. Syen disiplin eksikliğine dudak bükmemek için kendini zorluyor. Yumenes'te olsalar kapıları görünür biçimde silahlanmış muhafızlar korur ve en azından gelen herkesin bilgilerini kaydederdiler. Yükçekerler'den biri üniformalarını görünce dönüp onlara bir daha bakıyor ama Alabaster'in on yüzlüklü parmaklarını uzun uzun süzünce geçmeleri için işaret ediyor. Syen'in ellerine bakmıyorlar bile, bu yüzden en sonunda kasabanın labirent gibi arnavut kaldırım sokaklarından ilerleyip Vali'nin köşküne vardıklarında Syen'in halet-i ruhiyesi biraz kararıyor.

Allia tüm bölgedeki tek büyük şehir. Syen bölgenin diğer üç cemiyetinin adını hatırlamıyor. Sanze kontrolünü

gevşettiğinde bazıları kadim isimlerini yeniden almışlardı ama bölge sistemi iyi işliyordu o yüzden önemli değildi. Buranın da diğer tüm kıyı bölgeleri gibi bir tarım ve balıkçılık ülkesi olduğunu biliyor.

Tüm gördüklerine rağmen Vali Köşkü etkileyici bir güzellikte, pervazları Yumenes'in sanatsal açılarına sahip, pencereleri cam ve evet, elbette devasa ön bahçeye bakan dekoratif bir balkon da var. Bir başka deyişle tamamen gereksiz bu süslemelerin en ufak bir sarsıntıdan sonra bile tamir edilmesi gerekiyor. Üstelik tüm binayı parlak sarıya boyamaları şart mıydı gerçekten? Kocaman, dört köşeli bir meyveye benziyor.

Köşkün kanatlı kapılarında atlarını seyislere teslim edip avluda bir Dirençli hizmetkârın ellerini sabunla yıkaması için eğiliyorlar. Bu, salgın hastalıkların cemiyet liderliğine bulaşmasını engelleyen bir yerel gelenek. Sonra, uzun boylu en az Alabaster kadar koyu tenli, askeri üniformalarla uyumlu beyaz bir elbise giymiş bir kadın avluya çıkıp onu takip etmeleri için zarıfçe işaret ediyor. Onları köşkün içindeki küçük bir salonu yönlendiriyor ve kapıları kapatıp masanın arkasına geçiyor.

“Buraya gelmeniz epey vakit aldı,” diyor bir selamla-ma yerine, masasındaki bir şeye bakıp oturmaları için otoriter bir el işareti yaparken.

Masanın iki yanına yerleştirilmiş koltuklara oturuyorlar. Alabaster bacak bacak üstüne atıp yüzünde okun-ması imkânsız bir ifadeyle parmak uçlarını birleştiriyor. “Sizi bir hafta önce bekliyorduk. Hemen limana gitmek ister misiniz yoksa işinizi buradan halledebilir misiniz?”

Syenite daha önce hiçbir resif kımıldatmadığı ve yakın

olmak yüzeyi anlamasını kolaylaştıracacağı için limana gitmeyi tercih edeceğini söylemek üzere ağzını açıyor ama o daha tek kelime edemedi Alabaster: “Özür dilerim ama siz kimsiniz?” diyor. Syenite’in çenesi kapanıveriyor ve Alabaster’e bakakalıyor. Nazikçe gülümsüyor ama o gülümsemede öyle bir keskinlik var ki Syenite anında geriliyor. Kadın da ona bakıyor, neredeyse alevler püskürecek.

“Benim adım Allia Liderliği’nden Asael,” diyor tane tane sanki bir çocukla konuşur gibi.

“Alabaster,” diye yanıtıyor adam göğsüne dokunup başını sallayarak. “İş ortağım Syenite. Lütfen bağışlayın ama sadece adınızı sormadım. Bize valinin bir erkek olduğu söylenmişti.”

O anda Syenite durumu kavlıyor ve adamın oyununa katılıyor. Bunu niye yaptığını bilmiyor ama zaten adamın yaptığı herhangi bir şeyin sebebini anlamak da pek mümkün değil.

Kadın durumu anlamadığı için çenesi kasılıyor. “Ben Vali Yardımcısı’yım.”

Pek çok bölgenin bir valisi, bir vali muavini ve bir de kâhyası olur. Ama belki de Ekvatoryal standartları asmak isteyen bir cemiyetin fazladan bürokrasi katmanı icat etmesi gerekiyor. “Kaç vali yardımcısı var?” diye soruyor Syenite ve Alaster “Cık, cık, cık,” diye dilini şaklatıyor.

“Kibar olmalıyız Syen,” diyor. Hâlâ gülümsüyor ama o kadar çok diş ortalıkta ki Syenite onun öfkeden deliye döndüğünü anlayabiliyor. “Ne de olsa bizler sadece orojeniz. Ve bu hanım da Sükûnet’in en saygıdeğer fayda-sınıfının bir üyesi. Bizim buradaki görevimiz onun aklının

almayacağı güçleri yönlendirerek ülkesinin ekonomisini kurtarmaktan ibaret. Bu arada o...” Kadına doğru parmak sallarken alaycılığını gizlemeye gerek duymuyor. “O, ukâlâ bir küçük bürokrat. Ama çok önemli bir ukâlâ küçük bürokrat olduğuna hiç kuşkum yok.”

Kadının teni, ne hissettiğini göstermeyecek kadar koyu renk ama önemli değil: Kaskatı duruşu ve genişleyen burun delikleri yeterli ipucunu sağlıyor. Bir Alabaster’e bir Syen’e bakıyor ama sonra gözleri tekrar adama kayıyor ve Syenite bunu anlayışla karşılıyor. Yeryüzünde üstasından daha sinir bozucu bir varlık yok ki. Kadın aniden sapkın bir gururla doluyor. “Altı vali yardımcısı bunulur,” diye yanıtıyor en sonunda Syenite’i Alabaster’in gülümseyen suratına buz gibi bakışlar atarken. “Ve benim vali yardımcısı olmamın konuyla bir ilgisi yok. Vali pek meşgul bir adam ve bu da önemsiz bir mesele. Bu nedenle küçük bir bürokrat meseleyi halletmeye yeter de artar bile öyle değil mi?”

“Bu, küçük bir mesele değil.” Alabaster artık gülümsemiyor ama hâlâ rahat bir edayla parmaklarını birbirine vuruyor. Sinirlenip sinirlenmemeyi düşünür gibi görünüyor ama Syen çoktan öfkeden kudurduğunu biliyor. “Mercan engelini buradan duyumsayabiliyorum. Limanınız neredeyse kullanılmaz vaziyette. Muhtemelen en azından bir on yıldır ağır tüccar gemilerini yakınlardaki başka liman şehirlerine kaptırıyorsunuz. Merkez’e çok büyük bir meblağ ödemeyi kabul ettiniz –ki bunun çok çok büyük bir meblağ olduğunu biliyorum çünkü ben buradayım– yani temizliğin kaybettiğiniz ticareti geri kazandırmasını ummak zorundasınız yoksa bir sonraki tsunami sizi

silip süpürmeden önce borcunuzu ödemenin bir yolunu bulamazsınız. Bu durumda biz... Biz ikimiz kim miyiz?” Hızla Syen’i işaret edip parmaklarını eski pozisyonuna getiriyor. “Biz, sizin paslı geleceğinizin kurtarıcılarıyız.”

Kadın kesif bir sessizliğe bürünüyor. Syenite yüz ifadesini okuyamıyor ama vücudu gergin ve biraz geri çekilmiş. Korkudan mı? Belki. Daha büyük bir olasılıkla Alabaster’in ok gibi fırlattığı ve yumuşak cildine tokat gibi çarptığı kesin olan kelimeler yüzünden.

Ve Alabaster sözlerine devam ediyor. “Bu nedenle bize en azından misafirperverliğinizi gösterebilir sonra da probleminizi çözmemiz için bizi yüzlerce kilometre yoldan buraya getiren adamla tanıştıracabilirsiniz. Adab-ı muaşeret bunu gerektirir değil mi? Kayda değer resmi görevlilere böyle davranılır. Sizce de öyle değil mi?”

Syen kendini tutmasına rağmen tezahürat yapmak istiyor.

“Pekâlâ,” demeyi başarıyor kadın en sonunda gözle görünür bir kırgınlıkla. “Sizin... ricanızı valiye ileteceğim.” Sonra gülümsüyor, dişleri tehditkâr, bembeyaz bir parıltı. “Konuklarımızı karşılarken kullandığımız standart protokolle ilgili şikayetinizin de iletildiğinden emin olacağım.”

“Eğer konuklarınıza hep böyle davranıyorsanız,” diyor Alabaster sadece Yumenes’te doğup büyümüş birinin kusursuzca aktarabileceği katışıksız bir kibirle, “o halde bence de şikayetimizi iletmelisiniz. Gerçekten, böyle iş mi yapılır? Uzun yolculuğumuzun ardından bir kap güvenlik bile ikram etmeden?”

“Gece şehrin eteklerinde dinlendiğiniziiletmişlerdi.”

“Evet ve yorgunluğun büyük kısmını attık. Konaklama yerleri ayrıca... tatmin edici olmaktan uzaktı.”

Syen, pansiyonun sıcak, yataklarının yumuşak ve bir kez parayı gören hancının da fazlasıyla nazik olduğunu düşündüğü için haksızlık etmişti. Ama adamı durdurmanın bir yolu yoktu. “En son ne zaman 2.500 kilometre boyunca yolculuk ettiniz Sayın Vali Yardımcısı? Sizi temin ederim ki bir günlük dinlenmeyle kendinize gelemezsiniz.”

Kadının burun delikleri kelebek kanatları gibi bir açılıp bir kapanıyor. Yine de Liderliğin bir parçası, ailesi öfke krizlerini yönetmesi için onu özenle yetiştirmiş. “Lütfen özrümü kabul edin, düşünemedim.”

“Öyle.” Alabaster aniden ayağa kalkıyor ama yine de yumuşak ve tehdit içermeyen bir edayla hareket ediyor. Asael, sanki adam ona saldırıracakmış gibi irkiliyor. Syen de sakarca ayağa dikiliyor, Alabaster onu da hazırlıksız yakaladı. Ama Asael ona bakmıyor bile. “Bu gece yol üzerindeki bir handa kalacağız,” diyor Alabaster kadının apaçık huzursuzluğunu görmezden gelerek. “İki sokak kadar aşağıınızda. Girişinde taş kirkhusa* olan. Adını hatırlayamadım şimdi.”

“Mevsim Sonu,” diyor kadın yumuşakça.

“Evet, o. Faturayı buraya mı gönderelim?”

Asael artık ağır ağır nefes almaya başladı, masanın üzerindeki elleri yumruk oldu. Syen şaşırıyor çünkü handa konaklama, biraz pahalı olsa da son derece makul bir istek ama zaten sorun da bu değil mi? Bu vali yardımcısının konaklama masraflarını ödemeye yetkisi yok. Eğer

* Orta boylu, evlerde koruma ya da evcil hayvan niyetine beslenen bir memeli. (ç.n.)

bu mesele üstlerinin canını sıkarsa faturayı cebinden ödemesi gerekecek.

Ama Allia Liderliği'nden Asael, Syen'in beklediği gibi nezaketi elden bırakıp onlara bağırıyor. "Elbette," diyor ve gülümsemeyi bile beceriyor. Syen kadını takdir ediyor. "Lütfen yarın bu saatte burada olun ki sonraki talimatlarınızı iletayım."

Böylece konaktan çıkıp Alabaster'in onlar için seçtiği pek havalı hana gidiyorlar.

Odalarının penceresinden dışarı bakarken –bir odayı paylaşıyor ve çok pahalı yiyeceklerden sipariş etmiyorlar, böylelikle kimse onların taleplerini hovardalık diye yaftalayamaz– Syenite Alabaster'in profilini inceliyor ve öfkesinin ne demeye hâlâ bir şömine gibi gürleye gürleye yandığını merak ediyor.

"Bravo," diyor. "Ama bunu yapman şart mıydı? İş bitirip mümkün olduğu kadar çabuk dönmeyi tercih ederim."

Amabaster gülümsüyor ama çenesindeki kaslar seğirmeye devam ediyor. "Bir kez olsun insan gibi muamele görmekten hoşlanacağını sanırdım."

"Öyle. Ama ne fark eder ki? Şimdilik üstünlüğünü gösterebilirsin ama bu bizim hakkımızda nasıl hissettiklerini değiştirmez."

"Evet, değiştirmez. Ve ne hissettikleri umurumda bile değil. Pas adına bizden hoşlanmak zorunda değiller. Ama nasıl davrandıkları önemli."

Tüm bunlar onun için uygun. Syenite içini çekip burun deliklerini titretiyor ve sabırlı olmaya çalışıyor. "Şikayet edecekler." Ve bu teknik olarak Syenite'in görevi olduğu için ceza alacak.

“Bırak etsinler.” Adam pencereden dönüyor ve banyoya ilerliyor. “Yemek gelince bana seslenirsin. Kurutulmuş erik gibi buruşana kadar suda kalacağım.”

Syenite bir kaçıktan nefret etmesinin bir anlamı olup olmadığını merak ediyor. Adam zaten farkına bile varmıyor.

Oda servisi geliyor, servis tepsisi mütevazı yerel tatlarla tıka basa dolu. Pek çok Sahil cemiyetinde balık ucuzdur bu yüzden Syen Yumenes'te çok pahalı bir lezzet olan temtyr filetosu sipariş ederek kendini şımartıyor çünkü Merkez lokantalarında da çok nadir servis edilir. Alabaster bir havluya sarınmış halde banyodan çıkıyor, gerçekten de kurutulmuş erik gibi bumburuşuk ve Syen adamın yolda geçen haftalarda ne kadar zayıfladığını fark ediyor. Kemiklerinin üzerinde kasları hariç bir gram et ya da yağ kalmamış ve şimdi de tek siparişi bir kase çorba. Hakkını teslim etmek gerekir ki koca bir kase dolusu, doyurucu deniz ürünleri yahnisi, üzeri krema ve pancar sosuyla süslenmiş. Ama adamın yine de daha fazlasını yemesi gerek. Syen yemeğinin yanı sıra daha küçük bir porsiyon da sarımsaklı yerelması ve karamelize ormanarısı sipariş etmişti. Bunları adamın tepsisine koyuyor. Adam bir ona bir yemeklere bakıyor. Sonra ifadesi yumuşuyor. “Demek öyle. Kemiklerinin üzerinde daha fazla et tutan bir adam tercih ediyorsun.”

Şaka yapıyor. İkisi de adamı çekici bulsa bile onunla seks yapmaktan hoşlanmayacağını biliyorlar. “Herkes öyle ister.”

Adam içini çekiyor sonra yerelmalarını yemeye başlıyor. İki lokma arasında –aç değil kararlı görünüyor– “Artık hissetmiyorum,” diyor.

“Neyi?”

Omuzlarını silktiğinde Syen bunun kafa karışıklığından değil de aradığı kelimeleri bulamamaktan olduğunu seziyor. “Herhangi bir şeyi. Açlık. Acı. Yeryüzündeyken...” Sırıttıyor. Asıl mese bu işte: Adamın telaffuz etme kabiliyeti değil, kelimelerin kifayetsizliği. Kız, anladığını göstermek için başıyla onaylıyor. Belki bir gün, birileri orojenlerin kullanabileceği bir lisan yaratır. Belki de geçmişte, bir zamanlar öyle bir lisan vardı ve unutulup gitti. “Yeryüzündeyken, duyumsayabildiğim tek şey yeryüzü. Ama... bunu hissedemiyorum.” Odayı, kendi bedenini, kızı işaret ediyor. “Ve yeryüzünün içinde o kadar vakit geçirdim ki. Engelleyemiyorum. Ama geri döndüğümde sanki... sanki yeryüzünün bir kısmı da benimle birlikte geliyor ve...” Sesi sönüp gidiyor. Ama Syen anladığını sanıyor. “Anlaşılan o ki bu altıncı ya da yedinci yüzükten sonra başa gelen bir şey. Merkez beni sıkı bir beslenme programında tutuyor ama her zaman uyduğum söylenemez.”

Kız başıyla onaylıyor, o kadarı belli. Tatlı otlu çöreğini de adamın tabağına koyuyor ve adam bir kez daha iç geçiriyor. Sonra tabağındaki her lokmayı bitiriyor.

Yatmaya gidiyorlar. Sonra, gecenin bir köründe, Syenite rüyasında çevresinde kirli suyun oluşturduğu bir girdap gibi dönen, dalga dalga bir ışık sütununun içinden yukarı çekildiğini görüyor. Tepede bir şey pırıldıyor gibi ama bir görünüp bir uzaklaşıyor, sanki gerçekten orada değilmiş, gerçek değilmiş gibi.

Neden ters giden bir şey varmış gibi hissettiğini anlamadan uyanıyor ama yapması gereken bir şey olduğuna

emin. Oturup şaşkınca yüzünü ovuştururken etrafındaki havayı dolduran, uğultulu afetin habercisi rüyasını unutup gidiyor.

Şaşkınlıkla Alabaster'e bakıyor ve adamın yanında uyanık, tuhaf bir biçimde kaskatı, gözleri faltaşı gibi ve ağzı bir karış açık yattığını fark ediyor. Sanki boğulup horlamaya çalışıp beceremezmiş gibi sesler çıkarıyor.

Bu arada orojeni kafatasının içi acıyana dek toplanıyor, toplanıyor, toplanıyor. Adamın koluna dokunuyor ve yapış yapış, kaskatı olduğunu fark ediyor ve güç bela hareket edemediğini anlıyor.

“Baster?” Ona doğru eğilip gözlerinin içine bakıyor. Adam ona bakmıyor. Ama orada bir şey olduğunu, içinden yükselen bilinci duyumsayabiliyor. Kasları kıpırdayamazken gücü hareketleniyor, her gurultusunda Syen adamın gücünün bir helezon gibi yükseldiğini, daha sıkılaştığını ve her an fırlamaya hazırlandığını hissedebiliyor. Alev alev, pul pul dökülen pas adına. Adam hareket edemiyor ve panikliyor.

“Alabaster.” Orojenler asla kat'a paniğe kapılmamalılar. Özellikle de on yüzüklü olanları. Elbette kıza yanıt veremiyor ama o da zaten adam orada olduğunu, yardım edeceğini bilsin ve rahatlasın diye konuşuyor. Bir tür nöbet olabilir mi? Belki. Syenite örtüleri çekip fırlatıyor ve adamın çenesini açmaya çalışıyor. Ağzı tükürükle dolmuş, neredeyse kendi tükürüğünde boğulacak. Bu yüzden adamı hızla yana çeviriyor ve başını kaldırıp tükürüğün akmasını sağlıyor ve ikisi de normal bir nefes sesiyle ödüllendiriliyorlar. Ama hafif bir nefes ve adamın o nefesi alması uzun, çok uzun sürüyor. Mücadele ediyor. Onu

tutan her neyse diğer her şeyiyle birlikte ciğerlerini de paralize ediyor.

Oda azıcık sallanıyor ve Syenite tüm handa alarm seslerinin yükseldiğini duyuyor. Ancak çığlıklar hızla kesiliyor çünkü kimse gerçekten endişelenmiş değil. Bir depresmin ayak sesleri yok. Şimdilik muhtemelen sert esen bir rüzgârı suçluyorlar.

“Siktir, siktir, siktir...” Syenite adamın göz hizasına gelebilmek için çömeliyor. “Baster seni aptal teneke pası, dizginle. Sana yardım edeceğim ama ikimizi birden bertirsen yapamam.”

Adamın yüzü tepki vermiyor, nefesi değişmiyor ama o iç karartıcı afet hissi bir anda yok oluyor. Daha iyi. Peki. Şimdi... “Gidip bir doktor bulmam...”

Binayı titreten sarsıntı bu kez daha sert, Syen dışarı bıraktıkları servis arabasındaki bulaşıkların tıngırda-dığını duyuyor. O zaman bu hayır demek. “Sana yardım edemem! Bunun ne olduğunu bilmiyorum! Ölebilirsin...”

Adam tüm bedeniyle titriyor. Syen bunun kasıtlı bir şey mi yoksa bir tür spazm mı olduğunu çıkaramıyor. Ama bir an sonra, o şey bir kez daha olduğunda, adamın gücü onunkine bir mengene gibi yapıştığında aslında bir uyarı olduğunu fark ediyor. Dişlerini sıkıp adamın yapması gerekeni yapması için bekliyor... ama hiçbir şey olmuyor. Adam onu tutuyor ve onun bir şeyler yaptığını hissedebiliyor. Sallanır gibi. Bir şeyler arıyor ama bulamıyor.

“Ne?” Syenite adamın boş boş bakan suratına dönüyor. “Ne arıyorsun?”

Yanıt yok. Ama belli ki gözlerini hareket ettiremeden bulamayacağı bir şey.

Ki bu çok saçma. Orojenlerin yaptıkları şeyi yapabilmek için gözlere ihtiyacı yok ki. Beşikteki bebekler bile bunu yapabilir. Ama, ama... düşünmeye çalışıyor. Bunu Ana Yol'da yaptığında önce gerilimin kaynağına dönmüştü. Syen o sahneyi gözünde canlandırıyor adamın neyi nasıl yaptığını anlamaya çalışıyor. Hayır, doğru değil, düğüm istasyonu biraz daha kuzeybatıdaydı ve adam kıpırtısız batıya, ufka doğru dönmüştü. Daha hareket bile etmeden aptallığına baş sallayan Syen fırlayıp pencereye doğru gidiyor ve açıp dışarı bakıyor. Gecenin bu vaktinde kıvrımlı sokaklar ve üst üste yığılmış binalar dışında görececek bir hareket yok. Tek hareket, aşağıda, yolun altındaki rıhtımda okyanusa karşı bir gemiyi yükleyen insanlar. Gökyüzü parçalı bulutlu ve şafak yakın değil. Kendini salak gibi hissediyor. Ve sonra... bir şey zihnine perçinleniyor. Arkasındaki yataktan Alabaster'in sert bir ses çıkardığını duyabiliyor, adamın gücünün yükseldiğini hissediyor. Bir şey dikkatini çekti. Ne zaman? Gökyüzüne baktığında. Şaşırarak tekrar başını kaldırıyor.

Orada. Orada. Adamın neredeyse elle tutulur mutluluğunu hissediyor. Sonra gücü kızın etrafına kapanıyor ve Syen gözleriyle görmeyi bırakıyor. Tıpkı rüyasındaki gibi. Yukarı doğru düşüyor ve bu bir şekilde mantıklı geliyor. Düşerken etrafındaki her şey rengârenk ve kaleydeskop gibi ışığı yansıtıyor. Su gibi ama mavi yerine soluk mor ve berrak değil, aşağı kalite bir ametist ya da dumanlı kuvars gibi. Onun içine düşüyor ve bir an için boğulur gibi oluyor ama bu teni ya da ciğerleriyle değil duyuliliğiyle duyumsadığı bir şey. Yüzüyor olamaz çünkü etrafındaki şey su değil ve o da aslında orada değil. Ve boğulamaz

çünkü her nasılsa Alabaster onu tutuyor.

Kızın ne yapacağını bilemediği yerde o kararlı. Syen'i çekiyor, daha hızlı düşüyorlar ve kızın neredeyse uğultusunu duyabildiği bir şeyi arıyorlar. Basıncın ve ısının düştüğünü hissediyor, tüyleri diken diken oluyor.

Bir şeyle bağlantı kuruyorlar. Başka bir şey açılıyor. Zihnin ötesinde, tam olarak anlayamayacağı kadar karmaşık. Bir yerlere bir şeyler akıyor, sürtünmeyle ısınıyor. İçindeki bir şeyler rahatlıyor, yoğunlaşıyor. Yanıyor. Sonra kendini başka bir yerde buluyor, muazzam buz tutmuş nesnelerin arasında süzülüyor. Üzerlerinde bir şey, aralarında bir atık var.

Ama o *atık*, Syen değil.

Sonra hepsi gidiyor. Tekrar kendine geliyor, gerçek dünyayı görüyor, duyuyor ve duyumsuyor; gerçek duyumsama, duyulduğunun çalışması gerektiği gibi, her neyse Alabaster'ın yediği pas gibi değil. Alabaster yatağın üzerinde kusuyor.

Syen tiksintiyle irkiliyor ama sonra adamın felç geçirdiği aklına geliyor. Bırak kusmayı, hareket bile edemeliydi. Her nasılsa adam kusmaya devam ediyor, rahatça öğürebilmek için yatakta yarı doğrulmuş.

Çok fazla kusmuyor, olsa olsa bir iki çay kaşığı kadar yağlı, beyaz bir madde çıkarıyor.

Saatler önce yemek yemişlerdi, sindirim sisteminde bir şey kalmamış olmalıydı. Ama Syen *atığı* hatırlıyor ve adamın çıkardığı maddeyi tanıyor. Üstelik, yaptığı şeyi nasıl becerdiğini de anlıyor.

Adam en sonunda içindekileri tamamen çıkarıp birkaç kere de tükürdüğünde arkasına yaslanıyor. Zar zor nefes

alıyor ya da iradesiyle nefes alabilmenin tadını çıkarıyor gibi.

Syenite fısıldayarak “Paslı yanan yeryüzü adına sen ne yaptın?” diyor.

Adam biraz gülüp gözlerini yuvarlıyor. Syen bunun aslında hiç de komik olmayan başka bir şeyi vurgulamak istediği zaman kullandığı o kahkahalardan biri olduğuna anlıyor.

Bu kez vurgulamak istediği duygu sefalet ya da bitap bir pişmanlık. Adam her zaman gamlı. Bunu göstermesiye tamamen bir rütbe meselesi.

“O-odaklan,” diyor nefes nefese. “Kontrol. Rütbeye bakar.” Bu, orojeninin ilk derslerinden biri. Herhangi bir bebek bir dağı yerinden oynatabilir, bu içgüdüsel. Ancak eğitilmiş bir Merkez orojeni bir taşı bilerek, özellikle kırmızıdatabilir. Ve görünen o ki ancak bir on yüzüklü damarlarında ve sinir uçlarında gezinen, gözle görülemeyecek kadar küçük partikülleri hareket ettirebilir.

Bu imkânsız olmalıydı. Adamın bunu yapabildiğine inanmıyor. Ama yaparken ona yardım etmişti o yüzden imkânsız olana inanmaktan başka çaresi yok.

Habis Toprak.

Kontrol. Syenite isinirlerine hâkim olmak için derin bir nefes alıyor. Sonra ayağa kalkıp bir bardak su getiriyor. Adam hâlâ zayıf, doğrulup suyu içebilmesi için Syen’in yardımına ihtiyacı var. Aldığı ilk yudumu da Syen’in ayaklarının dibine tükürüyor. Syen bakıyor. Sonra yastıkları toplayıp adamın sırtına yerleştiriyor, dikilmesine yardım ediyor ve battaniyenin temiz tarafını bacaklarının üzerine örtüyor. Bu işleri bitirince yatağın karşısın-

daki koltuğa, gece boyu uyumasına yetecek kadar geniş ve yumuşak olan yere gidiyor. Adamın beden sıvılarına tahammül etmekten yoruldu.

Syen, merhametsiz olmadığı için Alalaster'ın nefesini toparlayıp gücünün bir kısmını kazanmasını bekliyor sonra fısıltıyla soruyor: "Bana ne yaptığını anlat."

Adam soruya hiç şaşırmamış gibi ve yastıkların üzerine yığıldığı yerden milim kıpırdamadan başını arkaya yaslıyor. "Hayatta kalıyorum."

"Ana Yolda. Biraz önce. Açıkla."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Ya da yapmalı mıyım."

Syen öfkesini dizginliyor. Başka türlü davranamayacak kadar korkmuş durumda. "Yapmalı mıyım derken ne kast ediyorsun?"

Adam uzun, derin bir nefes alıyor, tadını çıkara çıkara. "Senin... henüz kontrolün yok. Yeterli değil. O olmadan... benim yaptığım şeyi denersen... ölürsün. Ama sana nasıl yaptığımı anlatırsam..." Derin bir enfes alıp veriyor. "Denemekten kendini alamazsın."

Gözle görülemeyecek kadar küçük şeyler üzerinde kontrolün olması. Şaka gibi. Şaka olmalı. "Kimsenin öyle bir kontrolü yok. On yüzüklülerin bile." Şaşırtıcı şeyler yapabildiklerine dair hikâyeler duymuştu. Ama hiçbiri de inanılmaz değildi.

"Onlar zincirlenmiş tanrılar." Alabaster nefes alıyor ve Syen uyuyakalmak üzere olduğunu fark ediyor. Yaşamı için savaşmak onu bitap düşürmüş olmalı. Ya da belki mucizeler yaratmak görüldüğünden daha zor. "Vahşi yeryüzünü ehlileştiren terbiyeciler, asıl onları gemleyip dizginlemeli."

“Bu ne?” Adam bir şeyden alıntı yapıyordu.

“Taş İrfanı.”

“Yok daha neler. Üç Tablet’te böyle bir pasaj yok.”

“Beşinci Tablet.”

“Alabaster! Paslı soruya cevap versene yahu.” Sessizlik. Toprak yutsun. “Bana ne yapıp duruyorsun?”

Adam uzun uzun, ağır bir nefes veriyor ve Syen onun uyuduğunu sanıyor. Ama “Paralel ölçekleme. Bir arabayı tek bir hayvanla bir yere kadar çekebilirsin. İki taneyi arka arkaya bağlarsan öndeki daha önce yorulur. Yan yana koşumlar, eşzamanlı gitmelerini sağlar, hareketleri arasındaki sürtünme kaybını azaltırsan her iki hayvanın tek başına gidebileceğinden daha çok yol alırsın,” diyor. “Ya da en azından teori bu.”

“Ve sen ne oluyorsun? Boyunduruk mu?” Syen şaka yapmıştı ama adam başıyla onaylıyor.

Boyunduruk. Bu daha beter. Ona çifte koşulan bir hayvan gibi davranıyor, tükenmemek için kendi yerine çalıştırdığı bir hayvan. “Sen nasıl...” Nasıl diye sormak istemiyor çünkü bu soru imkânsız kabulleniyor. “Orojenler birlikte çalışamaz. Bir etki alanı diğerini yutar. Kontrolü daha güçlü olan diğerini ele geçirir.” Bu, her ikisinin de çaylak havuzunda öğrendiği bir şey. “Eh, peki o zaman.” Adam uyumak üzere, kelimeleri birbirine dolanıyor. “Demek ki böyle bir şey olmadı.”

Syen’in bir an için öfkeden gözü kararıyor, etrafındaki dünya beyaza kesiyor. Orojenler böylesi bir öfke patlamasına cesaret edemezler bu yüzden öfkesini sözlerine akıtıyor. “Bana palavra sıkma! Bunu bana bir daha asla...” Nasıl durdurabilirdi ki? “Yoksa seni gebertirim! Duyuyor

musun? Bunu yapmaya hakkın yok!”

“Hayatımı kurtardın.” Neredeyse bir mırıltı gibi ama Syen söylediğini duyuyor ve öfkesi sönüp gidiyor. “Teşekkür ederim.”

Eh, boğulan bir adamı hayatta kalmak için en yakınındaki kişiyi tutmakla suçlamak olur mu? Ya da binlerce kişinin hayatını kurtarmak için? Ya da oğlunun hayatını kurtarmak için?

Adam artık kustuğu beyaz sıvının yanında uyuya kaldı. Elbette kusmuk yatağın Syen’in yattığı tarafında. Syen iğrenerek pofuduk koltuğa sığmak için dizlerini kıırıyor ve rahat etmeye çalışıyor.

Ancak rahatladığında neler olduğunu kavriyor. Alabaster’in imkânsız nasıl yaptığını değil ama mesele-
nin özünü.

Çaylakken ara sıra mutfakta çalışması gerekirdi ve bazen bozulmuş bir reçel ya da konserve kavanozu açarlardı. Tuhaf kokanlar, çatlamış ya da yarı açık kalmış olanlar öylesine çürük kokardı ki aşçılar pencereleri açıp bir grup çaylağı koku çıksın diye yelpazelemekle görevlendirmek zorunda kalırdı. Ama Syen’in öğrendiği şuydu ki, çatlamamış kavanozlar çok daha beterdı. İçlerindeki malzeme iyi görünürdü, açtığında kokmazdı. Tek uyarı diline yapışan metal tadı olurdu.

“Yılan sokmasından hızlı öldürür,” derdi baş aşçı. Aksi, yaşlı Dirençli bunu söylerken bir yandan da neye dikkat etmeleri gerektiğini göstermek için şüpheli kavanozu gözlerinin önünde sallardı. “Saf zehir. Kasların kilitlenir ve çalışmaz olur. Nefes bile alamazsın. Üstelik güçlüdür. Bu tek kavanozla Merkez’deki herkesi öldürebilirim.” Sonra

sanki komik bir şey söylemiş gibi kahkaha atardı.

Bir yahninin içine katılmış birkaç damla tentür sinir bozucu orta yaşlı bir rogga'yı gebertmeye yeter de artardı bile.

Bir kaza mıydı? Hiçbir saygın aşçı kırık kapaklı bir kavanoz kullanmazdı. Ama belki de Mevsim Sonu beceriksizleri işe alıyordu. Syenite yemeği kendi sipariş etmiş, bir şey isteyip istemediklerini soran çocuğa söylemişti. Kimin ne yiyeceğini belli edecek bir şey söylemiş miydi? Ne dediğini hatırlamaya çalışıyor. "Ben balık ve yerelması isitiyorum." O halde yahninin Alabaster için söylendiğini tahmin edebilirlerdi.

O halde, handaki birileri rogga'lardan zehirleyecek kadar nefret ediyorsa neden ikisini birden zehirlememişti? Tüm yemeğe zehir katmak sadece Alabaster'inkini zehirlemekle aynı zahmeti alırdı. Belki de öyle yapmışlar ve onu henüz etkilememişti? Ama iyi gibiydi. *Paranoyaklaşıyorsun* dedi kendi kendine.

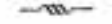
Ama herkesin ondan nefret etmesi hayal ürünü değildi. Eninde sonunda o bir rogga'ydı.

Syen öfkeyle koltukta kımıldanıyor ve kollarını dizlerine sarıp uyumaya çalışıyor. Mümkün değil. Aklında kırk tilki dolaşıyor. Üstelik bedeni sert yerde, bir yer yatağı üzerinde yatmaya fazlasıyla alışmış. En sonunda gece boyunca gittikçe daha anlamsız hale gelen dünyayı pencereden seyredip ne yapması gerektiğini düşünerek uyanık kalıyor.

Sabah olduğunda, sabah çiyinin serinliğiyle dolu havadan reni bir nefes alıp ayılmak istediğinde gökyüzüne baktı. İşte orada, şafağın ilk ışıklarında heyula gibi sü-

zülen ametist parçasını gördü. Sadece bir sütun. Bunu bir gün önce yolda ilerlerken gördüğünü hatırlar gibiydi. Her zaman çok güzellerdi ama yıldızlar da öyleydi ve normal şartlar altında ikisine de çok dikkat etmezdi.

Ama şimdi dikkatini çekiyor çünkü düne göre çok daha yakında seyrediyor.

Tüm yapıların tam merkezine esnek bir giriş yerleştir.
Ahşaba güven. Taşa güven. Ama metal paslanır.

Üçüncü Tablet, "Yapılar", beşinci ayet

10

sen, canavarla yan yana yürüyorsun

Belki de başka biri olman gerektiğini düşünüyorsun. Kim olduğuna emin değilsin. Daha önceki senler daha güçlü ve acımasızdı ya da daha samimi ve güçsüz, bulaştığın beladan kurtulmak için nasıl özelliklerin olması gerekiyorsa öyle. Şimdi acımasız ve zayıfsın, bunun da kimseye bir faydası yok.

Belki de yeni biri olmanın vakti geldi. Bunu daha önce de yaptın, şaşırtıcı bir biçimde kolay. Yeni bir isim, yeni bir odak ve ardından yeni bir kişiliğin orasını burasını çekiştirip tam istediğin hale getirirsin. Bir kaç gün geçtikten sonra başka biri olduğun vakitleri hatırlamazsın bile. Ama. Nassun'un annesi bir tek kişi. Seni şu ana kadar oyalayan da buydu ve kararındaki tek etmen de bu. Ve tüm bunlar sona erdiğinde, Jija ölüp oğlunun yasını tutabildiğinde... eğer hâlâ hayattaysa Nassun'un şimdiye kadar bildiği anasına ihtiyacı olacak.

Bu yüzden Essun olarak kalmak zorundasın ve Essun da Jija'nın ardında bıraktığı kırık parçalarıyla işe yaramak zorunda. Nasıl olursa olsun o parçaları bir araya getirmeli, birbirine uymayan uçları yapıştırırken çıkan gıcirtı seslerini duymazdan gelmelisin. Önemli olan şeyleri kırmadığın sürece ne önemi var ki? İdare edersin. Başka şansın yok. Çocuklarından birinin hâlâ hayatta olma ihtimali varken, seçim şansın yok.

Savaş sesleriyle uyanıyorsun.

Oğlanla birlikte geceyi yol kenarındaki bir handa geçirdiniz, sizinle aynı fikre kapılan diğer birkaç yüz kişi de öyle. Hiç kimse, burayı tarafsız bölge sayan sözsüz anlaşma gereği gerçekten uyumadı, han da zaten ortasında bir su tulumbası olan, penceresiz dört taş duvardan ibaret bir baraka. Ve yine o sessiz anlaşma gereği hanı çevreleyen yaklaşık bir düzine kampla mümkün olduğu kadar temas edilmiyor çünkü dehşete kapılmış insanlar önce bıçaklar sonra soru sorar. Yerküre çok çabuk ve çok sert bir biçimde değişti. Taş İrfanı, insanları her şeye hazırlıklı kılmayı denemiş olabilir ama bir Mevsim'in insanı saran dehşeti herhangi birinin başa çıkabileceğinden fazla. Ne de olsa, sadece bir hafta önce her şey normaldi.

Hoa'yla birlikte çimenlerin yanındaki bir boşluğa yerleşip gece için bir ateş yaktınız. Çocukla dönüşümlü olarak nöbet tutmaktan başka çare yok. Uyumasından korkuyorsun ama yine de etrafta bu kadar çok insan gezinirken dikkatsizlik etmek olmaz. En büyük potansiyel sorun hırsızlar ve ikiniz de ağzına kadar dolu bir bohçayla seyahat eden bir kadın ve çocuktan ibarettiniz. Kibritin

çöpünü ucundan ayıramayan bu kadar insan kuruyan otlarla dolu bir çimenlikte sabahlarken ateş de bir tehlike. Ama yorgunluktan bitap düştün. Daha bir hafta önce hayatının seyri tahmin edilebilir ve rahattı. Tekrar yollar da olmaya alışmak biraz zaman alacak. O yüzden çocuğa turba kömürü söndüğünde uyandırmasını söyleyip uyudun. Bu sana bir dört beş saat verecek.

Ama insanlar derme çatma kampın diğer tarafından çığlıklar atmaya başladığında çok daha fazla zaman geçti, şafak sökmek üzere. İnsanlar alarm verirken senin tarafından da bağırışlar gelmeye başlıyor ve yer yatağından çıkmaya çabalıyorsun. Kimin çığlık attığını bilmiyorsun. Neden olduğunu bilmiyorsun? Önemli de değil. Hemen bohçanı kapıp diğer elinle de oğlanı tutmak üzere uzanıyorsun ve koşmak üzere dönüyorsun.

Oğlan sen onu tutamadan irkiliyor bu yüzden eli yerine paçavra topağını tutuyorsun. Sonra uzanıp elini tutuyor, buz beyazı gözleri fal taşı gibi açılmış.

Sonra hep birlikte –sen, oğlan ve çevrenizdeki herkes– çil yavrusu gibi düzlüğe doğru, ilk çığlıkların geldiği yoldan uzağa dağılıyorsunuz. İster hırsız, ister kimsesiz ister asker olsun, bu karışıklığa sebep olanlar, işleri bitince muhtemelen geri dönmek için yolu kullanacak. Sökmek üzere olan şafağın soluk ışıklarında çevrende koşanlar hareketli gölgeler gibi görünüyor. Bir süre boyunca, oğlan, bohçan ve ayaklarının altındaki toprak aklındaki tek şey oluyor.

Uzun bir süre sonra gücün tükeniyor ve sonunda duruyorsun.

“O da neydi?” diye soruyor Hoa. Nefesi kesilmemiş. Ah

şu çocukların dayanıklılığı. Tabii ki sen de tüm yol boyu koşmadın, bunun için güçsüz ve antrenmansızsın. Asıl mesele hareket etmeye devam etmek, bu yüzden koşmaya nefesin yetmeyince yürüdün.

“Görmedim,” diye cevaphyorsun. Ne olduğunun bir önemi yok zaten.

Böğrüne bir ağrı saplanıyor. Susuzluk. Mataranı çıkarıyorsun ama içmeye kalktığında neredeyse boş olduğunu görüp ekşi ekşi sırtıyorsun. Doldurmaya fırsatın kalmadı ki. Sabah ilk iş yapacaktın ama...

“Ben de görmedim,” diyor oğlan geriye bakıp sanki şimdi görebilirmiş gibi ensesini kaşıyor. “Her şey sessizdi ama sonra...” Omuz silkiyor.

Onu şöyle bir tartıyorsun. “Uyumadın değil mi?” Kaçmadan önce ateşinizi görmüştün ve köze dönmüştü. Seni saatler önce uyandırmalıydı.

“Hayır.” İki çocuğunu ve en az bir düzine başka çocuğu tir tir titreten o bakışınla bakıyorsun. Oğlan irkilip geri çekiliyor, kafası karıştı. “Uyumadım.”

“Neden kömür söndüğünde beni uyandırmadın?”

“Uykuya ihtiyacın vardı. Benim uykum yoktu.”

Lanet olsun. Demek ki sonradan uykusu gelecek. Kalın kafalı veletleri yeryüzü yutsun.

“Orası acıyor mu?” Hoa endişeyle bir adım yaklaşıyor. “Yaralandın mı?”

“Sadece bir ağrı. Birazdan geçer.” Etrafına bakınıyorsun. Yağan küller yüzünden görüş mesafesi zorlasan altı metre. Etrafınızda kimse yok, hanın olduğu taraftan da bir şey duymuyorsun. Aslına bakarsan, yere düşen küllerin tıptırtısı dışında en ufak bir ses bile duymuyorsun.

Mantıken hanın etrafında kamp kurmuş insanların çok da uzakta olmamaları lazım ama Hoa'yı saymazsan yapayalnız gibisin.

"Hana dönmek zorundayız."

"Eşyalarını almak için mi?"

"Evet. Ve su almak için." Han tarafına bir bakıyorsun ama birkaç metre öteden sonra hiçbir şey görünmediği için aslında boşuna bir hareket. Bir sonraki hanın kullanılır olup olmayacağından emin değilsin. Müstakbel savaş lordları tarafından ele geçirilmiş ya da panik halindeki kitlelerce yıkılmış ya da atıl kalmış olabilir.

"Geri gidebiliriz."

Çimlerde oturan oğlana dönüyorsun ve ağzında bir şeyler gevelediğini görüp şaşıırıyorsun. Daha önce yemek yememişti... ah. Paçavra topağını dikkatle kapatıyor ve tekrar konuşmadan önce ağzındakini yutuyor. "Bana banyo yaptırdığın dereye."

Bu da bir ihtimal. Dere, su aldığınız yerden çok da uzakta olmayan bir noktada tekrar yeraltına girmişti ve sadece bir günlük mesafedeydi. Ama geldiğiniz tüm günü geri döneceğiniz bir günlük mesafe ve... Ve hiç. Dereye dönmek en güvenli seçenek ve bunu yapmaktaki isteksizliğin hem yanlış hem de aptalca.

Ama Nassun önünüzde bir yerlerde.

"Ona ne yapıyor?" diye soruyorsun yumuşakça. "Onun ne olduğunu çoktan anlamıştır."

Oğlan sadece bakıyor. Senin için endişelense de bunu ifadesinden okumak mümkün değil. Eh, ona endişelenmesi için daha çok sebep vermek üzeresin. "Hana döneceğiz. Yeteri kadar zaman geçti. Hırsızlar ya da eşkıyalar ya da

her neyseler onlar istediklerini alıp gitmişlerdir bile.”

Tabii istedikleri hanın kendi değilse. Sükûnet’in kadim cemiyetlerinden pek çoğu belirli bir bölgedeki su kaynağını ele geçirip Mevsim sona erene kadar elinde tutacak kadar güçlü olan gruplar tarafından kurulmuştu. Böyle zamanlarda kimsesiz grupların en büyük umudu hiçbir cemiyet onları kabul etmezken kendilerininkini kurma ihtimaliydi. Yine de bunu başarabilecek kadar örgütlü, sosyal ve güçlü çok az kimsesiz grup vardı.

Ve pek azı ellerindeki suyu onlardan daha çok isteyen bir orojenle başa çıkmak zorunda kalmıştı. “Orayı ellerinde tutmak istiyorlarsa,” diyorsun gerçekten içinden gelerek. Her ne kadar mesele sadece su olsa da şu anda en ufak bir sıkıntı bile sana dağ gibi ağır geliyor ve orojenler dağları sabah kahvaltısı niyetine yer, “bırakırlar da mataramı doldururum.”

Bu beyanın ardından arkasına bakmadan kaçacağını düşündüğün oğlan sadece ayağa kalkıyor. Son geçtiğiniz cemiyetten turba kömürünün yanı sıra onun için de kıyafet aldın. Artık sağlam bir çift botu, kalın çorapları, iki takım kıyafeti ve seninkine benzeyen bir ceket var. Çocuğun tuhaf tipi haricinde birlikte olduğunuz belli. Bu tür detaylar sözsüz mesajlar iletir: düzen, ortak amaç, grup üyeliği... Çok fazla değil ama caydırıcı olan her önleme muhtaçsınız. Nasıl da kuvvetli bir çiftiz ama: kaçık bir kadın ve perilerin büyüttüğü bir oğlan.

“Haydi,” deyip yürümeye başlıyorsun. Çocuk arkandan geliyor.

Hana yaklaşırken sessizlik hâkim. Çayırdaki izlerden yaklaştığınızı anlıyorsun. Şurada birilerinin terk

ettiği kamp yeri var, kamp ateşi hâlâ tütüyor, burada da birilerinin içi dışına çıkmış bohçası duruyor, içindekilerden alabildiğini alıp kaçmış. Bir tomar toplanmış çimen, kamp ateşi kömürü ve terk edilmiş yer yatağından oluşan bir çembere erişiyorsun, seninki olabilir. Alıp bohçanın iplerinden kalan boşluğa tıktırıyor, düzenli bir biçimde dürüp bohçaya yerleştirmek sonraki iş. Sonra, beklediğinden kısa bir yolun ardından hanı görüyorsun.

İlk bakışta kimse yokmuş gibi görünüyor. Ayak sesleriniz ve kendi nefesiniz haricinde en ufak bir ses bile yok. Oğlan çoğunlukla ses çıkarmıyor ama yola adım attığınızda asfalttaki ayak sesleri tuhaf bir şekilde ağır. Ona bir bakış atıyorsun ve o da bunu fark ediyor. Duruyor ve sen yürürken dikkatle ayaklarına bakıyor. Nasıl olup da topuktan parmakucuna doğru hareket ettiğini, ayağını tam kaldırmadan adımını tamamladığını izleyip özenle taklit ediyor. Sonra aynı şekilde yürümeye başlıyor ve eğer çevrene bu kadar dikkat etmek zorunda olmasaydın, kalbin pır pır atmasaydı oğlanın adımları sesizleştğinde yüzünde beliren hayret ifadesine katıla katıla gülerdin. Neredeyse sevimli bile sayılabilir.

Ama handan içeri adım attığın anda yalnız olmadığını anlıyorsun.

İlk fark ettiğin şey su tulumbası ve içine yerleştirilmiş çimento kaide. Zaten han dediğin de bundan ibaret, su tulumbasının barınağı. Sonra kadını görüyorsun, tulumbanın ağzına koyduğu matarayı doldurduktan sonra daha büyük bir matarayı dayıyor. Sonra tulumbayı çalıştırmak için kaidenin etrafından dolanıyor. Meşgul olma-

sına şükrediyorsun, kadın seni ancak tulumbanın kolunu çekerken fark ediyor.

Kimsesiz. Daha yeni evsiz kalmış kimse böylesine pis olamaz. (Yanındaki oğlan dışında diyor içinden bir ses ama yıkanmamaktan gelen pislikle afet yüzünden olan pislik arasında bir fark var.) Bu kadının saçları burgu burgu. Seninkiler gibi temiz, bilerek yapılmış örgüler gibi değil de bakımsızlıktan oluşan düğümler başının iki yanından farklı boylarda pis parçalar halinde sarkıyor.

Teni sadece kirle kaplı değil, kir artık sabit bir parçası olarak tenine işlemiş. Kirin arasında demir tozu da birikmiş ve kadının teriyle paslanıp gözeneklerine kırmızı bir renk vermiş. Bazı kıyafetleri temiz, hanın etrafındaki kamp yerlerinde gördüğün arta kalanları hesaba katınca nereden aldığı belli. Ayaklarının dibinde üç büyük, tepeleme doldurulmuş bohça var. Ama bedeninden yükselen koku öylesine keskin ki doldurduğu tüm o suyu banyo yapmak için kullanmasını diliyorsun.

Bir sana bir Hoa'ya bakıp hızla ölçüp biçiyor ve sonra omuz silkip büyük matarayı iki kol hareketiyle dolduruyor. Sonra alıp ağzını kapatıyor ve ayaklarının dibindeki bohçalardan birine bağlayıp seni şaşırtan bir hünerle hepsini sırtlayıp dönüyor. "Buyur."

Elbette daha önce de kimsesizler gördün, herkes görmüştür. Yükçekerler'den daha ucuz emek gücü isteyen ve Yükçeker sendikasının elinin zayıf olduğu şehirlerde gecekondü bölgelerinde yaşar ve sokaklarda dilenirler. Diğer bölgelerde ise cemiyetler arasındaki arazilerde, ormanlarda veya çölün eteklerinde yaşar ve çöplüklerden bulduklarıyla kamp kurup avcılıkla hayatta kalırlar.

Avcılıkla uğraşmak istemeyenler cemiyet sınırlarındaki tarlaları ve siloları talan eder, küçük bir kavgaya hayır demeyecek olanlar da küçük, savunması zayıf cemiyet bölgelerine ve fakir bölgelerin yollarında gezen yolculara saldırırlar. Bölge valilerinin umurunda olmaz. Çünkü bu herkesi diken üstünde tutan ve bela çıkarmak isteyenlere başlarına gelecekleri hatırlatan bir uyarı olur. Ama hırsızlıklar çoğalır ya da saldırılar vahşileşirse askerler kimsesizleri avlamaya gönderilir. Gerçi şimdi, bunların hiçbir önemi yok. “Sorun çıkarmak istemiyoruz,” diyor-sun. “Sadece senin gibi su alacağız.”

Merakla Hoa’yı inceleyen kadın bakışlarını sana çeviriyor. “Ben de sorun çıkaracak değilim.” Doldurduğu mataralardan birine neredeyse zarafetle parmaklarını vuruyor. “Ama bunlardan başka da doldurmam gerekenler var.” Çenesiyle senin matarayı işaret ediyor. “Ama senin işin uzun sürmez.”

Onun mataraları hakikaten dev gibi. Muhtemelen kütük gibi de ağır. “Gelecek başkaları da var mı?”

“Hayır.” Kadın hayret verici derecede sağlam dişlerini göstererek sırtıyor. Şu anda kimsesiz olsa bile hayata öyle başlamamış, o dişetleri pek de fazla kötü beslenmemiş. “Beni öldürecek misiniz?”

Bunu beklemediğini itiraf et.

“Yakınlarda bir yeri olmalı,” diyor Hoa. Kapıdan dışarıyı gözetlediğini görünce takdir ediyorsun. Hâlâ tetikte. Akıllı oğlan.

“Öyle,” diyor kadın neşeyle, sözde sırrını keşfetmeniz onu rahatsız etmiyor. “Beni takip edecek misiniz?”

“Hayır,” diyorsun kesin bir sesle. “Seninle ilgilenmiyo-

ruz. Bizi rahat bırakırsan biz de seni bırakırız.”

“Bana uyar.”

Mataranı çıkarıp tulumbaya yanaşıyorsun. Çok rahat değil çünkü alet biri kolu çekerken diğeri su kullansın diye tasarlanmış.

Kadın, sessiz bir öneriyle elini tulumbanın koluna koyuyor. Başını sallıyorsun ve sana yardım ediyor. İlk doluruşunu içiyorsun sonra matara ikinci kez dolarken gergin bir sessizlik oluyor. Kendini sessizliği kırmak zorunda hissediyorsun. “Buraya gelmekle büyük risk almışsın. Çok yakında diğerleri de döner.”

“Birkaç kişi ve çok da yakın zamanda dönmezler. Hem sen de aynı riski almışsın.”

“Doğru.”

“Peki öyleyse.” Kadın başını doldurulmuş mataralarına doğru sallıyor ve aniden bir şey fark ediyorsun. O da ne? Mataraların ağızlarında sopalar, bükülmüş yapraklar ve bir parça telden oluşan bir zımbırtı var. Bakarken yavaş yavaş jeton düşüyor. “Zaten bir deney yapıyordum.”

“Ne?”

Kadın omuzlarını silkip seni ölçüp biçiyor ve o anda fark ediyorsun ki sen ne kadar hımbılsan o da o kadar sıradan bir kimsesiz.

“Kuzeydeki deprem,” diyor. “En azından dokuz şiddetindeydi ve bu sadece buradan, yeryüzünden hissettiğimiz kadarı. Derindi de.” Aniden durup başını çeviriyor. Sanki şaşırtıcı bir şey duldu ama baktığı yerde sadece duvar var. “Hayatımda böyle bir deprem görmedim. Tuhaf bir dalga örgüsü vardı.” Sonra bir kuşun kanadı gibi hızla sana odaklanıyor. “Muhtemelen pek çok su kaynağını et-

kilemiştir. Zamanla kendilerine gelirler ama kısa vadede suya nelerin bulaştığını bilmek mümkün değil. Demek istediğim burası bir şehir için harika bir yer gibi görünüyor değil mi? Düz, el altında su kaynağı var, yakınlarda bir fay yok. Bu da demek ki vakti zamanında burada bir şehir vardı. Şehirlerin yok olurken arkalarında ne tür pislikler bıraktığını bilir misin?”

Kadına bakakalıyorsun. Hoa da öyle ama o zaten herkese şaşkınlıkla bakıyor. Sonra mataradaki şey tıkrıdamayı bitiriyor ve kimsesiz kadın eğilip zımbırtıyı çıkarıyor. Ucundan suya bir şey sarkıyor, ağaç kabuğu mu? “Güvenli,” diye beyan ediyor kadın ve senin ona baktığını fark ediyor. Kaşlarını çatıp kaldırıyor. “Güvenlik çayının elde edildiği bitkiden yapılma. Bilirsin değil mi? Karşılaşma çayı. Ama ben güvenliğin yakalayamadığı maddeleri de yakalaması için biraz geliştirdim.”

“Yok öyle bir şey,” diye ağzından geçiriyorsun ama sonra huzursuzca sessizleşiyorsun. Kadın sana keskin bir bakış atıyor.

“Demek istediğim, güvenliğin kaçırdığı, insana zararlı bir madde yok ki.” İnsanlar bu yüzden onu içiyordu, kaynamış bok gibi tadı yüzünden değil. Kadın şimdi kızmış gibi. “Bu doğru değil. Bunu hangi paslı yerde öğrendin ki?”

Bunu Tirimo kreşinde öğrencilerine öğrettirdin ama daha lafa başlayamadan kadın seni tersliyor. “Güvenlik sıcak olmadığı zaman o kadar işe yaramaz. Bunu herkes bilir. Ya oda sıcaklığında ya da ılık olmalı. Ayrıca seni birkaç dakika içinde değil de aylar sonra öldürebilecek bazı şeylere de tepki vermez. Bir yıl sonra iskelete dönüşeceksen şu anda hayatta kalmanın da bir manası yok!”

“Sen bir jeomestsin,” diyorsun aniden. İmkânsız. Jeomestlerle tanışmıştın. Herhangi bir insanın pek hayırsever hissettiği bir anda orojenler hakkında söyleyebileceği sıfatların gerçek sahibiydiler: Kadim, akıl sır ermez, ölümlülerin asla bilmemesi gereken şeyleri bilen, huzursuz edenler. Hiçkimse bu kadar çok gereksiz bilgiyi böylesine incelikle bilemez.

“Değilim.” Kadın öfkeden deliye dönerek ayağa kalkıyor. “Üniversitedeki o aptalları dinlemekten daha iyisini bilirim ben! Aptal değilim.”

Yine afalliyorsun, aklın karışıyor. Sonra mataran dolup taşıyor ve kapağını bulmaya çalışıyorsun. Kadın pompalamayı bırakıyor ve küçük ağaç kabuğu zimbirtısını geniş eteğinin ceplerinden birine tıktırıp ayağının yanındaki diğer küçük mataralardan birini açmaya başlıyor. Hareketleri kesin ve etkili. Seninkiyle aynı boyutlarda bir matarayı çekip kenara atıyor ve küçük çanta boşalınca onu da kenara koyuyor. Gözlerin bu iki eşyaya odaklanıyor. Oğlan kendi eşyalarını taşıyabilse işin kolaylaşır.

“Alacaksan al,” diyor kadın ama sana bakmıyor. Bu iki şeyi senin için ayırdığını fark ediyorsun. “Ben burada kalmayacağım. Sen de kalmasan iyi edersin.”

Matarayı ve küçük çantayı almak için yanaşıyorsun. Kadın yeni mataranı doldurmana yardım etmek üzere ayağa kalkıyor ve sonra eşyalarının arasında bir şeyler bulmak için bohçaları karıştırıyor.

Mataranı ve yer yatağını bohçana yerleştirip bohçada ki bazı şeyleri oğlan için yeni edindiğin çantaya aktarıırken “Ne olduğunu biliyor musun? Bunu kim yaptı?” diye

soruyorsun. Seni uyandıran çığlıkların geldiği yöne doğru belli belirsiz bir el işareti yapıyorsun.

“Bir kişi olduğundan şüpheliyim,” diyor kadın. Birkaç paket bozulmuş yemeği, Hoa’ya büyük olabilecek bir çocuk pantolonunu ve kitapları bir kenara ayırıyor. Acil durum bohçasına kim kitap koyar ki? Ama kadın yine de her çıkardığı eşyaya bir göz atıyor. “İnsanlar böylesine doğal afetlere yeteri kadar hızlı uyum sağlayamaz.”

İkinci matarayı şimdilik kendi bohçana bağladın çünkü Noa’ya çok fazla yük bindirmek istemiyorsun. Oğlan küçük bir çocuk ve pek de sıksa. Kimsesiz kadının pantolonu istemediği belli, bu yüzden yanında biriktirdiği yığından alıyorsun. Umursamıyor. “Ne yani, bir hayvan saldırısı mıydı?” diye soruyorsun.

“Cesedi görmedin mi?”

“Ceset olduğunu bile bilmiyordum. İnsanlar çığlıklar atıp koşmaya başlayınca biz de kaçtık.”

Kadın içini çekiyor. “Bu akıllıca ama bazı fırsatları da kaçırmaya sebep olur.” Sanki söylediğini vurgular gibi içini boşalttığı bir bohçayı daha kenara atıp ayağa kalkıyor. Artık bohça sayısını ikiye indirmiş durumda. Mataraların ikisini iple birbirine bağladı böylece sallanıp duracakları yerde gözden kaçırılmayacak kalçalarının kıvrımına oturabiliyor. Aniden sana ters bir bakış atıyor. “Beni takip etmeyin.”

“Etmeyi düşünmüyorum.” Küçük çanta Hoa’ya vermen için hazır. Kendi bohçanı omuzlarına asıyorsun ve her şeyin yerine oturduğundan emin oluyorsun.

“Ciddiyim.” Öne eğiliyor, yüzünde öfkeli, neredeyse yırtıcı bir ifade var. “Nereye döndüğümü bilmiyorsun. Elli

yağmacı ile birlikte surların içinde yaşıyor olabilirim. Ve orada 'lezzetli salak insanlar' diye bir yemek kitabımız ve bol bol diş koleksiyonumuz olabilir.”

“Tamam, tamam.” Bir adım geri atıyorsun ve bu kadını sakinleştiriyor gibi. Şimdi yırtıcıdan huzurluya dönmüş durumda ve bohçalarını yerlerine oturtuyor. Sen de istediğini aldın, yani artık gitme vakti. Oğlan ona verdiği çantadan memnun olmuşa benziyor, sırtına takmasına yardım ediyorsun. Bu arada kimsesiz kadın yanınızdan geçiyor ve eski halinin bir yansımasıyla “Çok teşekkürler,” diyorsun.

“Ne demek,” diyor kadın havai bir sesle ve kapıya doğru ilerliyor. Sonra aniden duruyor. Bir şeye bakıyor. Yüzündeki ifade tüylerini diken diken ediyor. Hızla, kadının ne gördüğüne bakmak için kapıya yöneliyorsun.

Bir kirkhusa. Orta enlem kuşağındakilerin köpek yerine besledikleri uzun, kürklü hayvanlardan biri. Köpekler, Ekvatorluların kaymak tabakası hariç herkes için fazlasıyla masraflıdır. Kirkhusa, köpeklere nazaran daha toprağa bağlı görünür. Eğitilebilir, alçak çalılırların yapraklarını ve üzerlerindeki böcekleri yediği için masrafsızdır. Ve küçükken, köpek yavrularından bile sevimlidir...

Ama bu kirkhusa sevimli değil. Büyük, rahat bir kırk beş kilo çekerdi ve ipek gibi bir kürkü var. Belli ki, son günlere kadar birileri onu çok sevmiş, boynundaki tasma iyi deriden. Hırlarken tepeyi tırmanıyor ve ağzının etrafındaki tüylerle dev pençelerine bulaşmış kanı görüyorsun.

Kirkhusalarla ilgili sorun da bu. İşte bu yüzden herkesin alabileceği kadar ucuzlar. Yaprak yerler ama yeteri

kadar kül tadı alınca, aslında uykuda olan bir içgüdülerini tetiklenir. Sonra değişirler. Bir Mevsim, her şeyi değiştirir.

“Siktir,” diye fısıldıyorsun.

Kimsesiz kadın arkandan tıslıyor ve geriliyorsun. Bilinecin yavaş yavaş yeryüzünün altına iniyor. (Alışkanlıkla geri çekiliyorsun. Başka insanların yanında yapamazsın. Başka bir seçeneğin varsa olmaz.) Kadın asfaltın kenarına çekiliyor, muhtemelen çayırılığın ötesindeki ağaçlara doğru fırlamak üzere. Ama yoldan uzakta olmayan bir noktada, insanların çığlıklarını duyduğunuz yönde çimenlerin çılgınca hareketlendiğini görüyorsun ve diğer kirkhusaların yumuşak hırıltılarını duyuyorsun. Kaç tane olduklarını bilmiyorsun. Ama meşguller. Yemekle.

Bu gördüğün, bir zamanlar evcil hayvanmış. Belki de insan efendilerininin hatırası güzeldi. Belki diğerleri saldırırken tereddüt etti ve Mevsim sona erene kadar perhizinin ana maddesi olacak olan etten yeteri kadar tatmadı. Ama atık medeni yöntemlerini bir kenara bırakmazsa aç kalacak. Sanki kararsızmış gibi kendi kendine hırılarak asfaltta bir ileri bir geri gidip geliyor ama uzaklaşmıyor. Vicdanıyla güreşirken sen, kadın ve Hoa surların içinde kapana kısıldınız. Zavallı, zavallı yaratık.

Ayaklarını yere sağlam basıp Hoa’yla kadına “Sakın kımıldamayın,” diyorsun.

Ama sen bu aşırı büyümüş sincabın içindeki sıcaklık ve yaşamı alıp aktarabileceğin zararsız bir şeyler, kaymak üzere olan bir kaya yığını ya da patlayabilecek bir su kaynağı bulana kadar Hoa sana bakıp öne çıkıyor. “Dedim ki,” diye söze başlıyorsun oğlanı omuzundan çekme-

ye çalışırken ama oğlan kıpırdamıyor. Sanki ceket giymiş bir kayayı çekiştirir gibisin. Bir milim bile kıpırdamıyor.

Lafın ağzında kalıyor ve oğlan ilerlemeye devam ediyor. Niyetinin sadece itaatsizlik olmadığını idrak ediyor-sun, duruşunda belirgin bir amaç var. Senin onu durdur-maya çalıştığının farkında bile olmayabilir.

Ve sonra, oğlan bir iki metre kala yaratıkla yüzleşiyor. Yaratık kıpırdanmayı kesiyor ve ve gerilip sanki... bekle. Ne? Saldırmaktan ziyade başını eğip kalın kuyruğunu kararsızca, bir kez oynatıyor. Savunmaya geçiyor.

Oğlan sana dönüyor. Yüzünü göremiyorsun ama artık tıknaz bedeni o kadar da küçük, kendi de o kadar zararsız gelmiyor. Bir elini sanki koklamasını önerir gibi kirkhusaya uzatıyor. Sanki hayvan hâlâ bir ev hayvanıymış gibi.

Kirkhusa saldırıyor.

Hızlı. Zaten atik hayvanlar ama kaslarının kasıldığını görüyorsun ve bir anda bir buçuk metre atlıyor, ağzı açık ve oğlanın kolunu yutuyor, dişleri oğlanın dirseğine kadar çıkıyor. Ve, ah yerküre aşkına, buna bakamayacak-sın, tıpkı Uche gibi gözlerinin önünde bir oğlan daha ölüyor. Bunların olmasına nasıl izin verdin? Sen bu dünyadaki en kötü insansın.

Ama belki... eğer odaklanırsan hayvanı buz kesebilir ama çocuğa dokunmayabilirsin. Kimsesiz kadının nefesi kesiliyor ve oğlanın kanı asfalta sıçrarken gözlerini yere indiriyorsun. Hoa'nın parçalanmasını seyretmek işini zorlaştırıyor ve şu anda önemli olan onun hayatını kurtarmak. Kolunu kaybetse bile. Ama sonra.

Sessizlik. Başını kaldırıyorsun.

Kirkhusa hareket etmiyor. Hâlâ orada, dişleri Hoa'nın

koluna kenetlenmiş vaziyette. Gözleri... öfke dışında bir şeyden çıldırmış gibi. Hatta belli belirsiz titriyor. Kısacık bir ses çıkardığını, inecik bir ciyaklamayı duyuyorsun.

Sonra Kirkhusa'nın kürkü hareket ediyor. (Ne?) Kaşlarını çatıp gözlerini kısıyorsun ama zaten bu kadar yakından görmemen mümkün değil. Kürkünün her bir tüyü farklı yönlenlere savruluyor. Sonra parlıyor. (Ne?) Sertleşiyor. Aniden sadece kaslarının değil etinin de sertleştiğini anlıyorsun. Sert değil... Katı.

Sonra fark ediyorsun: Kirkhusa tamamen katılaşmış. Ne?

Gördüğün şeye bir anlam veremediğin için bakakalıyorsun. Parça parça idrak ediyorsun. Gözleri cam olmuş, pençeleri kristal, dişleri sarı teller gibi. Bir an önce hareket varken şimdi durağanlık var. Kasları kaya gibi ve bu bir benzetme değil. Kürkü bedeninin en son değişen yeri, tüy kökleri başka bir şeye dönüşürken savruluyor.

Hem sen hem de kimsesiz kadın bakıyorsunuz. Vay canına.

Gerçekten. Yani aklından geçen bu. Daha iyi bir şey söyleyemiyorsun. Vay canına.

Bu, en sonunda harekete geçmeni sağlıyor. Tüm tabloyu daha iyi bir açıdan görene kadar yanaşıyorsun ama değişen bir şey olmuyor. Oğlan iyi görünüyor, gerçi kolu yarıya kadar o şeyin gırtlığında. Kirkhusa da, kahrolsun ama epeyce ölü vaziyette. Yani. Hem kahrolmuş hem de ölü.

Hoa sana bakıyor ve birden ne kadar üzüntülü olduğunu anlıyorsun. Sanki utanmış gibi. Neden? Hepinizin hayatını kurtardı, gerçi yöntemi biraz... Ne olduğunu bilmiyorsun.

“Bunu sen mi yaptın?” diye soruyorsun.

Gözlerini eğiyor. “Bunu henüz görmeni istemiyordum.” Peki. Bu, sonra düşünülmesi gereken bir şey. “Ne yaptın?” Dudaklarını kenetliyor.

Şimdi somurtmaya karar veriyor öyle mi? Ama belki de, veledin kolunun cam bir canavarın ağzında sıkışıp kaldığını göz önüne alırsan bunları konuşmanın zamanı değil. “Kolun. İzin ver de...” Etrafına bakıyorsun. “Seni çıkarmak için camı kıracak bir şeyler bulayım.”

Hoa kolunu ancak hatırlamış gibi. Yine sana bakıyor, belli ki bunu seyretmenden hoşlanmıyor ama sonunda teslim olarak içini çekiyor. Sonra sen daha onu kendini hırpalamaması için uyaramadan kolunu çekiyor.

Kirkhusanın başı kırılıyor. Koca taş parçaları yere düşerken etrafa toz yağıyor. Oğlanın kolu daha çok kanamaya başlıyor ama artık serbest. Parmaklarını oynatıyor. İyi. Kolunu yavaşça yana indiriyor.

Yaraya atılıyorsun, ne olsa bu anlayabildiğin ve müdahale edebileceğin bir sorun. Ama oğlan hızla geri çekiliyor ve yara izlerini eliyle kapatıyor. “Hoa, izin ver de...”

“Ben iyiyim diyor,” fısıltıyla. “Ama gitmemiz lazım.”

Diğer kirkhusalar her ne kadar çimenlikteki zavallıları kemirmekle meşgul olsalar da yakınlarda bir yerlerde. Önlerindeki yemek onları sonsuza kadar oyalamayacak. Daha da beteri, diğer çaresizlerin cesaretlerini toplayıp kötü şeylerin gittiğini umarak buraya gelecek olmaları.

Kötü şeylerden biri hâlâ burada diye düşünüyorsun kirkhusanın başı kırılmış alt çenesine bakarak. Dilinin arkasındaki yuvarlak nodüllerin artık kristalleştiğini görebiliyorsun. Sonra, kanlı kolunu tutan perişan Hoa’ya dönüyorsun.

En sonunda çocuğun perişanlığı korkunu bastırıyor ve daha tanıdık bir şeyle yer değiştiriyor. Bunu senin kendini koruyamayacağını düşünerek mi yapmıştı? Yoksa başka bir gizemli sebebi mi vardı? Her neyse, önemli değil. Canlı şeyleri heykele çevirebilen bir canavarla ne yapacağını bilmesen de mutsuz bir çocukla nasıl baş edeceğini biliyorsun.

Üstelik aslında hepsi birer gizli canavar olan çocuklarla ilgili çok deneyimin var. O yüzden elini uzatıyorsun. Hoa şaşırılmış görünüyor. Bir eline bir sana bakıyor ve bakışlarında çok insani bir şey var, o an, onu kabullendiğin için minnettir. Şaşırtıcı bir biçimde sen de kendini daha insani hissediyorsun.

Elini tutuyor. Tutuşu yaralarına rağmen gevşek değil. Sen de onu çekip güneye doğru yürümeye başlıyorsun. Kimsesiz kadın şaşkın sizi takip ediyor ya da belki aynı yönde gitmesi gerekiyor. Ya da daha kalabalık olmanın daha güvenli olduğunu düşünüyor. Sen de bir şey demiyorsun çünkü söylenebilecek bir şey yok. Arkanda, çayırılıkta, kirkhusalar yemeğin tadını çıkarmaya devam ediyor.

Gevşek kayalı zemine dikkat et. Güçlü kuvvetli yabancılara dikkat et.

Ani sessizliklere dikkat et.

Birinci Tablet, "Bekâ," üçüncü ayet

11

Damaya, her şeyin temelinde

Merkez’de hayat düzenlidir. Şafakla birlikte kalkılır. Bu, Damaya’nın çiftlikten alışkın olduğu bir durum, bu yüzden kolayca uyanıyor. Diğer çaylaklar –ki o da artık bir çaylak, yararlı hale getirilmek ya da çok daha yararlı taşların kesilmesi için kullanılmak üzere cilalanması gereken önemsiz bir taş parçası– ancak eğitmenler yatakhaneye geldiğinde ve acı verecek kadar, uyanık olanları da irkiltten zili çaldıklarında uyanabiliyorlar. Damaya dahil herkes esniyor. Bunu seviyor. Sanki daha büyük bir şeyin parçası gibi hissediyor.

Kalkıp yataklarını topluyor ve çarşaflarını askeri bir düzenle katlıyorlar. Sonra elektrik lambalarıyla bembeyaz aydınlatılan, karoları pırıl pırıl, Yumenes gecekondularından gelen Yükçeker ve kimsesizlerin temizlediği çiçek gibi kokan duşlara doluşuyorlar. Bunun gibi bir

sürü sebepten duşları muhteşem buluyor. Daha önce hiç böyle her gün sıcak su kullandığı olmamıştı, üstelik tonlarca su tavandaki deliklerden kusursuz bir yağmur gibi dökülüyor. Çaylaklardan bazıları Ekvatorlu ve angutun tekinin kolay, rahat temizlik denen yenilikle karşılaşınca huşu duyduğunu bilseler onunla dalga geçecekleri için bunu hiç belli etmemeye çalışıyor. Ama huşu duyuyor.

Duştan sonra dişlerini fırçalıyor ve giyinmek üzere yatakhaneye dönüyorlar. Üniformaları sert, gri kumaş pantolon ve siyah şeritli tüniklerden oluşuyor, kızlar ve oğlanlar aynı üniformayı giyiyor. Uzun saçlı çocukların ya örgü ile toplamaları ya da taranıp geriye toplanacak kadar ince telliyse öyle yapmaları gerekiyor. Kabarık, kıvrıkcık ya da kısa saçlıların da saçlarını düzgünce şekillendirme şart. Sonra çaylaklar yataklarının ucuna geçip eğitmenlerin onları alıp sıra halinde teftişe götürmelerini bekliyor. Çaylakların gerçekten temizlendiklerine emin olmak istiyorlar. Yatakları da kontrol ediyor, kimse- nin gece altına işemediğinden veya çarşafın köşelerinin yanlış katlanmadığından emin oluyorlar. Yeteri kadar temiz olmayan çaylaklar bu kez soğuk suyla duş almaya gönderiliyor ve eğitmen iyice temizlendiğini görmek için yıkanırken tepesinde dikiliyor. (Damaya buna asla maruz kalmamak için özen gösteriyor çünkü bu durum ona tuhaf geliyor.) Doğru düzgün giyinmemiş, saç başı dağınık ya da yatağını özenli toplamamış olanlar Disiplin'e gönderiliyor ve hatalarına uygun cezalar alıyorlar. Dağınık saçlar çok kısa kesiliyor, suç tekrarında kafası kazınıyor. Fırçalanmamış dişlerin cezası ağzının sabunla yıkanması. Kıyafetleri özensiz olanlar popoya veya sır-

ta beş şaplakla, düzgün toplanmamış yatak on şaplakla cezalandırılıyor. Şaplaklar kan çıkarmıyor –eğitmenler incelikle vurmak için eğitim alıyor– ama izleri sert kumaşın altında kaşınıyor. *Sizler bizim temsilcimizsiniz, diyor eğitmenler eğer ki bir çaylak bu muameleyi protesto etmeye kalkarsa. Siz pasaklıysanız tüm orojenler pasaklıdır. Siz tembelseniz hepimiz tembeliz demektir. Canınızı yakıyoruz ki diğerlerinin itibarını lekelemeyin.*

Eskiden olsa, Damaya bu cezaların haksızlık olduğunu düşünürdü. Merkez'in çocukları çeşit çeşit, farklı yaşlar, farklı renkler, farklı biçimler... Bazıları Sanzeceyi dünyanın farklı yerlerinden gelen değişik aksanlarla konuşuyor. Kızlardan birinin keskin dişleri var çünkü diş törpülemek ırkına özgü bir gelenek. Diğer bir çocuğun penisi yok ama her duştan sonra oraya bir çorap sokuşturuyor, bir başka kız hayatı boyunca çok düzenli yemek yiyememiş ve hâlâ açlıktan ölmek üzereymiş gibi tıkınıyor. (Eğitmenler yatağının altına sakladığı yemekleri bulup duruyorlar. Ceza olarak da karşısına geçip, midesi bulansa da hepsini yediriyorlar.) Kimse bu kadar çeşitten aynı davranmasını bekleyemez ve Damaya orojeni laneti haricinde hiçbir ortak noktası olmayan bu çocuklarla aynı kefeye konulmasını anlayamıyor.

Ama artık dünyanın adil olmadığını biliyor. Onlar orojendi, bu dünyanın Misalem'leri. Doğuştan lanetli ve habis. Bu, onları güvende tutmak için zorunlu olarak yapılıyor. Üstelik ondan beklenenleri yaptığında başına beklenmedik bir şey gelmiyor. Yatağı her zaman kusursuz, dişleri temiz ve beyaz. Neyin önemli olduğunu unutmaya başlarsa ara sıra, özellikle de soğuk günlerde sızlayan sağ

eline bakıyor. Acıyı ve o acının öğrettiği dersi hatırlıyor.

Teftiş sonrası kahvaltı yapıyor. Yatakhane avlusundan biraz meyve ve Sanze tarzı pişirilmiş sosislerini alıp yolda yiyorlar. Merkez'in farklı yerlerindeki, daha kıdemli çaylakların asıl adları bu olmamasına rağmen kaplar dedikleri sınıflara giderken küçük gruplar halinde yürüyorlar. (Çaylakların yetişkinlere asla söyleyemedikleri ama birbirlerine söyledikleri çok şey var. Yetişkinler bunu biliyor ama bilmezden geliyor. Yerküre adil değil ve bazen de çok anlamsız.)

Tavanı olan ilk bölümde, günün ilk saatlerini Merkez'in öğretmenlerinden birinin verdiği derste karatahta karşısında geçiriyorlar. Ara sıra yapılan sözlü sınavlarda, çaylaklardan biri tereddüt edene kadar ardı ardına sorular soruluyor. Tereddüt eden çaylak karatahtaları temizlemekle görevlendiriliyor. Böylece baskı altında sakin kalmayı öğreniyorlar.

“İlk Kadim Sanze İmparatoru'nun adı nedir?”

“Erta'da olan bir depremin primer dalgaları 6:35'de başlıyor ve yedi saniye sürüyor ve sekonder dalgalar 6:37'de başlıyor ve yirmi yedi saniye sürüyor. İntikal süresi nedir?” Bu soru, eğer kıdemli çaylaklardan birine soruluyorsa çok daha karmaşık oluyor ve logaritmayla fonksiyonları da içeriyor.

“Taş İrfanı 'Çemberin merkezine dikkat edin,' der. Buradaki hata nerededir?”

Bu soru bir gün Damaya'ya denk geliyor ve o da yanıtlamak üzere ayağa kalkıyor. “Bu önerme bir insanın bir orojenin nerede olduğu harita üzerinden tespit edebileceğini var sayıyor,” diyor. “Yanlış değil fazla basitleştiril-

miş, çünkü bir orojenin etki halkası dairesel değil silindriktir. Pek çok insan etki alanının yukarı ve aşağı doğru da işlediğini ve maharetli bir orojen tarafından başka üç boyutlu şekillere de sokulabileceğini bilmez.”

Eğitmen Marcasite bu açıklamayı başıyla onaylıyor ve Damaya kendiyle gurur duyuyor. Haklı olmayı seviyor. Marcasite devam ediyor: “Ve Taş İrfanı ’konik bir silindrin merkez noktasına dikkat edin,” gibi temrinlerle dolu olsaydı hatırlanması güç olurdu, bu yüzden halkalar ve daireler denir. Gerçek, şairane olma gayretine kurban edilmiştir.”

Bu sınıfı güldürüyor. O kadar da komik değil ama sınav günleri gergin bir hava oluyor.

Dersten sonra yemek yemek için ayrılmış bahçede öğle yemeği var. Avlunun üstünde yağmurlu günlerde kullanılan kanvas tenteler var ama kıtanın iç bölgelerinde yer alan Yumenes’te yağmurlu günler nadir. Çaylaklar çoğunlukla uzun masaların etrafına oturup parlak mavi göğün tadını çıkarıyor, birbirleriyle şakalaşıp kıkırdıyor ve birbirlerine lakaplar takıp eğleniyorlar. Hafif kahvaltıyı telafi edercesine bol, çeşitli, zengin ve besleyici yemekler var ama pek çoğu uzak diyarların mutfaklarından ve Damaya isimlerini bile bilmiyor. (Yine de payına düşeni yemekten çekinmiyor. Muh Dear yemeğini ziyan etmemesini öğretti.)

Öğle yemeği, her ne kadar masalardan birinde tek başına oturan çaylaklardan biri olsa da gün boyunca Damaya’nın en sevdiği zaman. Yalnız kalan çok çocuk var, tümünün arkadaş edinmekte başarısız olduğunu söylemeyeceğiniz kadar çok. Diğerleri, Damaya’nın hızla

ayırt etmeyi öğrendiği bir bakışla onlara bakıyor; sinsi, gözlerini ve çenelerini kasan gerginlikle kaplı bir ifade. Bazılarının eski hayatlarının işaretleri gözle görülüyor. Örneğin, gri saçlı bir Batı Yakalı çocuğun tek kolu yok ama bunu telafi edecek kadar maharetli. Beş yaşından az büyük Sanzeli bir kızın yüzünün bir yanı yanık izleriyle yol yol olmuş. Ve Damaya'dan sonra gelen bir çaylak var, sol eli eldivene benzer deri bir sargı ile kaplı, parmakları yok. Damaya bu bandajı tanıyor çünkü eli iyileşirken, Merkez'deki ilk haftaları boyunca o da takmıştı.

Damaya'yla yalnız oturan diğer çocuklar birbirlerine pek bakmıyorlar.

Yemekten sonra çaylaklar sıra olup, yetişkin orojenleri bakışları veya sesleri ile rahatsız etmesinler diye eğitimlerinin sıkı kontrolü altında Halka Bahçe'ye gidiyorlar. Damaya elbette bakıyor çünkü bakmak zorundalar. Yüzük kazanmaya başladıklarında ne olacağını görmele-ri gerekiyor. Bahçe bir harika, tıpkı orojenlerin kendileri gibi, yetişkin ve her türlü onayı almış olgunlukta, tamamen sağlıklı ve güzel, onları asıl güzel kılan şey kendilerine güvenleri. Kara üniformaları jilet gibi ve botları cilalı. Yüzüklü parmakları ellerini hareket ettirdikçe, aslında okumaları gerekmeyen kitapların sayfalarını çevirirken ya da bir sevgilinin uçuşan bir tutam saçını kulağının arkasına doğru okşayarak yerleştirirken ısıldıyorlar.

Damaya onlarda ilk bakışta anlayamadığı ama ümitsizce istediği bir şey görüyor ve bu onu huzursuz ediyor. İlk haftalar aylara dönüp de rutine alıştığında yetişkin orojenlerde gördüğü şeyin ne olduğunu fark ediyor: Kontrol. Güçlerinin ustası olmuşlar. Yüzüklü bir orojen çocu-

ğün biri onu itti diye asla bahçeyi buza kesmez. Bu zıpkın gibi, kara üniformalı profesyonellerin hiçbiri isterse güçlü bir deprem isterse ailesinin dışmalası olsun, herhangi bir şey için gözünü bile kırpmaz. Ne olduklarını biliyor ve bunu her şeyiyle kucaklıyorlar. Ve hiçbir şeyden korkuları yok, ne hımbıllardan, ne kendilerinden ne de Yaşlı Adam Yeryüzü'nden.

Bunu kazanmak için birkaç kırık kemiğe, kimsenin onu sevmediği bir yerde geçireceği birkaç yıla tahammül etmesi gerekiyorsa, bu ödemesi gereken küçük bir bedel.

Böyle böyle Uygulamalı Orojeni dersinin verildiği öğleden sonraki derse katılıyor. Merkez'in en iç halkasında yer alan uygulama bölümlerinde, Damaya kendine benzer seviyedeki birkaç çaylakla sırada duruyor. Orada, bir eğitmenin dikkatli gözetimi altında hayalinde canlandırmayı ve nefes almayı, bilincini onun hareketlerine ve kendi duygularına bir tepki olarak değil de tamamen iradeyle yeryüzünün içine doğru göndermeyi öğreniyor. Heyecanını ve bir tehlike karşısında içindeki gücü harekete geçirebilecek olan diğer tüm duygularını kontrol etmeyi öğreniyor. Bu seviyedeki çaylakların ince ayarı olmaz, o yüzden hiçbirine gerçekten bir şeyleri hareket ettirme izni verilmiyor. Eğitmenler bazen bir şeyleri hareket ettirmek üzere olduklarını anlayabiliyorlar ve tümü de yüzüklü olduğu için bir çocuğun etki alanını Damaya'nın henüz anlayamadığı bir biçimde, hızlı, küçük buzdan bir şaplakla uyarı vererek delip geçebiliyorlar. Bu, dersin ciddiyetini hatırlatıyor ve daha kıdemli çaylakların geceleri fısıldaştıkları bir dedikoduyu körüklüyor: Çok fazla hata yaparsan eğitmen seni buza çeviriverir.

Damaya'nın eğitimcilerin serseri bir öğrenciyi niye öldürdüklerini anlaması belki yıllar alacak. Bu bir zalimlik değil merhamet meselesi.

Uygulamalı Orojeni'den sonra akşam yemeği ve gençliklerinin hatrına ne isterlerse yapmaları için verilen serbest bir saatleri var. Yeni çaylaklar, çoğunlukla gün boyu yarı gönüllü ve gelişmemiş kaslarını kontrol edebilmeyi öğrenmek için uğraşmaktan bitap düşüp erken uyuyor. Daha büyük çocukların dayanıklılığı daha gelişkin ve enerjileri daha çok oluyor bu yüzden yatakhane koridorları bir süre kahkahalar ve oyun sesleriyle şenleniyor. Sonra eğitimciler ışıkların sönmelerini emrediyor.

Ertesi gün, her şey yeniden başlıyor.

Ve böyle altı ay geçiyor.

Öğle vakti, kıdemli çaylaklardan biri Damaya'ya yanaşiyor. Oğlan uzun boylu ve Ekvatorlu ama tam bir Sanze gibi görünmüyor. Saçı kabarık ama tatlısu bölgelerinininki gibi sarı. Geniş omuzları ve bir Yükçekere yarışır şekilde gelişmiş bir yapısı var, bu yüzden Damaya çekinerek bakıyor. Hâlâ her yerde Zab'ı görüyor. Ama oğlan gülümsüyor ve Damaya'nın tek başına oturduğu masanın kenarına yaklaşırken tavırlarından en ufak bir kötülük sezilmiyor. "Oturabilir miyim?"

Damaya omuzlarını silkiyor, çocuğun oturmasını istemiyor ama yine de merak ediyor. "Adım Arkete," diyor. "Yok canım," diyor Damaya ve oğlanın gülümsemesi azıcık sönüyor. "Bu ailemin bana verdiği isim," diyor ciddiyetle, "ve ben de birileri bu ismi benden almanın bir yolunu bulana kadar onu taşıyacağım. Ve bunu kimse

yapamaz çünkü anlayacağım gibi bu bir isim. Ama eğer istersen resmi adım Maxixe.”

En kaliteli, sadece sanat eserlerinde kullanılan akumarin taşının adı. Oğlana uyuyor, belirgin kutup veya antartik mirasına rağmen yakışıklı bir oğlan. (Damaya buna pek takmıyor ama Ekvatorlular önemsiyor.) Ve yakışıklı, güçlü kuvvetli her oğlan gibi keskin bir biçimde tehlikeli. Bu yüzden ona Maxixe demeye karar veriyor.

“Ne istiyorsun?”

“Vay canına, pek de arkadaş canlısısın,” diyor Maxixe ve yemeğini yemeye başlayıp lokmalarını çiğnerken dirseklerini masaya dayıyor. (Ama bu arada etrafta onu görgü kurallarına uymadığı için cezalandıracak öğretmen var mı diye ortalığı kesmeyi de ihmal etmiyor.) “Bu işler nasıl gider biliyorsun değil mi? Yakışıklı oğlan aniden taşralı ürkek kıza ilgi gösterir. Herkes kızıdan nefret eder ama kızın kendine güveni gelir. Sonra oğlan onu aldatır ve pişman olur. Korkunçtur ama bundan sonra kız ‘kendini bulur’, oğlana ihtiyacı olmadığını anlar ve bu arada belki başka bir şeyler daha olur...” elini şöyle bir sallıyor, “ve en sonunda kız artık kendini beğendiği için en güzel kıza dönüşür. Ama şimdi sen kekeleyip kızarıp bozarmazsan ve benden hoşlanmıyormuş gibi davranırsan, bütün bunlar hiçbir işe yaramayacak.”

Bu laf kalabalığı Damaya’nın aklını karıştırıyor. Onu o kadar sinir ediyor ki “Senden hoşlanmadım,” diyor.

“Ah.” Oğlan sanki kalbinden bıçaklanış gibi numara yapıyor. Damaya, her şeye rağmen oğlanın maskaralıklarıyla biraz rahatlıyor. Oğlan bunu fark edip sırtıyor. “Hah, şimdi daha iyi. Ne yani hiç mi roman okumuyor-

sun? Ya da hangi orta kuşak deliğinden çıktıysan orada Arif mi yoktu?”

Damaya roman okumuyor çünkü henüz okumayı çok iyi sökmüş değil. Ailesi ona hayatta kalmasına yetecek kadarını öğretti ama eğitimler okuma yetkinliğinin gelişmesi için haftalık bir okuma programı verdi. Ve bunu itiraf etmeyecek.

“Elbette ariflerimiz vardı. Bize İrfan’ı ve nasıl hazırlanacağımızı...”

“İyy. Gerçek arifleriniz varmış.” Oğlan başını sallıyor.

“Benim büyüdüğüm yerde kreş öğretmenleri ve sıkıcı jeomestler dışında kimse onları dinlemezdi. Onların yerine herkes pop arifleri severdi. Amfitiyatrolarda ve barlarda gösteri yapanlar var ya, onlar işte. Onların öyküleri bir halt öğretmez sadece eğlence içindir.”

Damaya hiç böyle bir şey duymamıştı ama muhtemelen orta enlemlere hiç gelmemiş gelip geçici bir Ekvatorlu hevesiydi. “Ama arifler Taş İrfan’ı’nı anlatır. Asıl mesele bu. Eğer bu söylediklerin İrfan anlatmıyorsa onlara... ne bileyim başka bir isim verilmesi gerekmez mi?”

“Belki.” Oğlan uzanıp onun tabağından bir parça peynir aşırıyor, Damaya şu pop arif meselesine o kadar takıldı ki itiraz etmiyor. “Gerçek arifler Yumenes Liderliği’ne şikayette bulundular ama ne oldu bilmem. Beni iki yıl önce buraya getirdiler ve o zamandan beridir de hiçbir şeyden haberim yok.” İçini çekiyor. “Gerçi umarım pop arifler ortadan kaybolmaz. Hikâyeleri aptalca ve öngörülebilir olsa da onları severdim. Tabii onların anlattıkları hikâyeler gerçek kreşlerde geçiyordu, bunun gibi bir yerde değil.” Hafif bir hoşnutsuzlukla etrafına bakınırken dudaklarını büküyor.

Damaya çocuğun ne demek istediğini gayet iyi biliyor ama dile döküp dökmeyeceğini merak ediyor. “Bunun gibi bir yer mi?”

Oğlan bakışlarını ona çeviriyor. İnsanları tehdit etmek yerine büyülemesi daha muhtemel olan koca bir sırtıyla bembeyaz dişlerini gösterip, “Biliyorsun işte. Güzel, harikulade, ışığın ve aşkın kusursuz yuvalarından bahsediyorum.”

Damaya kahkaha atıyor ama sonra duruyor. Sonra niye kahkaha attığını da neden durduğunu da bilemiyor.

“Yaa.” Oğlan zevkle yemeğe dönüyor. “Ben de buraya geldikten sonra yeniden gülene kadar epey vakit geçmişti.”

Damaya bu beyanat sonrası oğlandan az da olsa hoşlanıyor.

Sonunda oğlanın aslında bir şey istemediğini fark ediyor. Havadan sudan konuşuyor ve kızın yemeğinden aşırıyor. Bu da sorun değil çünkü Damaya zaten doymak üzereydi. Ona Maxixe dediğinde umursamıyor. Damaya ona hâlâ güvenmiyor ama sanki oğlanın sadece sohbet edecek birine ihtiyacı var gibi. Ki bunu anlıyor.

En sonunda, oğlan ayağa kalkıp ona teşekkür ediyor. “Bu zihin açıcı sohbetten ötürü.” Ki aslında neredeyse kendi kendine konuşmuştu. Sonra arkadaşlarına katılmak üzere dönüyor. Damaya oğlanı aklından çıkarıp gününe kaldığı yerden devam ediyor.

Ama. Ertesi gün bir şey değişiyor.

O sabah duşta biri elindeki havluyu düşürmesine sebep olacak kadar hızla çarpıyor. Etrafına bakınca duşu paylaştığı kızlarla oğlanlardan hiçbirinin onun tarafına bakmadığını veya özür dilemeye yeltenmediğini görüyor.

Kaza eseri olduğunu düşünüyor.

Ama duştan çıktığında birilerinin ayakkabılarını yürüttüğünü fark ediyor. Duştan önce elbiselerini serip hızlı giyinebilmek için ayakkabılarıyla birlikte yatağının oraya yerleştirmişti. Bunu her sabah yapıyordu. Ama şimdi ayakkabıları ortada yok.

Dikkatle, öyle olmadığını bilmesine rağmen başka bir yerde unutup unutmadığından emin olmak için her yeri arıyor. Sonra, eğitmenler onları teftişe çağırıp, o kusursuz üniforması ve çıplak ayaklarıyla orada dikilmekten başka bir şey yapamazken, diğer çaylakların ona bakmaya özen gösterdiğini fark ediyor ve neler olup bittiğini anlıyor.

Teftişi geçemiyor ve falaka cezası alıyor. Bu yüzden yeni verilen ayakkabılarının içinde tabanları gün boyu ağrıyor.

Bu, sadece başlangıç.

O akşam yemekte birileri yemeğiyle verilen meyve suyuna bir şey katıyor. Masada adap kurallarına uymayan çaylaklara mutfak işleri verilir bu da herkesin yemeğine erişebilecekleri anlamına geliyor. Damaya bunu unutup başı dönene kadar tuhaf tadını umursamadığı meyve suyunu içiyor. Ondan sonra bile ne olduğunu anlayamadan yatakhaneye giderken sendeleyip duruyor. Eğitmenlerden biri onu kenara çekip sallapati haline kaşlarını çatıyor ve nefesini kokluyor. “Ne kadar içtin?” diye soruyor adam.

Damaya kaşlarını çatıyor çünkü normal bir bardak meyve suyu içti. Anlaması uzun sürüyor çünkü sarhoş: Birileri meyve suyuna alkol katmış.

Orojenlerin içki içmesi yasak. Asla. Dağları yerinden ede-

cek güç artı dumanlı kafa eşittir felaket çağrısı. Damaya'yı durduran eğitmenin adı Galena, genç dört yüzlülerden biri ve öğleden sonraki orojeni derslerini veriyor. Sınıftayken acımasız ama o anda her nasılsa Damaya'ya merhamet ediyor. Onu sıradan çıkarıp, kızın şansına yakınlarda olan kendi odasına götürüyor. Damaya'yı bir koltuğa yerleştirip uyumasını emrediyor. Sabah, Damaya su içip ağzındaki korkunç tat yüzünden yüzünü ekşitirken Galena yanına oturup "Bunu şimdi halletmen gerekiyor. Eğer ustalardan birine yakalansaydın..." Başını sallıyor. O kadar ağır bir suç ki sabit bir cezası yok. Korkunç olurdu, ikisi de bunu biliyor. Diğer çaylakların neden onunla uğraşmaya karar verdiklerinin bir önemi yok. Tek önemli olan bunu yapıyor olmaları ve bu şakaların da zararsız olmadığı. Onu yok etmeye çalışıyorlar. Galena haklı, Damaya'nın bununla acilen ilgilenmesi gerek. Şimdi. Bir müttefike ihtiyacı olduğuna karar veriyor.

Yalnızların arasında fark ettiği bir kız var. Herkes onu fark ediyor, onda ters giden bir şeyler var. Orojenisi gizli, öngörülemez bir şey, her daim yeryüzüne saplanmaya hazır bir hançer ve eğitim bunu daha beter hale getiriyor çünkü bıçak bileyleniyor. Adı Selu ve henüz bir orojen adı verilmedi ama diğer çaylaklar onunla dalga geçmek için Çatlak diyorlar ve bu isim kızın üzerine yapışıp kaldı. Bu isme yanıt bile veriyor çünkü belli ki kullanılmasını engelleyemeyecek.

Daha şimdiden herkes kızın bu işi başamayacağını fısıldaşıyor. Bu da kızın kusursuz olacağı anlamına geliyor. Damaya, Çatlak'a ertesi sabah kahvaltıda yaklaşıyor. (Artık sadece yakındaki çeşmeden aldığı suyu içiyor.

Yemek yemek zorunda ama ağzına attığı her lokmayı dikkatle inceliyor.) “Merhaba,” diyor tepsisini masaya koyarken ve Çatlak itiraz etmeyince oturuyor. “Seninle de uğraşıyorlar, değil mi?” Elbette. Damaya ne yaptıklarını görmemişti ama uğraştıkları kesindi. Bu, Merkez’deki düzendi.

Çatlak içini çekiyor. Oda bir anlığına hafifçe salınıyor. Damaya tepki vermiyor çünkü iyi bir ortaklık korku gösterisiyle başlamaz. Çatlak bunu görünce biraz rahatlıyor. Yakınlardaki felaketin ayak sesleri kesiliyor.

“Öyle,” diyor yumuşakça. Damaya, her ne kadar bakışlarını tabağına dikmiş olsa da Çatlak’ın öfkesini anlıyor. Çatalını sıkıca tutmasından, yüz ifadesinin boşluğundan belli. Ve merak ediyor: Çatlak’ın gerçekten kontrol sorunu mu var? Yoksa işkencecileri kızın çatırdaması için ellerinden geleni artlarına koymuyor mu?

Damaya planının ana hatlarını anlatıyor. Çatlak önce irkiliyor sonra Damaya’nın ciddi olduğunu anlıyor. O durumu düşünürken sessizlik içinde yemeklerini bitiriyorlar. En sonunda “Varım,” diyor.

Planları aslında son derece basit. Yılanın başını bulacaklar ve bunun için en iyi yöntem yem kullanmak. Maxixe’de karar kılıyorlar çünkü elbette onun da bu işte bir parmağı olmalı. Damaya’nın başı onun fazla samimi arkadaşlık girişiminden sonra belaya girdi. Bir sabah oğlanın arkadaşlarıyla gülüşerek duşa girmesini bekliyorlar ve sonra Damaya yüksek sesle “Ayakkabılarım nerede?” diye soruyor.

Diğer çaylaklar etrafa bakınıyor, bazıları kıkırdıyor, tümü de zorbaların aynı şakayı iki kere tekrar edecek

kadar hayal gücünden yoksun olduğuna inanmaya hazır. Damaya'dan birkaç ay önce Merkez'e gelen Jasper hırılıyor. "Bu kez kimse almadı," diyor. "Sandığına bak."

"Nereden biliyorsun? Sen mi almıştın yoksa?" Damaya onunla yüzleşmek için hareketleniyor ve Jasper onu yarı yolda karşılıyor, omuzları gergin.

"Pisliğinle ben uğraşmadım. Kayboldularsa sen kaybetmişsindir."

"Ben hiçbir şeyimi kaybetmem." Oğlanın çenesine parmağını vuruyor. Jasper de orta enlem kuşağından geliyor ama ince ve solgun, muhtemelen Kutup'a daha yakın cemiyyetlerden birinden gelmiş. Sinirlenince kıpkırmızı oluyor ve diğer çocuklar bu yüzden onunla alay ediyor ama çok da değil çünkü onun alayları çok daha yüksek sesli. (İyi orojeni dalgayı kesmekte değil yönlerdirmekte yatar.) "Sen almadıysan bile kimin aldığını biliyorsundur." Bir kez daha parmağını sallıyor ve Jasper onu iterek uzaklaştırıyor.

"Bu da ne böyle?"

Hep birlikte irkilip sessizliğe bürünerek dönüyorlar. Kapıda akşam teftişine başlamaya hazırlanan Carnelian duruyor, eğitimciler arasındaki az sayıdaki ustalardan biri. Kocaman, sakallı, yaşlı, ciddi bir adam, altı yüzüklü ve hepsinin de ondan ödü kopuyor. Damaya kendine rağmen tereddüt ediyor ama Çatlak'ın bakışını yakalıyor ve kızın başıyla yaptığı küçük onay hareketini görüyor. Bu ona yetiyor.

"Size bu da ne dedim?" Bir araya topladıklarında Carnelian odaya giriyor. Hâlâ kıpkırmızı olan ama bu kez muhtemelen öfke yerine korkuyla heyecanlanmış Jasper'e bakıyor. "Bir sorun mu var?"

Jasper Damaya'ya bir bakış atıyor. "Benim bir sorum yok Eğitimcim."

Carnelian ona doğru döndüğünde Damaya'nın cevabı çoktan hazır. "Birileri ayakkabılarımı çaldı Eğitimcim."

"Yine mi?" Bu iyiye işaret. Geçen sefer Carnelian onu basitçe ayakkabılarını kaybedip bahane üretmekle suçlamıştı. "Peki Jasper'in çaldığına dair kanıtın var mı?"

İşte bu nokta incelikli bir hüner istiyor. Damaya hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadı. "Bir oğlan olduğunu biliyorum. Geçen duş sırasında ortadan kayboldular ve bütün kızlar benimle birlikte içerideydi. Saydım."

Carnelian içini çekiyor. "Kendi yetersizliklerini başkasının üstüne atmaya çalışıyorsan..."

"Hep öyle yapar zaten," diyor kızıl saçlı Sahil kasabalı kız.

"Ve çok fazla yetersizliği var," diyor aynı cemiyetten gelen bir oğlan, akraba bile olabilirler. Çaylakların yarısı kıs kıs gülüyor.

"Oğlanların sandıklarını arayın." Damaya gülüşmelerin üzerine konuşuyor. Geçen sefer bunu istememişti çünkü ayakkabıların nerede olacağını bilemiyordu. Bu kez nerede olduklarından emin. "Ayakkabıları ortadan kaldırmak için çok vakitleri olmadı. Hâlâ orada olmalılar. Sandıklarına bakın."

"Bu haksızlık," diyor cılız bir Ekvatorlu çocuk, daha yeni yürümeye başlayan veletler kadar ufak görünüyor.

"Hayır, değil," diyor Carnelian, ona bakarken yüz ifadesi katılaşıyor. "Arkadaşlarının mahremiyetlerini ihlal etmeden önce emin ol. Eğer yanılıyorsan bu kez geçen seferki kadar yumuşak davranmayız."

Damaya hâlâ tabanlarındaki acıyı hatırlayabiliyor. “Anlıyorum Eğitimcim.”

Carnelian içini çekiyor ve yatakhanein oğlanlar için ayrılmış bölümüne gidiyor. “Sandıklarınız açın, hepiniz. Şu işi bitirelim.”

Sandıklar açılırken homurtular yükseliyor ve Damaya’ya işleri kötüleştirdiğini anlatacak bol bol bakış atılıyor. Artık hepsi ondan nefret ediyor. Olsun, ondan nefret edeceklerse en azından bir sebepleri olur. Ama bu oyun bittiğinde, nefret de değişebilir.

Maxixe diğerleri gibi sandığını açıyor ve nefesi kesiliyor, Damaya’nın ayakkabıları tam orada, katlanmış üniformasının üzerinde duruyor. Damaya oğlanın yüzündeki ifadenin önce kafa karışıklığı, sonra sinir ve en sonunda dehşete dönmesini seyrediyor ve kendini kötü hissediyor. İnsanları incitmeyi sevmez. Ama biraz daha seyredince Maxixe’in ifadesinin öfkeden deliye döndüğünü ve birine baktığını görüyor. Gergin bir şekilde ne göreceğini bilerek oğlanın bakışlarını takip ediyor ve evet, Jasper’e bakıyor. Evet. Tam da bunu bekliyordu. O halde, bunu yapan Jasper.

Ancak Jasper bir anda bembeyaz kesiliyor. Maxixe’in suçlayıcı bakışlarını savuşturmak ister gibi başını sallıyor ama işe yaramıyor.

Eğitmen Carnelian tüm bunları görüyor. Tekrar Damaya’ya bakarken çenesindeki bir kas geriliyor. Sanki ona öfkelenmiş gibi. Ama neden? Bunu yapmak zorunda olduğunu anlamalıydı.

“Anlıyorum,” diyor sanki Damaya’nın aklından geçenlere cevap verir gibi. Sonra Maxixe’e bakıyor. “Kendini sa-

vunmak için söyleyeceğin bir şey var mı?” Maxixe masum olduğunu söylemiyor. Damaya oğlanın omuzlarının kasıldığını ve hiçbir çıkışı olmadığını bilir gibi yumruklarını sıkıldığını görüyor. Ama tek başına gitmeyecek. Başıyla “Bu kez Jasper aldı,” diyor.

“Almadım!” Jasper yatağından ve teftiş sırasından uzaklaşıyor. Tır tır titriyor. Gözleri bile titriyor, neredeyse ağlacak gibi. “Yalan söylüyor, sadece suçu başkasına atmaya çalışıyor...” Ama Carnelian ona doğru döndüğünde Jasper irkilip sessizleşiyor. Sonraki sözleri neredeyse tükürür gibi söylüyor. “Ayakkabıları benim için o sattı! Kimsesiz bir temizlikçiye içki için verdik!” Ve Çatlak’ı işaret ediyor.

Damaya’nın şaşkınlıktan nefesi kesiliyor. Çatlak?
Çatlak.

“Seni paslı, yamyam piç kurusu! Bir likör ve mektup uğruna o yaşlı sapığın seni ellemesine izin verdin. Sadece ayakkabılara tav olmayacağını biliyordun...”

“Mektup annemdendi!” Jasper artık gerçekten ağlıyor. “Adamı istemedim... ama... ama... anneme yazmama izin vermiyorlar...”

“Çok hoşuna gitti,” diyor Crack hor görerek. “Sana demiştim, kimseye söylemeyeceksin demiştim, değil mi? Eh, seni gördüm. Parmakları içine girmişti ve sen de pek hoşuna gider gibi inliyordun. Tıpkı küçük bir Besici gibi ama Besiciler’in standartları olur...”

Bu yanlış. Çok yanlış. Herkes birbirine bakıyor. Atıp tutan Çatlak’a, Damaya’ya, ağlayan Jasper’e, Carnelian’a. Oda nefes sesleri ve mırıltılarla doluyor. Bu duygu kapkara, gizlilik, korku, Çatlak’ın orojenisinin yarı hareketlen-

mesiyle bir sarsıntının eşiğinde olmak... odadaki herkes geriliyor. Ya da belki duydukları kelimelerin anlamlarına gerildiler çünkü çaylakların bilmemesi, yapmaması gereken şeyler var. Elbette belaya bulaşacaklar, sonuçta onlar çocuk. Ama böyle bir belaya, asla.

“Hayır!” Jasper kelimeyi Çatlak’ın suratına tükürüyor. “Sana kimseye söyleme demiştim!” Artık hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Ağzı açılıyor ama anlaşılır kelimeler yerine ümitsiz, belki de hayır kelimesinin tekrarlarından oluşan iniltiler dökülüyor. Ne olduğunu anlamak mümkün değil çünkü herkes aynı anda konuşuyor ve bazıları Jasper’le birlikte burnunu çekerken diğerleri Çatlak’a sesini kesmesini söylüyor. Kimileri Jasper’in göz yaşları karşısında sinirle kıkırdıyor, kimi de duyup da inanmadıklarını kulağın kulağa fısıldamakla meşgul.

“Yeter.” Carnelian’ın alçak sesli emriyle, Jasper’in yumuşak hıçkırıkları haricinde oda sessizleşiyor. Bir an sonra Carnelian’ın çenesi kasılıyor.

“Sen, sen ve sen.” Maxixe, Jasper ve Çatlak’ı işaret ediyor. “Benimle gelin.”

Odadan çıkıyor. Üç çaylak birbirlerine bakıyor ve her birinin bakışındaki gazabın bir diğerini yakıp kül etmesi bir mucize olmalı. Sonra Maxixe küfredip Carnelian’ı takip ediyor. Jasper koluyla yüzünü silip yumrukları sıkı-lı, başı önde aynı şeyi yapıyor. Çatlak, Damaya’yla göz göze gelene kadar küstahça odadakilere bakıyor. Ve irkiliyor.

Damaya da ona bakıyor çünkü başını çeviremeyecek kadar şaşkın. Üstelik kendine çok kızıyor. Başkalarına güvenirsen işte bu olur. Çatlak onun arkadaşı değildi, hoşlandığı biri de değildi ama en azından birbirlerine

yardımları dokunacağını düşünmüştü. Ama şimdi, onu yemeye çalışan yılanın başını bulmuştu ve o da bambaşka bir yılanın midesine inmişti bile. Sonuç bırak öldürmeyi, bakamayacağın kadar iğrenç bir şeydi.

“Ben olacağıma, sen ol,” diyor Çatlak odanın sesizliğinde. Damaya hiçbir şey söylemedi, bir açıklama talep etmedi ama Çatlak herkesin ortasında o açıklamayı sunuyor. Kimse tek kelime etmiyor. Kimse yüksek sesle nefes bile almıyor. “Ana fikir bu. Bir kez daha tökezlesem işim bitmişti. Ama sen, sen Küçük Kusursuz Vatandaş’sın. En yüksek notlar, Uygulama’da kusursuz kontrol, yatağında en ufak bir kırıksıklık bile yok. Öğitmenler henüz çok üstüne gelmeyeceklerdi. Ve yıldız öğrencilerinin neden bozulduğunu anlamakla uğraşırken herkes benim tutup bir dağın tepesini uçurmamı beklemekten vazgeçecekti. Ya da bunu yapmaya zorlamaktan. En azından bir süre.” Durup uzaklara bakıyor. “Sebepe buydu.”

Damaya söyleyecek bir şey bulamıyor. Düşünemiyor bile. Bir süre sonra Çatlak başını sallayıp içini çekiyor ve diğer ikisinin ardından, Carnelian’ı takip etmeye yollanıyor.

Oda sessiz. Kimse kimseye bakmıyor.

Sonra iki öğretmen geliyor ve Çatlak’ın yatağıyla sandığını aramaya başlıyorlar. Bir kadın şilteyi kaldırıp diğeri altını incelerken çaylaklar öylece seyrediyor. Kısa bir yırtma sesi sonrasında öğretmen yarısı dolu bir içki matarasını yerinden çıkarıp bir elinde tutuyor. Açıp kokluyor ve ekşi ekşi sırtıp diğer kadına başıyla onay veriyor. Birlikte çıkıyorlar.

Ayak seslerinin yankısı uzaklaştığında Damaya Maxixe’in sandığına gidip ayakkabılarını alıyor. Kapağı

kapattığında çıkan ses sessiz odada yankılanıyor. Kendi yatağına geçip ayakkabılarını giyerken kimse kımıldamıyor.

Bu işareten sonra pek çoğu iç geçirip kımıldanmaya başlıyor. Bir sonraki dersin kitaplarını alıyor, ilk bölümün dersine hazırlanıp gidip kahvaltılarını alıyorlar. Damaya yemek sırasına girdiğinde bir kız ona bakıp hızla “Özür dilerim,” diye mırıldanıyor. “Seni duşta iten bendim.”

Damaya ona bakıyor ve teninin altında titreyen korkuyu görüyor. “Önemli değil,” diyor yumuşakça, “dert etme.”

Diğer çaylaklar bir daha Damaya’nın başını ağrıtmıyorlar. Birkaç gün sonra Maxixe kırık elleri ve korku dolu gözleriyle geri dönüyor ve bir daha asla Damaya’yla konuşmuyor. Jasper geri dönmüyor ama Carnelian Yümenes’teki Merkez çok fazla kötü hatıra barındırdığı için onun Kutup’taki uydu Merkez’e gönderildiğini söylüyor. Bu muhtemelen merhametle yapıldı ama Damaya sürgünü nerede görse tanır.

Daha kötüsü de olabilirdi. Çatlak’tan bir daha haber alınamıyor.

MANTAR MEVSİMİ: İmparatorluk Yılı, 602

Muson mevsiminde gerçekleşen bir dizi patlama, altı ay boyunca kıtanın yaklaşık yüzde yirmisinde nem oranını artırdı ve gün ışığını engelledi. Diğerlerine kıyasla yumuşak bir Mevsim olsa da zamanlaması Ekvator’dan kuzey ve güney orta enlemlerine yayılacak bir mantar patlaması için kusursuz koşulları oluşturdu ve temel gıda maddelerinden miroq’u silip süpürdü. Bu tür artık yetişmiyor. Yol açtığı kıtlık resmi jeomestrik rekoru kırdı ve

Mevsim'in süresini dört yıl daha (iki yıl mantar istilasının son bulması iki de tarım ve ikmal düzeninin yenilenmesi için) uzattı. Sonunda, etkilenen cemiyetlerin neredeyse tümü pazarlarının belini doğrultabildi ve böylelikle İmparatorluk reformlarının ve Mevsim planlamasının önemi kanıtlandı. Sonrasında, pek çok Ortakuzey ve Ortagüney cemiyetleri gönüllü olarak İmparatorluğa dahil olarak etki alanını ikiye katladı ve Altın Çağı başlattı.

Sanze Mevsimleri

12

Syenite yeni bir oyuncak buluyor

“**E**kip arkadaşım hasta,” diyor Syenite Allia Liderliği’nden Asael’e, kadının masasının karşısındaki koltuğa otururken. “Benimle gelemediği için özürlerini ilettili. Limanınızın tıkanıklığını ben temizleyeceğim.”

“Ustanızın hastalığına üzıldüm,” diyor Asael Syen’i neredeyse yerinden zıplatacak bir gülümsemeyle. Neredeyse çünkü bunun geleceğini biliyordu ve bu yüzden sakin karşılamıştı. Yine de içi içini yiyordu.

“Ama sormam gerek,” diye devam ediyor Asael fazlasıyla endişeli bir ifadeyle. “Siz... yeterli olacak mısınız?” Gözleri Syen’in parmaklarına kayıyor. Syen dört yüzüğünü herhangi birinin gözüne sokacak biçimde takmıştı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu ve baş parmağı avucunun içinde duruyor, Asael’in bir beşinci olup olmadığını merak etmeye zorluyordu. Ama Asael’le göz göze geldiğinde gözleri hâlâ kuşku dolu. Dört, muhtemel beş yüzük bile onu etkilemiyor.

İşte bu yüzden bir daha asla bir on yüzüklüyle göreve çıkmayacağım diye düşünüyor. Sanki bir seçeneği varmış gibi. Yine de öyleymiş gibi yapmak kendini daha iyi hissetmesine sebep oluyor.

Syenite zorla gülümsüyor ama Alabaster'in o abartılı nezaket yeteneği onda yok. Gülümsemesinin sinirli göründüğünün farkında. "Son görevimde," diyor, "Beş bloklu bir sıradan üç binayı yıkmakla görevliydim. Bu, Dibar'ın merkezindeydi, yoğun bir günde binlerce vatandaşın olduğu, Yedinci Üniversite'den çok da uzakta bulunmayan bir bölge." Bacak bacak üstüne atıyor. Bu görev yüzünden jeomestler çıldırmanın eşiğine gelmişlerdi ve beşten büyük bir sarsıntı yaratmayacağına dair teminat üzerine teminat istemişlerdi. Hassas aletler, özenli ölçümler falan filan. "Beş dakikamı aldı ve yıkım sahasının dışında bir taş bile yerinden oynamadı. Bu, son yüzüğümü kazanmadan önceydi." Ve jeomestleri mutlu ederek sarsıntıyı dörtte tutmuştu.

"Böylesi maharetli olduğunuzu duymak beni memnun etti," diyor Asael. Syen'in kendini hazırlaması için bir uyarı gibi duraklıyor. "Ancak iş arkadaşınız destek vermediği takdirde Allia ancak tek orojenin masraflarını ödeyecektir."

"Bu, sizinle Merkez arasındaki bir mesele," diyor Syen umursamadan. Sahiden de umurunda değil. "Gerçi muhtemelen Alabaster bu görevde gözetmen olduğu ve işi gerçekten yapmasına gerek olmadığı için itiraz edeceklerdir."

"Ama orada değilse..."

"Bunun bir önemi yok." Syen sinir olmasına rağmen açıklamayı deniyor. "On yüzük takıyor. Benim ne yaptığımı gözlemleyebilir ve gerekirse otel odasından müdahale

edebilir. İsterse bilinçsizken bile yapabilir. Üstelik yolda olduğumuz şu son birkaç gündür bu bölgedeki sarsıntıları engelliyordu. Bu yerel düğüm tamircilerine ve cemiyetinize nezaketen sunduğu bir hizmet. Zira böylesi uzak bir cemiyetin yakınlarında çok fazla düğüm istasyonu bulunmaz.”

Asael’in kaşları, muhtemelen bunu bir hakaret olarak kabul ederek çatılıyor. Syen ellerini açıyor. “Onunla benim aramdaki en büyük fark bu; ne yaptığını görmesi gereken benim.”

“Anlıyorum.” Asael olması gerektiği gibi huzursuz görünüyor. Syen, hımbılların korkularını dindirmenin her orojenin görevi olduğunu biliyor ama şimdi Asael’inkileri körükledi. Ama Allia’da kimin Alabaster’in ölüsünü istediğiyle ilgili ciddi kuşkuları var ve Asael kadar suç ortaklarını da caydırmak iyi bir fikir. Ukala küçük bürokratin, küçük güzel kentinin dün gece nasıl yıkımın eşiğine geldiğine dair en ufak bir fikri bile yok.

Aralarındaki huzursuz sessizlikte Syen kendi sorularını sormanın vakti geldiğine inanıyor. Ve belki de suyu bulandırıp üste çıkanları da görme şansı olur. “Vali’nin bugün gelemeyeceğini anlıyorum, doğru mu?”

“Öyle.” Asael’in yüzü oyunun başladığını belirtir biçimde ifadesizleşiyor. Kibar gülümseme ve boş bakışlar geri geliyor. “Arkadaşınızın ricasını ilettim. Maalesef vali programını ayarlayamadı.”

“Çok kötü.” Ve sonra Syen Alabaster’in neden öylesine uyuz davrandığını anlayarak ellerini kavuşturuyor. “Maalesef bu bir rica değildi. Burada bir telgraf var mı? Merkez’e mesaj göndererek gecikeceğimizi bildireceğim.”

Asael’in gözleri kısılıyor çünkü elbette bir telgrafları

var ve elbette Syen bir kez daha incelikle hakaret ediyor. “Gecikme.”

“Evet, tabii.” Syen kaşlarını kaldırıyor. Masum görünmeyi pek beceremediğinin farkında ama en azından denedi.

“Valinin bizimle buluşmak için ne zaman müsait olacağını düşünüyorsunuz? Merkez bilmek isteyecektir.” Ve sanki gidiyormuş gibi ayağa kalkıyor.

Asael başını kaldırıyor ama Syen omuzlarındaki gerginliği görebiliyor. “Arkadaşınızdan daha makul olduğunuzu sanmıştım. Sırf alındığınız için gerçekten buradan çıkıp limanı temizlemeden gideceksiniz yani.”

“Ah bu bir alınganlık değil.” Şimdi Syen gerçekten öfkeleni. Artık anlıyor. Başını eğip, orada o koca masanın ardındaki koca iskemlede küstahça ve güvenle oturan Asael’e bakarken yumruklarını sıkmamak, çenesini kasmamak için kendi kendine mücadele ediyor. “Siz bizim yerimizde olsanız bu muameleyi sineye çeker miydiniz?”

“Elbette!” Asael dikiliyor, şaşkınlıkla ilk defa gerçek bir tepki verdi.

“Valinin...”

“Hayır, sineye çekmezsiniz. Çünkü benimde yerimde olsaydınız, iki kuruşluk bir bataklık kasabasını değil güçlü ve bağımsız bir kurumu temsil edecektiniz. Çocukluğundan beri sanatını öğrenen, mahir bir uzmanın görmesi gereken muameleyi bekleyecektiniz. İncelikli ve zor bir mesleği icra eden, cemiyetinizin geçim kaynağını kurtarmak üzere gelen bir meslek erbabı gibi.”

Asael ona bakıyor. Syenite durup derin bir nefes alıyor. Kibarlığını korumalı ve bu nezaketini bir hançer gibi sap-

lamalı. Öfkesinin alevinde soğuk ve sakın kalmalı, en ufak bir kontrolsüzlük canavarlığını tescilleyebilir. Gözlerindeki alevler durulduğunda öne doğru bir adım atıyor. “Ancak elimizi bile sıkmadınız Lider Asael. Karşılaştığımızda yüzümüze bile bakmadınız. Hâlâ dün Alabaster’in bahsettiği bir fincan güvenliği ikram etmiş değilsiniz. Yedinci Üniversite’den üst düzey bir jeomeste böyle mi davranırdınız? Cemiyetinizin su sistemini tamir etmeye gelen bir usta jeondise? Peki ya Yükçeker sendikası temsilcilerine?”

Asael, benzetmeler en sonunda yerini bulduğunda ırkılıyor. Syenite sessizlik içinde, kadının üzerindeki baskıyı hissetmesine izin vererek bekliyor. En sonunda Asael, “Anlıyorum,” diyor.

“Belki de anlıyorsunuzdur.” Ve beklemeye devam ediyor. Asael içini çekiyor.

“Ne istiyorsun? Özür mü? O zaman özür dilerim. Ama şunu hatırla ki pek çok insan hayatı boyunca bırak onunla iş yapmayı bir orojenle karşılaşmamıştır bile. Ve...” Elleri açıyor. “Huzursuz olmamız anlaşılır değil mi?”

“Huzursuzluk anlaşılır. Kabalık anlaşılmaz.” Pas alsın götürsün. Bu kadın açıklamayı hak etmiyor. Syen bunu degecek birine saklamaya karar veriyor. “Ve bu son derece boktan bir özürdü. ‘Sana insan gibi davranmayı beceremeyeceğim kadar garip olduğun için özür dilerim.’”

“Sen bir rogga’sın,” diye tersleniyor Asael ve kendi kendine şaşıyor.

“Peki.” Syenite yarım bir gülümsemeyi beceriyor. “En sonunda söyledin.” Başını sallayıp kapıya dönüyor. “Yarın geleceğim. Belki o zamana kadar valinin programını ayarlarsın.”

“Sözleşmemiz var,” diyor Asael, sesi tel gibi gerilmiş. “Size bedelini ödediğimiz işi yapmak zorundasın.”

“Ve yapacağım.” Syenite kapıya geliyor ve eli kapı tokmağında dönüp omuzlarını silkiyor. “Ama sözleşmemiz geldikten sonra iş bitimine dek ne kadar vaktimiz olduğunu belirtmiyor.” Blöf yapıyor. Sözleşmede ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok. Ama Asael’in de bilmediğine bahse girebilir, vali yardımcısı o sözleşmeyi bilecek kadar önemli bir ünvan gibi gelmiyor. “Mevsim Sonu’ndaki misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz. Yataklar pek rahat. Ve yemekler leziz.”

Elbette bu son darbe oluyor. Asael ayağa kalkıyor. “Burada bekle. Gidip valiyle konuşacağım.”

Böylelikle Syen kibarca gülümseyip beklemek üzere koltuğa oturuyor. Asael odadan çıkıyor ve Syen’in uyuklamaya başlayacağı kadar uzun bir süre ortalıktan kayboluyor. Kapılar açıldığında ayılıyor; yaşlı ve iri yarı bir başka Sahil kadını, yanında terbiye edilmiş bir fadeyle gelen Asael’le birlikte içeri giriyor. Vali erkekti. Syenite içini çekip bir başka nezaket savaşına hazırlanıyor.

“Orojen Syenite,” diyor kadın ve Syen içinde biriken öfkeye rağmen kadının varlığından etkileniyor. İsminin başına “orojen” eklenmesi şart değildi ama çok ihtiyacı olan görgülü bir tavır. Bu yüzden ayağa kalkıyor ve kadın hızla elini uzatıyor. Teni soğuk, kuru ve Syen’in beklediğinden daha sert. Nasır yok ama günlük işlerden nasıplarını almışlar. “Adım Allia Liderliği’nden Heresmith. Vali muaviniyim. Vali gerçekten sizinle bugün görüşemeyecek kadar meşgul ama ben kendi programımı ayarladım ve umarım, özellikle de şu ana kadar gördüğünüz muamele-

ye karşı bir özürle birlikte geldiğim için benim ev sahipliğim yeterli olur. Sizi temin ederim ki Asael davranışları ile ilgili bir kınama alacak ve bu ona asıl liderliğin herkeşe doğru davranması gerektiğini öğretecek.”

Pekâlâ. Kadın siyasi bir oyun oynuyor veya vali muavinliği hakkında yalan söylüyor olabilir. Belki de Asael bu rolü oynaması için gidip bir hademeyi şık şıkırdım giydirmiştir. Yine de bu bir uzlaşma gayreti ve Syen bunu karşılıksız bırakmayacak.

“Teşekkür ederim,” diyor içten bir minnetle. “Özrünü zü ekip arkadaşım Alabaster’e ileteceğim.”

“Çok iyi. Lütfen kendisine Allia’nın sözleşmede üzerinde anlaşılan masraflarınızı karşılayacağını da iletin. Limanın temizlenmesinden üç gün önce ve üç gün sonrakı süre boyunca.” Ve şimdi gülümsemesi keskinleşiyor ve Syen bunu hak ettiğini biliyor.

Önemi yok. “Durumu netleştirdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Başka bir ihtiyacınız var mı? Mesela, Asael memnuniyetle size şehri gezdirebilir.”

Lanet olsun, Syen kadını sevdi. Gülümsemesini bastırıyor ve kendini ancak toparlayabilen Asael’e bakıyor. Asael düz bakışlarla karşılık veriyor. Alabaster’in muhtemelen kabul edeceği öneri, Heresmith’den gelen Asael’i aşağılama izni Syen’i de cezbediyor. Ama Syenite yorgun ve tüm bu yolculuk kâbus gibi geçti, şimdi bu işi çabucak bitirip Merkez’e dönmek en iyisi.

“Hiç gerek yok,” diyor ve Asael’in ifadesi şaşkınlıkla karışık bir rahatlamayla değişiyor. “Eğer mümkünse gerçekten limana gidip bakmak isterim, böylelikle sorunu incelerim.”

“Elbette. Ancak tabii ki öncelikle bir içecek ikram etmemizi kabul edersiniz. En azından bir kupa güvenlik almaz mısınız?”

Syen buna dayanamıyor. Dudakları bükülüyor. “Sanırım aslında güvenliğin tadını hiç sevmediğimi itiraf etmeliyim.”

“Kimse sevmez.” Heresmith’in yüzündeki gülümseme gözden kaçırılacak gibi değil.

“O halde, yola çıkmadan önce başka bir şey var mı?”

Şimdi şaşırma sırası Syen’de. “Bizimle birlikte mi geliyorsunuz?” Heresmith’in yüzünde buruk bir ifade beliriyor. “Eh, cemiyetimizin geçim kaynağının sizin elinizde olduğunu düşünürsek doğru olanı size eşlik etmem gibi görünüyor.”

Ah, elbette. Bu kadın gerçek bir mücevher. “O zaman lütfen önden buyurun Lider Heresmith.” Syenite kapıyı işaret edince hep birlikte çıkıyorlar.

Liman bozuk.

Limanın yarım çemberinin batı bükümündeki bir tür iskelede duruyorlar. Oradan, deniz kenarını çevreleyen krater duvarlarına doğru yayılan Allia’nın neredeyse tamamı görülebiliyor. Ashna bakılırsa şehir epey sevimli. Güzel bir gün, güneşli hava ılık, gökyüzü o kadar berrak ve derin bir mavi ki Syenite gece yıldızları seyretmenin harika olacağını düşünüyor. Ama asıl göremediği, denizin altında, limanın dibindeki şey tüylerini diken diken ediyor.

“Bu mercan değil,” diyor.

Heresmith de Asael de şaşkınlıkla ona dönüyorlar. “Pardon?” diye soruyor Heresmith.

Syenite onlardan uzaklaşıp parmaklıklara doğru gidiyor ve ellerini uzatıyor. Aslında işaretlere ihtiyacı yok ama onun bir şeyler yaptığına inanmaları gerekiyor. Bir Merkez orojeni her daim müşterilerini duruma hâkimiyeti ve maharetine inandırmayı görev edinmeli. Müşterinin ne olup bittiğine dair ufacık bir fikri olmasa bile. “Liman zemini. Üst katta mercan var.” Öyle olduğunu düşünüyor. Daha önce hiç mercan hissetmedi ama şu anda beklediği gibi, orojenisini beslemesi gerekirse içinden yaşam çekebileceği katmanları ve kadim, taşlaşmış ölümü duyumsayabiliyor. Ama mercan resifi zemindeki kambur bir sırtın üzerinde duruyor ve sırt normal gibi durmasına rağmen –karanın denizle birleştiği noktalarda böyle kıvrımlar olduğunu okumuştur– Syenite doğal olmadığını hissediyor.

Öncelikle dümdüz. Ve devasa, sırt liman boyunca yayılıyor. Ama daha da önemlisi orada değil.

Kum ve çamurun altındaki kaya: Syenite işte onu hissedemiyor. Eğer deniz tabanını böylesine itiyor olsa hissedebilmesi gerekirdi. Üzerindeki deniz suyunun ağırlığını, alttaki basıncı, etrafındaki stratayı ve ağırlığı ile deforme olan yeryüzünü hissedebiliyor ama engelin kendisini değil. Sanki limanın dibinde koca bir delik var ve tüm liman bu deliğin etrafında şekillenmiş. Syenite kaşlarını çatıyor. Duyusunun akışını ve kıvrımlarını takip eden parmakları bükülüp açılıyor; gevşek kiltasından kayıp gidiyor, kumu, organik maddeleri, sağlam deniz yatağını geçiyor, akıntıya ve çukura geliyor. Takip ederken, aklına son anda hissettiklerini seslendirmek geliyor. “Mercanın altında, okyanus tabanında bir şey gömülü. Çok dipte değil. Altındaki yerkabuğuna bastırıyor, ağır olmalı...” Ama

öyleyse neden onu hissedemiyor? Neden bu engeli sadece çevresindeki şeylerle anlamlandırabiliyor? “Tuhaf.”

“Önemli mi?” Soran Asael. Muhtemelen profesyonel ve zeki görünerek tekrar Heresmith’in gözüne girmeye çalışıyor. “Bizim ihtiyacımız mercan engelinin yok edilmesi.”

“Evet ama mercan resifi bunun üzerinde.” Mercanları takip ediyor ve limanın tüm köşelerine yayıldığını fark ediyor. Aklında yavaş yavaş bir teori belirliyor. “Demek bu yüzden limanın derinliklerinde bir tek burası mercanlar yüzünden tıkanıyor. Bu şeyin üzerinde büyüdüğünde, okyanus tabanı ona uygun bir biçimde yükseltilmiş oluyor. Mercan sığılıkların yarattığıdır ama bu sırtta ihtiyacı olan günışığıyla ısınmış suya erişebiliyor.”

“Paslı Toprak, bu mercan yine büyüyecek mi demek?” Bu Asael ve Heresmith’le birlikte gelen adamlardan biri. Syenite’in görebildiği kadarıyla bir avuç katip ve adam konuşana dek Syen onların varlığını unutmuştu. “Tüm bu işin hedefi limanı bir kez ve sonsuza kadar temizlemektir.”

Syenite tuttuğu nefesini bırakıyor ve duyuliliğini gevşetip gözlerini açıyor ki işini bitirdiğini anlasınlar. “Eninde sonunda evet,” diyor onlara dönerek. “Bakın, derdiniz şu. Bu sizin limanınız.” Sol elini bir daire oluşturacak şekilde, c harfi gibi büküyor. Allia limanı bundan daha çetrefilli ama ne demeye çalıştığını anlayıp yaklaşıyorlar. Sağ elinin başparmağını, harfin açık ucuna yaklaştırıyor ama tam olarak kapatmıyor. “Bu o şeyin durduğu pozisyon. Bir ucu epeyce yükselmiş...” parmakucunu kaldırıyor... “çünkü deniz yatağında doğal bir eğim var. Mercanın çoğu da burada. Nesnenin diğer ucu daha derin

ve soğuk sularda.” Diğer ucu işaret etmek için parmağını tuhaf bir şekilde sallıyor. “Şurası, liman trafiğini akıttığınız açıklık. Eğer mercanlar birden soğuk su aşıkları haline gelmez ya da başka bir mercan türünün işgaline uğramazsanız, diğer taraf kapanmaz.” Ancak daha bunu söylerken mercanın kendi kendine büyüyen bir şey olduğunu hatırlıyor. Yeniler eskilerinin kemikleri üzerine yükseliyor, zamanla diğer taraf da sıcak suya yaklaşacak biçimde yükselecek. Ve tabii Asael kusursuz bir zamanlamayla kaşlarını çatıp “Yeni kanal yavaşça ama kesin olarak kapanıyor. Eski kayıtlarımıza bakılırsa on yıllar önce limanın ortasında bile gemileri misafir edebilirdi ama şimdi edemiyoruz.” Alevler altına! Syen Merkez’e döner dönmez kaya yapıcı deniz yaşamını çaylak müfredatına ekletecek, bu zamana kadar öğrenmemeleri tuhaf. “Eğer bu cemiyet bu kadar Mevsim atlattıysa ve bu sorunla ancak şimdi karşılaşıyorsa demek ki hızlı büyüyen bir mercan türü değil.”

“Allia sadece iki Mevsim gördü,” diyor Heresmith acı bir gülümsemeyle. Bu gerçekten saygıdeğer bir kalkınma başarısı. Orta enlemlerde ve kutuplarda pek çok cemiyet bir Mevsim bile dayanamaz, sahillerse çok daha kırılgandır. Ama tabii Heresmith doğma büyüme bir Yumenesliyle konuştuğunu sanıyor.

Syenite tarih derslerinde uyumadığı zamanlarda öğrendiklerini hatırlamaya çalışıyor. Boğan Mevsim en yeni mevsimdi ve üzerinden yüz yıl kadar geçmişti. Diğer mevsimlere nazaran daha ılımlı bir mevsimdi, daha çok güney kutup bölgesinde, patlayan Akok Dağı taraflarındaki insanları öldürmüştü. Ondan önceki de Asit Mevsi-

mi miydi? Yoksa Kaynama mı? Bu ikisini hep karıştırır. Hangisiyse Boğan'dan iki üç yüz yıl önceydi ve kötüydü. Doğru, o mevsimden sonra hiç sahil cemiyeti kalmamıştı o yüzden Allia ondan birkaç on yıl sonra, sular sakinleşip geri çekildiğinde ve sahil bölgeleri tekrar yaşanır olduğunda kurulmuş olmalı.

“O zaman, mercan yaklaşık dört yüz yıl içinde limanı tıkar hale geldi.” Sesli düşünüyor. “Belki Boğulma'dan sonraki çekilme...” Mercan nasıl olur da bir Beşinci Mevsim'i atlatırdı? Hiçbir fikri yoktu ama belli ki büyümek için günışığına ve sıcaklığa ihtiyaç duyuyordu. Demek ki o mevsim ölmüştü. “Pekâlâ, diyelim ki yüz yıl içinde bu kadar büyüdü.”

“Yeraltındaki alevler adına,” diyor diğer kadın dehşetle. “Bunu bir yüz yıl içinde yine mi yapmak zorunda kalacağız?”

“Önümüzdeki yüz yıl Merkez'e bu seferkinin ödemeleleri sürecektir,” diyor Heresmith içini çekerek. Syen'in bakışı içerlemiş gibi değil de teslim olmuş gibi. “Korkarım üstlerin hizmetlerinize fahiş fiyatlar biçiyor tatlım.”

Syenite omuz silkmemek için kendini zorluyor. Kadın doğru söylüyor.

Bir birbirlerine bir de Syen'e bakıyorlar ve Syen ondan aptalca bir şey yapmasını isteyeceklerini anlıyor.

“Bu hiç iyi bir fikir değil,” diyor önden davranıp, ellerini kaldırıyor. “Gerçekten. Daha önce denizaltında hiçbir şeyin yerini değiştirmedim ve bu yüzden yanımda bir usta bulunuyor.” Hem de ne usta. “Üstelik daha önemlisi o şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Liman sularınızı yıllar boyunca zehirleyecek bir gaz veya petrol cebi de olabilir.”

Değildi. Olmadığını biliyor çünkü hiçbir petrol veya gaz cebi böylesine kusursuz düzlükte ve yoğunlukta olmaz ve hem gaz hem de petrol duyumsanabilir. “Tüm limanları bombalamış bir kadim medeniyetin yadigârı olabilir.” Ah işte bu dahiyaneydi. Şimdi dehşetle ona bakıyorlardı. Bir daha deniyor.

“Bir araştırma grubu oluşturun,” diyor. “Deniz yatağını inceleyen jeomestleri çağırın, bir de belki ne yapılması gerektiğini bilen jeondisleri...” Bir elini sallıyor ve çılgınca tahmin yürütüyor. “Okyanus akıntıları. Tüm pozitif ve negatifleri belirleyin. Sonra benim gibi birini çağırın.” İkinci gelenin o olmayacağını umuyor. “Orojeni her zaman son çareniz olmalı, ilk değil.”

Bu daha iyi. Artık onu dinliyorlar. Tanımadıklarından iki kişi aralarında mırıldanıyor ve Heresmith yüzünde düşünceli bir ifadeyle ona bakıyor. Asael içerlemiş gibi ama bu illa ki kötü bir alamet değil. Asael çok akıllı sayılmaz.

“Sanırım bunu bir düşünmemiz gerekiyor,” diyor Heresmith en sonunda, o kadar derin bir hayal kırıklığı içinde ki Syenite onun için üzülüyor. “Merkez’le bir sözleşme daha yapmaya gücümüz yetmez ve bir araştırmaya para yetiştirebileceğimizden de emin değilim, Yedinci Üniversite de Jeondis Enstitüsü de en az Merkez kadar pahalılar. Ama en önemlisi limanın daha fazla kapalı kalmasına tahammülümüz yok. Tahmin ettiğin gibi daha şimdiden ağır şilepleri alamadığımız için pek çok işi diğer sahil cemiyetlerine kaptırdık. Ulaşılabılır olmazsak bu cemiyetin yaşaması için bir sebep kalmaz.”

“Ve ben de sizi anlıyorum,” diye söze başlıyor Syenite

ama arkada fısıldaşan adamlardan biri ona tersleniyor.

“Sen Merkez’in görevlisisin,” diyor, “Ve sizinle bir sözleşmemiz var.”

Belki de bir katip değildir. “Biliyorum. Ve eğer isterse-
niz hemen yapayım.” Mercan bir iş sayılmaz bile, bunu bi-
liyor, duyumsadı. Hatta işi demirlemiş tekneleri bile çok
sarsmadan halledebilir. “Bugün mercanı yok edersem,
limanınızı yarın kullanabilirsiniz...”

“Ama limanı kalıcı olarak temizlemek için tutuldu-
nuz,” diyor Asael. “Geçici olarak değil. Sorun düşündüğü-
nüzden daha büyük çıkmış olabilir ama bu işinizi bitir-
menize bir engel teşkil etmemeli.” Gözleri kısıyor. “Tabii
engeli kaldırmaya bu kadar isteksiz olmanızın başka bir
sebebi yoksa.”

Syen, Asael’e hakaret etme isteğini bastırıyor. “Size
durumu açıkladım Lider. Sizi kandırmaya niyetlensey-
dim engelle ilgili bilgileri neden vereyim? Mercanı temiz-
ler ve neler olup bittiğini, mercan bir daha büyüdüğünde
zor yoldan öğrenmenize izin verirdim.”

Bu bazılarını ikna ediyor, bunu görebiliyor, gruptaki iki
adam da artık o kadar şüpheli görünmüyorlar. Asael bile o
suçlayıcı tutumunu azaltıyor ve huzursuzca sırtını dikleş-
tiriyor. Heresmith de başını sallayıp diğerlerine dönüyor.

“Bunu Vali’yle konuşmamız gerekiyor,” diyor en sonun-
da. “Ona bütün seçenekleri sunalım.”

“İzninizle Lider Heresmith,” diyor kadınlardan biri kaş-
larını çatarak, “Başka bir seçenek göremiyorum. Ya limanı
geçici olarak temizleyeceğiz ya da kalıcı olarak. Her iki tür-
lü de Merkez’e aynı miktarda para vereceğiz.”

“Ya da bir şey yapmazsınız,” diyor Syenite. Hep birlik-

te dönüp ona bakıyorlar ve Syen içini çekiyor. Bunu söylediği için aptallık ediyor, bu görevi baltalarsa ustaların ne diyeceğini bir Toprak Baba bilir. Ama kendini tutamıyor. Bu insanlar cemiyetlerinin ekonomik olarak çöküşüyle karşı karşıya. Şu anda Mevsim değil, başka bir yere taşınabilir, her şeye baştan başlayabilirler. Ya da cemiyetteki ailelere başka cemiyetler bulabilirler. Bu ikinci seçenek bir tek yoksullar, sakatlar veya yaşlılar için geçersiz. Bir de dayısı, amçası, ailesinden başka birileri orojen çıkmışlar, onları da kimse almaz. Ya da belki de katılmaya çalıştıkları cemiyette nüfus fazlası olabilir. Ya da...

Hay pas aşkına.

“Arkadaşımla, bir şey yapmadan şimdi dönersek,” diyor Syenite her şeye rağmen. “O zaman sözleşmemizi ihlal etmiş oluruz. Sizin de bizim seyahat ve konaklama masraflarımız hariç ücreti geri isteme hakkınız olur.” Bunu söylerken doğrudan Asael’e bakıyordu, kadının ifadesi gevşedi. “Limanınız hâlâ kullanılabilir, en azından birkaç yıl daha. Bu zamanı ve aldığınız parayı kullanıp ya aşağıda neler olduğuna dair sağlam bir araştırma başlatırsınız ya da... cemiyetinizi daha iyi bir yere taşırsınız.”

“Bu bir seçenek değil,” diyor Asael, dehşete düşmüş durumda. “Burası bizim evimiz.”

Syen elinde olmadan tuhaf kokulu battaniyesini hatırlıyor. “Ev, insanlardır,” diyor fısıltıyla. Asael göz kırptırıyor.

“Ev yanında götürebildiklerindir, geride bıraktıkların değil.” Heresmith iç çekiyor. “Bu pek şairane Orogen Syenite. Ama Asael haklı. Taşınmak bu cemiyetin kimliğini yitirmesi demek ve bu da muhtemelen cemiyetimizi böler. Üstelik buraya yaptığımız tüm yatırımı da kaybederiz.” Etrafını

işaret ediyor ve Syen ne demek istediğini anlıyor: İnsanları rahatlıkla taşıyabilirsin ama binaları taşıyamazsın. Altyapıyı taşıyamazsın. Bunlar refah demek ve bir Mevsim dışındayken dahi refah hayatta kalmanın yolu. “Üstelik başka bir yerde daha beter sorunlarla karşılaşmayacağımızın da bir garantisi yok. Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Gerçekten. Ama eh... bildiğin volkan bilmediğine yeğdir.”

Syenite içini çekiyor. Denedi. “O zaman ne yapmak istersiniz?”

“Çok açık değil mi?”

Öyle. Lanet Toprak.

“Yapabilir misin?” diye soruyor Asael. Ve bu sefer belki de meydan okumuyordur. Belki de sadece endişelidir. Ne de olsa Syen, Asael’in doğduğu ve koruyup kollamak üzere yetiştirildiği cemiyetin geleceğinden bahsediyor. Ve elbette, Lider doğan bir çocuk olarak Asael bu cemiyetin baş tacı edildi. Cemiyetine güvensizlik veya nefretle bakmak için hiçbir sebebi olmadı.

Syen onu gücendirmek istemiyor. Ama zaten sinirleri bozuk, dün gece Alabaster’i zehirden kurtarmaya çalışırken hiç uyuyamadı ve Asael’in sorusu onu küçük görüyor. Bu uzun ve korkunç yolculukta çok şey üst üste geldi.

“Evet,” diye tersliyor ve dönüp ellerini açıyor. “En az bir beş metre geri çekilin.”

Gruptakiler nefeslerini tutuyor, telaşla mırıldanıyolar ve Syen yavaş yavaş açılan farkındalığının kenarında hızla geri çekildiklerini hissediyor. Hâlâ istese erişebileceği mesafedeler. Tüm cemiyet öyle. Vızır vızır bir hareket ve yaşam etrafından akıyor, uzanıp yakalaması, tüketip kullanması öyle kolay ki. Ama bunu bilmeleri gerekmiyor.

Sonuçta o bir profesyonel.

Gücünün merkezini dik ve derin bir açıyla yeryüzüne saplıyor, böylece etki alanı geniş ve ölümcül olmaktan ziyade dar ve yüksek kalacak. Sonra yerel katmanları bir kez daha inceliyor ve yakınlarda bir fay hattı olup olmadığını veya Allia kraterini oluşturan patlamadan bir sıcak nokta kalıp kalmadığını kontrol ediyor. Limandaki şey ağır, onu hareket ettirmek için ortamdaki enerjiden fazlasına ihtiyacı var.

Ama araştırdıkça, hem çok yabancı hem çok tanıdık bir şey oluyor. Farkındalığı kayıyor.

Birden yeryüzünden ayrılıyor. Bir şey onu uzaklaştırıyor, aşağı, içine çekiyor. Ve bir kez daha kayboluyor, bir kez daha boğucu karanlık soğuğa teslim oluyor ve içine hem ısı, hem hareket hem de potansiyel enerjiden tamamıyla farklı bir enerji dolduruyor.

Dün gece Alabaster orojenisine hükmettiği zaman hissettiği gibi bir şey. Ama bu kez Alabaster orada değil.

Ve hâlâ bir şekilde kontrol onda. Olanları durduramıyor, daha şimdiden çok fazla enerji yüklendi, bırakmaya kalkarsa cemiyyetin yarısını buza çevirip limanın görünümünü toptan değiştirecek bir sarsıntıya sebep olur. Ama güç akımını kullanabiliyor. Örneğin deniz yatağının altındaki göremediği şeye doğru yönlendirebiliyor. Kaldırabiliyor. Tamam çok da zarif ve tam olarak etkin bir yöntem sayılmaz ama pasını sevdiğim iş bitiyor işte. Kaldırdığında nesnenin muazzam ağırlığını hissediyor. Alabaster handaki odadan ne yaptığını görseydi etkilenirdi.

Ama enerji nereden geliyor? Nasıl oluyor da...

Kıt kanaat ve dehşetle suyun da ani kinetik enerji akı-

mına kayalar gibi ama bu kez müdahale edemeyeceği kadar hızla tepki vererek hareketlendiğini fark ediyor. Ama yine de hızla tepki veriyor, daha önce olsa asla yapamayacağı kadar büyük bir hızla çünkü şimdi güçle parılıyor. Güç gözeneklerinden fışkırıyor ve yerin alevleri adına çok çok iyi hissediyor. Limanı yutmak üzere toplanan dalgayı durdurmak çocuk oyuncağı. Rahatça gücü dağıtıyor ve denize geri gönderiyor, kalanını da nesne onu bastıran çökeltilerin altından sıyrılıp okyanus tabanından ayrılırken oluşan dalgaları sakinleştirmek için kullanıyor. Ve mercan resifi, nesnenin kenarından kopup parçalanarak yükseliyor.

Ama.

Ama.

O şey Syen'in istediği gibi hareket etmiyor. Onu limanın kenarına kadırmak istemişti, böylelikle mercan bir kez daha büyürse kanalı tıkamayacaktı. Ama onun yerine –Ah habis Toprak, ne pas demeye– nesne kendi kendine hareket ediyor. Onu tutamıyor. Denediğinde toplandığı tüm güç çözülüyor, onu doldurduğu kadar hızla geldiği yere geri dönüyor.

Syen kendine geliyor ve iskelenin tahta korkuluklarına tutunurken nefes nefese kalıyor. Sadece birkaç saniye oldu. Gururu dizlerinin üzerine düşmesine engel oluyor ama aslında korkuluk şu anda onu ayakta tutan tek şey. Sonra kimsenin zayıflığını fark edemeyeceğini görüyor çünkü iskelenin zemini gibi parmaklıklar da uğursuz bir biçimde sallanıyor.

Arkasındaki kuleden kulakları sağır eden deprem sireni çalmaya başlıyor.

İskelenin altındaki rıhtımda ve sokaklarda insanlar

oradan oraya koşturuyor, sirenler olmasa muhtemeln çığılıklarını duyabilir. Syen zorla kafasını kaldırıp Asael, Heresmith ve şürekâlarının korkuyla binalardan uzak durarak iskeleden kaçtıklarını görüyor. Tabii ki Syenite'i arkalarında bırakıyorlar. Ama Syen'i dalgınlığından çıkaran bu değil. Aniden denizden yükselen su damlacıkları yağmur gibi üzerine yağıyor ve sudan limanın o tarafını tamamen gölgede bırakan bir karaltı yükseliyor.

Sudan yavaş yavaş yükselirken yerküreden kalan kabuğunu üstünden atan ve uğuldayıp dönmeye başlayan şey bir sütun.

Syen'in dün gece gördüğünden farklı. O, mor olan, tahminine göre hâlâ kıyıda birkaç kilometre ötede, gerçi bunu teyit etmek için bakmıyor. Önündeki tüm görüşünü kaplıyor. Tüm zihnini de. Çünkü pas aşkına o kadar büyük ki. Üstelik hâlâ sudan tamamen çıkmış değil. Lâl taşları gibi kıpkırmızı, ucu sivri, biraz yamuk bir altıgen sütun. Tamamen katı, diğer sütunlar gibi parıldamıyor veya bir hayal gibi görünmüyor. Pek çok gemiden daha geniş. Ve tabii, dönüp yükselmeye devam ederken görüyor ki, limanı kapatacak kadar uzun. Bir uçtan diğerine bir buçuk kilometre.

Ama bir hasarı var, yükseliyorken anlıyorsun. Tam ortasında, o berrak kristal güzelliğinde çatlaklar oluşmuş. Devasa, çirkin, siyah kenarlı ve sanki okyanus tabanında geçirdiği asırlar boyunca bir şey bulaşıp içeri sızmış gibi. Pürüz pürüz çatlaklar örümcek ağı gibi kristalin üzerine uzanıyor ve ışık yayıyor. Syenite, hasarlı yerde akıl almaz enerjiler birbiriyle çekişirken sütunun vızıltısının nasıl titreştiğini ve teklediğini duyabiliyor. Parıldayan çatlakların tam ortasında küçük bir şey var, sanki kehribarın içinde

sıkışık kalmış bir böcek gibi, uzuvların etrafına yayılmış ve hareketsiz, saçları o bir anda donup kalmış. Syen yüzünü seçemiyor, tam olarak değil, ama gözlerinin fal taşı gibi, ağzının açık olduğunu hayal ediyor. Çılgınlık içinde.

Sonra oradaki artık her kimse, teninde bir tür ebru deseni fark ediyor, sütunun koyu kırmızının arasından kararmış morlukları seçebiliyor. Gün ışığı parlıyor ve saçlarının da şeffaf, en azından çevresindeki kızılılığın içinde kaybolacak kadar açık renk olduğunu görüyor. Ve gördüğü hakkındaki bir şey, belki de bir anlığına sütunun parçası olduğu için bildiği bir şey gücün nerden geldiğini anlamasına sebep oluyor. Daha fazla düşünemiyor, çünkü Habis Toprak, bunu kaldıramayacak. Ama bilgi orada, zihninde, ne kadar isterse istesin inkâr etmesi mümkün değil. Mantık imkânsızlıkla tekrar tekrar yüzleşmek durumunda kaldığında uyum sağlamaktan başka çaresi kalmaz.

Bu yüzden, Allia'nın deniz yatağında Toprak bilir ne kadardır keşfedilmeden yatan o kırık sütuna bakarken ne gördüğünü en sonunda idrak ediyor. Sütunun kalbinde kapana kısılan şeyin ne olduğunu kabulleniyor. Bu harikula-de, muazzam, kadim şeyin merkezinde... bir taş yiyen var.

Ve ölü.

Toprak Baba asırlar boyunca düşünür ama asla ve kat'a uyumaz.

Zinhar unutmaz.

İkinci Tablet, "Eksik Gerçek", ikinci ayet

13

sen, yoldasın

Sen özünde busun, bu küçük zavallı yaratık. Bu senin hayatının esası. Toprak Baba seni hor görmekte haklı. Ama sakın utanma. Bir canavar olabilirsin ama aynı zamanda muhteşemsin.

Kimstesiz kadının adı Tonkee. Sana verdiği tek isim bu, ne fayda-sınıfı var ne de cemiyet. İtirazlarına rağmen kadının bir jeomest olduğuna eminsin. O da zaten neden sizi takip ettiğini sorduğunda bir anlamda bunu onaylıyor. “Oğlan çok ilginç,” diyor çenesini Hoa’ya doğru uzatarak. “Ne olduğunu anlamaya çalışmazsam, üniversitedeki eski ustalarım beni öldürmek için suikastçi kiralardı. Gerçi yapmadılar da değil hani!” Bir at gibi anıra anıra ve bembeyaz dişlerini göstere göstere gülüyor. “Kanından bir damla örnek almak isterdim ama doğru dürüst ekipmanım olmadan bir işe yaramaz. Bu yüzden gözlem yapmakla yetineceğim.”

(Hua bu duruma gıcık olmuş gibi görünüyor ve yürürken dikkatle Tonkee'yle arasına seni almaya çalışıp duruyor.)

Kadının kast ettiği üniversitenin Sükûnet'in jeomest ve ariflerini yetiştiren en ünlü okul olan, Ekvator kuşağının en büyük ikinci kenti Dibars'taki Yedinci Üniversite olduğuna eminsin. Ve eğer Tonkee bölgenin zıpçıktı yetişkin kreşlerinden birinde ya da yerel fikir erbaplarından birinin yanında değil de bu prestijli okulda eğitim gördüyse, hakikaten başladığı yerden çok uzağa düşmüş demektir. Ama bu fikrini dile dökmeyecek kadar da nazıksın.

Tonkee sizi o akşamüstü evine götürdüğünde fark ediyorsun ki tüm o yaratıcı tehditlerine rağmen yamyamlarla dolu bir mağarada yaşamıyor. Evi, kayalar arasındaki boşluğa kurulmuş bir mağara, katılaşmış lav baloncuklarının kadim kalıntılarından biri. Bu kalıt, neredeyse bir tepe kadar büyükmüş. Artık ormanın içlerinde gizlenmiş bir cep kadar, ağaçların arasında, çimenlerin arasında parlak kara yanık izlerinin yol yol olduğu bir açıklıkta. Yanında yöresinde birçok küçük oyuk var, daha küçük lav baloncukları büyük olanı beslemiş olmalı. Tonkee, mağaranın uzak ucundakilerin orman kedilerine ve başka hayvanlara yuva olduğunu söyleyip sizi uyarıyor. Gerçi çoğu bir tehdit teşkil etmez ama Mevsim'de her şey değişir. O yüzden Tonkee'nin uyarısını ciddiye alıyorsun.

Tonkee'nin mağarası alet edevat, kitaplar ve oradan buradan bulduğu ıvır zıvırla tıkış tıkış ve bunların arasında lambalar ve kurutulmuş yiyecekler gibi gerçekten işe yarar olanları da var. Mağarada daha önce yaktığı ateşlerin isli kokusu duyuluyor ama Tonkee içeri girer

girmez kadının kokusu isi bastırıyor. Kokusuna katlanmak için kendini zorluyorsun, Hoa'ysa ya kokuyu duymuyor ya da aldırmıyor. Oğlanın metanetine özeniyorsun. Neyse ki, Tonkee o kadar suyu banyo yapmak için taşımış. Utanmadan önünüzde soyunup tahta küvete giriyor ve koltukaltılarını, apış arasını ve vücudunun kalan bölgelerini keseliyor. Bu işlem sırasında oralarda bir yerde bir penis görmek seni şaşırtıyor ama boş veriyorsun, nasılsa herhangi bir topluluğun damızlığı olacağı yok. En son saçını ve kıyafetlerini mantar önleyici olduğunu iddia ettiği bulanık, yeşil bir solüsyonla durulayıp işini bitiriyor. (Kuşkuyla bakıyorsun.)

Her halükârda, Tonkee işini bitirdiğinde mağaranın kokusu dayanılır oluyor ve geceyi şaşırtıcı bir biçimde yatağında sıcak ve huzurlu bir biçimde geçiriyorsun, hatta Hoa'nın yanına kıvrılmasına izin bile veriyorsun. Ama arkanı dönüyorsun ki sana sarılmasın. O da böyle bir şeye kalkışmıyor. Tonkee'nin yedek yer yatakları vardı ama bitlenme riskini göze alamadın.

Ertesi gün, kimsesiz Tonkee ve... neyse o Hoa'yla birlikte güneye doğru olan yolculuğunuza kaldığınız yerden devam ediyorsunuz. Artık Hoa'nın insan olmadığına emin gibisin. Bu seni huzursuz etmiyor, resmi olarak sen de insan değilsin. (Aşağı yukarı bin yıllık İkinci Yumenesli İrfan Konseyi'nin Orojeniden Etkilenenlerin Hakları Deklarasyonu.) Seni huzursuz eden şey Hoa'nın bu mesele ile ilgili konuşmaması. Kirkhusa'ya ne yaptığını soruyorsun ve cevap vermiyor. Neden cevap vermediğini soruyorsun ve perişan bir tavırla "Çünkü beni sevmeni istiyorum," diyor.

Bu ikisiyle seyahat ederken neredeyse kendini normal hissedeceksin. Dikkatinin büyük bir bölümü yolun üzerinde zaten. Sonraki birkaç gün boyunca kül yağışı artıyor ve en sonunda bohçandan maskeleri çıkarıyorsun. Şansına ve içini ürpertircesine dört tane var, ikisini diğerlerine uzatıyorsun. Şimdilik ağır ağır yağıyor, İrfan'ın uyardığı gibi havada süzülen ölüm sisi değil henüz. Yine de dikkatli olmaktan zarar gelmez. Yoldan geçen diğer insanlar da maskelerini takmış, küllerin arasından sıyrılıp geldiklerinde, elbiselerindeki ve derilerindeki grilik çevrendeki kül yağışına karışıyor, sana şöyle bir bakıp yollarına devam ediyorlar. Maskeler herkesi eşitliyor, tanımaz, bilinemez kılıyor ve bu iyi bir şey. Artık kimse ne sana ne Tonkee'ye ne de Hoa'ya dikkat ediyor. Bu kimlik-siz kalabalığa katılmaktan memnunsun.

Haftanın sonuna doğru yolcular yavaş yavaş azaldı, artık ancak ara sıra görünen küçük gruplar var. Cemiyeti olanlar alelacele surların ardına ilerliyor ve azalan kalabalık diğerlerinin de kalacak bir yer bulabildiği anlamına geliyor. Artık yolda sadece her zamankinden uzak diyarlara yolculuk etmişler ve sıklıkla karşılaştığın enkaz altından korkunç yaralarla, yanıklarla çıkmış boş bakışlı Ekvatorlular gibi dönecek bir yuvası olmayanlar kaldı. Ekvatorlular patlamaya hazır bir bomba çünkü her ne kadar yaralı olsalar da bir süre sonra enfeksiyon yüzünden hastalanıp ölecekler. (Her gün, yol kenarına çökmüş en az bir iki kişi görüyorsun, yüzleri ya kâğıt gibi bembeyaz ya da ateşle kıpkırmızı, ana karnındaki gibi büzüşmüş sonlarının gelmesini bekliyorlar.) Yine de sağlıklı görünen çok fazla sayıda Ekvatorlu var ve bunlar artık kimse-

sizler. Bu, her zaman sorun çıkarır.

Bir sonraki handa, onlardan birkaçıyla konuşuyorsun. Farklı yaşlardaki beş kadın ve çok genç, tereddütlü bir adam. Bu grup, Ekvatorluların moda olarak gördüğü pek çok işe yaramaz giysiyi çıkarıp atmış, ya yolda çaldırmışlar ya da yolculuk için uygun dayanıklı kıyafetler ve alet edevatla takas edilmişler. Ama her biri eski yaşamlarını hatırlatacak bir hatıra tutunmuş. En yaşlı kadın uçuk, ebruli satenden bir baş örtüsü takıyor, en gencinin ise tüniğinin ağır, kullanışlı kumaşının içinden görünen bol kol yenleri var. Genç adamın belinde yumuşak, şeftali rengi ve anladığın kadarıyla sadece süs niyetine takılan bir kemer var.

Ama aslında sadece süs niyetine takmamış. Kalkıp onlara doğru yürüdüğünde sana nasıl baktıklarını görüyorsun. Kaşları tıpkı seninkiler gibi çatılmış, boynunu ve bileklerini inceliyorlar. Kullanışlı olmayan kumaş parçasının önemli bir amacı var: Doğmakta olan yeni bir kabilenin işareti. Senin dahil olmadığın bir kabile. Ama sorun değil, en azından şimdilik.

Kuzeyde ne olduğunu soruyorsun. Ne olduğunu biliyorsun ama jeolojik bir olayın farkında olmakla bunun insanlar dünyasında ne anlama geldiğini bilmek birbirinden tamamen iki farklı şey. Bir kez ellerini kaldırıp tehdit olmadığını gösterdiğinde sana anlatıyorlar.

“Bir konserden eve dönüyordum,” diyor genç kadınlardan biri. Kendini tanıtmıyor ama eğer daha ilan edilmediyse bile bir Damızlık olmalı. Tam anlamıyla Sanzeli kadınların görünmesi gerektiği gibi görünüyor. Uzun, güçlü kuvvetli ve neredeyse hakaret sayılacak kadar sağlıklı.

Hatları hoş ve düzgün, geniş kalçaları var ve tüm figürü, gri, küllerin savurduğu, omzuna kadar inen hacimli saçlarıyla taçlanmış. Başını, bakışlarını mahcubiyetle yere indiren genç adama doğru sallıyor. O da kız kadar güzel, muhtemelen bir Damızlık ama sınıfının cılızlarından. Eh, onu besleyecek beş kadınla çok yakında gürbüzleşecektir. “Alebid’deki Shemshena Caddesi’nde, Doğaçlama Salonu’nda çalışıyordu. Müzik o kadar güzeldi ki...”

Sesi kesiliyor ve bir an kızın bambaşka bir hayale daldığını görebiliyorsun. Alebid’in orta ölçekli bir kent cemiyeti olduğunu ve sanat dünyasıyla ünlü olduğunu biliyorsun. Kız, iyi bir Sanze kadını gibi –Sanzeliler gündüz düşlerini pek tasvip etmez– daldığı hülyadan uyanıyor.

Sözlerine devam ediyor: “Kuzeyde bir tür... yırtılmaya benzer bir şey gördük. Ufukta. Önce bir kırmızı ışık çıktı sonra doğuya ve batıya doğru yayıldı. Ne kadar uzakta olduğunu anlayamadım ama bulutların altından yansıyor.” Tekrar o ana dönüyor ama bu kez korkunç bir hatırayla karşılaşınca yüzü kararıp sertleşiyor. Bu, nostaljiye kıyasla daha çok kabul görürdü. “Hızla yayıldı. Orada sokağın ortasında dikilmiş büyümesini seyrediyorduk ve ne gürdüğümüzü, ne duyumsadığımızı anlamaya çalışıyorduk ki yer sallanmaya başladı. Sonra bir şey –bir bulut– kırmızılığı kapladı ve bize doğru ilerlediğini fark ettik.”

Volkanik bir bulut değildi, bundan eminsin yoksa kız şu anda burada seninle konuşuyor olmazdı. O zaman sadece bir kül fırtınası. Alebid Yumenes’in epey güneyinde yani daha kuzeydeki cemiyetlerin karşılaştığı şeyin kalıntılarıyla yüzleştiler demek. Ve bu iyi çünkü o kalıntılar

bile Tirimo'yu neredeyse yerle bir etti. Aslına bakılırsa Alebid'de şu anda taş üstünde taş kalmamış olması gerekirdi. Kızı bir orojenin kurtardığından şüpheleniyorsun. Evet, Alebid yakınlarında bir düğüm istasyonu var ya da vardı.

“Hiçbir şey yıkılmamıştı,” diyor tahminini haklı çıkararak. “Ama sonrasında gelen küller yüzünden nefes alamaz hale geldik. İnsanların ağzına, ciğerlerine girip beton gibi katılaşıyordu. Bluzumu yüzüme sardım, maskelerle aynı kumaştandı. Beni kurtaran bu oldu. Bizi kurtaran.” Genç adama bakıyor ve oğlanın bileğindeki kumaşın renginin kadının bluzundakiyle aynı olduğunu fark ediyorsun. “Güzel bir günün ardından gelen bir geceydi. Kimsenin acil durum bohçalarını yanında taşıdığı da yoktu.”

Sessizlik oluyor. Bu sefer gruptaki herkes sessizliğin uzamasına izin vererek kızla birlikte hayallere dalıyorlar. Hatırası o kadar kötü. Sen de pek çok Ekvatorlunun acil durum bohçasının olmadığını hatırlıyorsun. Düğümler yüz yıllardır büyük şehirleri güvende tutmaya yetmişti.

“Biz de koştuk,” diyor kadın aniden içini çekerek. “Ve o andan beri durmadık.”

Onlara verdikleri bilgi için teşekkür ediyorsun ve soru sormalarına fırsat bırakmadan uzaklaşıyorsun.

Günler geçtikçe buna benzer çok hikâye duyacaksın. Yumenes'ten veya aynı boylamdaki başka bir kentten gelen bir Ekvatorluyla karşılaşmıyorsun. Sağ kalanların geldiği en kuzeydeki kasaba Alebid.

Ama bunun bir önemi de yok. Sen kuzeye gitmiyorsun ki. Bu durumun, olan şeyin ve bunun anlamının seni ne

kadar rahatsız ettiği de önemli değil, buna kafayı takmaman gerektiğini biliyorsun. Aklını meşgul eden yeteri kadar kötü hatıra var zaten. Böyle böyle yol arkadaşlarında birlikte gri günler ve kızıl geceler boyu yola devam ederken zihnini matalarınızı dolu tutmak, kumanyalarınızı tazelemek ve tabanları inceldiğinde ayakkabılarınızı değiştirmek gibi şeylerle meşgul tutuyorsun. Tüm bunları yapmak şimdilik kolay çünkü insanlar hâlâ Mevsim'in kısa süreceğini umut ediyor. Yaz gelmeden geçecek bir, iki, en çok üç yıl. Çoğu Mevsim böyle olur ve kalan cemiyetler de böyle zamanlarda ticarete hevesli olur, diğerlerinin hazırlıksızlığından kâr eder ve Mevsim'den kazançlı çıkarlar. Ama sen daha akıllısın. Bu Mevsim her'hangi birinin hazırlandığından çok ama çok daha uzun sürecektir. Ama bu yanlış anlamadan çıkar sağlamaktan geri durmuyorsun. Yol üzerinde ara sıra rastladığınız cemiyetler var. Bazıları kocaman, başınızın üzerinde yükselen granit duvarları göz alabildiğine uzanıyor. Bazıları ise dikenli teller, kazıklar ve yetersiz silahlanmış Yükçekerlerce korunuyor. Fiyatlar bir tuhaf olmaya başladı bile. Cemiyetlerden biri hâlâ para kabul ediyor ve sen elindeki paranın neredeyse tümünü Hoa'ya yer yatağı almak için harcıyorsun. Bir diğeri asla para kabul etmiyor ama işe yarar aletleri kabul ediyor ve bohçanın dibinde bir yerde de Jija'nın eski taş yontma çekiçlerinden biri var. Bu, iki haftalık peksimet ve üç kavanoz tatlı fındık ezmesi ediyor. Yiyecekleri üçünüz arasında paylaşıyorsunuz çünkü bu önemli. İrfan, bir grupla birlikte hareket ederken neler yapılması gerektiğine dair yönetmeliklerle dolu ve artık kabul etmek istesen de istemesen de bir grupsunuz. Hoa üzerine düşeni yapıp

gecenin büyük bölümünde nöbet tutuyor, çok fazla uykuya gereksinimi yok. (Ya da yiyeceğe. Ama bir süre sonra buna dikkat etmemeye çalışıyorsun, tıpkı kirkhusayı taş çevirdiğini hatırlamak için gayret sarf etmen gibi.) Tonkee, temiz kıyfetlerine ve eskisine göre son derece normal olan, kimsesiz yerine yerinden olmuş biri sanılabileceği kokusuna rağmen cemiyetlere yaklaşımdan hoşlanmıyor. Bu yüzden bu görev senin üzerine düşüyor. Yine de Tonkee mümkün olduğu kadar yardımcı oluyor. Botların yıprandığında ve gittiğiniz cemiyet sunduğun hiçbir şeyi kabul etmediğinde Tonkee bir pusula sunarak seni şaşırtıyor. Gökyüzü kararmış ve görüş mesafesi yağın küller yüzünden sıfıra inmişken pusulalar paha biçilmezler. Bununla on çift bot alabilmeniz gerekir. Ama cemiyetin tüccarı olan kadın oltaya takıldığını biliyor ve sadece iki çift alabiliyorsunuz. Biri senin için, 'biri de botları şimdiden yıpranmaya başlayan Hoa için. Tonkee'nin çantasından sarkan yedek botları var ve sen fiyatlardan şikayet ettiğinde umursamıyor. "Yolumuzu bulmanın başka yöntemleri de var," deyip sana huzursuz edici bir bakış atıyor.

Senin bir rogga olduğunu bilmediğini sanıyorsun. Ama söz konusu Tonkee olunca kim bilebilir ki?

Kilometreler geçip gidiyor. Yol sıklıkla çatal oluyor çünkü orta enlem kuşağının bu bölgesinde pek çok büyük cemiyet var ve İmparatorluk Yolu hem cemiyet yollarını hem patikaları hem de kadim medeniyetlerin bir şekilde ulaşım için kurduğu demir yollarını kesiyor. Bu kesimler İmparatorluk Yolu'nun rotasını da açıklıyor, yollar her daim Kadim Sanze'nin damarları oldu. Maalesef bu aynı zamanda gideceğin yeri bilmiyorsan ya da elinde bir

pusula, harita yoksa veya “oğlunu öldüren katil babalar buradan geçti” diyen tabelalar bulunmuyorsa kolaylıkla kaybolabileceğin anlamına da geliyor.

Hoa senin kurtarıcın. Bir şekilde Nassun’u hissedebilediğine inanmak istiyorsun çünkü bir süredir pusuladan çok daha iyi çalışıyor, yol ağzlarında gitmeniz gereken yönü şaşmaz bir biçimde işaret ediyor. Çoğu zaman İmparatorluk Yolu’nu izliyorsunuz, şu anda Yumenes-Kettekter yolundasınız. Gerçi Kettekter ta Kutuplar’da ve sen de o kadar uzağa gitmenize gerek kalmaması için dua ediyorsun. Bir noktada Hoa sizi İmparatorluk bölgelerinin arasındaki bir kısa yola sokuyor ve epey zaman kazanıyorsunuz. Hele ki Jija tüm gün boyu ana yolda kaldıysa... Gerçi kısa yol da bir sorun çünkü onu inşa eden cemiyetin iyi silahlanmış Yükçekkerleri sizi görür görmez bağırıp ok atmaya başlıyorlar ve kapıları ticarete kapalı. Surlarını geride bıraktıktan sonra bile bakışlarını sırtında hissediyorsun.

Ama yol hafifçe güneye kıvrılmaya başladığında Hoa tereddüt ediyor. Sorduğunda Nassun’la Jija’nın gittiği yönü bildiğini ama hangi yolu kullandıklarından emin olamadığını söylüyor. Elinden sadece gittikleri yöne doğru gidiyormuş gibi görünen patikayı işaret etmek geliyor.

Haftalar geçtikçe bunu bile yapmakta zorlanmaya başlıyor. En sonunda, bir dört yol ağzına geldiğinizde, sorunun ne olduğunu sorana kadar dudaklarını çigneyen Hoa’nın yanında beş dakika dikiliyorsun.

“Artık senin gibiler çok fazla,” diyor huzursuzca ve sen hızla konuyu değiştiriyorsun çünkü Tonkee ne olduğunu bilmiyorsa bile bu türden bir sohbet anlamasına sebep olabilir.

Senin gibileri mi? İnsanlar? Yok, bu çok anlamsız.

Rogga'lar? Toplanıyorlar mı? Bu daha da mantıksız. Merkez, Yumenes'le birlikte yıkıldı. Kutuplarda uydu Merkezler var. Ama çok kuzeyde, artık kıtanın geçilmesi imkânsız orta enlemlerinin üzerinde ya da Kuzey Kutbu'ndalar ve ikincisine gelmek için daha aylarca yol gitmeniz gerek.

Yollarda olabilecek herhangi bir orojen senin gibi ne olduğunu saklayıp hayatta kalmaya çalışıyordur. Bir grup halinde toplanmaları keşfedilme risklerini artıracak için anlamsız olur.

Yol ağzındaki Hoa patikalardan birini seçiyor ve siz de takip ediyorsunuz ama kaşlarını çatmasında sadece tahmin yürüttüğü belli.

"Yakında," diyor Hoa en sonunda bir gece peksimetlerinizi ve fındık ezmesini yer, daha iyi bir yemek dilememek için kendinizi tutarken. Canın taze sebze çekiyor ama sebzeler çoktan bulunmaz olmadıysa bile çok yakında öyle olacaklar, o yüzden boş veriyorsun. Tonkee bir yerlere gitti, muhtemelen traş oluyor. Birkaç gün önce bir şeyi, çantasında bulunan ve sen umursamasan da gizli gizli içtiği bir tür biyomest şurubu vardı. Ve şurup bittiğinden beridir de birkaç günde bir sakalı uzuyor. Bu da Tonkee'nin sinirini bozuyor.

"Tüm orojenlerin olduğu yer," diye devam ediyor Hoa. "Onlardan ötesini göremiyorum. Onlar şey gibi... Küçük ışıklar. Sadece birini, Nassun'u görmek kolay ama bir araya geldiklerinde çok parlak bir ışık oluyorlar ve Nassun da ya onun içinden ya da yakınından geçti. Şimdi..." Kelimeleri bulamıyor gibi görünüyor. "Ben, aaa..."

“Duyumsamak?” diye öneriyorsun.

Kaşlarını çatıyor. “Hayır, benim yaptığım o değil.” Ne yaptığını sormamaya karar veriyorsun.

“Ben... Başka bir şey bilemiyorum. Parlak ışık, herhangi bir küçük ışığa odaklanmamı engelliyor.”

“Kaç tane...” Tonkee’nin geri dönme ihtimaline karşın kelimeyi söylemiyorsun.

“Bilemiyorum. Birden çok. Bir kasabadan az. Ama daha fazlası geliyor.”

Bu seni endişelendiriyor. Hepsi de kaçırılan kızlarının ya da katil kocalarının peşinde olamaz. “Neden? Buraya gelmeleri gerektiğini nereden biliyorlar?”

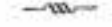
“Bilmiyorum.” Hah, çok yardımı dokundu.

Kesin olarak bildiğin tek şey var o da Jija’nın güneye gittiği. Ama “güney” çok büyük bir alanı kapsıyor, kıtanın üçte birinden fazlası. Binlerce cemiyet. On binlerce kilometrekare. Nereye gidiyor? Bilmiyorsun. Ya doğuya veya batıya dönerse? Ya durursa?

İşte bir fikir. “Orada duraklamış olabilirler mi? Jija’yla Nassun?”

“Bilmiyorum. Gerçi o tarafa gittiler. Oraya gidene kadar onları kaybetmedim.”

Böylece Tonkee’nin gelmesini bekliyorsun ve nereye gittiğinizi anlatıyorsun. Nedenini söylemiyorsun o da sormuyor. Neyin içine gireceğinizi de söylemiyorsun çünkü açıkçası sen de bilmiyorsun. Belki birileri yeni bir Merkez kurmaya çalışıyordur. Belki de bir haber uçurulmuştu. Ne olursa olsun önünüzün temizlenmesi iyi olacak. Nassun’un gittiğini umduğun yolda yürümeye başladığında içinden yükselen huzursuzluğa da aldırmıyorsun.

Her birini faydalarına göre seç. Liderler ve dayanıklılar, doğurganlar ve elinden iş gelenler, bilgiler ve amansızlar. Ve hepsini korumak için de birkaç güçlü kuvvetli Yükçek.

Birinci Tablet, "Bekâ", dokuzuncu ayet

Syenite oyuncaklarını kırıyor

“**O**lduğunuz yerde kalın. Talimatları bekleyin,” diyor Yumenes’ten gelen telgraf.

Syenite tek kelime etmeden mesajı Alabaster’e veriyor ve Alabaster şöyle bir bakıp kahkaha atıyor. “Bak, bak. Sanırım yeni bir yüzüğe hak kazandınız Orojen Syenite. Ya da ölüm fermanınız yazıldı.”

Mevsim Sonu Hanı’ndaki odalarında, her zamanki öğleden sonraki sevişmelerinin ardından çırılçıplak uzanmış durumdalar. Syenite, çıplak, huzursuz ve sinirlenmiş bir vaziyette oda içinde volta atmak için kalkıyor. Bir hafta öncekinden daha küçük bir odadalar çünkü Allia ile olan sözleşmeleri bitti ve cemiyet artık konaklama masraflarını karşılamıyor.

“Ne zaman döneceğiz?” Volta atarken durup adama bakıyor. Adam, akşamın loş ışığında, yatağın bembeyaz dişiliğinin üzerinde uzun kemikli gevşek, siyah bir erkeklik imgesi. Ona bakarken elinde olmadan kırmızı sütunu

düşünüyor: Tıpkı onun gibi varla yok arası, yarı gerçek ve aynı şekilde sinir bozucu. Adamın niye sinirlenmediğini anlamıyor. “Şu olduğunuz yerde kalın saçmalığı da ne? Neden dönmemize izin vermiyorlar?”

Adam cık cıkıyor. “Diline hâkim ol! Merkez’deyken çok daha edepli bir şeydin. Sana ne oldu böyle?”

“Seninle tanıştım. Soruma cevap ver!”

“Belki bir tatili hak ettiğimizi düşünüyorlardır.” Alabaster esneyip yatak ucundaki sehpa da duran meyveyi almak için eğiliyor. Geçtiğimiz hafta boyunca yemeklerini kendileri aldı. Neyse ki artık hatırlatılmasına gerek kalmadan yemek yiyor. Sıkılmak ona yaramış gibi. “Zamanımızı ha burada ha Yumenes’e dönüş yolunda harcamışız. Ne fark eder Syen? En azından burada rahat edebiliriz. Yatağa gel.”

Syen ona dişlerini gösteriyor. “Hayır.”

İçini çekiyor. “Dinlenmek için. Bu gecelik görevimizi yaptık. Yeralevleri adına, mastürbasyon yapabilmen için bir süre dışarı çıkmamı ister misin? Bu havanı değiştirir mi?”

Aslında evet değiştirir ama bunu itiraf etmeyecek. En sonunda yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için yatağa dönüyor. Alabaster ona bir dilim portakal uzatıyor ve Syen de hem en sevdiği meyve olduğu hem de burada ucuza bulunabildiği için kabul ediyor. Bir Sahil cemiyyetinde yaşamakla ilgili söylenecek çok söz var diye düşünüyor geldiklerinden beri belki bininci defa. Güzel hava, iyi yemek, düşük yaşam maliyetleri, ticaret ya da turistik amaçlarla dünyanın dört bir yanından akın eden insanlarla tanışma fırsatı. Ve okyanus da güzel, büyüleyici bir

şey. Saatlerce pencerenin önünde durup seyrediyor. Sahil kasabaları her birkaç yılda bir tsunamiler tarafından haritadan silinmeye de meyilli olmasa... Peh.

“Anlamıyorum ki,” diyor belki bininci kez. Baster muhtemelen şikayetlerinden bunaldı ama yapacak başka bir şey yok o yüzden tahammül edecek. “Bu bir tür ceza mı? Sıradan bir mercan resifi temizleme işinde okyanus tabanında dev gibi uçan bir zımbırtı bulmasa mıydım yani?” Elleri sallıyor. “Sanki bunu önceden bilebilirmişim gibi!”

“Muhtemelen,” diyor Alabaster, “Jeomestler geldiğinde Merkez için daha kârlı işlerin çıkması ihtimaline karşın seni el altında tutmak istiyorlardır.”

Bunu daha önce de söyledi ve Syen de muhtemelen bunun doğru olduğunu biliyor. Jeomestler hatta arkeomestler, arifler, biyomestler ve bir sütunun bu kadar yakınındayken Allia nüfusu üzerindeki etkilerini merak eden birkaç doktor da daha şimdiden şehre akın ediyor. Tabii şarlatanlar ve kafadan kontaklar da geliyor: metaarifler, astromestler ve sürüsüne bereket çöp bilimci var.

Bir parça eğitimi ya da bir hobisi olan herkes, bölgedeki ve komşu bölgelerdeki her bir cemiyetten kalkıp geliyor. Syenite ve Alabaster’ın bir oda bulabilmelerinin tek sebebi o şeyi keşfeden isimler olmaları ve daha bu iş başlamadan gelmeleri yoksa bölgedeki her bir han, her bir pansiyon tıka basa dolu.

Daha önceleri lanet sütunlar kimsenin umuru olmadı. Ama zaten kimse de o kadar yakından bir sütun görmüş değil. Bu kez, rahatça görülebilir bir mesafede, içinde ölü bir taş yiyenle birlikte, büyük bir şehrin üzerinde süzül-müştü.

Ama, sütunun yükselmesiyle ilgili fikirleri hakkında sorgulanmanın yanında, Syenite bir de her seferinde birilerinin ona Bilmemne Mucidini tanıştırmamasından usanmıştı.

Her neredelerse jeomestler ondan bir şey istemediler. Ki bu iyi çünkü Syenite'in Merkez adına pazarlık yapma yetkisi yok. Belki Alabaster'in var ama Syen adamın onun hizmetleri için pazarlık etmesini de istemiyor. Onu bilerek istemediği bir şeyi yapmaya zorlayacağını düşünüyor tabii, adam o kadar da pislik bir herif değil. Ama bu bir prensip meselesi.

Daha da beteri Alabaster'e tam olarak inanmıyor. Burada bırakılmalarının sebebi anlamlı değil. Merkez onu Ekvator'a çağırmalı, böylelikle Yedinci'de İmparatorluk Akademisyenleri tarafından sorgulanabilir ve ustaları jeomestlerin ona erişmek için ne kadar ödemeleri gerektiğini kontrol edebilir. Onu kendileri de sorgulamak istemiş olmalı ve şu ana dek üç kere hissettiği ve en sonunda sütunlardan geldiğini anladığı o tuhaf gücü anlamaya çalışmalılar. (Ve tabii Muhafızlar da onunla konuşmak istemeli. Onların da kendilerine ait sırları olur. Syen'i en çok Muhafızlar'ın ilgisizliği huzursuz ediyor.)

Alabaster onu için bu kısmıyla ilgili konuşmaması için uyardı. Olayın ertesi günü "Kimsenin sütunlarla bağlantıya geçebildiğini bilmesine gerek yok," dedi. O sırada hâlâ güçsüzdü, zehirlendikten sonra yataktan zor çıkmıştı ve anlaşılan o ki, Syen'in adamın uzaktan hükmedebilme yeteneğine dair onca böbürlenmesine rağmen sütun kaldırılırken orojenik olarak parmağını bile kıpırdatamaz haldeydi. Yine de tüm zayıflığına karşın

kızın bileğini tutmuş ve anladığından emin olmak için iyice sıkılmıştı. “Yerkabuğunu kaldırmayı denediğini ve o şeyin de kendiliğinden suyun altından bir mantar tıpa gibi fırladığını söylersen bizimkiler bile sana inanır. Akla hayale sığmaz kadim kalıntılardan biri daha işte, eğer onlara bir sebep vermezsen kimse sana ötesini berisini sormayacaktır. O yüzden meselenin o kısmıyla ilgili bir şey söyleme. Bana bile.”

Tabii ki bu, Syen’in daha çok konuşmak istemesine sebep oldu. Ama Baster iyileştikten sonra bir kez konuyu açmaya kalkmış ve adam ona öylece bakıp Syen’in aklı başına gelene kadar tek kelime bile etmemişti. Kız da sonunda vazgeçip yapacak başka bir şeyler bulmaya gitmişti.

Ve bu, onu her şeyden çok öfkeliendiriyordu.

“Ben yürüyüşe çıkıyorum,” diyor en sonunda ayağa kalkıp. “Peki,” diyor Alabaster ve gerinip kalkıyor. Syen adamın eklemlerinin tıkırtısını duyuyor. “Bana eşlik etmeni istemedim.”

“Yoo, istemedin.” Yine gülümsüyor ama bu kez keskin bir gülümsemeyle ve Syen bu gülüşten nefret etmeye başladı. “Ama gece vakti, daha şimdiden ikimizden birinin hayatına kastedilen tuhaf bir cemiyette tek başına dışarı çıkmaya karar verdiysen pas belamı versin ki sana eşlik edeceğim.”

Syenite irkiliyor. “Ah.” Ama bu üzerinde konuşamadıkları diğer mesele. Bu kez Alabaster’in yasağı yüzünden değil, ikisi de spekülasyon yapmaktan öteye gidecek bilgiye haiz olmadığı için. Syenite en basit açıklamanın doğru olduğuna inanmak istiyor: Mutfakta birileri işini bilmiyor. Ama Alabaster bu varsayımın hatasını buldu:

Ne handa ne de tüm şehirde başka zehirlenen birileri var. Syenite bunun da basit bir açıklaması olabileceğini düşünüyor: Asael sadece Alabaster'ın yemeğinin zehirlenmesini söylemiş olabilir. Bu, öfkelenmiş liderlerin yapacağı türden bir şey, en azından onlar hakkında anlatılan, zehirlerle ve karmaşık intikam planlarıyla dolu hikâyeler böyle diyor. Syen imkânsız başarıları Dirençliler, politik zekâlarını kullanarak yaptıkları evlilikler ve stratejik üreme kararlarıyla veya meseleleri eski, güvenilir bir usülle, dürüstçe şiddet yoluyla çözen Yükçekler öykülerini tercih eder.

Alabaster, Alabasterliğini yapıp ölümün köşesinden döndüğü olayda bir bit yeniği arıyor gibi. Ve Syenite adamın haklı olabileceğini kabullenmek istemiyor.

“Pekâlâ, gel o zaman” deyip giyiniyor.

Güzel bir akşam. Limana inen bir yokuştan aşağı doğru yürürlerken güneş daha yeni batıyor. Gölgeleleri önlerinde uzuyor ve çoğu kum rengi boyanmış Allia binaları günbatımının daha derin kırmızı, mor ve altın renklerini yansıtıyor. Yürüdükleri sokak limanın kalabalık tarafındaki küçük bir koya çıkan bir yan yolla kesişiyor. Manzaranın tadını çıkarmak için orada durduklarında Syen cemiyetin ergenlerinden oluşan bir grubun kumsalda şakalaşıp kahkahalar attıklarını görüyor. Tümü de ince uzun, bronzlaşmış ve sağlıklılar, belli ki mutlular. Syen onları seyrederken normal biri gibi büyümenin nasıl olduğunu merak ediyor.

Durdukları yerden rahatlıkla görünen sütun liman sularının üç beş metre üzerinde süzülüyor ve Syenite onu çıkardığından beri başlattığı güçlkle fark edilen alçak

titreşimini sürdürüyor. Bu, Syen'in çocukları unutmasına sebep oluyor.

"O şeyin bir sorunu var," diyor Alabaster fısıltıyla.

Syenite ona bakıyor ve "Ne yani artık konuşmak mı istiyorsun?" diyecekken kendini tutuyor. Adam ona bakmak yerine bir ayağıyla yeri eşelerken bir eli cebinde, güzel kız arkadaşına muzır bir teklifte bulunmak üzere olan utangaç bir genç gibi görünüyor. Syen gülmesini bastırıyor. İşin aslı, ne adam genç veya utangaç ne de Syen'in güzel ya da onun muzır olmasının bir önemi var zira zaten sevişiyorlar. Onlara bakan biri adamın sütuna dikkat etmediğini sanır.

Syenite aniden bir şeyi fark ediyor: İkisinden başka kimse o şeyin nabız gibi attığını duyumsamıyor. Aslında tam olarak nabız gibi de değil. Kısa veya ritmik değil, Syen'in ara sıra hissettiği anlık bir atım, gelişigüzel ve uğursuz bir benzetmeyle diş ağrısı gibi. Ama cemiyetten başkaları da o son atımı hissetseydi bu uzun, altın gibi günün sonunda gülüşüp şakalaşmayı sürdüremezdi. Bir araya gelip şu muazzam, parlayan şeyi seyredерlerdi. Syenite'in zihnindeki tehlike çanları gittikçe yükseliyor.

Baster'i taklit ederek adamın koluna giriyor ve sanki gerçekten birbirlerinden hoşlanıyorlarmış gibi adama sokuluyor. Adamın sohbetlerini kimden veya neden saklamak istediğine dair en ufak bir fikri olmasa bile fısıltıyla konuşuyor. Şehrin en işlek günlerinden biri sona ererken sokaklarda dolanan insanlar var ama yakınlarında kimse yok ve kimse de onlarla ilgilenmiyor. "Bunun da diğerleri gibi yükselmesini bekliyorum."

Çünkü yere ya da daha doğru bir tabirle suyun yüzeyine çok ama çok yakın duruyor. Syen'in şimdiye dek gördüğü tüm sütunlar, Alabaster'in hayatını kurtaran ve hâlâ kıyidan birkaç kilometre uzakta süzülen de dahil olmak üzere, ya bulutların hemen altında ya da daha yükseklerde geziniyordu.

"Bir yana doğru kaymış gibi. Sanki güç bela dik duruyor gibi."

Ne? Elinde olmadan o şeye bakıyor ama Baster hemen kolunu çimdikleyip başını çevirmesi için uyarıyor. Gerçi o kısacık bakış bile adamın haklı olduğunu görmesine yetiyor. Sütun gerçekten de kayık, ucu hafifçe güneye bakıyor.

Döndükçe yavaşça titriyor olmalı. Eğim o kadar az ki düz binalarla çevrili bir sokaktan bakıyor olmasalardı hayatta anlayamazdı. Ama artık görmezlikten gelemiyor.

"Şu tarafa gidelim," diye öneriyor. Orada çok oyalandılar. Alabaster ona katılıyor ve yan yoldan limana doğru, avare avare dolaşarak ilerlemeye başlıyorlar.

"İşte bu yüzden bizi burada tutuyorlar."

Syen adam konuşurken onu yarım yamalak dinliyor. İstemediği gün batımının güzelliğine, cemiyetin uzun, zarif sokaklarına dalıyor. Kaldırımında yürüyen bir başka çift yanlarından geçerken, uzun boylu kadın Syen'le Baster'in kara üniformalarına rağmen başıyla onları selamlıyor. Tuhaf, küçük bir hareket. Ama hoş. Yumenes insanların neler başarabileceğini gösteren bir mucize, jeondislik dehasının parıldadığı bir şaheser ve bir düzine mevsim atlatlsa bile bu cemiyet asla onun düzeyine yaklaşamayacak. Ama Yumenes'te kimse bir rogga'yı başıyla

selamlamaya tenezzül etmemiştir, o gün ne kadar keyifli olursa olsun.

Sonra Alabaster'ın son sözüyle kendine geliyor. "Ne?"

Alabaster, kendi adımları daha uzun olmasına rağmen hızını onunkine uyduruyor. "Odada konuşamayız. Burada bile güvende sayılmayız. Ama bizi niye burada tuttuklarını, geri çağırmadıklarını merak ediyordun. İşte bu yüzden. Sütun bozuluyor." Bu zaten bilinen bir şey. "Bunun bizimle ne ilgisi var? Onu sen çıkardın." Syen ifadesiz çehresini korumayı hatırlayana dek bir an irkiliyor.

"Kendi kendine çıktı. Ben sadece onu tutan ıvır zıvrı kaldırdım ve belki de onu uyandırdım." Önceden de uyuyan bir şey olması üzerine uzun uzadıya düşünmek istemiyor.

"Ve bu da, neredeyse üç bin yıllık İmparatorluk tarihi boyunca senden başka kimsenin bir sütunu bu kadar bile kontrol edemediği anlamına geliyor." Baster omuz silkiyor. "Eğer zavallı, yeni yetme bir beş yüzüklü olup da senin telgrafını okusaydım, şunu düşünürdüm: O şeyi kontrol edebilen kişiyi kontrol etmeliyim." Sütuna bir bakış atıyor. "Ama asıl endişelenmemiz gereken Merkez'deki yeni yetme beş yüzüklüler değil."

Syen adamın neden bahsettiğini tam olarak anlamıyor. Sözlerinde bir haklılık payı var, Feldspar gibi birinin böyle bir numara çekmesi hiç de şaşırtıcı değil. Ama neden? Bir on yüzüklüyü el altında bulundurarak yerel halka güven vermek için mi? Baster'ın burada olduğunu bilenler bir avuç bürokrottan ibaret ki onlar da muhtemelen ani jeomest ve turist akınıyla başa çıkmaktan başlarını kaşıyacak vakit bulamıyordur. Sütunun aniden

bir şey yapmasıyla başa çıkmak için... Başa çıkmak mı? Bunun bir anlamı yok ki. O halde kim için endişelenmeli? Tabii...

Kaşlarını çatıyor.

“Daha önce bir şey demiştin.” Bir sütuna bağlanmakla ilgili bir şey. Ne anlama geliyordu? “Ve... ve o gece bir şey yaptın.” Adama huzursuz bir bakış fırlatıyor ama adam ona bakmıyor. Aşağıdaki koya bakıyor, sanki manzardan büyülenmiş gibi ama bakışları keskin ve ciddi. Kızın ne demek istediğini biliyor. Syen bir an tereddüt edip devam ediyor. “O zamazingoyla bir şey yapabiliyorsun, değil mi?” Ah, Toprak Baba, ne kadar da aptal. “Sen onları kontrol edebiliyorsun! Merkez bunu biliyor mu?”

“Hayır. Ve sen de bilmiyorsun.” Kara gözleri bir saniyeliğine Syen’e kayıyor sonra tekrar uzaklara bakıyor.

“Neden bu kadar?..” O kadar ketum da değildi. Onunla konuşuyor. Ama sanki birilerinin onları dinlediğinden kuşkulanıyordu. “Odadayken bizi kimse duyamaz.”

Sonra yanlarından geçen bir grup şamatacı çocuğu işaret ediyor. Oğlanlardan biri Baster’e çarpıp içtenlikle özür diliyor sonra koşturarak yollarına devam ediyorlar.

“Bunu bilemezsin. Binanın merkez kirişi tek parça yontulmuş granit, fark etmedin mi? Merkez de öyle gibi görünüyor. Doğrudan kayaya oturuyorsa...”

Ifadesi bir anlığına kararıyor sonra yumuşuyor.

“Ne alâkası var...” Aniden anlıyor. Ah, ah. Ama hayır, bu doğru olamaz. “Yani birileri bizi duvarların ardından duyabilir mi? Taşın içinden?” Hiç böyle bir şey duymamıştı. Aslında, düşününce mantıklı, orojeni böyle işler. Syen yerkürenin içine girdiğinde sadece bilincinin bağlandığı

kayayı değil ona değen her şeyi duyumsayabilir. O değdiği şeyi tam olarak anlamasa bile, sütunda olduğu gibi. Yine de sadece tektonik titreşimleri değil sesi de duyabilir mi? Bu doğru olamaz. Böylesine incelikli bir duyarlılığı olan bir rogga'dan bahsedildiğini işitmemişti.

Alabaster dosdoğru ona bakıyor. "Ben yapabilirim." Kız ona dönünce iç çekiyor. "Hep yapabiliyordum. Muhtemelen sen de yapabilirsin, sadece daha olgunlaşmamıştır. Artık çok yakın bir titreşimdir. Sekizinci ya da dokuzuncu yüzüğüme geldiğimde örüntüleri ve titreşimleri ayırabilmeye başladım. Detayları."

Syen başını sallıyor. "Ama sen tek on yüzüklüsün."

"Pek çok çocuğumun on yüzüğe erişme potansiyeli var." Syenite aniden Mehi istasyonunun yakınındaki ölü çocuğu hatırlayarak irkiliyor. Ah. Merkez tüm düğüm istasyonlarını kontrol eder. Ya o zavallı çocukları dinlemeye zorlayacak bir yöntemleri varsa? Ya yaşayan telgraflar gibi duyduklarını iletebiliyorlarsa? Korktuğu bu mu? Merkez Yumenes'in kalbine kurulmuş, düğümlerden oluşan ağın kullanarak Sükûnet'teki tüm konuşmaları dinleyen bir örümcek mi?

O sırada zihninin gerisinde kıpırdanan bir şey dikkatini dağıtıyor. Alabaster'in az önce söylediği bir şey. Adamın, Syen'in büyürken öğrendiği her şeyi baştan sorgulamasına sebep olan lanet bir etkisi var. *Tüm çocuklarımın on yüzüğe erişme potansiyeli var*, demişti ama Merkez'de başka bir on yüzüklü yok. Kendini kontrol edemeyen rogga çocukları düğüm istasyonlarına gönderilir. Öyle değil mi?

Ah. Hayır.

Aklına geleni dile dökmemeye karar veriyor.

Adam kızın elini okşuyar, belki oynadıkları oyunu sürdürmek için belki de gerçekten onu yatıştırmak için. Elbette çocuklarına ne yaptıklarını biliyor, muhtemelen Syen'den çok daha iyi biliyor hem de.

Sonra tekrarlıyor. “Merkez'deki ustalar için endişelenmemize gerek yok.”

O zaman kim? Ustalar bela, doğru. Syen onların siyasetine dikkat kesiliyor çünkü bir gün onlardan biri olacak ve gerçekten gücü elinde tutanlarla tutuyormuş gibi görünenleri bilmek önemli. En az bir düzine hizip, bunların yanı sıra sıradan idealist bağımsızlar ve anasını bile gözünü kırpmadan boğazlayabilecek olanlar var. Ama ilk kez, Syenite aniden tümünün hesap verdiği kişiyi merak ediyor.

Muhafızlar. Kimse kendi pis işlerini yönetmeleri için rogga'lara güvenmez. Tıpkı Shemshena'nın Misalem'e güvenmediği gibi. Merkez'deki kimse Muhafızların politikasından bahsetmez çünkü muhtemelen kimse onları anlamıyor. Muhafızların kendi konseyleri var ve gerektiğinde soruşturmalar açılıyor. Hem de sert soruşturmalar.

Ve Syen, belki bininci kez anı şeyi merak ediyor. Muhafızlar kime hesap veriyor?

Bunu düşünürken koya inip kenarı parmaklıklarla döşeli iskeleye erişiyorlar. Sokak burada biterken arnavut kaldırımları kumların içinde kayboluyor ve ardından ahşap iskeleye çıkıyorlar. Çok uzakta olmayan bir yerde az önce gördüklerine bezeyen bir kumsal daha var. Çocuklar iskelenin merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı koşuşturuyor ve Syen onların ardına baktığında limanın sularında çıplak yüzen bir grup yaşlı kadının kıkırtılarını duyuyor.

Durdukları yerden birkaç metre aşağıda parmakların yanına oturmuş adamı fark ediyor, adamın üzerinde gömlek yok ve onlara bakıyor. Önce dikkatini çekiyor, Alabaster pek göze hitap eden bir adam değil ve Syen seksten uzun zamandır zevk almıyor. Ama sonra nezaketen başını çeviriyor. Adamın onlara bakmasını neredeyse umursamayacak çünkü Yumenes'te herkes gözlerini dikip onlara bakar zaten.

Ama.

Baster'le tırabzanların orada uzun zamandır olmadığı kadar huzurlu ve rahat bir biçimde duruyor, çocukların kahkahalarını dinliyor. Konuştukları onca gizemli şeyi düşünmek zor. Yumenes siyaseti o âna o kadar uzak ki, gizemli ama önemsiz ve erişilemez.

Tıpkı bir sütun gibi.

Ama.

Ama. Belli belirsiz yanındaki Baster'in gerildiğini fark ediyor. Adamın yüzü kumsala ve çocuklara dönük olmasına rağmen dikkatinin orada olmadığı belli. İşte o zaman Allia'da insanların, akşam gezintisindeki iki kara üniformalı olmalarına rağmen gözlerini dikip onlara bakmadığını hatırlıyor. Asael'i saymazsa bu cemiyetin insanları böyle bir davranışa tenezzül etmeyecek kadar görgülüler.

O yüzden tekrar dönüp adama bakıyor. Adam ona gülümsüyor, bu hoşuna gider gibi oluyor. Adam ondan on yaş kadar büyük olmalı ve muhteşem bir vücudu var. Geniş omuzlar, pürüzsüz teninin altında zarif kaslar ve kusursuz, kaslı bir karın.

Şarap rengi pantolon. Ve gün ışığının tadını çıkarmak

için parmaklıklara astığı bordo gömlek. Syen belli belirsiz duyulduğunda gezinen o tanıdık vızıltıyı hissediyor. Yakınlarda bir muhafız olduğunu belirten o vızıltı.

“Seninki mi?” diye soruyor Alabaster.

Syenite dudaklarını yalıyor. “Seninki olmasını umuyordum.”

“Hayır.” Sonra Alaster abartılı hareketlerle kollarını açıp sanki gerinecekmiş gibi tırabzanlardan sarkıyor. “Sana çıplak teniyle temas etmesine izin verme.”

Fısıltıyla söylediğini Syen güçlükle anlıyor. Ve sonra Alabaster doğrulup genç adama dönüyor. “Aklına takılan bir şey mi var Muhafız?”

Muhafız yumuşak bir edayla gülüyor ve parmaklıklardan atlıyor. Bir Sahil melezi olduğu, bronz teni ve dağınık saçlarından belli, teninin biraz soluk olması haricinde Alia vatandaşları arasına rahatlıkla katılabilir. Yani. Aslında tam öyle sayılmaz. İlk bakışta onlardan biri gibi görünse de Syenite’in tanışmak talihsizliğine uğradığı her muhafızı ayırt eden şey onda da var. Yumenes’te kimse bir muhafızı bir orojenle ya da hımbılla karıştırmaz. Havalalarında farklı bir şey vardır ve bunu herkes görebilir.

“Evet, aslında var,” diyor Muhafız. “On yüzüklü Alabaster. Dört yüzüklü Syenite.” Bu bile Syen’in dişlerini gıcırdatmasına sebep oluyor. Adı dışında bir sıfat ekleyeceklerse sadece orojeni tercih eder. Elbette Muhafızlar bir on yüzüklüyle dört yüzüklü arasındaki farkı gayet iyi biliyorlar. “Ben Yetkili Muhafız Edkiyim. Vay canına, ikiniz de pek meşguldünüz değil mi?”

“Olması gerektiği gibi,” diyor Alabaster ve Syenite elinde olmadan şaşkınlıkla ona bakıyor. Daha önce hiç

görmediği kadar gergin, boynundaki damarlar şişmiş, elleri açık ve... hazır mı? Neye hazır? Syen adamın yanında dururken “hazır” kelimesinin nereden aklına geldiğini merak ediyor. “Gördüğünüz gibi Merkez’in vermiş olduğu görevi tamamladık.”

“Ah elbette. İyi iş.” Edki neredeyse sıradan sayılabilecek bir edayla bakışlarını onlardan alıp titreşen sütuna dönüyor. Ama Syenite adamın yüzüne bakıyor. Ve Muhafız’ın yüzündeki gülümsemenin sanki hiç var olmamış gibi silinip gittiğini fark ediyor. Bu iyiye alamet olamaz. “Gerçi keşke sadece sizden istenen görevi yerine getirmiş olsaydınız. Ne kadar da inatçı bir yaratıksın Alabaster.”

Syenite irkiliyor. Burada bile onu küçümsüyorlar. “Bunu ben yaptım Muhafız. İşimle ilgili bir sorun mu var?”

Muhafız şaşkınlıkla ona dönüyor ve o zaman Syenite bir hata yaptığını fark ediyor. Hem de çok büyük bir hata çünkü adamın takındığı o sahte gülümseme yerine gelmiyor. “Öyle mi gerçekten?” Alabaster tıslıyor ve Habis Toprak adına Syen adamın bilincini yerkabuğuna sapladığını hissediyor, öylesine derin ki. Adamın gücü sadece duyulduğuna değil tüm bedenini titretiyor. İzleyemiyor bile, bir kalp atımı kadar zamanda kızın görüş alanının ötesine geçiyor, kilometrelerce aşağıdaki magmayı deliyor. Ve o kadar ham enerji üzerindeki kontrolü kusursuz. Büyüleyici. Bu, rahatlıkla bir dağ yerinden edebilir.

Ama neden?

Muhafız aniden gülümsüyor. “Muhafız Leshet selamını gönderdi Alabaster.”

Syenite hâlâ bunlardan bir anlam çıkarmak ve Alabaster'ın bir muhafızla dövüşmeye hazırlandığını idrak etmek için uğraşırken, adam iyice geriliyor. “Onu buldunuz mu?”

“Elbette. Ona ne yaptığını konuşmamız gerek. Hem de hemen.” Aniden Syenite nasıl olduğunu anlamadan adamın elinde bir cam hançer beliriyor. Bıçak kısmı geniş ama tuhaf bir biçimde kısa, olsa ola beş santim kadar. Hançer demeye bin şahit ister.

O şeye ne pas etmeyi düşünüyor ki, tırnaklarını mı törpüleyecek?

Ve her şeyden önce ne demeye iki İmparatorluk orojene hançer çekiyor?

“Muhafız,” diye araya girmeye çalışıyor, “sanırım bir yanlış anla...”

Muhafız bir şey yapıyor. Syenite gözlerini kırpıştırıyor ama önündeki tablo değişmiyor: Alabaster'le birlikte kan kırmızısı gün batımının gölgeleri uzanırken iskelede Muhafız'a dönük duruyorlar, çocuklar ve yaşlı teyzeler onlardan biraz ötede eğleniyorlar. Ama değişen bir şey var. Alabaster boğulmuş gibi bir ses çıkarıp ona doğru yalpalayarak Syen'i yere yapıştırana kadar ne olduğunu anlamıyor. O kadar cılız bir adamın onu nasıl olup da öyle savuracak gücü bulduğunu Syen asla anlayamayacak. Ahşap yere nefesi kesilecek kadar sert bir biçimde düşüyor ama bir bulanıklığın ötesinde oyun oynayan çocuklardan bazılarının durup onlara baktığını fark ediyor. Biri gülüyor. Sonra öfkeden deliye dönerek doğruluyor ve Alabaster'e lanet okumak için ağzını açıyor.

Ama Alabaster de birkaç santim ötesinde yere yapış-

mış durumda. Karınüstü yatmış, gözleri Syen'e kitlenmiş ve tuhaf bir ses çıkarıyor. Ses bile denemez. Ağzı kocaman açık ama çıkan ses bir çocuk oyuncağından ya da metal arifinin kesesinden çıkan vızıltı gibi incecik. Tüm bedeni titriyor, sanki hareket edemiyor. Ve bu durum çok saçma çünkü adamın bir şeyi yok. Syen, zar zor adamın çığlık attığını fark edene kadar ne düşüneceğini bilemiyor.

"Neden onu hedef alacağımı sandın ki?" Edki Alabaster'e bakıyor ve Syen'in içi ürperiyor çünkü Muhafız'ın bakışları Alabaster orada çaresizce titrerken neşeli ve kendinden memnun. Biraz önce tuttuğu bıçak Alabaster'in omzuna saplanmış. Syen, daha önce fark etmemesine şaşırarak bıçağa bakıyor. Baster'in kara tüniğinden parıldayarak çıkıyor. "Hep bir ahmaktın Alabaster." Ve şimdi Edki'nin elinde yeni bir cam hançer beliriyor. Bu seferki uzun ve habis bir darlığı var: tüyler ürpertecek kadar tanıdık bir hançer. "Neden..." Syenite düşünemiyor. İskelenin ahşap rabitalarında geriye doğru sürünürken elleri titriyor. İçgüdüsel olarak altındaki yer kabuğuna uzanıyor ve işte o an Muhafız'ın ne yaptığını anlıyor çünkü aşağıda tutabileceği bir şey yok. Birkaç metre aşağıdaki yeri duyumsayamıyor, sadece kum, tuzlu çerçöp ve solucanlar var. Daha aşağıya uzanmaya çalıştığında duyuliliğinde acı verici titreşimler oluyor. Sanki dirseğini bir yere çarpmış da o noktadan parmak uçlarına kadar tüm duyularını yitirmiş gibi. Zihninin o kısmı uykuya dalmış gibi. Hâlâ titreşiyor, geri gelecek. Ama o anda hiçbir şey duyumsayamıyor.

Çaylakların ışıklar kapandıktan sonra anlattığı korku öykülerinde duymuştu. Tüm Muhafızlar bir gariptir ama bu onları Muhafız yapan şeydir: Her nasılsa irade

güçleriyle orojeniye durdurabilirler. Ve aralarında bazıları özellikle gariptir, diğerlerinden daha da garip olmakta uzmanlaşırlar. Bazılarının orojen sorumluluğu olmaz ve asla eğitimini tamamlamamış çocukların yanına yanaşmalarına izin verilmez çünkü yakınlıkları bile tehlikelidir. Bu muhafızların tek görevi olur: Güçlü orojen kaçaklarının izini sürüp bulduklarında da... eh. Syenite daha önce hiç ne yaptıklarını öğrenmeye heveslenmemişti ama belli ki artık öğrenecek. Alevler aşkına, zihni çürümüş bir yaşlı gibi yerküreden kopmuştu. Hımbılların hayatı böyle mi yani? Tüm hissettikleri bu kadar mı? Şimdiye kadar hep onların sıradanlığına özenmişti.

Ama. Edki hançeri hazır, kararlı gözleri ve sanki başı ağrıyormuş gibi acı acı sırtan dudaklarıyla ona doğru ilerliyor. O ifade yüzünden Syen aniden: “Sen, iyi misin?” diye soruyor. Niye böyle dediğini bilmiyor.

Edki bunun üzerine başını eğiyor ve gülümsemesi geri dönüyor, ifadesi yumuşuyor, şaşkınlığı belli. “Ne kadar nazıksın. Ben iyiyim ufaklık. Gayet iyiyim.” Ama hâlâ ona doğru geliyor.

Syen geri geri sürünüyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor, üç kez gücüne uzanmayı deniyor ama üçünde de başarısız oluyor. Başarsa bile adam bir Muhafız. Onun görevi itaat etmek. Onun görevi ölmek, eğer adam bunu istiyorsa.

Bu doğru değil.

“Lütfen,” diyor çaresizlikle, delirmiş gibi. “Lütfen, biz yanlış bir şey yapmadık. Anlamıyorun. Ben...”

“Anlamana gerek yok,” diyor adam kusursuz bir nezaketle. “Tek bir şey yapman gerek.” Sonra hançeri kızın göğsünü hedefleyerek savuruyor.

Syen olayların nasıl geliştiğini sonradan anlayacak.

Sonradan her şeyin bir kalp atımı zamanda olup bittiğini kavrayabilecek. Ama o anda her şey yavaş çekimle oluyor. Zamanın geçişi anlamsızlaşıyor. Sadece cam hançerin büyük ve keskin yüzünden yansıyan ışığın farkında. Kızın görev bilinciyle düştüğü dehşetin içinden zarif ve yavaş bir şekilde ona doğru geliyor.

Bu doğru değil.

Parmaklarının altındaki pütürlü ahşabı ve onun altındaki hissedebildiği sıcaklığın ve hareketin yararsızlığını hissedebiliyor. Bununla bir çakıl taşını bile hareket ettiremez.

Alabaster'in şiddetle kasıldığını hissediyor, bunu nasıl daha önce fark etmedi ki? Adam kendi bedenini kontrol edemiyor, omuzundaki cam hançer tüm gücüne rağmen onu etkisiz kıldı ve yüzünde umutsuz bir acıyla korku ifadesi var.

Syen kendi öfkesini fark ediyor. Öfkeden gözü dönmüş durumda. Göreve lanet olsun. Muhafızın yaptığı, tüm o Muhafızların yaptıkları yanlış. Ve sonra –ve sonra– ve sonra...

Sütunu fark ediyor.

(Alabaster daha da şiddetle kasılıyor, ağzını kocaman açıyor ve bedeninin kalanını kontrol edemese de gözlerini Syen'e dikeyyor. Adamın uyarıları hâlâ aklında ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyor.)

Hançer kalbine olan yolu yarıyor. Bunun fazlasıyla farkında.

Bizler zincire vurulmuş tanrılar değiliz. Ve bu pas aşkına, doğru değil.

Bu yüzden bir daha uzanıyor. Aşağıya değil, yukarıya. Düz değil, yanlamasına...

Hayır, Alabaster kasılmalarının arasında kelimeyi çıkarmaya çalışıyor.

Ve sütun Syen'i titreyen, kıpırdayan kan kırmızı ışığına çekiyor. Bir kez daha yukarı doğru düşüyor. Yukarı ve içeri çekiliyor. Kontrolünü tamamen yitiriyor, Ah Toprak Baba, Alabaster haklıydı, bu şey onun için çok fazla. Ve sütunun bozuk olduğunu unuttuğu için çılgılık atıyor. Hasarın olduğu bölgeye girerken canı yanıyor, her bir çatlak onun içinden geçiyor gibi ve onu parçalara ayırıyor. Ta ki, kendini çatlak kırmızılığın üzerinde, acıyla kıvrılmış biçimde süzülürken bulana dek.

Bu gerçek değil. Olamaz. Aynı zamanda kumlu ahşap rabıtalarda üzerinde, tenine değen gün ışığında yattığını da hissedebiliyor. Muhafız'ın cam hançerini hissetmiyor, henüz değil. Ama aynı zamanda orda da. Ve gözleriyle değil duyuliliğiyle görüyor, görüntü hayalinde.

Sütunun merkezindeki taş yiyen önünde süzülüyor.

İlk kez birine bu kadar yakın. Tüm kitaplar taş yiyicilerin ne erkek ne kadın olduğunu söyler ama bu beyaz damarlı siyah mermerden yapılmış genç bir adama benziyor. Üzerindeki kıyafetler parlak opal rengi. Uzunları cilalı mermer, sanki düşerken donup kalmış gibi açık. Baş arkaya yatık, saçları açık, kıvrırcık ve şeffaf bir şelale gibi arkasına dökülüyor. Çatlaklar teninde, kıyafetlerine yayılmış ve sanki içine işlemiş gibi.

İyi misin? diye merak ediyor. Kendi teni çatlarken onu ne demeye merak ettiğini bilmiyor. Teni o kadar kırılgan ki Syen zarar veririm korkusuyla nefesini tutmak istiyor.

Ama bu anlamsız çünkü orada değil, bunlar gerçek değil. Bir sokağın ortasında ölmek üzere ve bu taş yiyen de çağlardır ölü.

Taş yiyen ağzını kapatıyor ve gözlerini açarak ona bakmak üzere başını eğiyor. “İyiyim,” diyor. “Sorduğun için teşekkürler.”

Sonra sütun parçalara ayrılıyor.

15

sen, dostların arasındasın

“**T**üm orojenlerin olduğu” yere geliyorsun ve orası hiç de beklediğin gibi değil. Her şeyden önce terk edilmiş. Sonra bir cemiyet de değil.

Tam anlamıyla değil. Siz yaklaşırken yol genişliyor ve kasabanın ortasında yok olana kadar bir açıklık halini alıyor. Pek çok cemiyet bu taktiği uygular, gezginleri ticaret ve dinlenmeye teşvik etmek için yolu eritir ama o cemiyetlerin genelde ticaret yapılan bir yeri olur ve etrafa bakındığında ne bir dükkân, ne bir pazar yeri ne de bir han görüyorsun. Daha da beteri bir sur da yok. Ne bir taş yığını ne bir dikenli tel ne de kasabanın etrafına dikilmiş kazıklar. Bu cemiyeti çevresindeki araziden ayıran hiçbir şey yok ve ormanlık arazideki çalılıklar saldırganların gizlenmesine çok müsait.

Bu kasabanın aşikâr terk edilmişliğine, surlarının olmayışına ek başka tuhaflıklar da var. Ortalığa bakınırken *hem de çok fazla tuhaflık var* diye düşünüyorsun. Öncelikle yeteri kadar tarım arazisi yok. Bunun gibi birkaç

yüz kişiyi barındırabilecek bir cemiyet yolda gördükleri tek bir hektarlık sürülmüş soya tarlasından fazlasına sahip olmalı. Kasabanın girişindeki ufak yeşillik dışında bir bahçesi bulunmalı.

Bir depo da görmüyorsun. Eh belki de gizlidir, pek çok cemiyet depolarını gizler. Ama sonra binaların da birbirinden çok farklı olduğunu fark ediyorsun. Biri kenttekiler gibi dar ve uzun bir diğeri daha ılıman iklimlerde olduğu gibi geniş ve alçak. Biri de Tirimo'daki evine benziyor, tepesi çimenlerle kaplı ve yarı yarıya toprağın içinde. Çoğu cemiyetin bir mimari stil seçip ona bağlı kalmasının bir sebebi var: Tektipçilik bir mesaj verir. Potansiyel saldırgana o cemiyetin insanların bir amaç uğruna bir araya geldiklerini ve kendilerini koruyacaklarını gösterir. Bu cemiyetin görsel mesajı... Kafası karışıktı. Belki de umarsız. Yorumlayamadığın bir şey. Şehrin içi düşmanlarla dolu olsaydı bile bu kadar gerilmezdin.

Dikkatle, yavaşça kasabanın boş sokaklarında ilerliyorsunuz. Tonkee rahatmış gibi numara yapmaya bile tenezzül etmiyor. İki elinde birbirinin eşi cam hançerler var, gözleri karanlık ve dikkatli, hançerlerin nereden çıktığını merak ediyorsun, gerçi o etek bir orduyu bile saklayabilir. Hoa sakın gibi görünüyor ama gerçekten ne hissettiğini kim bilir? Kirsarhusayı bir heykele dönüştürdüğünde bile sakın görünüyordu.

Sen hançerini çekmiyorsun. Kasabada o kadar çok rogga varsa ve senin varlığına itiraz edeceklerse sizi kurtaracak tek bir silah var.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" diye soruyorsun Hoa'ya.

Hoa başını sallayarak onaylıyor. Bu durumda burada bir sürü insan var ve saklanıyorlar. Ama neden? Ve kül yağışının içinden gelişini nasıl gördüler?

“Gideli çok olmamış,” diye mırıldanıyor Tonkee. Evlerden birinin önündeki kurumuş bahçeye bakıyor. Kurumuş kalıntılar arasındaki yenebilir her şey ya gelip geçenler ya da eski sahipleri tarafından toplanmış. “Bu evler iyi durumda. Ve o bahçe de birkaç ay öncesine kadar sağlammış.”

Aniden iki aydır yolda olduğunuzu fark edip şaşırıyorsunuz. Uche öldüğünden beri iki ay. Küller ağmaya başlamıştı da bir o kadar olmuştu.

Sonra, aniden oraya, o âna odaklanıyorsunuz. Çünkü kasabanın merkezinde durup kafa karışıklıyla etrafınıza bakınırken yakınlardaki binalardan birinin kapısı açılıyor ve üç kadın verandaya çıkıyor.

İlk dikkatini çeken kadının elindeki arbalet. Bir anlığına, tıpkı Tirimo’daki son gününde olduğu gibi görebildiğin tek şey o arbalet oluyor ama kadını oracıkta buza çevirmiyorsun çünkü sana nişan almamış. Arbaleti bir koluna yaslamış duruyor ve her ne kadar yüzündeki bakış onu rahatça kullanacağını söylese de tahrik edilmeden kullanmayacağını düşünüyorsun. Cildi neredeyse Hoa kadar beyaz ama şükür ki saçı sıradan bir sarı ve gözleri hoş bir kahve rengi. Ufak tefek, ince kemikli, cılız ve sıradan bir Ekvatorlu’nun iyi damızlık olmayacağına yönelik aşağılamalarına maruz kalacak kadar dar kalçaları var. Muhtemelen çocuklarını iyi besleyemeyecek kadar fakir bir Kutup cemiyetinden. Evinden çok uzakta. İkinci kadın onun neredeyse tam tersi ve muhtemelen

şimdiye kadar gördüğün en göz korkutucu kadın. Bu görünüşüyle ilgili bir şey değil. Kadın sıradan bir Sanzeli, açık gri bir saç bulutu, koyu kahve ten, sıradan bir boy ve yapı. Gözleri şaşırtıcı derecede kara ve onları belirginleştirmek için dumanlı bir far ve sürme çekmiş. Dünya yanarken makyaj yapmak. Bu seni şaşırtmalı mı büyülemeli mi bilemiyorsun.

Ve o kara gözlerini birer silah gibi kullanıyor, bir an bakışlarına karşılık verdikten sonra kıyafetlerinizi ve teçhizatınızı inceliyor. Sanzeliler'in tercih ettiği kadar uzun boylu bir kadın değil, senden kısa ama bileklerine dek uzanan kalın, kahverengi bir kürk giymiş. Kürk yelek onu küçük ama modayı takip eden bir ayı gibi gösteriyor. Ama yüz ifadesinde seni irkiltten bir şey var. Ne olduğunu tam çıkaramıyorsun. Tüm dişlerini göstererek sırtıyor, gözleri sabit. Ne hoş karşılıyor ne de huzursuz. Bu sükûneti daha önce de görmüştün, en sonunda tanırıyorsun: kendine güven. Kendini böylesine koşulsuz kucaklama hali hımbıllarda sık rastlanan bir durumdur ama burada görmeyi beklemiyordun. Kendinden olanları duyumsayabiliyorsun. Ve o da seni duyumsuyor.

“Pekâlâ,” diyor kadın ellerini kalçalarına dayayarak. “Kaç kişisiniz, üç mü? Herhalde ayrılmak istemezsiniz.”

Bir an için kadına bakakalıyorsun. “Merhaba,” diyebiliyorsun sonunda. “Eee...”

“Ykka,” diyor kadın. Bunun bir isim olduğunu anlıyorsun. Sonra ekliyor. “Castrima’lı rogga Ykka. Hoşgeldiniz. Ve sen de?”

Ağzından kaçırıyor. “Rogga?” Bu kelimeyi çok sık duyuyorsun ama böylesine sanki bir isim gibi söylen-

diğinde kulağa ne kadar kaba geldiğini fark ediyorsun. Kendine rogga demek bok yığını demek gibi bir şey. Tokat gibi. Bu bir beyan ama neyin beyanı anlamıyorsun.

“Bu, eee, yedi sıradan fayda-sınıfı isimlerinden biri değil,” diyor Tonkee. Sesi titrek, sanki gerginliği espri yaparak yumuşatmaya çalışıyor. “Hatta daha az kabul gören beşten biri de değil.”

“Bunun yeni olduğunu söyleyelim.” Ykka’nın bakışları her birini tartarak yol arkadaşlarını dolanıyor sonra sana dönüyor. “Demek dostların ne olduğunu biliyor.”

Şaşkınlıkla arkana saklanmadığında Hoa’ya ve bakan Ykka’ya bakan Tonkee’ye bakıyorsun. Sanki Ykka onun için kan örneği alabileceği yeni bir mucize. Tonkee bir anlığına bakışlarına karşılık veriyor, ifadesinde ne korku ne de şaşkınlık var. Ykka haklı, ne olduğunu çözelim epey zaman olmuş olmalı.

“Bir fayda ismi olarak rogga.” Tekrar Ykka’ya odaklanan Tonkee’nin sesi düşünceli. “Bunun pek çok çağrışımı var. Ve Castrima, İmparatorluğa kayıtlı orta enlem kuşağındaki cemiyetlerden biri değil. Gerçi yüzlerce cemiyet var unutmuş olabilirim. Ama bana kalırsa iyi bir hafızam vardır. Bu, yeni bir cemiyet mi?”

Ykka hem onaylarcasına hem de Tonkee’nin büyülenmesini alaycı bir edayla kabullenerek başını eğiyor. “Teknik olarak öyle. Castrima’nın bu hali aşağı yukarı elli yıldır var. Aslında resmi olarak bir cemiyet değil, Yumenes –Mecerema ve Yumenes– Ketteker yollarında seyahat edenler için bir barınak. Burası bölgedeki diğerlerine kıyasla daha işlek çünkü çevrede madenler var.”

Sonra duraklıyor ve Hoa’ya bakarken ifadesi sertle-

şıyor. Sen de şaşırarak Hoa'ya bakıyorsun çünkü her ne kadar tuhaf görünse de bir yabancıyı bu kadar gelecek ne yaptığını anlamıyorsun. En sonunda Hoa'nın tamamen sessizleştiğinin farkına varıyorsun. Küçük yüzü her zamanki neşeli ifadesinden, acılı, öfkeli, neredeyse ölümcül bir keskinliğe bürünmüş. Ykka'ya onu öldürmek ister gibi bakıyor.

Yo, Ykka'ya değil, yanındaki kadına. Oğlanın bakışlarını takip edince şimdiye kadar diğer ikisinin biraz gerisinde kaldığı ve Ykka da göz alıcı olduğu için çok dikkat etmediğin kadını görüyorsun. Uzun, ince bir kadın. Kaşlarını çatıyorsun çünkü bir anda bu tanımlamadan emin olamadın. Kadın olduğu kesin, saçları kutup bölgesinin insanları gibi uzun ve düz, koyu kızıl ve zarif hatlarını çevreliyor. Kadın olarak görünmek istediği belli ama uzun, bol, bileklerine kadar uzanan bir tünik giymiş ve bu hava için çok ince bir kılık. Asıl teni... Gözlerini dikmiş bakıyorsun. Bu kabalık ama... Sadece pürüzsüz değil, parlıyor da. Neredeyse cilalı gibi. Ya bugüne dek gördüğün en büyüleyici cilt hastalığından mustarip ya da o bir cilt değil.

Kızıl saçlı kadın gülümsüyor ve dişlerini gördüğünde için ürperiyor.

Hoa bu gülümsemeye karşı kedi gibi tıslıyor. Ve bunu yaptığında en sonunda, maalesef dişlerini görüyorsun. Ne de olsa senin önünde hiç yemek yememişti. Gülümsediğinde dişlerini hiç göstermemişti. Kadının dişleri şeffafken onunkiler sanki bir kamuflaj gibi emaye beyazlığında ama biçimi kadınınkinden çok da farklı değil. Kare değil, çok yüzeyli. Elmas gibi.

“Habis Toprak,” diye mırıldanıyor Tonkee. Sanki ikimize birden der gibi.

Ykka sertçe yol arkadaşına bakıyor. “Hayır.”

Kızıl kadının gözleri Ykka’ya kayıyor. Başka hiçbir yeri hareket etmiyor, gözleri dışında kalan bedeni taş gibi kıpırtısız. Heykel gibi. “Sana veya arkadaşlarına zarar vermeden halledilmesi mümkün.” Dudakları da kıpırdamıyor. Sesi tuhaf bir biçimde esrarengiz, göğsünün içinde bir yerlerden yankılanarak geliyor.

“Hiçbir şeyin ‘halledilmesini’ istemiyorum.” Ykka ellerini kalçalarına koyuyor. “Burası benim mekânım ve kurallarına uymayı kabul ettin. Bas geri.”

Sarışın kadın biraz yana kayıyor. Arbaleti kaldırmıyor ama her an yapabilir gibi. Ne işe yarayacaksa. Kızıl saçlı kadın kısa bir an daha kıpırdamadan duruyor sonra o korkunç elmas biçimli dişlerini gizleyerek ağzını kapatıyor. Ve bunu yaparken sen de pek çok şeyi aynı anda fark ediyorsun. Birincisi zaten kadın gülümsemiyor. Tıpkı kirkhusanın dudaklarını gerip dişlerini göstermesi gibi bir tehdit. İkincisi dudaklarını kapadığında çok daha az sinir bozuyor.

Üçüncüsü ise Hoa da aynı tehdidi savuruyor. Ama kızıl saçlı kadın geri çekilirken oğlan rahatlıyor, ağzını kapatıyor.

Ykka tuttuğu nefesini bırakıyor ve bir kez daha sana odaklanıyor.

“Belki de en iyisi içeri gelmeniz,” diyor.

“Bunun çok iyi bir fikir olduğuna emin değilim,” diyor Tonkee havai bir tavırla. “Al benden de o kadar,” diyor sarışın kadın Ykka’ya bakarak. “Emin misin Yeek?”

Ykka omuzlarını silkiyor ve onun görüldüğü kadar soğukkanlı olmadığını düşünüyorsun. “Ne zaman bir şeyden emin oldum ki? Ama şimdilik iyi bir fikir gibi.”

Tereddütlüsün. Yine de, olsun varsın, ister tuhaf bir kasaba, ister mitolojik yaratıklar ya da beklenmedik sürprizler... Buraya gelmenin bir sebebi var.

“Bu tarafa doğru gelen bir adamla kız gördünüz mü?” diye soruyorsun. “Baba kız. Adam benim yaşımda, kız sekiz...” İki ay. Neredeyse unutuluyordun. “Dokuz yaşında. O...” Sesin kesiliyor. Kekeliyorsun. “B-bna benziyor.”

Ykka gözlerini kırıştırıyor ve onu gerçekten şaşırttığını fark ediyorsun. Belli ki tamamen farklı bir soru silsilesine hazırlanmıştı. “Hayır,” diyor ve içini çekiyor. O basit “hayır” canını yakıyor. Bir balta gibi vuruyor ve Ykka’nın içten şaşkınlığı yarana tuz basıyor. Demek ki yalan söylemiyor. Tüm umutlarını öldüren bu darbenin etkisiyle irkiliyorsun. Hoa sana buradan bahsettiğinden beri yarım yamalak bir umut beslediğini fark ediyorsun. Onları burada bulacağını, yeniden bir kızın olacağını ummuştun. Şimdi aklın başına geldi. “E-Essun?” Kollarını tutan biri var. Kim? Tonkee. Sert elleri zor geçen hayatının hediyesi. Nasırlarının deri ceketine sürtündüğünü duyuyorsun. “Essun... hay pas, yapma.”

Aklın başında olmalıydı. Ne cüretle daha iyisini umdun ki? Sen pis rogga’nın tekisin, Habis Toprak’ın ajanı, hassas çiftleşme uygulamalarının hatası, işe yaramaz bir alet. Daha baştan çocuk yapmaman gerekirdi, yaptıysan da onları elinde tutamayacaktın ve Tonkee ne demeye kollarını çekiştiriyor? Çünkü ellerini yüzüne kaldırdın. Ah, bir de göz yaşlarına boğuldun.

Evlenmeden önce, onunla yatmadan önce, onun tara-
fına bakmadan önce Jija'ya söylemeliydin, hatta bunları
düşünmeye bile hakkın yoktu. O zaman adamın içinden
rogga öldürmek geliyorsa bunun mağduru sen olurdun,
Uche değil. Ne de olsa ölümü hak eden sensin, hem de iki
cemiyetin nüfusunun binlerce katı kadar.

Ha, bu arada biraz çılgılık da atıyorsun.

Çılgılık atmamalısın. Ölmelisin. Çocuklarından önce
ölmeliydin. Daha doğarken ölmeli, asla çocuk doğurama-
malıydın.

Üzerinden bir şey geçiyor.

Sanki kuzeyden gelen ve dünyanın değiştiği o gün
ötelediğin bir güç dalgası gibi. Ya da belki de yorucu bir
günün sonunda eve gelip de oğlunu kanlar içinde yerde
bulduğun anki gibi. Anlamlı, bir saniye orada ve sonra
yok olan, yokluğuyla varlığını şaşırtıcı kılan bir şey.

Gözlerini kırpıştırıp ellerini indiriyorsun. Gözlerin
bulanık görüyor ve acıyorlar, avuçların sıırılsıklam. Ykka
verandadan inip yanına gelmiş, birkaç metre ötede du-
ruyor. Sana dokunmuyor ama yine de ona bakıyorsun,
biraz önce bir şey yaptı. Anlamadığın bir şey. Orojeni ol-
duğu kesin ama daha önce hiç görmediğin bir şekilde icra
edildi.

“Hey,” diyor. Yüzünde şefkatten eser yok. Yine de se-
ninle konuşurken sesi yumuşak, belki daha yakında ol-
duğu için. “Hey. Şimdi daha iyi misin?”

Yutkunuyorsun. Boğazın acıyor. “Hayır,” diyorsun.
(Yine o kelime! Neredeyse kıkırdayacaksın ama kendini
tutuyorsun ve o istek kayboluyor.) “Hayır. Ama... İdare
edebilirim.”

Ykka yavaşça başını sallıyor. “Öyle olacağına kalıbı basarım.” Arkasında duran kadın şüpheli görünüyor.

Sonra ağır ağır içini çeken Ykka, Tonkee’yle Hoa’ya dönüyor. Oğlan aldatıcı bir biçimde sakın ve normal görünüyor. Yani Hoa standartlarında normal.

“Pekâlâ o zaman,” diyor. “Durum şu. Gidebilirsiniz de kalabilirsiniz de. Eğer kalmaya karar verirseniz sizi cemiyete götüreceğim. Ama şunu önceden aklınıza sokun: Castrima eşsizdir. Burada çok farklı bir şeyi deniyoruz. Eğer bu Mevsim kısa sürerse, Sanze üstümüze çullandığında ayvayı yiyeceğiz. Ama bu Mevsim’in kısa süreceğini düşünmüyorum.” Göz ucuyla sana bakıyor ama tam olarak onay almak ister gibi değil. Bu kuşku götürmez bir gerçek, o yüzden onay yanlış bir kelime seçimi. Her rogga bunu kendi adı gibi bilir.

“Bu Mevsim kısa sürmeyecek,” diye ona katılıyorsun. Sesin pürüzlü ama kendine gelmeye başladın. “On yıllarca devam edecek.” Ykka bir kaşını kaldırıyor. Doğru, her ne kadar Ykka yol arkadaşlarının adına daha nazik davranmaya çalışsa da seninkilerin yumuşaklığa ihtiyacı yok. Onların doğrulara ihtiyacı var. “Yüz yıllar.”

Bu bile az aslında. Bu seferkinin en az bin yıl süreceğine eminsin. Belki de birkaç bin.

Tonkee kaşlarını çatıyor. “Pekâlâ, tüm kanıtlar ya büyük ve kökten bir orojenik bozulmayı ya da tüm plaka ağıının izostazisindeki* basit bir zorlanmayı gösteriyor. Ama böylesi bir hareketsizliğin üzerinden gelmek için gereken orojenik gücün toplanmasına imkân yok. Emin misiniz?”

* İzostazi: Yerkabuğunun kütleleri ve yoğunlukları birbirinden farklı büyük parçaları (blokları) arasındaki denge. (ç.n.)

Bir süreliğine acını unutarak ona bakıyorsun. Ykka'yla diğer kadın da öyle. Tonkee huzursuzlukla sırtıyor ve özellikle sana bakıyor. "Ah, pas aşkına çok şaşırılmış gibi görünmeyi bırakın. Sırların ömrü tükendi, öyle değil mi? Siz benim ne olduğumu biliyorsunuz ben de sizin. Oyun oynamaya devam mı edeceğiz?"

Başını sallıyorsun ama gerçekten sorusuna cevap veriyor sayılmazsın. Bunun yerine ilk soruya cevap vermeyi seçiyorsun. "Eminim," diyorsun. "Yüzyıllar. Belki daha fazlası." Tonkee irkiliyor. "Hiçbir cemiyetin o kadar yetecek stoğu yok. Yumenes'in bile."

Yumenes'in engin yiyecek depolarının bir yerlerdeki volkan kayalıklarının içine gömüldüğü söylenirdi. Bir tarafın o kadar yiyeceğin ziyan olmasına üzüleniyor. Ama diğer yanınla böylece insan ırkının sonunun çok daha çabuk ve merhametli bir biçimde geleceğini düşünüyorsun.

Başını salladığında Tonkee dehşete düşmüş bir halde sessizleşiyor. Ykka bir sana bir ona bakıp konuyu değiştirmeye karar veriyor. "Burada yirmi iki orojen var," diyor. İrkiliyorsun.

"Zamanla sayıları artacaktır. Size uyar mı?" Özellikle Tonkee'ye bakıyor.

Bu, sohbetin yönünü değiştiriyor çünkü herkesin ilgisini çekiyor. "Nasıl?" diye soruyor Tonkee birden bire. "Buraya gelmelerini nasıl sağlıyorsunuz?"

"Orasını boş ver. Sorumu cevapla."

Ykka'ya zahmet etmemesini söyleyebilirsin. "Benim için sorun değil," diyor Tonkee hızla. Kadının neredeyse ağzının suyu akacak. İnsanlığın kaçınılmaz ölümüne dair duyduğu dehşet buraya kadardı.

“Peki.” Ykka Hoa’ya dönüyor. “Ve sen. Burada senin türünden de birkaç kişi var.”

“Düşündüğünden de fazla,” diyor Hoa fısıltıyla.

“Eh. Pekâlâ.” Ykka bunu takdire şayan bir özgüvenle karşılıyor. “Duydunuz. Eğer kalmak istiyorsanız kural-lara uyacaksınız. Dövüşmek yok.” Parmaklarını sallayıp dişlerini gösteriyor. Şaşılacak bir biçimde anlatmaya çalıştığı şey çok anlaşılır geliyor. “Ve ben ne dersem onu yapacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Hoa başını eğiyor, gözleri buz gibi parıldıyor. Elmas dişlerini görmek kadar şaşırtıcı, onun biraz tuhaf ama sevimli bir küçük yaratık olduğunu düşünmeye başlamıştın. Şimdi ne düşüneceğini bilemiyorsun. “Bana emredemezsin.”

Ykka, seni şaşırtarak eğilip çocukla yüz yüze geliyor. “Şöyle söyleyeyim,” diyor. “Türünün becerebildiği kadar gizlilik içinde; ki bu ancak gelen bir çığ kadar gizli olur, açık seçik gördüğüm şeyi yapmaya devam edebilirsin ya da herkese neyin peşinde olduğunu anlatırım.”

Ve Hoa... irkiliyor. Gözleri –sadece gözleri– verandadaki kadın-olmayan-kadına kayıyor ama kadın bu kez diş göstermiyor ve az da olsa hazin bir edası var. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorsun ama Hoa anlamış gibi.

“Peki,” diyor Ykka’ya tuhaf bir resmiyetle. “Koşullarınızı kabul ediyorum.”

Ykka başıyla onaylayıp doğruluyor ve arkasını dönmeden önce son bir kez Hoa’ya bakıyor.

“Şu küçük, eee kesintimizden önce diyordum ki birkaç kişiyi kabul ettik,” diyor sana. Bunu eve giden ba-

samaklara doğru ilerlerken omzunun üzerinden söyledi. “Bir adamla kızı yok ama Cebak Bölgesi’nden gelen birkaç kişi dahil epey birileri var. Eğer faydalı olacaklarını düşünüyorsak aramıza alıyoruz.” Böyle zamanlarda herhangi bir akıllı cemiyet böyle davranmalı, istenmeyenleri atıp değerli yetenek ve becerileri olanları alırlar. Güçlü liderliği olan cemiyetler bunu sistemli olarak, acımasızca ve soğukkanlılıkla yapar. Daha kötü yönetilen cemiyetler yine aynı acımasızlıkla ama beceriksizce yapar, tıpkı Tirimo’nun senden kurtulması gibi.

Jija sadece bir taş işçisi. Yararlı ama nadir bir yeteneği yok. Ama Nassun, sen ve Ykka gibi. Ve her nedense bu cemiyetin insanları etraflarında rogga’ların olmasını istiyorlar. “Bu kişilerle tanışmak istiyorum,” diyorsun. Çok küçük bir ihtimal de olsa Jija’yla Nassun kılık değiştirmiş olabilirler. Ya da belki içlerinden biri onları yolda görmüş olabilir. Ya da... eh. Gerçekten küçük ihtimaller.

Yine de şansını deneyeceksin. O senin kızın. Onu bulmak için her yolu denersin.

“Peki o zaman.” Ykka dönüp size sesleniyor. “Gelin ve sizlere birkaç mucize göstereyim.” Sanki daha göstermemiş gibi. Ama yine de onu takip ediyorsunuz çünkü ne masallar ne de gizemler en ufak bir umut kıvılcımı kadar güçlü yanabilir.

Beden solup gider. Kalıcı liderler daha fazlasına güvenmelidir.

Üçüncü Tablet, “Merkezler”, ikinci ayet

16

Syen gizli diyarda

Syenite uyandığında bir yanı buz gibi. Sol tarafı, omzu, kalçası ve sırtının büyük kısmı. Soğuşun kaynağı ensesinden esen sert rüzgâr, Merkez'in zorunlu kıldığı topuzu da açılmış olmalı. Ağzında da toprak tadı var ama dili kupkuru.

Hareket etmeyi deniyor ama canı yanıyor. Tuhaf bir acı, belli bir yeri yok, zonklamıyor, keskin değil, belli belirsiz. Sanki tüm bedeni kocaman bir bere. Sessizce inliyor ve bir elini zorla kaldırıp yere dokunuyor. Yeniden kontrolü eline aldığını hissetmek ister gibi kendini itiyor ama doğrulmayı başaramıyor. Tek başardığı şey gözlerini açmak. Elinin altında ve gözlerinin önünde gümüşü bir taş var. Monzonit olabilir veya daha düşük kaliteli bir kilaş. Volkanik kayaların adlarını hiçbir zaman hatırlayamaz zaten çünkü Merkez'deki jeometri öğretmeni inanılmaz kadar sıkıcı biriydi. Birkaç metre ötesinde kayanın –artık her neyse– çatlaklarından yoncalar, çimler ve çalı

gibi yaprakları olan bir bitki boy vermiş. (Biomestri daha bile az ilgisini çekiyor.) Bitkiler rüzgârda salınıyor ama çok da fazla değil çünkü Syen'in bedeni rüzgârın önünü tıkıyor. Hay sıçayım diyor ve zihnindeki kaballığıyla ayılıyor.

Oturuyor. Canı acıyor, zorlanıyor ama oturuyor ve böylece otlarla kaplı eğimli bir kayanın üzerinde olduğunu görüyor. Kayanın arkasında sonsuzluğa uzanan bulutlu gökyüzü var. Okyanusun kokusunu alıyor ama son birkaç haftadır alışık olduğundan farklı, daha az tuzlu, daha seyreltilmiş. Hava daha kuru. Güneşin konumu sabahın geç saatleri olduğunu gösteriyor ama soğuk kış mevsimi gibi.

Ama günbatımıydı ve Allia Ekvator kuşağında, hava şeker gibi olmalı. Ve şu anda üzerinde yattığı soğuk, sert yer ılık, kumlu olmalıydı. O halde siktiğimin pası, hangi cehennemde?

Tamam. Bunu halledebilir. Üzerinde yattığı kaya deniz seviyesinden yüksek duyumsanıyor, tanıdık bir sınıra yakın sayılır. Burası Azami'nin, Sükûnet'i oluşturan iki tektonik levhadan birinin ucu. Ve bu levha ucunu daha önce duyumsadı. Allia'dan uzak değiller. Ama Allia'da değiller. Aslında kıtada bile değiller.

Syenite içgüdüsel olarak duyumsamaktan ötesini yapmaya çalışıyor ve daha önce birkaç kez yaptığı gibi levhanın ucuna uzanıyor ama hiçbir şey olmuyor.

Bir süre orada oturup rüzgârın sebep olacağının ötesinde titriyor.

Ama yalnız değil. Alabaster yanında kıvrılmış, uzun kolları ve bacakları katlı, ya baygı ya da ölü, yatıyor. Yo, ölü değil, göğsü kalkıp iniyor. Peki, bu iyi. Alabaster'in

arkasında yamacın ucunda uzun, ince bir figür, beyaz bir kaftanın içinde dikiliyor.

Syen şaşkınlıkla donuyor. “Merhaba?” Sesi çatlak.

Figür, bir kadın diye tahmin ediyor, ona dönüyor. Uzaklara, olduğu yerden Syen’in göremediği bir şeye bakıyor. “Merhaba.”

Eh, bu da bir başlangıç. Syen kendini sakinleşmek için zorluyor ama yerkabuğuna erişim kendini güvende hissedemediği için biraz zorlanıyor. Korkmak için bir sebep yok diyor kendi kendine, bu kadın her kimse ölmelerini isteseydi bunu şimdiye dek kolaylıkla halledebilirdi. “Neredeyiz?”

“Doğu Kıyısı’ndan birkaç kilometre uzaktaki bir adada.”

“Ada mı?” Bu dehşet verici. Adalar ölüm tuzaklarıdır. Bundan beteri bir aktif fay hattının üstü bir de uyuyan ama hâlâ faal yanardağların içindeki mağaralar olabilir. Ama evet, Syen şimdi bulundukları yamacın altındaki kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyor. Azami’nin ucundan sadece birkaç kilometre uzaktalarsa su altındaki bir fay hattına tehlikeli derecede yakınlar demek. Hatta tam üzerindeler. Bu yüzden insanlar adalara yerleşmez. Yerküre adına bir tsunami her an onları öldürebilir.

Ayağa kalkıyor, durumun vahametini görmek istiyor. Bacakları taş üzerinde yatmaktan katılaşmış ama yine de Alabaster’e doğru yalpalıyor ve yamacın kenarında duran kadının yanına geliyor. görüyor: Göz alabildiğine okyanus, tek bir leke veya çatlakla bölünmeyen açık deniz. Durduğu yerden kayalık yamaç sert bir eğimle alçalıyor ve denizin birkaç metre üzerinde keskin kayalıklara dönüşüyor. Yamacın kıyısına yanaşıp aşağı baktığında uzaktan bıçak gibi keskin kayalıkları görüyor, düşmek

kesin ölüm demek. Hızla geri çekiliyor.

“Buraya nasıl geldik?” diye soruyor dehşetle. “Sizi ben getirdim.”

“Sen...” Syen kadına dönüyor, omurgasından öfke alevleri yükseliyor. Sonra öfkesi sönerek hâkimiyeti şaşkınlığa bırakıyor.

Bir kadın heykeli yap: Uzun değil, saç basit bir topuzla toplu, ince hatlı, zarif bir duruşu var. Tenini ve kıyafetlerini fildişi renginde bırak ama irislerinde, saçlarında ve parmak uçlarında siyah gölgeler olsun. Oradaki tek renk kir gibi içe işlemiş bir gölgeden ibaret. Ya da kan.

Bir taş yiyen.

“Habis toprak,” diye fısıldıyor Syenite. Kadın cevap vermiyor. Arkalarından Syenite’in söyleyebileceği her şeyi bastıran bir homurtu çıkıyor. (Zaten ne diyebilirdi ki? Ne?) Gözlerini taş yiyenden ayırıp Alabaster’e bakıyor. Belli ki yavaş yavaş uyanan adam da kendini Syen’den daha iyi hissetmiyor. Ama o an için adamı boş verip en sonunda söyleyecek bir şey buluyor.

“Neden?” diye soruyor. “Bizi neden buraya getirdin.”

“Onu güvende tutmak için.”

Tıpkı ariflerin söylediği gibi. Konuşurken kadının dudakları kıpırdamıyor. Görüldüğü gibi bir heykel bile olabilir. Sonra Syen’in aklı başına geliyor ve kadının ne dediğini fark ediyor.

“Onu güvende tutmak için mi?” Taş yiyen yine cevap vermiyor.

Alabaster bir kez daha inliyor ve Syenite en sonunda adamın yanına gidip otururken yardım ediyor. Adamın gömleği omuzundan sıyrılıyor ve adam tısladığında Syen

Muhafız'ın savurduğu hançeri anımsıyor. Hançer artık yok ama yara, kurumuş kanla gömleğin kumaşına yapışmış. Gözlerini açarken küfrediyor. "Decaye, shisex unrelabbemet." Syen'in daha önce de duyduğu o tuhaf dil.

"Sanzece konuş," diye tersliyor adamı ama gerçekten rahatsız olduğu yok. Gözlerini taş yiyenin üzerinden ayırmıyor ama taş yiyen kıpırdamıyor bile.

"... parlayan, siktiğimin pası," diyor adam yaralı yeri tutarken. "Acıyor."

Syenite elini itiyor. "Dokunma. Yarayı açabilirsin." Medeniyetten yüzlerce kilometre uzaklıkta, göz alabildiğine uzanan denizin ortasındalar. Türü esrarlı ve ölümcül kabul edilen bir yaratığın insafına kalmışlar. "Yanımızda biri var."

Alabaster tamamen ayılıyor, Syenite'e gözlerini kırptırıyor ve sonra onun arkasına bakıp taş yiyeni görünce gözleri açılıyor. Homurdanıyor. "Siktir... Siktir. Bu defa ne halt ettin?"

Syenite her nedense Alabaster'ın taş yiyeni tanımasına şaşırıyor.

"Hayatını kurtardım," diyor taş yiyen. "Ne?"

Taş yiyenin kolu kalkıyor. Hareketi o kadar dengeli ki, zarafeti geçip doğadışı görünüyor. Başka hiçbir kası hareket etmiyor. Bir yeri işaret ediyor. Synite dönüp işaret ettiği yere bakıyor ve batıdaki ufku görüyor. Ama diğer yönlerin aksine ufuk çizgisi kırık. Solunda ve sağında ufuk çizgisi dümdüz ama tam ortada sivilce gibi, şişkin, kızıl, parlak ve dumanlı.

"Allia," diyor taş yiyen.

* * *

Adada bir köy varmış meğer. Ada kıvrılan tepeler ve kayalardan ibaret, ne ağaç var ne de toprak. Yaşanacak yer değil. Ama yine de adanın diğer ucuna vardıklarında kayalar biraz daha düz ve Allia'da olandan çok da farklı görünmeyen yarı daire şeklinde bir kumsal olduğunu fark ediyorlar. (Eksiden Allia'da olan.) Ancak benzerlik o kadarla kalıyor çünkü bu liman çok daha küçük ve bu kasaba doğrudan dik yamacın içine oyulmuş.

İlk bakışta fark etmek güç. Syen ilk baktığında gördüğünün mağaraların ağzı olduğunu sanıyor, kayalık yüzeyde gelişigüzel yayılmışlar. Sonra mağara ağızlarının tümünün farklı ebatlarda olsa da aynı şekilde oyulduğunu fark ediyor. Açıklığın ağzının tabanı düz bir çizgi, yarlardan çıkan kavisler zarif bir biçimde tepede birleşiyor. Ve birileri hepsinin önüne bir binanın ön yüzünü kazı-mış. Zarif sütunlar, bir kapının dörtgeni, hayvan ve çiçek desenlerinden zarif oymalar. Çok bir şey sayılmaz elbette ama Yumenes'te, Kara Yıldız ve onu taçlandıran İmparatorluk Sarayı'nın gölgesinde, Merkez'in içinde yaşamak insanı sanat ve mimariye karşı duyarsızlaştırıyordu.

"Bir adı yok," diyor Alabaster buldukları taş basamaklardan kasabaya doğru inen yolda yürürlerken. Basamakların tepesinde onlardan ayrılan taş yiyenden bahsediyor. (Syen bir saniyeliğine başını çeviriyor ve döndüğünde taş yiyen ortalıkta yok. Alabaster hâlâ yakınlarda olduğunu söylüyor. Nasıl bildiğini öğrenmek istediğinden emin değil.)

"Ben ona Antimon* diyorum. Beyaz ya. Taş yenrine me-

* Antimon, periyodik tablonun 5-A grubunda yer alan element. Doğal antimon sülfürden elde edilir. Kırılabilen ve kolayca toz durumuna getirilebilen gümüş beyazı renğinde bir metaloiddir. (ç.n.)

tal çünkü bir rogga değil ve 'Alabaster' de benim adım."

Ne sevimli. "Ve o da o isme yanıt veriyor öyle mi?"

"Evet."

Geri dönüp Syen'e bakıyor ve merdivenlerin ne kadar düzensiz olduğu göz önüne alınırsa bu çok dikkatsizce bir davranış. Her ne kadar tırabzanlar olsa da merdivenlerde ayağı kayan biri kendini aşağıda sivri kayaların kollarında epey pis bir ölümle burun buruna bulur.

"Dert etmiyor bence hem zaten eğer sevmeseydi itiraz ederdi."

"Bizi neden buraya getirdi?" Kurtarmak için. Pekâlâ, Allia'nın tepesinde tüten dumanları görebiliyorlar. Ama Antimon'un türü genelde insanlardan kaçınır ve onları umursamaz, tabii insanlar onları sinir etmedikçe.

Alabaster başını sallıyor ve adımlarına dikkat ediyor. "Onların yaptıklarında neden aranmaz. Bir sebebi olsa bile bize söylemeye tenezzül etmezler. Doğrusu nefesimi boşa harcıyıp sormaktan vazgeçtim. Antimon geçtiğimiz beş yıldır bana geliyor. Genelde etrafımızda kimse yokken." Yumuşak, esef dolu bir ses çıkarıyor. "Onun bir halüsinasyon olduğunu sanıyordum."

Eh, peki. "Ve sana bir şey söylemedi mi?"

"Sadece yanımda olduğunu söylüyor. Bunun 'Yanındayım Baster, seni hep seveceğim, güzel bir kadın gibi görünen heykelin teki olduğumu boş ver, sırtını bana dayayabilirsin,' türünden bir destek mi yoksa daha sinsice bir şey mi olduğunu bilmiyorum. Ama ne önemi var ki? Hayatımızı kurtardı."

Syen önemi olduğunu düşünüyor. "Peki şimdi nerede?" "Gitti."

Syen adamı tekmeleme isteğini güç bela bastırıyor. “Nereye... ah...” Syenite okuduğu şeyi biliyor ama bunu yüksek sesle söylemek tuhaf geliyor. “Yerin içine mi?”

“Sanırım. Kayaların arasından sanki hava gibi geçebiliyorlar, bunu yaptıklarını gözlerimle gördüm.” Merdivenlerin epey sık olan genişliklerinden birinde duruyor ve Syen az kalsın ona çarpıyor. “Muhtemelen bizi de buraya öyle getirdi, biliyorsun değil mi?”

Syen bunu düşünmemeye çalışıyor. Bir taş yiyenin ona dokunması fikri bile tüylerini ürpertiyor. Bu yaratığın onu taşıyıp sert kayaların ve okyanusun altından kilometrelerce sürüklemesi elinde olmadan onu titretiyor. Taş yiyen dediğin aklın hayalin alamayacağı bir şey, tıpkı orojeni, kadim kalıtlar veya ölçülüp öngörülemeyen diğer şeyler gibi. Ama orojeni öyle ya da böyle anlaşılabilir ve güçlükle de olsa kontrol edilebilir, kadim kalıtlar okyanustan gözlerinin önünde yükselene dek umursanmayabilirken taş yiyenler canları ne isterse onu yapar, istedikleri yere giderler. Ariflerin masalları bu yaratıklara karşı uyarılarla dolu, kimse onları durdurmaya kalkmaz.

Bu fikir Syen’i durduruyor ve Alabaster kızın arkasından gelmediğini fark edene kadar birkaç basamak daha iniyor. “Taş yiyen,” diyor Alabaster canı sıkılmış bir edayla ona dönerken, “Sütunun içindeki.”

“Aynısı değil,” diyor adam aptallık eden ama zor bir gün geçirdikleri için bunun yüzlerine söylenmesini de hak etmeyen birilerine gösterilecek bir sabırla. “Söyledim ya, bunu bir süredir tanıyorum.”

“Onu kast etmedim.” Seni aptal. “Sütundaki taş yiyen şeyden önce... hareket etmeden önce bana baktı. Ölü değildi.”

Alabaster ona bakıyor. “Bunu ne zaman gördün?”

“Ben...” Çaresizce ellerini açıyor. Bunu anlatacak kelimeler yok. “Orada... Ben şey... Sanırım gördüm.” Ya da belki halüsinasyon görmüştü. Muhafız’ın bıçağı gözlerinin önünde bir imgenin çakmasına sebep olmuştu? O kadar gerçekçiydi ki. Alabaster uzun bir süre ona bakıyor, genelde hareketli olan yüzü artık Syen’in kınama olarak tanıdığı bir hareketsizliğe bürünmüş. “Seni öldürmesi gereken bir şey yaptın. Sadece ahmak şansın sayesinde ölmedin. Eğer... bir şeyler gördüysen... Şaşırmam.”

Syenite başıyla onaylıyor, bu sözlere karşı çıkmayacak. O anlarda sütunun gücünü hissetmişti. Eğer hasarlı olmasaydı onu öldürürdü. Bu haliyle... yanmış, bir anlamda boş ama uyanmak üzere olduğunu hissetmişti. Bu yüzden mi orojenisi artık çalışmıyordu? Yoksa bu Muhafız’ın yaptıklarının etkisi miydi?

“Orada ne oldu?” diye soruyor öfkeyle. Tüm bunlar o kadar anlamsız ki. Neden biri Alabaster’i öldürmeye kalksın? Neden işi bitirmeye bir Muhafız gelsin? Bunların sütunla ne ilgisi olabilir? Neden burada, paslı denizin tam ortasındaki ölüm kapını bir adadalar? “Neler oluyor? Baster, yer bizi yutsun, söylediklerinden fazlasını biliyorsun.”

Adamın yüzü acıya kasılıyor ve en sonunda içini çekip kollarını kavuşturuyor. “Bilmiyorum, emin ol. Öyle sanıyorsun ama her sorunun cevabını bilmiyorum. Neden öyle olduğunu düşünüyorsun inan bilmiyorum.”

Çünkü kızın bilmediği o kadar çok şey biliyor ki. Üstelik bir on yüzlüklü: Kızın hayal bile edemeyeceği hatta tarif bile edemeyeceği şeyleri yapabilir ve içinden bir şey adamın onun anlayamadığı şeyleri de anlayabileceğine

inanıyor. “Muhafız’ı biliyordun.”

“Evet.” Şimdi kızmış gibi ama Syen’e değil. “O türü daha önce gördüm. Ama neden orada olduğunu bilmiyorum. Sadece tahmin edebilirim.”

“Bu hiç yoktan iyidir!”

Adam alınmış gibi. “Peki o halde. Bir tahmin: Biri ya da birileri Allia limanındaki o kırık sütunu biliyordu. Bu her kimse aynı zamanda bir on yüzüklünün orayı duyumsamaya başlar başlamaz o şeyi fark edeceğini de biliyordu. Ve o sütunu tekrardan çalıştırmak için bir dört yüzüklünün duyumsaması yettiğine göre bu gizemli kişilerin aslında sütunun ne kadar tehlikeli veya duyarlı olduğuna dair bir fikri olmadığına inanmak son derece mantıklı. Yoksa ne sen ne de ben Allia’ya canlı varırdık.”

Syenite kaşlarını çatıyor ve tepelerden sert bir rüzgâr esmeye başlayınca bir eliyle parmaklıklara dayanıp dengesini sağlamaya çalışıyor. “Birileri.”

“Gruplar. Şans eseri çekişmelerinin ortasına düştüğümüz ve haklarında hiçbir fikrimiz olmayan hizipler.”

“Muhafız hizipleri mi?”

Adam alaylı bir şekilde burnundan soluyor. “Sanki bu mümkün değilmiş gibi konuşuyorsun. Tüm rogga’ların amaçları bir mi ki Syen? Ya tüm hımbılların? Muhtemelen taş yiyenlerin bile bir birleriyle husumeti vardır.”

Toprak bilir daha neler. “Yani bu hiziplerden biri o Humafız’ı bizi öldürmeye mi yolladı?” Hayır. Syenite sütunu çalıştıranın kendi olduğunu söyleyene kadar birini. “Beni öldürmeye.”

Alabaster kasvetle başını sallıyor. “Muhtemelen beni zehirleyen de oydu, sütunu tetikleyen ben olacağımı dü-

şünmüştü. Muhafızlar hımbılların görebileceği yerlerde bizi cezalandırmayı istemezler ve mümkün olduğu kadar bundan kaçınırlar çünkü böyle bir durumda kamuoyu desteği kazanabiliriz ve bu hiç de iyi olmaz. Gündüz gözüyle yapılan o saldırı son çareydi.” Omuzlarını silkip meseleyi enine boyuna düşünürcesine kaşlarını çatıyor. “Sanırım benim yerime seni zehirlemeye kalkmadığı için şükretmeliyiz. Neredeyse bende bile işe yarayacaktı. Herhangi bir felç duyuligini de etkiler. Bir işe yaramazdım. Eğer...”

Eğer kendi yapamadığında Syenite’in duyuligine binip ametist sütündeki gücü çağıramasaydı. Artık Syen adamın o gece yaptığı şeyi daha iyi anlıyor ve bu, durumu daha beter hale getiriyor. Başını adama uzatıyor. “Senin neler yapabileceğini kimse bilmiyor değil mi?”

Alabaster içine çekip uzaklara bakıyor. “Ben bile neler yapabileceğimi bilmiyorum Syen. Merkez’in bana öğrettikleri... bir noktadan sonra onları ardımda bırakmak zorunda kaldım. Kendi kendimi eğitmem gerekti. Ve bazen, sanki başka türlü düşünmeyi başarabilsem, bana öğrettiklerinden tamamen sıyrılabilsem ve yeni bir şey deneyebilsem...” Kaşları düşünceyle çatılırken sesi kesiliyor. “Bilmiyorum. Gerçekten. Ama sanırım bilmemem de iyi bir şey yoksa Muhafızlar beni çok uzun zaman önce öldürürlerdi.”

Laf salatası yapar gibi ama Syen anlayışla içini çekiyor. “Peki kim Muhafızları gönderebilir... şey için... şey...” On yüzüklüleri avlamak için. Dört yüzüklülerin de ödünü koparmak için.

“Tüm muhafızlar katildir,” diye tersliyor adam onu acı acı. “Kimin bir Muhafız kalesine hükmedebileceğine gelince... Hiçbir fikrim yok.” Alabaster omuz silkiyor.

“Söylentilere bakılırsa Muhafızlar İmparator’a hesap verir, görünen o ki Muhafızlar onun kalan son gücü. Ya da belki bu yalandır ve Yumenes Liderlik aileleri diğer her şey gibi onları da kontrol ediyordur. Ya da belki Merkez tarafından yönetiliyorlardır. Bilemem.”

“Kendi kendilerini yönettiklerini duymuştum,” diyor Syen. Mutemelen bir çaylak dedikodusuydu.

“Belki. Muhafızlar iş, sırlarını korumaya gelince ya da yollarına çıkan hımbılları rogga’lar kadar hızla öldürür. Bir hiyerarşileri varsa bile onu sadece Muhafızlar biliyor. Yaptıklarını nasıl yaptıklarına gelirsek...” Derin bir nefes alıyor. “Bir tür cerrahi işlem. Hepsi de rogga çocuklarıdır ama rogga değildir çünkü duyululuklarındaki bir şey yüzünden bu işlem onlar üzerinde çok daha iyi çalışır. Bir implant var. Beyine takılan. Bunu nereden öğrendiklerini ancak Toprak bilir ya da ne zaman uygulamaya başladıklarını. Ama bu işlem sayesinde orojeniye etkisiz hale getirebiliyorlar. Ve bu onlara başka yetenekler de veriyor. Beter yetenekler.”

Syenite kopan tendonlarını hatırlayarak irkiliyor. Avucu sert bir ağrıyla yanıyor.

“Ama seni öldürmeye kalkmadı,” diyor. Adamın omzuna, kandan kararmış olan yere bakıyor, adam muhtemelen kurumuş kanları temizledi ve kumaş artık yaraya yapışık değil. Taze bir nem görünüyor, muhtemelen yeniden kanıyor ama şükür ki çok değil. “O hançer...”

Alabaster kasvetle başını sallıyor. “Muhafızlara has bir ürün. Hançerleri normal cam üfleme gibi görünür ama değildir. Muhafızlara benzerler, bir şekilde orojeniye has, bizi biz yapan şeyi yıkıp geçerler.” Titriyor. “Nasıl

hissettirdiğini bilmiyordum, yeraltındaki alevler gibi can yakıyor ve hayır...” diye ekliyor hızla Syen’in ağzını açtığını görünce ne diyeceğini tahmin ederek, “Beni neden onunla bıçakladığını bilmiyorum. Zaten ikimizi de durdurmuştu, senin kadar çaresizdim.”

İşte bu. Syenite dudaklarını yalıyor. “Sen... sen hâlâ...” “Evet. Birkaç gün sonra geçer.” Kadının rahatlamasına gülümsüyor. “Sana söylemiştim, daha önce de onun gibi muhafızlar gördüm.”

“Neden bana dokunmasına izin vermememi söyledin? Çıplak eliyle?” Alabaster sessizleşiyor. Syenite önce adamın her zamanki gibi inat ettiğini sanıyor ama sonra yüz ifadesindeki gölgeleri fark ediyor. Biraz sonra Alabaster gözlerini kırptırıyor. “Ben daha gençken, başka bir on yüzüklü tanıyordum. Ben... Akıl hocam gibiydi diyebiliriz. Seninle Feldspar gibi.”

“Feldspar hiç de... neyse, boş ver.”

Zaten anılarına dalmış olduğu için kızı umursamıyor bile. “Neden olduğunu bilmiyorum. Ama bir gün Halka’da yürüyüp güzel bir akşamın tadını çıkarıyorduk...” Aniden sesi kesiliyor sonra bitkin, acı dolu bir ifadeyle kadına bakıyor. “Yalnız kalabileceğimiz bir yer arıyorduk.”

Ah. Bu muhtemelen birkaç şeyi birden açıklıyor. “Anlıyorum,” diyor Syen hiç gerek yokken. Adam da hiç gereği yokken başıyla onaylıyor. “Her neyse, o Muhafız birden peydah oldu. Senin gördüğün muhafız gibi gömleğini çıkarmıştı. Niye geldiğini de söylemedi. Sadece... saldırdı. Göremedim bile, o kadar hızlı oldu ki. Allia’daki gibi.” Baster bir eliyle yüzünü ovuşturuyor. “Hessionite’i nefessiz bıraktı ama onu boğacak kadar da sıkı değildi. Muha-

fızın ten tene temasa ihtiyacı vardı. Sonra Hess'i tuttu ve her şey olup biterken sanki dünyanın en güzel manzarasını seyreder gibi sırttı. Siktiğimin ruh hastası.”

“Ne?” Syenite bilmek istemiyordu ama yine de merak ediyordu. “Muhafız'ın teni ne yapıyor?”

Alabaster'in çenesi kasıldı, kasları düğüm düğümdü. “Orojenini içe çeviriyor. Yani sanırım, daha iyi bir açıklama bulamıyorum. Ama içimizdeki karadaki levhaları ayırıp denizlerdeki fayları hareketlendiren, doğumla gelen tüm o güç... O Muhafızlar onu bize karşı çeviriyor.”

“Ben, ben...” Ama orojeni beden üzerinde işe yaramaz ki, yani doğrudan yaramaz. Yarasaydı... Ah.

Adam sessizleşiyor. Syenite bu kez devam etmesini için ısrarcı olmuyor.

“Yaa, işte böyle.” Alabaster başını sallıyor sonra kayaların içine oyulmuş köye bakıyor.

“Gidelim mi?”

O hikâyeden sonra konuşmak zor geliyor. “Baster.” Syenite kendini, üniformasını işaret ediyor. Tozlanmış olsa da İmparatorluk Karası ceket hâlâ belirgin. “Şu anda ikimiz de bir çakıl taşını bile oyanatabilir durumda değiliz. Bu insanları tanımıyoruz.”

“Biliyorum. Ama omuzum ağrıyor ve susadım. Etrafta tatlı su kaynağı görebiliyor musun?”

Hayır. Yiyecek de yok. Ve anakaraya yüzmenin de imkânı yok, o kadar büyük bir denizi aşamazlar. Bir de okyanus masallarda anlatıldığı gibi canavarlarla dolup taşmasa bile ki muhtemelen öyledir, Syenite yüzme bilmiyor.

“Pekâlâ,” deyip adamı iterek öne geçiyor.

“Bırak önce ben konuşayım bari, yoksa bizi öldürteceksin.” Paslı deli.

Alabaster kızın içinden geçirdiği son cümleyi duymuş gibi kıkırdıyor ama itiraz etmeden kızın peşine takılıyor.

Merdivenler yükselerek en sonunda düzleştirilmiş, su seviyesinden birkaç yüz metre yukarıda yamacın duvarı boyunca kıvrılan bir yürüyüş yoluna dönüşüyor. Syen buna bakarak kasabanın yüksekliği sayesinde tsunami-den korunduğunu düşünüyor. (Elbette bundan emin olmuyor. Bu kadar çok su onun yabancı olduğu bir şey.) Yürüyüş yolu neredeyse koruyucu surların yokluğunu bile telafi eder gibi. Gerçi okyanus dışarıdan gelecek şeylerle bu insanlar arasına yeteri kadar güçlü bir engel koyuyor.

Aşağıda, gelişi güzel, üst üste yığılmış taşlardan yapılmış gibi duran dalgakıranlara bağlanmış birkaç tekne var. Allia’nın düzgün iskeleleri ve mendirekleri ile kıyaslanamaz tabii ama yine de etkililer. Tekneler de bir tuhaf görünüyor, en azından şimdiye dek gördüklerine kıyasla. Bazıları, sanki bir ağaç kütüğünden blok olarak oyulmuş gibi zarif ve basit şeyler. Diğerleri daha büyük ve ağır yelkenleri var ama onlar bile hiç alışık olmadığı bir tasarım üslubuna sahip.

Teknelerin üzerinde ve çevresinde insanlar var, bazıları sepetler taşıyor, diğerleri teknelerden birinde incelikli yelken tamirinde çalışıyor. Yukarı bakmıyorlar bile ve Syenite aşağı seslenme isteğini bastırıyor. Zaten Alabaster’le onu çoktan görmüş olmalılar. İlerideki devasa mağara ağızlarından ilkinin önünde insanlar toplanmaya başladı bile. Syenite onlar yaklaşırken dudaklarını yalayıp derin bir nefes alıyor. Düşmanca bir tavırları yok.

“Merhaba,” deyip bekliyor. Kimse o anda onu öldürmek için hamle etmiyor. Buraya kadar iyi gitti.

Yirmi kişi kadarlık grup, yaklaşımlarını beklerken daha çok ortaya çıkmalarına şaşırılmış gibi görünüyor. Grubun büyük bölümünü farklı yaşlardan çocuklar oluşturuyor, birkaç yetişkin ve bir avuç yaşlının yanı sıra tasmalı, oynak kuyruğuna bakılırsa dostane bir kirkhussa da var. İnsanlar açıkça Doğu Kıyı kökenli, çoğu uzun ve Alabaster gibi koyu tenli ama aralarından bazıları daha soluk benizli ve meltemde uçuşan bir kabarık saç da göze çarpıyor. Ayrıca tetikte gibi de görünmüyorlar ki Syen ziyaretçilere alışık olmadıklarını düşünse de bu iyi bir şey.

Sonra, liderlik havası olan yaşlıca bir adam öne çıkıyor. Ve tamamen anlaşılmaz bir şeyler söylüyor.

Syen ona bakıyor. Tanıdık gelse de hangi dil olduğunu bile bilmiyor. Sonra –elbette– Alabaster atılıp aynı dilde bir şeyler söylüyor ve herkes kıkırdayıp, fısıldaşarak rahatlıyor. Syenite dışında herkes.

Adama bakıyor. “Çeviri?”

“Eğer önce ben konuşursam bizi öldürteceğime inandığımı söyledim.” Syen adamı oracıkta gebertmeyi düşünüyor.

Ve bu böyle sürüp gidiyor. Bu garip köyün insanlarıyla Alabaster sohbet ederken Syen sadece orada huzursuzca dikiliyor. Alabaster yapabildiği zamanlarda durup ona çevirmeye çalışıyor ama yabancılar o kadar hızlı konuşuyor ki tam olarak ne dediklerini anlatmaya fırsatı kalmıyor. Syen adamın özet geçtiğini anlıyor. Hem de epeyce. Anladığına göre cemiyetin adı Meov ve öne çıkan adam da şefleri Harlas. Ve korsanlar.

* * *

“Burada tarım mümkün değil,” diye açıklıyor Alabaster. “Hayatta kalmak için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapıyorlar.”

Bunu daha sonra, köyün insanları onları kayalara gömülü salonlarından birine davet ettikleri sırada söylüyor. Tüm evler, adanın göğe yükselen taş sütunlarından ibaret olduğu düşünülünce hiç da şaşırtıcı olmayan bir biçimde yamaca gömülü. Bazıları doğal mağaralar ve bazıları da nasıl olduğunu bilmediği yöntemlerle oyulmuş. Hepsi de şaşırtıcı derecede güzel, tavanlar sanatkâr bir biçimde oyulmuş, pek çok duvarda zarif arklar var, kapalı kalma duygusu vermeyecek bir biçimde fenerler ve meşalelerle fazlasıyla aydınlatılmışlar.

Syen tepelerinde bir sonraki depremde onları ezmek üzere bekleyen kayaların varlığından hoşnut değil ama illa ki bir ölüm tuzağına girecekse en azından bu sıcak ve sevimli. Meovlular onları bir konuk evine yerleştiriyorlar. Aslında terkedilmiş ve henüz çok tamirat gerektirmeyen boş bir ev demek daha doğru. Cemiyet ateşlerinde pişen yemeklerden ikram edip, cemiyet banyolarına girmelerine izin veriyorlar ve yerel kıyafetlerden birer takım hediye ediyorlar. Onlara az da olsa bir mahremiyet de tanınıyor ama meraklı çocukların perdesiz pencerelerden baktıktan sonra kıkırdayarak kaçtıkları bir yerde bunun pek bir anlamı yok. Sevimli bile sayılabilirler.

Syen, katlanmış battaniyelerden oluşan ve oturmak için yapılmış gibi görünen bir yığının üzerine yerleşip yaralı omzuna temiz bir parça bez koyup sargı olarak sararken dişlerini sıkkan Alabaster’i seyrediyor. Elbette kızıdan

yardım isteyebilir ama istemediği için Syen de yardım etmiyor.

“Anakarayla pek bir ticaretleri yok,” diye sözlerine devam ediyor Alabaster. “Önerebilecekleri tek şey balık ve anakaradaki sahil cemiyetlerinde fazlasıyla balık var. O yüzden baskın yapıyorlar. Ana ticaret rotasındaki gemilere saldırıyor ve bazı cemiyetleri saldırılarından –evet kendi saldırılarından– korunmak için haraca kesiyorlar. Nasıl işlediğini sorma, şef aynen böyle anlattı.”

Bu biraz şüpheli bir durum. “Burada ne işleri var ki?” Syen kabaca oyulmuş duvarlara tavana baktı. “Burası bir ada. Yani demek istediğim bu oymalar falan hoş da bir sonraki depremde ya da tsunamide burası haritadan silinecek. Ve söylediğin gibi tarım yapmak mümkün değil. Kilerleri bile yok sanki. Mevsim’de ne yapacaklar?”

“Sanırım o zaman ölürler.” Baster omuz silkerek yeni yaptığı sargıyı yerine oturtmaya çalışıyor. “Onlara sordum ama güldüler. Bu adanın bir sıcak noktanın üzerinde olduğunun farkındasın değil mi?”

Syen gözlerini kırıştırıyor. Fark etmemiştii ama orojenisi çekiç vurulmuş bir parmak gibi hissizdi. Adamınki de öyleydi ama belli ki hissizlik de göreceliydi. “Ne kadar derin?”

“Çok. Yakında patlayacak gibi değil ama patladığında burada ada yerine bir krater olacak.” Sırıttıyor. “Tabii plaka sınırına ne kadar yakın olduğumuzu göz önüne alırsak ondan önce bir tsunami de gelip adayı yutabilir. Burada ölmenin pek çok yolu var. Ama hepsini biliyorlar, cidden biliyorlar ve anladığım kadarıyla umursamıyorlar. En azından özgür öleceklermiş, öyle dediler.”

“Neden özgür olacaklar? Hayattan mı?”

“Sanze’den.” Syen’in ağız bir karış açılırken Alabaster pis pis sırıtıyor. “Harlas’a bakılırsa bu cemiyet takıma-dalar içindeki –adalar gruplarına bu isim veriliyor– bir dizi küçük adanın bir parçası. Eğer bilmiyorsan buradan Antartik’e kadar uzandığını söyleyeyim ve bunlar aşağıdaki o sıcak nokta tarafından yaratılmış. Bu zincirdeki bazı cemiyetler, bu da dahil olmak üzere on Mevsim’den uzun zamandır ayakta...”

“Haydi oradan!”

“Ve Meov’un ne zaman kurulduğunu yani oyulduğu bile hatırlamıyorlar yani daha da eski olabilir. Sanze’den önce onlar vardı. Ve görünen o ki Sanze’nin ya onlardan haberi yok ya da onları umursamıyor. Hiçbir zaman bağlanmamışlar.” Başını sallıyor. “Kıyı cemiyetleri korsanlar için hep birbirlerini suçluyor ve kimse de buraya kadar yelken açmıyor. Belki de kimsenin bu ada cemiyetlerinden haberi yoktur. Demek istediğim muhtemelen adaların varlığını biliyorlardır ama kimsenin gelip buraya yerleşecek kadar ahmak olacağını düşünmemişlerdir.”

Kimse o kadar ahmak olmamalı. Syen başını sallıyor, bu insanların cesaretlerine hayran kalıyor. Pencereden başka bir çocuk başını uzattığında gülümsemesine engel olamıyor ve ufak kızın gözleri fal taşı gibi açılıp kahkalar atarak tuhaf dillerinde bir şeyler gevelerken arkadaşları tarafından geri çekiliyor. Cesur, deli küçük şey.

Alabaster kıkırdıyor. “Dedi ki ‘Bu gerçekten gülümsüyor!’” Piç kurusu.

“Burada yaşayacak kadar çılgın olmalarına inanamıyorum,” diyor Syen başını sallayarak. “Bu adanın dep-

remle parçalarına ayrılmadığına ya da hortumlarla yerinden üfürülmediğine veya yüzlerce kez tsunami altında kalmadığına da.”

Alabaster kıpırdanırken ihtiyatlı bir edası var ve Syen bunun arkasından bir şey çıkacağını biliyor. “Eh, çoğunlukla balık ve yosunla beslenerek hayatta kalıyorlar. Okyanus bir Mevsim sırasında toprak ya da daha küçük su birikintileri gibi ölmüyor. Eğer balık tutabiliyorsan her zaman yiyecek bulabilirsin. Kilerleri bile yok bence.” Düşünceli bir tavırla etrafa bakınıyor. “Eğer burayı deprem-ler ve tsunamilere karşı sabit tutabiliyorlarsa yaşamak için gayet iyi bir yer.”

“Ama nasıl...”

“Rogga’lar.” Ona bakıp sırtıyor ve adamın bunu ona söylemek için özellikle beklediğini anlıyor. “İşte bu kadar zamandır böyle hayatta kaldılar. Burada rogga’larını öldürmüyorlar. Onları yetkili kılıyorlar. Ve bizi gördükleri için gerçekten ama gerçekten pek memnunlar.”

Taş yiyen deliliğin vücut bulmuş halidir. Onun yaratılışından ders al ve armağanlarına karşı tetikte ol.

İkinci Tablet, “Eksik Gerçek”, yedinci ayet

17

Damaya, sonda

Her şey değişir. Merkez'de hayatın bir düzeni vardır ama dünya olduğu gibi kalmaz. Bir yıl geçer.

Çatlak kaybolduktan sonra Maxixe bir daha asla Damaya ile konuşmuyor. Onu gördüğünde dikkatle bakıp arkasını dönüyor. Onu kendine bakarken yakalarsa kaşlarını çatıyor. Gerçi bu çok sık olmuyor çünkü Damaya ona pek bakmıyor. Artık yle bir şeyi istemeyecek ya da öyle bir şeyi hak ettiğine inanmayacak kadar akıllandı. (Arkadaş dediğin yalan. Merkez bir okul değil. aylaklar ocuk değil. Orojenler insan değil. Silahların arkadaşa ihtiyaı yok.)

Yine de bu onu zorluyor çünkü arkadaşları olmadan sıkılıyor. Eğitmenler ana-babasının öğretmediği okumayazmayı öğrettiler ama bir deprem olup da kğıttaki kelimeler birbiren karışana kadar belli bir süre okuyabiliyor. Kütüphanenin eğlencelik çok kitabı da yok zaten. (Silahların eğlenceye de ihtiyaı yok.) Orojeni kullanmak için

sadece Uygulama’da izin veriliyor ve her ne kadar bazen ranzasında uzanıp dersleri aklından bir kez daha geçirirse de bunun da bir sınırı var.

Bu yüzden Serbest Saat’ini ya da uyumadığı ve yapacak iş de bulamadığı diğer tüm boş vakilerini Merkez’in içinde dolanarak harcıyor.

Kimse çaylakların dolanmasını engellemiyor. Kimse Serbest Saat sırasında ya da sonrasında yatakhaneye muhafız dikmiyor. Öğitmenler bir saat sınırı koymuyor. Eğer çaylak ertesi günü uykulu uykulu geçirmeye çalışacaksa kendi bilir, Serbest Saat, Serbest Gece olabilir. Çaylakların binadan çıkmasını da engellemiyorlar. Yüzüksüz olanlara yasaklanmış Halka Bahçe’de ya da Merkez’in surlarına yanaşırken yakalananlar ustalara hesap verir. Ama bunun dışında yasaklar az ve tahammül edilebilir ve cezalar da suçla göredir. Bu kadar.

Kimse Merkez’den atılmaz zaten. Bozuk silahlar basitçe stoklardan atılır. Doğru dürüst çalışan silahların da başlarının çaresine bakacak kadar akıllı olması gerekir.

Bu yüzden Damaya Merkez’in daha az ilgi çekecek yerlerinde dolanıyor ama bu bile keşfedecek kocaman bir alan demek çünkü Merkez ucu bucağı olmayan bir yer. Bahçe ve çaylak eğitim alanlarının dışında yüzüklü orojenlere ev sahipliği yapan yaşam alanları, kütüphaneler, hastane ve Merkez dışına göreve atanmamış orojenlerin gündelik işlerini yaptıkları mekânlar vardı. Kilometrelerce uzanan obsidiyen döşeli yürüyüş yolları, muhtemelen bir Beşinci Mevsim ihtimaline karşın nadasa bırakılmak yerine bahçe düzenlemesi yapılmış çimenlikler de bulunuyordu. Damaya bu bahçelerin birileri seyretsin diye yapıldığını düşünüyor.

Böylece Damaya tüm bunların arasında geziniyor, geçenin geç vakitlerinde yüzüklülerin arasına katıldığında nerede ve nasıl yaşayacağını hayal ediyor. Bu bölümdeki yetişkinler çoğunlukla onu görmezden geliyor, işlerine bakıyor, birbirleriyle sohbet ediyor veya kendi kendilerine konuşurken yetişkinler her ne yapıyorsa onunla meşgul oluyorlar. Arada sırada bazıları onu fark etse de omuzlarını silkip geçip gidiyorlar. Onlar da bir zamanlar çaylaktı. Sadece bir kez bir kadın onu durdurup “Burada olmalı mısın?” diye sormuştu. Damaya başını sallayıp kadının yanından geçmiş ve kadın da ısrar etmemişti.

İdari binalar daha ilginç. Yüzüklü orojenlerin kullandığı geniş egzersiz salonlarını ziyaret ediyor: Amfiteyat-ro benzeri büyük salonların tavanı yok ve çıplak yere eş merkezli mozaik halkalar nakşedilmiş. Bazen içlerinde büyük bazalt bloklar oluyor bazen de yer kırılmış ve bazalt gitmiş oluyor. Bazen de salonlarda yetişkinleri görüyor, egzersiz yaparken blokları sanki çocuk oyuncağı gibi oradan oraya kaydırıyor, yerin dibine sokuyor veya sadece irade gücüyle yeniden havaya kaldırıyorlar. Çevrelerindeki hava titreşip etraflarında ölümcül buz halkaları oluşuyor. Bu tazeleyici ve aynı zamanda göz korkutucu bir görüntü ve Damaya elinden geldiği kadar onları takip etmeye çalışıyor ama pek bir şey anlamıyor. Böyle şeyleri yapabilmesi için daha çok fırın ekmek yemesi gerekecek.

İçlerinde Damaya’yı asıl büyüleyen Ana Bina. Bina, Merkez yerleşkesinin kalbi: Tüm diğer binaların toplamından daha büyük, geniş kubbeli bir altıgen. Bu binada Merkez’in tüm işleri görülüyor. Burada yüzüklü orojenlerin ofisleri var. Evrak işlerini yapar, faturaları öderler

çünkü tüm bu işleri kendilerinin yapması gerekiyor. Kimse orojenlerin Yumenes kaynaklarını sömüren sülükler olduğunu söyleyememeli. Merkez hem finansal hem de yaşamsal olarak kendine yetiyor. Serbest Saat ana bina'nın çalışma saatlerinden sonraya denk geliyor, bu nedenle gündüz olduğu kadar işlek bir yer değil ama Damaya binada dolandığında pek çok çalışanın fenerlerle ve bazen de elektrik lambalarıyla aydınlatılmış odalarında işe devam ettiğini görüyor.

Ana Bina'da Muhafızlar'ın da bir kanadı var. Damaya ara sıra kara bulutların arasında şarap rengi üniformalar da görüyor ve görür görmez yolunu değiştiriyor. Korkudan değil. Muhtemelen onu görüyorlar ama yapmaması gereken bir şeylere kalkışmadığı için umursamıyorlar. Tıpkı Schaffa'nın söylediği gibi: Bir insanın Muhafızlar'dan korkması için belirli, sınırlı durumlar var. Yine de onlardan kaçınıyor çünkü yetenekleri arttıkça bir Muhafız'ın etrafındayken tuhaf bir duygu da hissetmeye başladı. Sanki... bir titreşim gibi, çentikli ve kaşıntıverici, duyumsamaktan ziyade koklayıp tadını alabileceği bir şeye benziyor. Bunu anlamıyor ama gördüğü kadarıyla Muhafızlarla arasına fazladan mesafe koyan tek orojen o değil.

Ana Bina'da Merkez aslında gerektiğinden daha büyük olduğu için kullanılmayan kanatlar da var. Ya da en azından Damaya bunu sorduğunda eğitimcileri böyle demişti. Merkez inşa edilmeden önce dünyada kaç orojenin var olduğunu kimse bilmiyordu ya da Merkez'i inşa edenler daha fazla sayıda olacaklarını zannetmişti. Her halükârda, Damaya ilk kez kimsenin kullanmadığı şüp-

heli bir kapıyı açtığında arkasında uzanan karanlık koridorları keşfedip meraklanıyor.

İçerisi uzağı göremeyeceği kadar karanlık. Yakınlar da bir yerde atılmış mobilyaların, kullanılmayan sepetlerin falan hatlarını seçebiliyor o yüzden araştırmaktan vazgeçiyor. Bunun yerine çaylak yatakhanelerine dönüp birkaç gün boyunca hazırlık yapıyor. Yemek tepsilerinin birinden et kesmek için kullanılan bir cam bıçak aşırarak çocuk oyuncağı ve yatakhane kimsenin saymaya zahmet etmediği bol bol fener var, birini alıyor. Çamaşırhane görevindeyken kenarları yol yol olduğu için atılacaklar sepetine konmuş bir yastık kılıfından kendine sırt çantası uyduruyor ve en sonunda hazır olduğuna karar verip yola koyuluyor.

Önce yavaş ilerliyor. Kaybolmamak için duvarlara aralıklı olarak bıçakla işaret koyuyor ama sonra binanın bu kanadının da diğerleriyle tıpatıp aynı yapıda olduğunu fark ediyor. Düzenli olarak merdiven çıkışları olan bir merkez koridorun iki yanına dizilmiş odalara ve süit odalara açılan kapılar. En çok hoşuna gidenler odalar oluyor ama onların da pek çoğu sıkıcı. Toplantı odaları, ofisler, derslik olarak kullanılabilecek alanlar... Ama pek çoğu eski kitapları ve kıyafetleri depolamak için kullanılıyor. Ama kitaplar! Pek çoğu kütüphanede zar zor bulunabilen sürükleyici masallar, romanslar, maceralar ve kıyıda köşede kalan irfan bilgileri. Ve bazen de kapılar büyüleyici şeylere açılıyor. Bir kadın eskiden yaşam alanı olarak kullanıldığını keşfediyor. Her neden ve nasıl olduysa orada yaşayanlar öylece çıkıp gitmiş ve eşyalarını geride bırakmışlar. Damaya dolaplarda uzun, zarif elbiseler, kurutul-

muş köklerden çocuk oyucakları, annesinin takabilmek için uğruna cinayet işleyeceği mücevherler buluyor. Bazılarını deneyip aynada kendine gülüyor ama sonra durup kendi kahkahasına şaşıyor.

Daha tuhaf şeyler de var. Bir oda ağzına kadar oymalı, yumuşak sandalyelerle dolu, artık eski püskü ve güve yemiş durumdalar. Tüm sandalyeler bir çember oluşturacak şekilde birbirine bakıyor. Nedenini tahmin bile edemez. Bir odanın ne olduğunu ancak çok sonraları, Merkez'in içine dalıp araştırmaya ayrılan yerleri keşfettiğinde anlıyor: Bulduğu oda bir çeşit küçük laboratuvar, içinde garip kaplarla sonradan enerji analizi ve yönlendirmesi için kullanıldığını öğreneceği bir takım alet edevat var. Belki de jeomestler orojeni üzerine çalışarak kendilerini küçük düşürmek istemiyordur ve bu iş de orojenlerin başına kalmıştır? Bunu da bilemiyor. Sonra daha fazlası da var, hep daha fazlası oluyor. Uygulama sonrasında günün iple çektiği zamanı bu oluyor. Okulda ara sıra başı derde de giriyor çünkü bazen orada bulduğu şeyler hakkında düşler kurarken sınavlardaki soruları kaçırıyor. Öğitmenlerin kuşkulanmasına sebep olmamak için derslerini çok da sermemeye özen gösteriyor ama gece keşiflerinden zaten haberdar olduklarını da düşünmeden edemiyor. Hatta ortalıkta dolanırken öğretmenlerinden birkaçını ortalıkta takılır görmüş ve görevleri dışında kalan zamanlarında şaşırtıcı derecede insani olduklarını düşünmüştü. Onu rahatsız etmiyorlar ama yine de bundan memnun oluyor. Aslında öyle olmasa bile onlarla paylaştığı bir sır varmış gibi hissetmek iyi geliyor.

Merkez'de yaşamın bir düzeni var ama bu onun kendi

düzeni, kuralları o koyuyor ve kimse bozmuyor. Kendine ait bir şeyi olması güzel. Ama sonra, bir gün, her şey değişiyor.

Garip kız çaylak sırasına o kadar gizlice sızdı ki Damaya onu neredeyse fark etmeyecekti. Bir kez daha Halka Bahçe’de yürüyor, Uygulama sonrası yatakhanelerine dönüyorlar ve Damaya yorgun olmasına rağmen kendinden memnundu. Eğitimci Marcasite, kontrol çemberini yaklaşık otuz metrelik bir derinliğe yayarken sadece yarım metrelik bir etki alanını buza kestiği için onu kutlamıştı. “Birinci yüzük sınavına hazır gibisin,” demişti ona ders sonunda. Eğer bu doğruysa sınava pek çok çaylaktan bir sene, yaşlılarınınsa hepsinden önce girebilir.

Bu fikrin parıltısına kendini kaptırdığı, uzun bir günün akşam saatleri olduğu, çoğu kişi yorulduğundan Bahçe’de az insan olduğu ve eğitimci de kendi aralarında çene çaldıkları için kimse Damaya’nın hemen önünde sıraya sızan garip kızını duymamıyor. Hatta neredeyse Damaya bile fark etmeyecekti çünkü kız zeki bir hamleyle onlar bir tepenin etrafındaki dirseği dönene kadar bekliyor, iki adım arasında aralarına giriveriyor ve adımlarını onların kine uydurup diğerleri gibi gözlerini önüne diyor. Ama Damaya kızın bir an önce orada olmadığını biliyor.

Bir anlığına tereddüt ediyor. Diğer çaylakların hepsini tanıdığı söylenemez ama kim olduklarını biliyor ve bu kız onlardan biri değil. O zaman kim? Bir şey söyleyip söylememek üzerine düşünüyor.

Aniden kız arkasını dönüp Damaya’nın bakışlarını yakalıyor. Sırıtırıp göz kırpmıyor, Damaya gözlerini kırpmış-

tırıyor. Kız yeniden önüne dönünce onu ispiyonlayamayacak kadar şaşkın bir halde takip ediyor. Bahçe’de ilerleyip yatakhanelere gidiyorlar ve eğitimciler akşam için yanlarından ayrılıp çaylakları yatmadan önceki Serbest Saatleri için başı boş bırakıyorlar. Diğer çocuklar ortalığa dağılıyor. Bir kısmı açık büfeden yemek almaya gidiyor, yeni gelen ufaklıklarsa yemeklerini yataklarına götürüyor. Daha enerjik çaylaklardan bazıları hızla aptalca bir oyuna girişip birbirlerini kovalamaya başlıyor. Her zamanki gibi Damaya’yı ya da ne yaptığını umursamıyorlar.

O yüzden Damaya çaylak olmayan kıza dönüyor. “Kimsin sen?” “Gerçekten bunu mu sormak istiyorsun?” Kız içtenlikle şaşırılmış görünüyor. Damaya’nın yaşlarında, uzun, ince ve pek çok genç Sanzeli’ye göre soluk bir teni var. Saçı kıvrırcık ve koyu renkli, düz ve gri değil. Üzerinde bir çaylak üniforması var ve saçlarını da düz saçlı çaylakların yaptığı gibi arkadan bağlamış. Sadece yabancı olması bu yanlısamayı bozuyor.

“Demek istediğim aslında kim olduğum umurunda değil, öyle değil mi?” diye devam ediyor kız, hâlâ Damaya’nın ilk sorusuna içerlemiş gibi görünüyor. “Senin yerinde ol sam burada ne yaptığımı merak ederdim.”

Damaya söyleyecek söz bulamadan kıza bakıyor. Bu arada kız etrafa bakınıp kaşlarını çatıyor. “Beni bir sürü kişi fark eder sanmıştım. Bu odada sizden otuz kadarı var öyle değil mi? Bu benim okulumun mevcudundan az ve ben yeni biri gelse hemen fark ederdim...”

“Kimsin sen?” Damaya kelimeleri yarı tıslayarak söylüyor.

Ama içgüdüsel olarak sesini alçak tutuyor ve ek bir ön-

lem olarak kızın kolunu tutup insanların fark etmemesi için onu bir köşeye çekiyor.

Ama zaten herkes yıllardır onu umursamamaya alışık. “Ya bana anlatırsın ya da öğretmenleri çağırırım.”

“Ah, böylesi daha iyi,” diye sırtıyor kız. “Asıl beklediğim buydu! Ama yine de bir tek senin...” Sonra yüzü temkinli bir ifade alıyor ve Damaya bağırmak için ağzını açınca hızla konuşuyor. “Binof! Adım Binof! Senin?”

O kadar sıradan, Damaya’nın Merkez’e gelmeden önceki yaşamından günlük bir sohbet havası var ki otomatik olarak yanıtıyor. “Damaya Yük...” Daha söylerken faydasını ne kadar uzun süredir kullanmadığını fark ediyor. “Damaya. Burada ne arıyorsun? Nereden geliyorsun? Neden...” Ne diyeceğini bilemeden kıza işaret ediyor, saçını, üniformasını, varlığını gösteriyor.

“Şşşt. Şimdi de milyon tane soru mu soracaksın?” Binof başını sallıyor. “Dinle, burada kalmayacağım ve senin de başını belaya sokmayacağım. Sadece bilmem gerek, buralarda tuhaf bir şeyler gördün mü?” Damaya bir kez daha kıza bakakalıyor ve Binof sırtıyor. “Bir yer. Özel bir şekli var sayılır. Büyük. Sanki...” Bir dizi karmaşık işaret yapıyor, belli ki ne demek istediğini anlatacak kelimeleri bulamayınca el hareketleriyle anlatmaya çalışıyor. Hiçbir anlam ifade etmiyor.

Ama aslında ediyor. Biraz.

Merkez daire şeklinde. Damaya sadece bir parçasını gezmiş olsa da diğer çaylaklarla birlikte dolaştıkları yerlerden bunu anlayabiliyor. Kara Yıldız Merkez’in batısında yükseliyor, kuzeyde ise obsidiyen surların üzerinden görebileceği kadar uzun bir takım binalar var. (Sık sık,

o binaların sakinlerinin, kocaman pencerelerden ve çatı katlarından Damaya ve onun türündekileri izlerken ne düşündüğünü hayal eder.) Ama daha da önemlisi, Ana Bina da dairesel. Damaya bunu anlayacak kadar, bir elinde fener, pusula olarak sadece duyulduğu ve parmaklarını kullanarak karanlık koridorlarında gezdi. Binof'un altıgen bir şekil yaptığını görünce bu tuhaf kızın ne demek istediğini hemen anlıyor. Ana Bina'nın pencereleri ve geniş koridorları kapladığı onca yeri açıklayacak kadar büyük değil. Binanın çatısı kalbini, çalışma ve yürüyüş alanlarını kaplıyor ama içinde çok daha büyük, boş bir alan olmalı. Belki bir iç bahçe ya da tiyatro. Merkez'in diğer yerlerinde amfitiyatrolar var. Damaya o boşluğun etrafındaki duvarları bulup takip etmişti ama onlar bir çember çizmiyordu, dörtgenlerdi ve çatıları vardı. Her birinden altı tane. Ama altıgen merkez salona açılan bir kapı vardı ve kullanılmayan kanatlardan birinde değildi, en azından daha bulamamıştı. "Kapıları olmayan bir salon," diye mırıldanıyor Damaya hiç düşünmeden. Varlığını fark ettiğinden beri aklındaki bu görünmez odaya bu ismi vermişti. Binof nefesini tutup öne eğiliyor.

"Evet. Evet. Adı ne? Merkez yerleşkesindeki binanın ortasında mı? Ben de orada olacağını düşünmüştüm, evet."

Damaya irkilip gözlerini kırıştırıyor. "Kimsin sen?" Kız haklıydı, asıl söylemesi gereken bu değildi. Ama yine de tüm önemli soruları kapsıyordu. Binof pis pis sırıtıyor. Bir an etrafına bakınıyor, çenesini kasıyor ve en sonunda "Yumenes Liderliği'nden Binof," diyor.

Bu, Damaya için hiçbir şey ifade etmiyor. Merkez'de kimse cemiyet ya da fayda sınıfı ismini kullanmaz. Mu-

hafızlar tarafından götürülmeden önce Lider olanlar o andan sonra değildir. Burada doğan ya da rogga adı alacak kadar gençken buraya getirilen küçük çaylaklar ilk yüzüklerini kazandıklarında bir rogga ismi alırlar. O kadar. Ama kızın söyledikleri şurada bir şeyi, burada başka bir şeyi tetikliyor ve Damaya en sonunda ne dediğini anlıyor. Binof geçmiş zamanın asaletini gereksiz bir nezaket hatrına tekrarlamıyor. O, Liderlik'ten çünkü bir orojen değil.

Üstelik sadece herhangi bir hımbıl da değil, bir Lider ve Yumenes'ten. Bu da onun Sükûnet'teki en güçlü ailelerden birinin çocuğu olduğu anlamına geliyor. Ve bir orojen taklidi yaparak Merkez'e sızmış durumda.

Bu o kadar imkânsız, o kadar çılgınca bir fikir ki Damaya'nın ağzı açık kalıyor. Binof kızın anladığını görüp yaklaşıyor ve sesini açaltıyor. "Sana demiştim, başını belaya sokmayacağım. Şimdi gidip o odayı bulacağım senden bunu şimdilik kimseye söylememeni istiyorum. Ama neden burada olduğumu bilmek istemiştin. Sebebi bu. Aradığım şey o oda."

Damaya sonunda ağzını kapatıyor. "Neden?"

"Sana söyleyemem." Damaya ona bakınca Binof ellerini havaya kaldırıyor. "Bu hem senin hem benim güvenliğimiz için. Sadece Liderler'in bilebileceği şeyler var ve ben bile daha hepsini bilemiyorum. Biri sana söylediğimi öğrenirse..." Tereddüt ediyor. "Bize ne yapacaklarını bilmiyorum ve öğrenmeye de niyetim yok."

Çatlak. Damaya boş boş başını sallıyor. "Seni yakalayacaklar."

"Muhtemelen. Ama yakalarlarsa onlara kim olduğu-

mu söylerim olur biter.” Kız, hayatında bir kez olsun gerçek korkuyu tatmamış birinin edasıyla omuzlarını silkiyor. “Neden burada olduğumu bilmiyorlar. Birileri ailemi çağırır ve başım biraz derde girer ama zaten başım hep derttedir benim. Ama bunlardan önce bazı soruların cevaplarını bulabilirim ve bu hepsine değer. Şimdi, kapıları olmayan şu kapı nerede bakalım?” Damaya başını sallıyor ve tuzağı hemen görüyor. “Sana yardım ettiğim için başım belaya girebilir.” O bir Lider değil, hatta bir kişi bile değildi, kimse onu kurtarmayacak. “Buraya nasıl geldiysen hemen gitmelisin. Şimdi. Yoksa herkese söyleyeceğim.”

“Hayır.” Binof kibirli görünüyor. “Buraya gelmek için bir sürü şeyle uğraştım. Üstelik zaten başın dertte çünkü benim bir çaylak olmadığımı anladığın anda öğretmenleri çağırman gerekirdi ki yapmadın. Sen benim suç ortağım-sın, öyle değil mi?”

Damaya kızın haklı olduğunu anlıyor ve midesi kasılıyor. Üstelik çok öfkелendi çünkü Binof onu manipüle etmeye çalışıyor ve Damaya bundan nefret ediyor. “Kaçıp gitmene ve sonra da yakalanmana izin vermektense şimdi bağırمام daha iyi.” Kalkıp yatakhane kapısına gidiyor.

Binof nefesini tutarak onun arkasından koşturup kolunu tutuyor ve fısıldıyor. “Yapma! Lütfen... Bak param var. Üç kırmızı elmas ve tam bir iskender! Para ister misin?”

Damaya’nın öfkesi her geçen dakika büyüyor. “Paraya ne pas adına ihtiyacım var ki?”

“O zaman ayrıcalıklar. Bir daha Merkez’den ayrıldığında...”

“Biz buradan çıkmayız.”

Damaya irkilip kolunu kızıdan kurtarıyor. Bu aptal buraya sızmayı nasıl başardı ki? Korumalar şehir askeriyesinin üyesi ve Merkez'in tüm kapılarında konuşlanmış vaziyetler. Ama o korumaların görevi orojenleri içeride tutmak, hımbılları dışarıda tutmak değil. Ve belki de şu Lider kız, tüm o parası, havası ve ayrıcalıklarıyla korumaların onu durdurumamasını sağlayacak bir yol bulmuştur.

“Sizin gibilerden korunabildiğimiz tek yer burası olduğunuz için buradayız. Defol buradan.”

Aniden Damaya arkasını dönüp yumruklarını sıkıyor ve hızla nefes alıp vererek odaklanmaya çalışıyor. O kadar öfkelenmişti ki fay hatlarını nasıl kaydıracağını bilen içindeki bir şey uyandı ve yerkabuğuna uzanıyor. Bu, kontrolünü kaybettiğini gösteren bir utanç vesilesi ve hiçbir eğitmenin bunu fark etmemesi için dua ediyor çünkü eğer ederlerse artık onun sınava hazır olduğu fikrini bir kenara bırakırlar. Bu kız buza çevirme ihtimalinde bahsetmeye bile gerek ok.

Binof sinir bozacak bir biçimde eğilip “Ah! Kızdın mı? Orojeni mi yapıyorsun? Ne hissediyorsun?” diye soruyor.

Soruları o kadar aptalca, akılla açıklanamayan şeylere karşı öylesine korkusuz ki Damaya'nın orojenisi titriyor. Artık kızgın değil sadece dumura uğradı. Tüm liderler çocukken böyle mi oluyor? Palela o kadar küçüktü ki bir liderliği yoktu. Lider fayda-sınıfından insanlar genelde uğruna yaşamaya degecek yerlerde yaşarlardı. Belki de Yumenes Liderliği böyleydi. Ya da belki de sadece bu kız aptaldı.

Ve sanki Damaya'nın sessizliği bir cevapmışçasına Binof sırtıp önünde dans ediyor. “Daha önce hiçbir orojenle tanışmamıştım. Yani demek istediğim kara üniformalar

giyen yetişkin yüzüklülerle tanıştım ama benim gibi bir çocukla hiç karşılaşmadım. Ariflerin söylediği kadar korkutucu değilsin. Ama zaten arifler de çok yalan söyler.”

Damaya başını sallıyor. “Seni anlamıyorum.”

Binof onu şaşırtarak somurtuyor. “Tıpkı annem gibi konuştun.” Bir anlığına uzaklara bakıyor sonra dudaklarını birbirine bastırıp kararlılıkla Damaya’ya dönüyor. “Bu odayı bulmama yardım edecek misin etmeyecek misin? Etmeyecekse bari ağzını kapalı tut.”

Her şeye rağmen Damaya’nın ilgisini çekiyor. Kız, kapısız odaya bir giriş bulmak, kendi merakının serüveni... Daha önce hiçbiriyle birlikte araştırmaya çıkmamıştı. Bu... heyecan vericiydi. Kıpırdanıp huzursuzca etrafına bakmıyor ama içinden bir şey çoktan kararını veriyor bile. “Peki. Ama ben bir giriş bulamadım ve Ana Bina’yı aylardır araştırıyorum.”

“O koca binanın adı bu mu? Ana Bina. Ve evet, hiç şaşırmadım, muhtemelen kolay bir yol yoktur. Ya da belki bir zamanlar vardı ama artık kapalı.” Damaya boş boş bakınca Binof çenesini kaşıyor. “Gerçi nereye bakacağımıza dair bir fikrim var. Eski mimari planlar görmüştüm. Neyse, binanın güneş kanadında olmalı. Zemin katta.” Bu kullanılmayan bir kanat değil maalesef. Yine de “Yolu biliyorum,” diyor ve Binof’un aydınlanan yüzü iç açıyor.

Binof’u genelde gittiği yoldan, her zamanki rotasından götürüyor. Belki de bu sefer huzursuz olduğu için tuhaf bir biçimde onu daha çok insanın fark ettiğini görüyor. Her zamankinden daha çok iki kere bakan var, Eğitimci Galena bir çeşmenin yanından geçerken –onu sarhoş yakalayan ve rapor etmeyip hayatını kurtaran Galena–

adam sohbet ettiği kişiye dönmeden önce ona gülümsüyor. İşte o zaman Damaya insanların neden ona baktığını fark ediyor, çünkü habire gezintilere çıkan tuhaf küçük çaylağı duymuşlar. Muhtemelen Damaya hakkında söylentiler var ve en sonunda bir arkadaşının olmasından memnunlar. Bir arkadaş edindiğini sanıyorlar. Damaya gerçek o kadar acı olmasa buna gülebilir bile.

“Garip,” diyor Binof daha aşağıdaki bahçelerden birideki obsidiyen patikadan yürürlerken.

“Ne?”

“Hep herkesin beni fark edeceğini düşünüp duruyordum. Ama neredeyse kimsenin umurumda değilim. Üstelik buradaki tek çocuklar biziz.”

Damaya omuzlarını silkip yürümeye devam ediyor.

“Birinin bizi durdurup soru soracağını sanırsın değil mi? Belki de güvenli olmayan bir şey yapıyoruz?”

Damaya başını sallıyor. “Eğer birimiz incinirsek, kanamadan ölmekten önce bulunursak bizi hastaneye kaldırırılar.” Sonra Damaya’nın dosyasına sınavı almasına engel olacak bir not düşülebilir. Şu anda yaptığı her şey bunu engelleyebilir. İçini çekiyor.

“Bu iyi,” diyor Binof, “ama belki de çocukları aptalca bir şey yapmadan önce durdurmak daha iyi bir fikir olabilir.”

Damaya patikanın ortasında durup Binof’a dönüyor. “Biz çocuk değiliz,” diyor sinirle. Binof gözlerini kırpmıyor. “Bizler çaylağız, eğitimdeki İmparatorluk orojenleri. Öyle görünüyorsun, herkes de seni öyle biliyor. Bir iki orojenin incinmesi kimsenin umurunda değildir.”

Binof ona bakıyor. “Ah.”

“Ve çok konuşuyorsun. Çaylaklar konuşmaz. Sadece yatakhanelerde, etrafta bir eğitmen yoksa rahatlayabiliriz. Eğer bizlerden biri gibi rol keseceksen bari doğru dürüst yap.”

“Tamam, tamam!” Binof onu memnun etmek ister gibi iki elini birden kaldırıyor. “Özür dilerim. Sadece...” Hâlâ ona bakan Damaya’ya sırtıyor. “Tamam. Artık konuşmak yok.”

Çenesini kapadığında Damaya yürümeye devam ediyor.

Ana Bina’ya geliyorlar ve Damaya’nın her zaman kullandığı yoldan içeri giriyorlar. Ama bu kez sol yerine sağa dönüyor ve yukarı çıkmak yerine aşağı iniyor. Üstlerindeki tavan bu koridorda diğerlerine nazaran daha alçak ve duvarlardaki süslemeler Damaya’nın daha önce gördüğü küçük, zararsız, hoş sahneler anlatan fresklere hiç benzemiyor. Bir süre sonra Damaya endişelenmeye başlıyor çünkü daha önce hiç yanına yanaşmadığı bir kanada gittikçe yaklaşıyorlar: Muhafız kanadı. “Binanın güneyinde nerede?”

“Ne?” Etrafa bakınmakla meşgul olan Binof –ki bu hali onu bitmeyen dırdırından daha göze batar kılıyor– şaşırarak Damaya’ya bakıyor. “Ah, şey... güneyinde bir yerde.” Damaya’nın bakışları karşısında dudakları geriliyor. “Nerede olduğunu bilmiyorum! Sadece eskiden bir kapı olduğunu biliyorum, artık yerinde durmasa bile. Sen...” Parmaklarını sallıyor. “Orojenlerin böyle şeyler yapabilmesi lazım.”

“Ne, kapı bulmak mı? Yerin altındaysa olur tabii.” Ama Damaya bunu söylerken bile kaşlarını çatıyor çünkü... eh. Kapıların nerede olduğunu duyumsayarak çıkarabilir. Yük taşıyan duvarlar yerkabuğu tabakası gibi bir

his veriyor ve kapı boşlukları levha üzerindeki boşluklar gibi hissediliyor. Eğer bu katta bir yerlerde bir kapı varsa ve üzeri kapatıldıysa pervazı da çıkarılmış mıdır acaba? Belki. Ama o bölüm yine de çevresindeki duvardan farklı olmaz mı?

Daha düşünürken dönmeye başladı bile, ellerini her zamanki gibi uzatıyor ve kontrolünü yaymaya çalışıyor.

Uygulama kaplarında yeraltında işaretler olur, üzerine sözler kazınmış küçük mermer bloklar. Sadece bloğu bulmak değil bir de üzerindeki harfleri çıkarmak epey sağlam bir kontrol gerektirir. Sanki bir kitap sayfasının tadına bakmak gibidir, mürekkeple kâğıt arasındaki küçücük detayı fark edip bunu harflere tercüme etmeleri gerekir. Ama bunu eğitmeninin dikkatli gözetimi altında defalarca yapmıştı ve aynı egzersizi şimdi de kullanabilirdi.

“Orojeni mi yapıyorsun?” Binof hevesle soruyor.

“Evet. Seni yanlışlıkla buza çevirmeden çeneni kapat-san iyi olur.” Çok şükür Binof bu kez itaat ediyor oysa ki duyumsayarak arama tam olarak orojeni sayılmazdı kimseyi buza çevirme tehlikesi yok. Ama Damaya sessizliğe minnettar.

Binanın duvarlarını yokluyor. Kayaların sağlam dayanağının verdiği güvenle kıyasladığında o gücün gölgesi gibiler ama hassas davranırsa onları takip edebiliyor. Ve binanın gizli çembere yakın iç duvarlarında, şurada, şurada ve şurada duvarlar... Kesintiye uğruyor. Damaya nefes alıp gözlerini açıyor.

“Eee?” Binof’un gerçekten ağzının suları akıyor.

Damaya dönüp bir duvarın kenarından ilerleyip uzaklaşıyor.

Doğru noktaya gelince duruyor, orada bir kapı var. İşlek kanatlarda kapıları açmak riskli, bu muhtemelen birinin ofisi. Koridor sessiz ve boş ama Damaya bazı kapıların altından süzülen ışığı görebiliyor bu da en azından birkaç kişinin geç saatlere kadar çalıştığını gösteriyor. Önce kapıyı çalıyor. Cevap veren olmayınca derin bir nefes alıp kolu deniyor. Kilitli.

“Bekle,” diyor Binof ceplerini karıştırarak. Bir an sonra elinde Damaya’nın aile çiftliğinde yetişen cevizlerin içini boşaltmak için kullandığına benzer bir alet çıkarıyor. “Bunun nasıl yapıldığını okumuştum. Umarım basit bir kilitlidir.” Aleti kilidin içine sokup karıştırmaya başlıyor, yüz ifadesi önündeki işe yoğunlaştığını gösteriyor.

Damaya biraz bekliyor ve öylece duvara yaslanıp hem kulaklarını dört açıyor hem de duyuliliğiyle yaklaşan adımların veya seslerin ya da daha da beteri bir Muhafız’ın yakınlığını haber veren o titreşimin olup olmadığını dinliyor. Saat gece yarısını çoktan geçti ve en kendini adamış çalışanlar bile ya ofislerinde uykunun hayalini kuruyor ya da çoktan çıktılar. Bu nedenle, Binof ona saatler gibi gelen bir süre boyunca aleti nasıl çalıştıracağını çözmeye uğraşırken kimse onları rahatsız etmiyor.

“Bu kadarı yeter,” diyor Damaya sonsuzluk gibi gelen o sürenin sonunda. Biri gelip onları burada yakalarsa Damaya paçayı sıyıramayacak. “Yarın bir daha gel ve yeniden deneyelim...”

“Yapamam,” diyor Binof. Terli ve elleri titriyor ki bu durumu daha iyiye götürmüyor. “Bakıcılarımı bu gecelik atlattım ama yeniden yapamam. Neredeyse son dakika kurtuldum. Bana bir dakika daha ver.”

Böylece Damaya beklerken gittikçe geriliyor ve en sonunda gelen klik sesine Binof'un şaşkınlık sesi karışıyor. "Oldu mu? Oldu galiba!" Kapıyı açmayı deniyor ve kapı ardına kadar açılıyor. "Yerin alevli osuruğu adına, oldu!"

Kapının ardındaki oda gerçekten birinin ofisi. Bir masa ve iki yüksek arkalıklı iskemle var, duvarlar kitap raflarıyla döşeli. Masa pek çok kişininkinden büyük ve iskemleler zarif, burada çalışan her kimse önemli biri. Aylardır eski kanatlardaki boş ofisleri görmeye alışık olan Damaya kullanılan bir ofisin görüntüsüne şaşıyor. Ortalıkta toz yok, fenerler alçık seviyede de olsa yanıyor. Tuhaf. Binof etrafına bakınıyor ve kaşlarını çatıyor, ortalıkta bir kapı görünmüyor.

Damaya onu itip içeri giriyor ve gömme bir dolaba yanaşiyor. Açıp içini karıştırıyor ve süpürgeyle askıdaki yedek kara üniformayı bir kenara itiyor.

"Bu mu yani?" diyor Binof yüksek sesle küfredek.

"Hayır." Çünkü Damaya ofisin çok küçük olduğunu duyumsayabiliyor, kapıdan uçtaki duvara kadar olan mesafe binanın eniyle uyuşmuyor. Bu dolap da farkı açıklayamayacak kadar küçük.

Tereddütle süpürgenin arkasına uzanıp duvarı itiyor. Hiçbir şey olmuyor, sapasağlam tuğla.

Eh, bu da bir fikirdi.

"Ah, tabii." Binof onu omuzlayıp yanına geliyor ve dolabın dört bir yanındaki duvarlara dokunup üniformayı yollundan çekip atıyor. "Bu eski binalarda hep gizli kapılar olur, ya kilerlere ya da..."

"Merkez'de kiler yoktur." Bunu söylerken gözlerini kırıştırıyor çünkü daha önce bunu hiç düşünmemişti. Bir

Mevsim olduğunda ne yapacaklardı? Yumenesliler'in bir avuç orojenle yiyeceklerini paylaşacağını hiç sanmıyor.

"Ah, evet." Binof sırtıyor. "Yine de burası merkez de olsa Yumenes'in parçası. Her zaman..."

Ve gözleri fal taşı gibi açılırken donup kalıyor, parmakları gevşek bir tuğlaya rast geldi. Sırtıp bir ucu dışarı çıkana kadar ters köşeye bastırıyor ve çıkan ucu kullanıp tuğlayı çekiyor. Altta demirden yapılmış gibi duran bir kapak var.

"Görünenin altında her zaman saklanan bir şey vardır," diyor nefes nefese.

Damaya yanına geliyor, meraklı. "Çek."

"Ah artık ilgini çekmeye mi başladı?"

Ama Binof ellerini kapağın etrafına sarıp çekiyor. Dolabın duvarı olduğu gibi gevşiyor ve arkasındaki tuğla duvarlı geçidi gözler önüne seriyor. Dar tünel az ötede dönerek gözden kayboluyor ve yerini karanlığa bırakıyor.

Damaya ve Binof o ilk adımı atamadan geçide bakıyorlar.

"Orada ne var?" diye fısıldıyor Damaya.

Binof dudaklarını yalıyor ve gölgeler içinde kalan tünele bakıyor. "Emin değilim."

"Saçmalama." Böyle konuşmak utanmasını gerektirirken heyecanlandırıyor, kendini sanki yüzüklü yetişkinlerden biri gibi hissediyor. "Buraya bir şey bulacağını umarak geldin."

"Önce gidip bakalım..." Binof onu itip geçmeye çalışıyor ama Damaya kızın kolunu yakalıyor. Binof irkiliyor, Damaya'nın tuttuğu kolundaki kaslar geriliyor ve yüzleşmek için aşağı bakıyor. Damaya umursamıyor. "Hayır.

Bana ne aradığını anlat yoksa bu kapıyı arkandan kaparım ve duvarı indirecek bir deprem başlatıp seni içeride kapana kıştırırım. Sonra da gidip her şeyi Muhafızlar'a anlatırım.” Blöf yapıyor. Muhafızların burnunun dibinde izinsiz orojeni kullanmak Habis Toprak üzerinde yapılabilecek en aptalca şey olur. Bir de gidip yaptıklarını onlara anlatacak, peh. Ama Binof bunu bilmiyor.

“Söyledim sana, bunu sadece Liderler bilebilir!” Binof kızın elinden kurtulmaya çalışıyor.

“Sen bir Lidersin, kuralı değişir. Zaten yaptığınız bu değil mi?”

Binof gözlerini kırıpıştırıp ona bakıyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonra içini çekip gözlerini ovuşturuyor ve ince kolundaki gerginlik artıyor. “Peki. Tamam.” Uzun bir nefes alıyor. “Merkez'in kalbinde bir tür tarihi kalıt var.”

“Ne tür bir kalıt?”

“Emin değilim. Gerçekten!” Binof hızla elini kaldırıp Damaya'yı silkeliyor ama Damaya onu bir daha tutmaya kalkışmıyor. “Tek bildiğim... tarihte eksik bir şey var. Bir boşluk.”

“Ne?”

“Tarih yazımında.” Binof sanki bunun bir anlamı varmış gibi Damaya'ya bakıyor. “Eğitmenlerinin öğrettiği şeyler var ya? Yumenes'in kuruluşu ile ilgili?”

Damaya başını sallıyor. Belli belirsiz Yumenes'in Kadim Sanze İmparatorluğu'nun ilk şehri olduğunu hatırlıyor ama kuruluşuna dair bir şey hatırlamıyor. Belki de Liderler'e daha iyi bir eğitim veriliyordur.

Binof gözlerini yuvarlayıp açıklamaya başlıyor. “Bir Mevsim olmuştu. İmparatorluk kurulmadan hemen önceki mevsim.”

simin adı Yalpalayan'dı. Kuzey aniden kaymıştı ve kuşlarla böcekler tohumlayacakları bitkileri bulamadığı için hasat alınamıyordu. Mevsimin hemen ardından pek çok bölgede yönetim savaş lordlarının eline geçti ki bu bir Mevsim sonrası hep olurdu. O zamanlar insanlara yol gösterecek İrfan dışında hiçbir şey yoktu. Bir de batıl inançlarla söylentiler. Ve söylentiler yüzünden uzun süre kimseler bu bölgelere yerleşmedi." Aşağı, ayaklarının altını işaret ediyor. "Yumenes bir şehir kurmak için kusursuz bir yerd, levhanın tam ortasında. Sulak ama okyanusa uzak falan filan. Ama insanlar buradan korkuyordu ve çağlar boyunca bu korkuları devam etti çünkü burada bir şey vardı."

Damaya hiç böyle bir şey duymamıştı. "Ne?"

Binof sinirlenmiş gibi görünüyor. "Ben de onu bulmaya çalışıyorum! Eksik olan bu. İmparatorluk Tarihi Yalpalayan Sezon'dan sonra başlıyor. Delilik Mevsimi de az sonra geliyor ve ardından da Savaş Lordu Verishe-İmparator Verishe, ilk imparatorumuz Sanze'yi kuruyor. İmparatorluğu burada, herkesin ödünü koparan bu topraklarda kuruyor ve herkesin korktuğu o şeyin çevresine bir şehir örüyor. Böylece Yumenes yıllarca güvende oluyor. Ve sonra, İmparatorluk iyice kemikleştiğinde Diş Mevsimi ile Boğan Mevsim arasında buraya Merkez kuruluyor. Bile rek. Hepsinin korktuğu o şeyin üzerine."

"Ama ne..." Damaya en sonunda anlayınca sesi kesiliyor. "Yazılı tarih neden korktuklarını aktarmıyor."

"Tam olarak öyle. Ve bence o burada bir yerde." Binof açık geçide işaret ediyor.

Damaya kaşlarını çatıyor. "Neden bunu sadece Liderler biliyor?"

“Bilmem. Bu yüzden buradayım. Eee, geliyor musun gelmiyor musun?”

Damaya cevap vermek yerine Binof'u geçip tuğla duvarlı koridora adım atıyor. Binof küfrederek onun arkasından koşturuyor ve böylece aynı anda geçide girmiş oluyorlar.

Tünel devasa, karanlık bir yere açılıyor. Damaya etrafındaki havanın berraklığını hissederek hissetmez duruyor. Zifiri karanlık olmasına rağmen üstlerindeki yerkabuğunun şeklini hissedebiliyor. Binof'un kararlılıkla, burunun ucunu bile göremeden öne atıldığını fark ediyor. Aptal. “Bekle. Önümüzdeki yer baskılanmış.” Fısıldıyor çünkü insanlar karanlıkta fısıldayarak konuşur. Sesi yankılanıyor ve yankının dönmesi epey vakit alıyor. Büyük bir yerdeler.

“Ne demek baskılanmış?”

“Aşağı bastırılmış.” Damaya açıklamaya çalışıyor ama hımbıllara bir şey anlatmak hep çok zor. Başka bir orojen olsa şıp diye anlardı. “Sanki... sanki burada eskiden çok ağır bir şey varmış gibi.” Bir dağ gibi. “Yerkabuğu deforme olmuş ve bir çöküntü var. Büyük bir delik. Düşeceksin.”

“Hay pasına sıçayım,” diye mırıldanıyor Binof. Damaya irkilir gibi oluyor ama öğretmenler ortalıkta yokken yaşıtı çaylaklardan çok daha pis küfürler duyduğu oldu.

“Bize ılık lazım.”

Önlerindeki yolda birer birer ışıklar beliriyor. Kısık bir klik sesi yankılanıyor ve her biri açılıyor. Ayaklarının yanında iki dizi halinde küçük, yuvarlak beyaz ışıklar yanıyor ve ilerledikçe çok daha büyük, dikdörtgen, tereyağı sarısı ışıklarla yer değiştiriyorlar. Sarı paneller sıra

sıra yanmaya devam ediyor ve yavaşça devasa bir altıgen oluşturacak biçimde dağılarak içinde dikildikleri alanı aydınlatıyorlar. Mağaramsı avlunun altı duvarı var, her biri Ana Bina'nın üzerindeki kubbeyi destekliyor olmalı. Tavan o kadar yüksek ki, parlayan payandalarını zar zor görebiliyorlar. Duvarların bir özelliği yok, Ana Bina'nın kalanında kullanılan aynı sade taştan yapılmışlar ama avlunun yeri çoğunlukla asfaltla ya da ona benzer bir şeyle kaplanmış: yumuşak, taş gibi ama taş olmayan, dayanıklı bir malzeme.

Ancak tam merkezinde gerçekten bir çöküntü var. Hatta çöküntü demek hafif kaçıyor. Dev gibi, düz duvarları ve keskin, altı tane açısı olan yamuk bir çukur, bir elmas gibi kusursuzca işlenmiş. "Habis Toprak," diye fısıldıyor Damaya soluk sarı ışıkların çukurun şeklini gösterdiği yere doğru ilerlerken.

"Yaa," diyor Binof aynı şaşkınlıkla.

Çukurun derin ve dik yamaçları var. Bir düşse duvarlarından yuvarlanarak iner ve muhtemelen dibe çarptığında bedenindeki her bir kemiği kırar. Ama biçimi Damaya'nın aklını kurcalıyor çünkü çok yüzeyli. Çok aşağıdaki bir noktaya varana kadar basamaklı. Kimse o şekilde bir çukur kazmaz. Neden yapsınlar ki? O kadar aşağı yetişecek bir merdivenle bile yukarı çıkmaları neredeyse imkânsız. Ama zaten, bu çukuru kazan kimse olmamış. Bunu duyumsayabiliyor. Bir şey, canavarca yumruğunu yer tabakasını delip bu çukuru açmış ve sonra da dibindeki toprağın ve kayaların katılaşmış düzgün yüzeyler haline gelmesini bekleyerek orada oturup kalmış. Sonra o şey her neyse tereyağından kıl çeker gibi kalkıp

arkasında bu tuhaf şekil haricinde hiçbir iz bırakmadan çekip gitmiş.

Ama dur bir dakika, çukurun duvarları o kadar da pürüzsüz değil. Damaya yanındaki Binof aval aval bakarken çömeliyor daha yakından bakmaya çalışıyor.

İşte: Her pürüzsüz eğimin arasında ince, belli belirsiz keskin şeyler görebiliyor.

İğneler mi? Pürüzsüz duvarların içindeki ince çatlaklardan sanki bit kökleriymişçesine gelişi güzel çıkıyorlar. İğneler demirden yapılmış, Damaya havadaki pas kokusunu alabiliyor. Bir önceki tahmini boşa çıkıyor. Bir düşse daha dibe vurmadan lime lime doğranır.

“Bunu beklemiyordum,” diyen Binof en sonunda nefes almayı beceriyor. Belki saygıdan belki de korkudan fısıldıyor. “Pek çok şey olabilirdi ama bu...”

“Ne bu?” diye soruyor Damaya. “Ne için yapılmış?”

Binof başını yavaşça sallıyor. “Bunun...”

“Gizli olması gerekir,” diyor arkalarından bir ses ve iki-isi de telaşla fırlıyorlar. Damaya çukurun kenarına daha yakın ve tökezlediğinde korkunç bir an boyunca düşeceği- ni sanıyor. En sonunda rahatlayıp öne doğru eğilmeden, dengesini kazanmaya çalışmadan ya da düşmemek için bir şansı varsa onu yok edecek herhangi bir şey yapmadan kıpırtısız duruyor. Tüm ağırlığıyla duruyor ve arkasında çukur kaçınılmazı gösterircesine ağzı açık bekliyor.

Sonra Binof kolunu tutup onu öne çekiyor ama birden kıyıda daha bir iki metre uzakta olduğunu hatırlıyor. Sadece kendine izin verseydi düşebilirdi. Bu o kadar tuhaf bir duygu ki neredeyse düşeyazdığını unutacaktı ama o sırada Muhafız onlara yaklaşıyor.

Kadın uzun, yapılı ve bronz tenli, heykel gibi biçimli, dağınık kül rengi saçları terbiye edilmesi güç olduğundan kesilerek biçimlendirilmiş. Schaffa'dan daha yaşlı gibi hissettiriyor ama emin olmak güç, teni pürüzsüz, bal rengi gözlerinin kenarlarında kaz ayakları yok. Sadece... varlığı daha ağırbaşlı.

Ve gülümsemesi Damaya'nın gördüğü tüm Muhafızlarda olduğu gibi aynı anda hem şefkatli hem de habis.

Damaya, *sadece benim tehlikeli olduğumu düşünürse korkmam gerek*, diye düşünüyor. Gerçi soru da bu: Gitmemesi gerektiğini bildiği bir yere giden bir orojen tehlikeli midir? Damaya dudaklarını yalıyor ve korkusunu belli etmemeye çalışıyor.

Binof bir kadına, bir Damaya'ya bir çukura, bir geçide bakıyor ve hiç istifini bozmuyor. Damaya her ne halt düşünüyorsa ki muhtemelen kaçış planı yapıyor vazgeçmesini söylemek istiyor. Bir muhafız varken olmaz. Ama Binof bir orojen değil ve belki de bu, aptalca bir şey yapsa bile onu koruyacak bir kılıf olacak.

"Damaya," diyor kadın, kızla hiç tanışmamış olmasına rağmen. "Schaffa hayal kırıklığına uğrayacak."

"O benimle birlikte," diye araya giriyor Binof Damaya cevap vermeye fırsat bulamadan. Damaya şaşkınlıkla ona bakıyor ama Binof çoktan konuşmaya başladı ve bir kez başladı mı onu susturmak mümkün değilmiş gibi görünüyor. "Onu buraya ben getirdim. Emrettim. Ben ona söyleyene kadar bu kapıdan ve yerden haberi bile yoktu."

Bu doğru değil, Damaya bunu söylemek istiyor çünkü bu yeri daha önceden de tahmin etmişti sadece nasıl bulacağını bilmiyordu. Ama Muhafız merakla Binof'a bakıyor

ve bu iyiye işaret çünkü henüz kimsenin eli kırılmadı.

“Ve sen de?” Muhafız gülümsüyor. “Üniformana rağmen anladığım kadarıyla bir orojen değilsin.”

Binof azıcık irkiliyor, sanki küçük kayıp çaylak rolünü unutmuş gibi. “Ah, eee.” Sırtını dikleştirip çenesini kaldırıyor. “Adım Yumenes Liderliği’nden Binof. İşinize karışmamı mazur görün Muhafız, aklımdaki bir سوالın yanıtlanması gerekmektedir.” Binof şimdi daha farklı konuşuyor. Damaya kelimelerinin eşit aralıklarla çıktığını ve sesinin kararlı olduğunu, üzerinde buz gibi kibirli bir edanın gezindiğini fark etti. Sanki tüm dünyanın kaderi onun istediği yanıtı bulmasına bağlıydı. Sanki güçlü bir ailenin bir heves uğruna aptalca bir şeye kalkışan şımarık evladı değildi.

Muhafız duruyor, başını yana eğiyor ve gülümsemesi bir anlığına solarken gözlerini kırıştırıyor. “Yumenes Liderliği mi?” Sonra yüzü aydınlanıyor. “Ne kadar hoş! Bu kadar genç olmanıza rağmen bir cemiyetiniz var. Elbette aramıza hoş geldiniz Lider Binof. Geldiğinizi haber vermiş olsaydınız size istediğiniz şeyi gösterirdik.”

Binof yediği fırça yüzünden bir an için irkiliyor. “Kor-karım kendi kendime keşfetmek arzusundayım. Belki çok da bilgece bir seçim değildi ama şimdiye kadar ailemin buraya geldiğimden haberi olmuştur bile. O yüzden isterseniz kendileriyle irtibata geçebilirsiniz.”

Damaya şaşkınlıkla kızın akıllıca bir şey yaptığını fark etti, Binof’un akıllı olduğunu düşünmemişti. Nerede olduğunu bilen insanların varlığından bahsetmek iyi bir fikirdi.

“Elbette,” diyor Muhafız ve sonra Damaya’ya gülümsemediğinde kızın midesi kasılıyor. “Ve elbette senin Mu-

hafızınla da konuşacağım. Ve sonra oturup hep birlikte konuşacağız. Bu çok hoş olur değil mi? Evet. Buyurun.” Kenara çekilerek hafifçe eğilip onlara önden buyurmalarını işaret ediyor. Her ne kadar kibar görünse de ikisi de bunun bir rica olmadığını farkında.

Muhafız onları avludan çıkarıyor. Tuğla geçide adım attıklarında arkalarındaki ışıklar sönüyor. Kapı kapanıp, ofis kilitlenip Muhafızların kanadına doğru ilerlerlerken kadın Damaya’nın omzuna dokunup onu durduruyor. Binof bir iki adım daha atıyor. Sonra Binof kafası karışarak onlara bakıyor ve Muhafız Damaya’ya “Lütfen burada bekle,” diyor. Sonra Binof’a katılmak üzere ilerliyor.

Binof ona bakıyor, belki de gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Damaya başını çeviriyor ve iletmeye çalıştığı mesaj her neyse Muhafız onu koridordan ileri, kapalı bir kapının ardına yönlendirirken uçup gidiyor.

Damaya elbette bekliyor. Aptal değil. Gecenin ilerlemiş vaktine rağmen işlek bir alana açılan bir kapının önünde duruyor. Ara sıra başka Muhafızlar belirip kayboluyor ve ona bakıyorlar. Damaya gözleri önünde bekliyor ve bu onları menun eder gibi görünüyor, böylece onu rahatsız etmeden yollarına gidiyorlar.

Birkaç dakika sonra çukurun avlusunda onları yaka-layan Muhafız dönüyor ve omzuna koyduğu nazik eliyle onu kapıdan geçiriyor. “Şimdi, biraz konuşalım olur mu? Schaffa’yı çağırttım şansımıza şu anda her zamanki gibi devriyede değil de şehirde. Ama o gelene dek...”

Kapının ardında yerleri halı kaplı, son derece düzgün bir biçimde pay edilmiş, bir sürü masayla dolu bir alan var. Bazı masalar dolu, bazılarıysa boş ve masalar ara-

sında dolanan insanların bir kısmı bordo bir kısmı da kara üniformalar giyiyor. Pek azı üniforma kuşanmak yerine sivil kıyafetlere bürünmüşler. Damaya büyülenerek önündeki manzaraya bakarken Muhafız bir elini uzatıp şefkatle ama kararlı bir tutuşla kızın başını çeviriyor.

Damaya salonun sonundaki küçük bir özel ofise götürülüyor. Buradaki masanın üstü tamamen boş ve odanın kullanılmadığını belli eden bir kokusu var. Masanın iki tarafında birer koltuk var. Damaya konuklar için ayrılmış olana yöneliyor.

“Üzgünüm,” diyor Muhafız masanın arkasındaki koltuğa otururken. “Ben-ben düşünemedim.”

Muhafız başını sallıyor, sanki bunun bir anlamı varmış gibi. “Herhangi birine dokundun mu?”

“Ne?”

“Ceplerdekilere.” Muhafız hâlâ gülümsüyor ama onlar hep gülümser ve bunun işe yarar bir anlamı yok. “Çukurun duvarlarından çıkan cepleri gördün. Merak etmedin mi? Durduğun yerden kolunla erişebileceğin noktada biri vardı.”

Cep mi? Ah, duvarlardan fırlayan demir parçalar. “Hayır, hiçbirine dokunmadım.” Neyin cebi?

Muhafız öne eğilirken gülümsemesi aniden uçup gidiyor. Yavaşça silinmiyor veya yerine bir kaş çatışı gelmiyor. Yüzündeki tüm mimikler duruyor. “Seni çağırdı mı? Cevap verdin mi?”

Yanlış olan bir şeyler var. Damaya bunu aniden, içgüdüsel olarak idrak ediyor ve ağzı kuruyor. Muhafızın sesi bile değişiyor, daha derin, yumuşak, sanki başkalarının duymasını istemediği için fısıltıyla konuşuyor.

“Sana ne dedi?” Muhafız elini uzatıyor ve Damaya istemesine rağmen itaatkârca kendi elini hemen uzatıyor. Bunu yapıyor çünkü Muhafızlara itaat edilir. Kadın Damaya’nın elini alıyor ve avucunu yukarı kaldırıp uzun izi baş parmağıyla okşuyor. Yaşam çizgisi. “Bana anlatabilirsin.”

Damaya aklı karışarak başını sallıyor. “Kim bana ne söyledi?”

“Kızgın.” Kadının sesi alçalıp monoton bir hal alıyor ve Damaya artık asıl niyetinin gizlilik olmadığını anlıyor. Muhafız farklı konuşuyor çünkü bu onun sesi değil. “Kızgın ve... Korkmuş. Her ikisinin de toplandığını, büyüdüğünü duyabiliyorum. Korku ve öfke. Dönüş vaktinin gelmesi için hazırlanıyor.”

Sanki... sanki Muhafız’ın içinde biri var ve Muhafız’ın yüzünü, sesini bedenini kullanarak o konuşuyor. Ama kadın bunu söylerken Damaya’nın elini tutan eli sıkışıyor. Schaffa’nın bir buçuk yıl önce kırdığı kemiklerin tam üzerinde duran başparmağı bastırmaya başlıyor ve Damaya bir kez daha canının yanmasını istemediğini düşünürken bayılacak gibi oluyor.

“Sana ne istersen söylerim,” diyor ama Muhafız bastırmaya devam ediyor. Bu Muhafız Schaffa’nın tersine uzun tırnaklı ve başparmağının tırnağı Damaya’nın etini deliyor. “Duvarlardan sürünerek çıktı ve saf yaratımı lekeledi, onlar onu sömürmeden o onları sömürdü. Gizli bağlantılar yapıldığında, onları kontrol edecek olanları değiştirdi. Kaderlerini birbirlerine zincirledi.”

“Lütfen yapma,” diye fısıldıyor Damaya. Avucu kanamaya başlıyor. Tam o anda kapı çalınıyor. Kadın ikisini de duymazdan geliyor.

“Onları kendisinin bir parçası kıldı.”

“Anlamıyorum,” diyor Damaya. Canı yanıyor. Titreyerek kemiğin kırılmasını bekliyor.

“Karşılıklı taviz verileceğini, bir işbirliği olacağını ummuştum. Ama bunun yerine... savaş büyüdü.”

“Anlamıyorum. Saçmalıyorsun!” Bu yanlış. Damaya bir Muhafız’a karşı sesini yükseltiyor ve aklını başına alması gerekiyor ama bu doğru değil. Schaffa ona canını sadece iyi bir sebep olduğunda yakacağına dair söz vermişti. Tüm Muhafızlar bu prensiple hareket eder. Damaya onların çaylak yaşlılarına ve yüzüklü yetişkinlere müdahalelerinde bunun kanıtlarını görmüştü. Merkez’de yaşamın bir düzeni var ve bu kadın onu bozuyor. “Bırak beni! Ne istersen yaparım, sadece bırak!”

Kapı açılıyor ve Schaffa içeri dalıyor. Damaya’nın nefesi kesiliyor ama adam ona bakmıyor. Bakışları Damaya’nın elini tutan Muhafız’a kilitlenmiş durumda. Kadının arkasına doğru hareket ederken gülümsemiyor. “Timay. Kendine hâkim ol.”

Timay evde değil diye düşünüyor Damaya.

“Şimdilik sadece uyarmak için konuşuyor,” diye devam ediyor kadın düz bir sesle. “Bir dahaki sefere taviz vermeyecek...”

Schaffa içini çekiyor ve parmaklarını Timay’ın kafatasının arkasına geçiriyor.

Damaya’nın durduğu yerden ilk bakışta adamın ne yaptığı tam anlaşılmıyor. Sadece adamın ani, keskin ve şiddetli bir hareket yaptığını görüyor ve Timay’ın başı öne düşüyor. Gırtlığından o kadar keskin bir ses yükseliyor ki neredeyse vahşice. Ve kadının gözleri fal taşı gibi

açılıyor. Schaffa bir şeyler yapar, kolu bükülürken yüzü ifadesiz, sonunda ilk kan damlaları Timay'ın boynundan aşağı kayıp tünüğünü lekeliyor ve kucağında bir gölet oluşturuyor.

İşte o zaman Damaya çığlık atmaya başlıyor. Schaffa elini bir daha büküp her ne yapıyorsa gerektirdiği güçle burun delikleri kabarır ve ufalanan kemiklerin, kopan tendonların sesi inkar edilemez bir biçimde yükselirken Damaya çığlık atmaya devam ediyor. Sonra Schaffa elini kaldırıyor, başparmağı ile işaret parmağı arasında küçük ve ne olduğu anlaşılamayan, dokularla sıvanmış bir şey tutuyor. Timay öne düşüyor ve Damaya bir zamanlar kadının kafatası olan şeyden geriye kalanları görüyor.

“Sessiz ol ufaklık,” diyor Schaffa yumuşakça ve Damaya çenesini kapatıyor. Başka bir muhafız gelip Timay'a ve sonra da Schaffa'ya bakıp içini çekiyor. “Tüh, yazık olmuş.”

“Çok.” Schaffa kanlı şeyi adama uzatıyor ve o da dikkatle almak üzere avucunu açıyor. “Bunun kaldırılmasını istiyorum.” Timay'ın bedenini başıyla işaret ediyor.

“Tabii.” Adam Schaffa'nın Timay'dan çıkardığı şeyle birlikte çıkıyor ve içeri iki Muhafız daha gelip ilki gibi iç çektikten sonra Timay'ın cesedini koltuktan kaldırıyorlar. Sonra kadını dışarı sürüklüyorlar. İçlerinden biri durup Timay'ın oturduğu yere düşen kan damlacıklarını mendiliyle temizliyor. Her şey tam bir verimlilik esasına göre ilerliyor. Schaffa Timay'ın yerine oturuyor ve Damaya bir tek ona bakmak için gözlerini kaldırıyor çünkü bunu yapmak zorunda. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde birbirlerine bakıyorlar.

“Bakayım,” diyor Schaffa şefkatle ve kız elini ona uzatıyor. Çok şaşırtıcı ama titremiyor.

Adam elini temiz olan, Timay’ın beyin hücrelerine bulanmamış sol eliyle tutuyor. Elini çeviriyor, dikkatle inceliyor ve Timay’ın başparmağının tırnağıyla kanlı bir yarım ay şeklinde iz bıraktığı yere bakınca yüzünü buruşturuyor. Tek bir damla kan Damaya’nın avucundan yuvarlanıyor ve önce Timay’ın kanıyla kaplı olan noktaya düşüyor.

“İyi. Seni daha fazla incittiğini sandım.”

“N...” diye başlayacak oluyor Damaya. Ama devam edemiyor. Schaffa gülümsüyor ama bu kez gülümsemesi hüznü. “Görmemen gereken bir şey.”

“Ne.” Bunu söylebilmek bile bir on yüzlüğünün gücünü gerektiriyor.

Schaffa bir an düşünüp “Biz, Muhafızlar’ın farklı olduğunu biliyorsun.” Sanki ne kadar farklı olduklarını hatırlatmak ister gibi gülümsüyor. Tüm gardiyanlar gereğinden fazla gülümsüyorlar. Kız dilini yutmuş bir halde başıyla onaylıyor.

“Bir... işlem var.” Bir an için kızın elini bırakıp başının arkasına, uzun siyah saçlarının bittiği noktaya dokunuyor. “Bizi olduğumuz şey yapmak için bir işlem uygulanıyor. Bazen bu işlemde bir hata oluyor ve geri alınması gerekiyor, gördüğün buydu.” Omuzlarını silkiyor. Sağ eli hâlâ sıvılarla kaplı. “Bir Muhafız’ın belirlenen orojenleriyle olan bağı en kötü etkileri bertaraf edebilir ama Timay kendininkinin çürümesine izin verdi. Aptallık.” Orta kuşaktaki bir ahırda soğuk bir ahır, bir anlık karşılıklı sevgi, Damaya’nın kafatasına bastıran iki parmak.

O zaman önce görev demişti. *Bu beni rahat ettirir.* Damaya dudaklarını yalıyor. “O-o... Bir şeyler geveliyordu. Bir anlamı olmayan şeyler.”

“Söylediklerinin bir kısmını duydum.”

“O... Kendinde değildi.” Şimdi saçmalayan Damaya’ydı.

“Artık kimse değildi. Demek istediğim başka biri olmuştu. Sanki... sanki içinde başka biri varmış gibi konuşuyordu.” Aklında. Dudaklarında. İçinde. “Bir cepten bahsedip durdu. Ve onun aç oluşundan.”

Schaffa başını eğiyor. “Toprak Baba tabii ki. Bu çok yaygın bir sanrıdır.”

Damaya gözlerini kırptırıyor. Ne? Kızgın. Ne?

“Ve haklısın, Timay kendinde değildi. Canını yaktığı içi üzgünüm. Bunu görmek zorunda kaldığın için de. Çok üzgünüm ufaklık.” Sesinde o kadar içten bir pişmanlık var ki Damaya Orta Kuşak’taki o soğuk kış gecesinden beri yapmadığı bir şey yapıyor: Ağlıyor.

Bir an sonra Schaffa kalkıp yanına geliyor ve onu kaldırıp kucağına alarak koltuğa yerleşiyor. Kızın kucağında omzuna yaslanıp kıvrılmasına izin veriyor. Gördünüz mü, Merkez’de yaşamın bir düzeni var ve bu o: Eğer biri onları hayal kırıklığına uğratmadıysa Muhafızı bir rogga’nın ömründe edinebileceği en büyük güvenliktir. Bu yüzden Damaya uzun bir süre boyunca ağlıyor. Sadece o gece gördüklerinden dolayı değil. Ağlıyor çünkü kelimelerin kifayetsiz kalacağı bir yalnızlığın içinde ve Schaffa da... eh. Schaffa onu seviyor, kendi şefkatli ve dehşet verici yöntemiyle. Adamın kalçasında bıraktığı kanlı el izine ya da öldürecek kadar güçlü parmaklarının kafatasına yaptığı basınca dikkat etmiyor. Büyük resimden bakınca

bunlar çok anlamsız şeyler.

Ağlama krizi sona ererken Schaffa temiz eliyle kızın sırtını okşuyor. Ter, deri ve demir kokuyor. Kızın sonsuza dek huzur ve korkuyla anımsayacağı şeyler. “İyiym.”

“İyi. Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Ne?”

Kızı cesaret vermek ister gibi sıkı sıkı kucaklıyor. “Seni salona, bölümlerden birine götüreceğim ve ilk yüzük sınavına gireceksin. Benim için geçmeni istiyorum.”

Damaya kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırıyor ve başını kaldırıyor. Adam sevgiyle ona gülümsüyor ve Damaya bu gülümsemeyle bunun sadece orojenisini sınavacak bir sınav olmadığını anlayıveriyor. Ne de olsa pek çok rogga sınavdan önce haberdar edilir, böylelikle egzersiz yapıp hazırlanacak vakitleri olur. Ama onunki şimdi, hiçbir uyarı olmadan yapılacak çünkü tek şansı bu. İtaatsizliğini, güvenilmezliğini gösterdi. Bu yüzden Damaya’nın yararlı olabileceğini kanıtlaması gerekiyor. Eğer yapamazsa...

“Yaşamana ihtiyacım var Damaya.” Schaffa alnını kızın alnına yaslıyor. “Benim şefkatlim. Yaşamım o kadar çok ölümle dolu ki. Lütfen, bu sınavı benim için geç.”

Bilmek istediği çok şey var. Timay ne demek istedi, Binof’a ne olacak, çukur ne ve neden gizli, geçen sene Çatlak’ın başına ne geldi... Schaffa neden ona bir şans veriyor...

Ama Merkez’de yaşamın bir düzeni var ve bir Muhafız’ın iradesini sormak onun haddine düşmez.

Ama... Ama...

Ama. Başını çeviriyor ve masadaki tek damla kana bakıyor.

Bu doru değil. “Damaya?”

Bu yanlış, ona yaptıkları. Bu yerin içindeki herkese çektiirdikleri. Adamın hayatta kalmak için ona yaptırdıkları.

“Yapacak mısın? Benim için?”

Onu yine de seviyor. Bu da doğru değil.

“Geçersem.” Damaya gözlerini kapatıyor. Bunu adamın yüzüne bakarken söyleyemeyecek. Adamın gözlerindeki “bu yanlış” diyen şeyi görmesine izin vermeyecek. “Ben, bir rogga adı seçtim.”

Adam kullandığı kelime yüzünden onu azarlamıyor. “Öyle mi?” Memnun olmuş gibi. “Ne?”

Damaya dudaklarını yalıyor. “Syenite.”

Schaffa arkasına yaslanıyor, sesi düşünceli. “Beğendim.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Ne de olsa sen seçtin öyle değil mi?” Adam gülüyor hâlâ iyi bir edayla. Ona değil, onunla birlikte. “Bir tektonik levhanın kıyısında oluşur. Sıcaklık ve basınç onu çürütmez tam tersine güçlendirir.”

Adam anlıyor. Kız dudağını sıriyor ve yeni gözyaşlarının biriktiğini hissediyor. Adamı sevmesi yanlış ama dünyada yanlış olan çok şey var. O yüzden gözyaşlarıyla mücadele ediyor ve kararını veriyor. Ağlamak zayıflık. Ağlamak Damaya’nın yaptığı bir şey ama Syenite daha güçlü olacak.

“Yapacağım,” diyor yumuşak bir sesle. “Sınavı senin için geçeceğim Schaffa. Söz veriyorum.”

“Benim akıllı kızım,” diyor Schaffa ve onu kendine çekip gülümsüyor.

[gizli] Yeri kendilerine yakın kılanlar.

İşte onlar kendilerinin efendisi değildir. Onların efendiliğine izin vermeyin.

Tablet İki, “Eksik Gerçek,” dokuzuncu ayet

sen aşığıdaki mucizeleri keşfediyorsun

Ykka sizleri arkadaşlarıyla çıktıkları evden içeri sokuyor. İçeride çok az mobilya var ve duvarlar çıplak. Yerlerde ve duvarlarda sürtünme izleri, havada yemek ve bayat parfüm kokusu var. Daha çok yakın bir zamana kadar burada yaşayan birileri varmış. Belki de Mevsim başlayana kadar. Ev artık bir kabuktan ibaret, arkadaşlarıyla birlikte içinden geçip bir mahzenin kapısına varıyorsunuz. Merdivenlerin sonunda geniş, fenerlerle aydınlatılan bir alana çıkıyorsunuz.

İşte bu noktada insan ve insan olmayanların oluşturduğu sadece tuhaf bir cemiyetle karşı karşıya olmadığını anlıyorsun. Mahzenin duvarları yekpare granitten oluşuyor. Kimse graniti sırf bir mahzen yapmak için çıkarırmaz... ve bunu kimin kazdığını da anlamıyorsun. Sen bir duvara doğru gidip dokunurken herkes durup bekliyor. Gözlerini kapatıp uzanıyorsun. Evet burada tanıdık bir his var. Bu kusursuz duvarı bir rogga biçimlendirmiş, ira-

desi ve kontrolü hayal edemeyeceğin kadar rafine. (Gerçi şimdiye dek hissettiğin en rafine kontrol de değil hani.) Birilerinin orojeniyle böyle bir şey yapabileceğini hiç duymadın. Orojeni inşa amaçlı değil ki.

Döndüğünde Ykka'nın seni izlediğini görüyorsun. "Senin işin mi?"

Kadın gülümsüyor. "Hayır. Bu ve bunun gibi başka gizli geçitler yüz yıllardır var, benden çok öncesine uzanıyorlar."

"Bu cemiyetin insanları o kadar zamandır rogga'larla iş birliği mi yapıyor?" Cemiyetin sadece elli yaşında olduğunu söylemişti.

Ykka kahkaha atıyor. "Hayır, demek istediğim bu dünya pek çok Mevsim boyu sürüsüne bereket el değiştirdi. Bunların hepsi de orojeni hakkında bizimkiler kadar ahmakça davranmıyordu."

"Artık o kadar da aptal değiller," diyorsun. "Herkes bizleri nasıl kullanabileceğini gayet iyi biliyor."

"Ah." Ykka acımayla dudaklarını geriyor. "Merkez eğitilmiş misin? Ondan sonra hayatta kalabilenler tıpkı senin gibi konuşur."

Bu kadının merkez eğitilmiş kaç kadınla tanıştığını merak ediyorsun. "Evet."

"Eh. Artık istediğimiz zaman nelere kadir olabileceğimizi öğrenebilirsin." Ve Ykka kendinden birkaç metre uzakta duran, duvardaki geniş bir açıklığı işaret ediyor. Mahzenin mimarisi seni o kadar büyülemişti ki açıklığı fark etmemiştin bile. Açıklığın ağzında oyalanan başka insanlar da var, düşmanlık, tedbir, eğlence gibi pek çok değişken ifadeyle sizi seyrediyorlar. Silahları yok, si-

lahlar duvara dizilmiş ve onları gizlememişler bile ama bunların cemiyetin kapı muhafızları olması gerektiğini düşünüyorsun çünkü bu cemiyetin başka bir kapısı yok. Burada, bu mahzendekinden başka.

Sarışın kadın muhafızlardan birine bir şeyler fısıldıyor ve ne kadar ufak tefek olduğu iyice göze batıyor. Muhafızların en küçüğünden bir baş daha kısa ve en az birkaç kilo daha zayıf. Keşke ataları ona bir iyilik edip birkaç Sanzeliyle yatsalarmış. Her neyse yola devam ediyorsunuz ve muhafızları geride bırakıyorsunuz, ikisi girişin yanındaki iskemlelere oturup sohbet ederken üçüncüsü merdivenlerden yukarı, muhtemelen boş binanın içinden dışarıyı gözetlemeye çıkıyor.

Paradigmanı değiştiriyorsun. Cemiyetin asıl duvarı yukarıdaki terk edilmiş köy. Bir bariyerden ziyade kamuflaj. Ama ne için? Geçitten karanlığa doğru ilerleyen Ykka'yı takip ediyorsun.

"Bu yerin çekirdeği hep buradaydı," diye anlatıyor terk edilmiş eski bir madene ait olabilecek uzun, karanlık koridorda yürürken. Yük arabaları için raylar var ama o kadar eskiler ve kumtaşına öylesine gömülmüşler ki gözle görünmüyorlar. Sadece ayaklarının altındaki tuhaf çıkıntılarını hissedebiliyorsun. Tünelin tahta destekleri ve kordonlara çekilmiş elektrik lambaları da bir o kadar eski. Sanki eskiden meşale tutmak için tasarlanmış ve bir jeondis tarafından elden geçirilmiş gibi görünüyorlar. Lambalar hâlâ çalışıyor, bu da cemiyetin çalışır bir jeolojik ya da hidrolik enerji kaynağı olduğu anlamına geliyor. Ya da belki ikisi birden. Daha şimdiden Tirimo'dan iyi durumdalar. Tünelin içi sıcak da ama ısıtma boruları

görmüyorsun. Sadece sıcak ve siz yavaş yavaş aşağı doğru meyleden yolda ilerledikçe daha da ısınıyor.

“Sana bu arazide madenler olduğunu söylemiştim. Buraları geçmişte öyle keşfetmişler. Birileri yıkmaması gereken bir duvarı yıkmış ve kimsenin haberi olmayan bir dizi tünel açığa çıkıvermiş.” Ykka tünel genişleyip tehlikeli görünen metal merdivenlere yol verince bir süre sessizleşiyor. Merdivenler çok. Eski de görünüyorlar ama tuhaf bir biçimde paslı ya da aşınmış değiller. Pürüzsüz, parlak ve eksiksizler. Sallanmıyorlar da. Bir süre sonra, göz ucuyla kızıl saçlı taş yiyenin ortadan kaybolduğunu fark ediyorsun. Sizinle birlikte tünelden inmedi. Ykka fark etmemiş gibi o yüzden kolunu dürtüyorsun.

“Arkadaşın nerede?” Gerçi bunun cevabını az çok tahmin ediyorsun.

“Benim... ha, o mu? Bizim gibi hareket etmek onlar için çok güç o yüzden etrafta dolanmak için kendi yöntemlerini kullanıyorlar. Hiç tahmin etmeyeceğim biçimlerde hem de.” Sizinle birlikte merdivenlerden inen Hoa’ya bakıyor. Çocuk ona soğuk bir bakışla evap verince kahkaha atıyor. “İlginç.”

Merdivenlerin dibinde yeni bir tünel başlıyor ama bu seferki farklı. Üstü köşeli değil, eğimli ve payandalar da ahşaptan değil, bir tür gümüşümsü taştan ve kaburga gibi tüneli sarıyorlar. Koridorların geçirdiği çağlar bir tat gibi gözeneklerinden içeri süzülüyor.

Ykka kaldığı yerden devam ediyor. “Aslında bu civardaki tüm yerkaşuğu tüneller ve geçitlerle, maden üstüne kurulmuş madenlerle delik deşik. Bir medeniyetin üstüne bir diğeri, hepsi de bir öncekinin üzerine kurulmuş.”

“Aritussid,” diyor Tonkee. “Jyamaria. Aşağı Ottey

Eyaletleri.” Jyamaria’yı kreşte verdiği tarih dersinden biliyorsun. Büyük, Sanzeliler’in sonradan geliştirdiği yol sisteminin mucidi olan ve bir zamanlar Orta Enlem Kuşağı boyunca uzanan bir ulusun adıydı. Yaklaşık on Mevsim önce yıkılıp gitmişti. Diğer isimler muhtemelen yitip gitmiş diğer ölü medeniyetlerin adıydı, jeomestler dışında kimsenin umursamayacağı bir bilgi kırıntısı.

“Tehlikeli,” diyorsun ama huzursuzluğunu da çok göstermemeye çalışıyorsun. “Eğer buradaki kayalar bu kadar zorlandıysa...”

“Evet, evet. Gerçi depremler kadar madencilikte beceriksizliğin de yaratacağı riskler de var.”

Tonkee yürüdükçe bir o yana bir bu yana dönüyor, her şeyi özümsemeye çalışıyor ve şaşırtıcı bir biçimde henüz içlerinden birine çarpmadı. “O kuzey depremi o kadar ağırdı ki bunun bile yıkılmış olması gerekirdi,” diyor.

“Haklısın. O deprem, kimse daha iyi bir isim takmadığı için biz ona Yumenes Yarığı diyoruz, dünyanın çağlar boyu gördüğü en kötü depremdi. Bunun bir abartı olduğunu da düşünmüyorum.” Ykka omuzlarını silkip sana bakıyor. “Ama tabii ki tüneller çökmedi çünkü ben buradaydım. Buna izin vermedim.”

Başını yavaşça sallayarak onaylıyorsun. Senin Tirimo’da yaptığından farklı değil ama Ykka muhtemelen sadece yeryüzünü koruma altına almaktan daha fazlasını yapmıştı. Bu alan göreceli olarak istikrarlıydı yoksa tüneller çağlar öncesinde çökmüş olurdu.

Ama “Sen her zaman burada olmayacaksın,” diyorsun.

“Ben olmazsam başkası olur.” Omuzlarını silkiyor. “Dediğim gibi burada bizden başkaları da var artık.”

“Ona gelirsek?” Tonkee’nin eli ayağına dolanıyor ve tüm dikkatini Ykka’ya veriyor.

“Biraz sabit fikirlisin, değil mi?”

“Çok değil.” Tonkee’nin aynı zamanda bu payanda ve duvar sistemiyle ilgili zihninde notlar aldığından, adımlarınızı saydığından ve bu arada da konuşmaya devam ettiğinden şüpheleniyorsun. “Peki bunu nasıl yapıyorsunuz? Orojenleri buraya nasıl çekiyorsunuz?”

“Çekmek mi?” Ykka başını sallıyor. “O kadar sinsice bir şey değil. Ve tarif etmesi zor. Benim... yapabildiğim bir şey var. Sanki...” Sessizleşiyor.

Birden tökezliyorsun. Yerde bir engel yok ama birden yürümek zorlaştı, sanki yer görünmez bir biçimde aşağı doğru meylediyor gibi. Ykka’ya doğru.

Durup ona bakıyorsun. Kadın da sana gülümseyerek dönüyor ve duruyor. “Bunu nasıl yapabiliyorsun?” diye soruyorsun.

“Bilmiyorum.” Senin inanmaz bakışlarına karşın kollarını iki yana açıyor. “Sadece birkaç yıl önce denediğim bir şey. Ve çok vakit geçmeden becerdim, bir adam gelip beni kilometrelerce öteden hissettiğini söyledi. İki çocuk geldi, neye tepki verdiklerinin farkında bile değillerdi. Sonra bir adam daha. Ben de o zamandan beri sürdürüyorum.”

“Neyi?” diye soruyor Tonkee bir sana bir Ykka’ya bakarak.

“Sadece rogga’lar hissedebilir,” diye açıklıyor Ykka ama zaten bunu çoktan anladın. Sonra kesif bir sessizlikle sizi seyreden Hoa’ya bakıyor. “Ve bir de onlar. Bunu sonradan fark ettim.”

“Ona gelirsek,” diye araya giriyor Tonkee.

“Yer alevleri ve pas kovaları, kadın çok soru soruyor-sun.” Bunu söyleyen sarışın kadındı, başını sallayıp yola koyulmanız gerektiğini işaret ediyor.

Artık aşağıdan küçük gürültüler gelmeye başladı, hava fark edilir bir biçimde tazeleniyor. Ama nasıl olabilir? Neredeyse bir buçuk kilometre hatta belki de bunun iki katı kadar yerin altındasınız. Ama esen meltem ılık ve haftalardır bir maskenin ardından sülfür ve kül solumaktan unuttuğun kokuları taşıyor. Şuradan gelen bir parça yemek kokusu, oradan uzanan çürümüş çöp kokusu, bir parça yanan odun ateşi. İnsanlar. İnsanların kokusunu alıyorsun. Hem de kalabalıklar. Ve önünüzde kordonlardaki fenerlerin ışığından çok daha parlak bir ışık var.

“Bir yeraltı cemiyeti mi?” diyor Tonkee senin düşüncelerini dile dökerek. Gerçi onun ağzında daha şüpheli duruyor. (Sen, imkânsızlarla ilgili ondan daha çok şey biliyorsun) “Hayır, kimse bu kadar ahmak olamaz.”

Ykka gülmekle yetiniyor.

Sonra uzaktaki ışık etrafınızdaki tüneli aydınlatırken meltem güçleniyor, gürültüler artıyor ve tünel güvenlik için metal parmaklıklarla çevrilmiş bir çıkıntıya açılıyor. Pitoresk bir manzara terasıydı çünkü bir jeondis ya da mucit yeni gelenlerin tepkisini tam olarak doğru tahmin etmişti. Çağlar öncesinin tasarımcısı ne düşündüyse onu yapıyorsun: Ağzın açık, afallayarak bakakalıyorsun.

Bu bir jeod.* Bunu duyumsayabiliyorsun, çevrendeki

* Dışı yuvarlak veya oval olan, kuvars ve kalsit gibi kristallerin içteki bir merkeze doğru büyüdüğü yapı. Kayacın içindeki boşluğa suların dolması ve suyun içindeki minerallerin bu boşlukta kristaller oluşturmasıyla meydana gelir. Kristaller boşluk içine doğru büyür. Dışarıdan bakıldığında normal bir kayaç gibidir ama ikiye ayrıldığında içindeki kristalleşme görünebilir. (ç.n.)

kayalar aniden başka bir şeye dönüşüyor. Akıntıdaki çalkıl, örüntüdeki bir değişim. Bin yıl önce Toprak Baba'nın bağrında eriyik minerallerden bir baloncuk oluşmuştu. O cebin içinde, akıl almaz basınçla beslenen, su ve ateşle ısınan kristaller büyümüşü. Ve bu seferki, bir şenhir boyundaydı.

Ucu bucağı olmayan, kayanın içine gömülmüş bir mağaraya bakıyorsun, ağaç boyunda parıldayan kristal sarkıtları ve dikitleri var. Büyük ağaç kütükleri. Hatta bina boyunda. Büyük binalar. Duvarlardan ve tavandan geliş güzel bir şekilde çıkıyorlar: farklı uzunluklarda, farklı yüzeylerde, bazıları beyaz ve şeffaf, birkaçı dumanlı ya da mor. Bazıları güdük, sivri uçları içinden çıktıkları duvardan birkaç metre ötede son buluyor. Ama pek çoğu mağaranın bir ucundan göz alabildiğine uzanıyor. Onların oluşturduğu kirişler ve tırmanılması güç, dik yollar da var ve her yöne uzanıyorlar. Sanki birileri bir mimar tutup var olan en güzel malzemelerle bir şehir inşa etmesini sağlamış da sonra o binaları bir kutunun içine koyup eğlenmek için iyice çalkalamış gibi görünüyor.

Ve kesinlikle burada insanlar yaşıyor. Gözlerini dikmiş bakarken dar, ip köprüleri ve her yere yayılmış ahşap platformları görüyorsun. Elektrik fenerleriyle aşağı doğru sarkan telleri fark ediyorsun, ipler ve el arabaları bir platformdan diğerine hafif yükleri taşıyor. Uzakta bir yerde bir adam muazzam bir beyaz sütunun etrafına yapılmış merdivenlerden iniyor, altında, iki güdük, ev boyundaki kristalin arasında kalan parkta iki çocuk oyun oynuyor.

Hatta kristallerden bazıları ev. İçlerine açılmış mağaralar var, kapıları ve pencereleri görüyorsun. Bazılarının

içinde hareket eden insanları da seçebiliyorsun. Sivri uçlarına açılmış deliklerden duman çıkıyor.

“Habis, tüketen Toprak,” diye fısıldıyorsun.

Ykka elleri belinde yüzünde gurura benzer bir ifadeyle sizlerin tepkisini seyrediyor. “Bunun pek çoğunu biz yapmadık,” diye itiraf ediyor. “Yeni eklemeler ve köprüler evet ama sütunlar çoktan oyulmuştu bile. Kristalleri parçalamadan bunu nasıl becerebildiklerini bilmiyoruz. Yürüyüş yolları metalden, az önce geçtiğimiz tünellerdekilerle aynı malzemedi. Metal arifleri ve simyagerler bunu gördüklerinde bildiğin orgazm oldular. Şurada mekanizmalar var...” Mağaranın kalan tavanını işaret ediyor, başınızdan yüzlerce metre uzakta. Onu yarım yamalak dinliyorsun, aklın tutuldu, gözlerin kırılmadığı için acımaya başlıyor. “Şu pompa kirli havayı oradaki filtrelerden geçirip yüzeye çıkarıyor. Diğerleri temiz hava pompalıyor. Jeodun hemen dışındaki bir sıcak su kaynağından su çekip bize elektrik veren bir tribünden geçiren ve aynı zamanda günlük su kullanımı için kaynak getiren mekanizmalar var. İşin bu kısmını anlamak çok uzun vaktimizi aldı.” İçini çekiyor. “Dürüst olmak gerekirse burada çalışır durumda bulduğumuz şeylerin yarıdan fazlasının nasıl çalıştığını bilmiyoruz. Tümü de çok uzun zaman önce inşa edilmiş. Kadim Sanze’den bile çok çok uzun zaman önce.”

“Kabukları bir kez kırıldı mı jeodlar güvensizdir.” Tonkee bile büyülenmiş gibiydi. Onunla tanıştığından beri kadını ilk kez kıpırtısız görüyorsun. “Birinin içine bir şehir inşa etmeyi düşünmeleri bile çok saçma. Hem kristaller neden parlıyor?”

Haklı. Parlıyorlar.

Ykka kollarını kavuşturup omuzlarını silkiyor. “Hiç bir fikrim yok. Ama burayı inşa eden insanlar jeodun depreme dayanıklı olmasını istemiş olmalı ki bunu garanti altına alacak şeyler yapmışlar. Ve o da dayanmış. Ama insanlar dayanamamış. Castrima’nın halkı burayı bulduğunda burası iskelet doluydu. Bazıları o kadar eskikti ki dokunduğumuz anda toza döndü.”

“Yani cemiyetinin ileri gelenleri topluluğunuzu son kalan birkaç kişisini de öldüren kadim bir kalıta taşımaya karar verdiler, öyle mi?” diye soruyorsun ağır ağır. Ama sesin zayıf ve pürüzlü. Ses tonunu ayalayamayacak kadar şaşkınsın. “Elbette. Neden sağlam bir hatayı tekrar etmeyesiniz ki?”

“İnan bana bu hâlâ süregiden bir tartışma.” Ykka içini çekip tırabzanlara dayanıyor ve irkiliyorsun. Ayağı bir kaysa aşağıya epey bir yolu var ve jeodun dibindeki kristallerden bazıları epey keskin görünüyor. “Uzun süre kimse burada yaşamayı istemedi. Castrima bu tünelleri ve yeri bir kiler gibi kullandı ama asla yemek ya da ilaç gibi hayati ihtiyaçları buraya depolamadılar. Ama bu arada duvarlarda bir çatlak bile olmadı, depremlerden sonra bile. Sonunda tarih bizi ikna etti. Son Mevsim sırasında bu bölgeyi kontrolü altında tutan cemiyet gerçek, doğru dürüst bir cemiyetti, surları ve diğer her şeyleri tamdı ama kimsesizlerden oluşan bir çete tarafından alaşağı edildiler. Tüm hayati erzakları yağmalandı. Kurtulanlar buraya, aşağı inmekle sıcaklığın ve duvarların olmadığı, yağmacıların geride kalan kolay hedefleri avladığı yukarıda hayatta kalmaya çalışmak arasında bir seçim yapmalıydı. İşte onlar bizim atalarımız oldu.”

İrfan, zorunluluğun tek kanun olduğunu söyler.

“Bunun da iyi gittiğini iddia edemeyiz.” Ykka doğrulup bir kez daha onu izlemeniz için işaret ediyor. Hep birlikte geniş, düz bir rampadan yavaşça mağaranın tabanına doğru iniyorsunuz. Rampanın kristal olduğunu ve kenarından yürüdüğünüzü anlıyorsun. Birileri sürtünmeyi artırmak için üzerini çimentoyla kaplamıştı ama gri şeridin kenarından yayılan gümüşü yumuşak parlamayı görebiliyorsun. “O Mevsim buraya inen insanların çoğu öldü. Hava mekanizmalarını çalıştıramadılar, birkaç günden fazla burada kalmak boğulmalarına sebep oldu. Üstelik yiyecekleri yoktu. Her ne kadar bol bol ılık su olsa da güneş geri gelene dek pek çoğu açlıktan öldü.”

Bu eski bir masaldı, sadece eşsiz sahnesi değişikti. Boş boş başını sallarken mağara boyunca gerilmiş bir ipten, poposundaki halka ipe oturmuş süzülen yaşlıca bir adam dikkatini çekiyor ve sendelememeye çalışıyorsun. Ykka el sallamak üzere duraklıyor ve adam da el sallayarak kaymaya devam ediyor.

“O kâbustan kurtulanlar sonunda Castrima haline gelecek ticaret noktasını başlattı. Burası hakkındaki öyküleri kuşaklar boyu birbirlerine aktardılar ama yine de kimse burada yaşamayı istemedi. Ta ki benim ninem mekanizmaların niye çalışmadığını anlayana dek. Basitçe şu girişten geçerek çalışmalarını sağlamıştı.” Ykka arkamızda kalan, geldiğiniz yolu işaret ediyor. “İlk kez aşağı geldiğimde bende de işe yaradı.”

Duruyorsun. Bir an için herkes seni geçip gidiyor. Hoa senin takip etmediğini fark eden ilk kişi oluyor. Dönüp sana bakıyor. İfadesinde daha önce olmayan bir tedbir

var, dehşet ve şaşkınlığının arasından belli belirsiz fark ediyorsun. Sonra, tüm bunları özümseyecek vaktin olduğunda çocukla konuşmanız gerekecek. Şimdiye daha önemli dertleriniz var.

“Mekanizmalar,” diyorsun. Ağzın kupkuru. “Orojeniy-le çalışıyorlar.”

Ykka yarım bir gülümsemeyle başını sallıyor. “Jeondisler de öyle düşünüyor. Elbette şimdi hepsinin çalışır durumda olması sonuca ulaşmamızı kolaylaştırıyor.”

“Bu...” Ne söyleyeceğini bilemiyorsun. “Nasıl?”

Ykka bir kez daha başını sallayarak gülüyor. “Hiçbir fikrim yok. Sadece çalışıyorlar işte.” İşte bu, sana gösterdiği her şeyden daha korkutucu.

Ykka içini çekip ellerini beline koyuyor. “Essun,” diyor ve irkiliyorsun. “Adın bu değil mi?”

Dudaklarını yalıyorsun. “Direnç...” Sonra duruyorsun. Çünkü yıllar boyu Tirimo’da kullandığın ismi söylemek üzeresin ve bu bir yalan. “Essun,” deyip duruyorsun. Sınırlı bir yalan.

Ykka yol arkadaşlarına bakıyor. “Dibarşlı Mucit Tonkee,” diyor Tonkee. Sana utangaç sayılabilecek bir bakış atıp gözlerini yere indiriyor.

“Hoa,” diyor Hoa. Ykka ona biraz daha uzun bakıyor, sanki daha fazlasını bekler gibi ama Hoa başka bir şey söylemiyor.

“Peki o zaman.” Ykka tüm jeodu kucaklar gibi kollarını açıyor, çenesini neredeyse savunmacı bir ifadeyle kaldırıyor. “Castrima’da yapmaya çalıştığımız şey hayatta kalmak. Herkes gibi. Sadece biraz daha yaratıcı olmaya meyilliyiz.” Başını huzursuzlukla yutkunan Tonkee’ye

doğru eğiyor. “Bunu denerken hepimiz ölebiliriz ama pas aşkına bu zaten son derece makul bir ihtimal. Ne olsa bir Mevsim’deyiz.”

Dudaklarını yalıyorsun. “Gidebilir miyiz?”

“Gidebilir miyiz de ne demek be? Daha doğru dürüst etrafa bakınacak vaktimiz bile olmadı...”

Tonkee öfkeyle söze başlıyor ama sonra aslında ne kast ettiğini anlıyor. Solgun yüzü iyice beyazlıyor. “Haa.”

Ykka’nın gülümsemesi bir elmas kadar keskin. “Eh, aptal değilsin, bu iyi. Gel. Tanışacağınız insanlar var.”

Yine takip etmeniz için işaret ediyor ve yokuş aşağı yürümeye başlıyor ve sorunu yanıtlamıyor.

Sessapine gerçekten çalışırken beyin köküne yerleşmiş eş organların yerel sismik hareketlerden ve atmosfer basıncından daha fazlasını hissedebildiği biliniyor. Testler yakınlardaki yırtıcılara, diğerlerinin hislerine, sıcak veya soğuk hava değişimlerine, havadaki objelerin hareketlerine de verilen tepkileri açığa çıkarmıştır. Bu tehlikelerin mekanizması ise belirlenememiştir.

*Murkettsili Mucit Nandvid, “Fazla Gelişkin bireylerin Hassasiyetleri Üzerine Gözlemler”,
Yedinci Üniversite biyomestri eğitimi cemiyeti
Kadavra bağışı için Merkez’e teşekkürlerimizle.*

Bir şeyler değiştiğinde üç günden beridir Meov'dalardı. Syenite bu üç günü pek çok yönden akıllı havada dolanarak geçirdi. İlk derdi dili bilmemek, Alabaster bu dile Eturpca diyor. Birkaç Sahil cemiyeti hâlâ yerel dil olarak bunu kullanıyor ama pek çok insan ticari sebeplerle Sanzece öğreniyor. Alabaster'ın teorisine göre buradaki insanlar sahil kasabalarından gelme ki bu ten renklerine ve kıvrırcık saçlarına bakınca son derece mantıklı ama ticaret yerine yağmalamayı tercih ettikleri için artık Sanzece öğrenmelerine gerek kalmamış. Ona Eturpca öğretmeyi deniyor ama kız pek yeni bir şey öğrenme havasında değil. Bunun sebebi de, yol yorgunluklarını attıktan sonra Alabaster'ın işaret ettiği ikinci derdi: Buradan ayrılamazlar. Ya da daha doğrusu gidecek bir yerleri yok.

“Eğer Muhafızlar bizi bir kere öldürmeyi denedilerse yine deneyeceklerdir,” diye açıklıyor adam. Adanın tepelerinde yürüyüş yapıyorlar, bu yürüyüşler gerçek anlam-

da bir mahremiyet sağlayabildikleri tek zaman. Diğer zamanlarda peşlerine çocuk sürüleri takılıp Sanzece'nin tuhaf seslerini taklit etmeye çalışıyorlar. Burada yapılacak çok iş var, çocuklar gecelerin de büyük kısmında, herkes balıktan ve gündelik hayhuydan dönene kadar kreşte kalıyorlar. Ama belli ki çok fazla eğlence bulamıyorlar.

“Muhafızları sinirlendirecek ne yaptığımızı öğrenmeden,” diye söze devam ediyor Alabaster, “Merkez’e dönmek ahmaklık olur. Birileri bir başka durdurucu hançer fırlatmadan kapılara bile varamayabiliriz.”

Syenite artık meseleyi enine boyuna düşünebildiği için bu ona da çok açık geliyor. Ama bir şey daha aşikâr: Ne zaman kafasını kaldırıp eskiden Allia olan o tüten yumruya baksa aynı şeyi düşünüyor. “Bizim öldüğümüzü sanıyorlar.” Gözlerini o yumrudan zorla ayırıp küçük, güzel sahil kasabasının başına gelenleri hayalinde canlandırmamak için çaba harcıyor. Allia'nın tüm alarmları, tüm hazırlıkları bir tsunamiden kurtulmak üzere tasarlanmıştı, volkanı hesaba katmamışlardı ama başlarına gelen her ne kadar imkânsız görünse de volkanik patlamaydı. Zavallı Heresmith. Asael bile muhtemelen böyle bir ölümü hak etmemişti. Bunu düşünemeyecekti. Bunun yerine Alabaster'e odaklanıyor. “Bunu kast ediyorsun değil mi? Allia'da ölmüş olmak bize hayatta kalmak, buraya yerleşmek ve özgür olmak için bir fırsat veriyor.”

“Aynen öyle!” Artık Alabaster sırtıyor, hani neredeyse olduğu yerde dans etmeye başlayacak. Syen adamın bu kadar heyecanlandığını hiç görmemişti. Özgürlükleri karşılığında ödediği bedelin farkında bile değil gibi. Ya da belki de umursamıyor. “Burada anakarayla çok zayıf

bir temas var ve o da çok dostane değil. Muhafızlarımız yakınlarımızda olsalar bizi duyumsayabilirler ama onların türünün bu topraklara ayak bastığı görülmüş şey değil. Bu adalar pek çok haritada bile yer almıyor!” Sonra somurtuyor. “Ama anakarada Merkez’den kaçtığımız kuşku götürmeyecek ve Yumenes’in doğusunda kalan her bir Muhafız kurtulup kurtulmadığımızı anlamak için Allia’nın kalıntılarını kollayıp duracak. Muhtemelen daha şimdiden üzerinde resimlerimiz olan posterleri İmparatorluk Yolu Devriyeleri’ne ve eyaletlerin bölge milislerine göndermişlerdir bile. Sanırım beni yeniden doğmuş Misalem, seni de çırağım olarak görüyorlardır. Ya da belki en sonunda hak ettiğin saygıyı görmüysündür ve asıl suç dehasının sen olduğuna karar vermişlerdir.”

Eh, peki.

Adam haklı. Ortada o kadar korkunç bir biçimde yok olan bir cemiyet varken Merkez’in günah keçilerine ihtiyacı olacak. Neden o sırada orada olan iki rogga olmasın? Her tür sismik hareketi durduracak kadar güçlü olmaları gerekirdi değil mi? Allia’nın yıkımı Merkez’in Sükûnet’e verdiği her söze ihanet ettiği anlamına geliyor: Evcil ve itaatkâr orojenler, en beter sarsıntılardan ve patlamalardan kaçınabilecekleri bir güvenlik ağı. En azından bir sonraki Beşinci Mevsim gelene kadar korkudan azadelerdi. Elbette Merkez onları her türlü şeytanlaştıracaktı yoksa insanlar obsidiyen duvarlarını yıkıp içerideki en küçük çaylağa kadar herkesi gebertirdi. Artık Syen’in duyulduğu uyuşukluktan çıktı ve Allia’nın ne feci bir durumda olduğunu duyumsayabiliyor. Bilincinin hemen kenarında, ki bu bile şaşırtıcı. Her nedense daha önceden

erişemediği kadar uzaklara erişebiliyor. Yine de hâlâ çok net değil. Azami'nin düz levhasının doğu kıyısında bir baca ta aşağıya, gezegenin çekirdeğine kadar yaka yaka ilerliyor. Ve Syn ucuna kadar takip edemiyor ama takip etmesine de gerek yok çünkü o bacayı neyin oluşturduğunu biliyor. Köşeleri altıgen ve çevresi tıpatıp kıvılcık sütuna benziyor.

Ve Alabaster neşe dolu. Syen sırf bu yüzden bile ondan nefret edebilir.

Adamın gülümsemesi kızın yüz ifadesini fark ettiğinde soluyor. "Habis Toprak adına sen hiç mutlu oldun mu?"

"Bizi bulacaklar. Muhafızlar izimizi sürebilirler."

Adam başını sallıyor. "Benimkini süremez." Allia'daki tuhaf Muhafız'ın bunu ima ettiğini hatırlıyorsun. "Seninlike gelince orojenin duyarsızlaştığında seninle bağ koptu. Bu sadece bizim yeteneklerimizi değil her şeyi keser. Bağlantının yeniden çalışması için sana dokunması gerekiyor."

Bunu bilmiyordun. "Ama aramaktan vazgeçmeyecek."

Alabaster duraklıyor. "Merkez'de olmayı bu kadar mı seviyordun?" Soru Syen'i şaşırtıyor ve daha çok sinirlendiriyor. "En azından kendim gibi olabiliyordum. Ne olduğumu saklamam gerekmiyordu."

Adam başıyla onaylıyor ve ifadesinden kızın ne hissettiğini gayet iyi anladığı belli oluyor. "Peki ya buradayken nesen?"

"Siktir." Syen ilk kez neden bu kadar öfkeli olduğunu anlıyor.

"Yaptım ki." Adam sırtınca Syen Allia gibi alev alev yanıyor. "Hatırlamıyor musun? Toprak bilir kaç kez seviş-

tik hem de birbirimize katlanamıyoruz bile ama başkalarının verdiği emirler yüzünden yaptık. Yoksa kendini bunu istediğine mi inandırmıştın? Bir penise, herhangi bir penise, benimki gibi küçük sıradan bir penise bile o kadar çok mu ihtiyacın vardı?”

Kız sözlerle karşılık vermiyor. Artık düşünemiyor ve konuşamıyor. Yeryüzünün içinde ve yerküre onun öfkesiyle titreşiyor, öfkesini büyütüyor, etrafında oluşan etki alanı yüksek ve sağlam ve öyle bir soğuk yayar ki hava tıslayıp bir anlığına beyaza kesiyor. Adamı kutuplara kadar donduracak.

Ama Alabaster sadece içini çekip biraz geriniyor ve etki alanı kızınkini bir mumu söndüren parmaklar kadar kolayca yutuveriyor. Adamın yapabileceklerine kıyasla nazik davranmıştı ama kızın öfkesini böylesine hızla ve maharetle yutuvermesi Syen’i tökezletiyor. Adam ona yardım edecekmiş gibi öne adım atıyor ama Syenite kısık bir sesle hırslayarak ondan kaçınıyor. Adam hemen geri çekiliyor ve ateşkes ister gibi ellerini kaldırıyor.

“Özür dilerim,” diyor. Bunu samimiyetle söyler gibi görünüyor o yüzden Syen hemen öfke kusmuyor. “Sadece bir şey anlatmaya çalışıyordum.”

Anlatmıştı. Syen bunu bilmiyor değildi, bir köleydi, tüm rogga’lar köleydi ve Merkez’in sunduğu değerli olma hissiyle güvenli yaşam hakkını ve hatta kendi bedeni üzerinde söz sahibi olma hakkını bile elinden alan bir zincire sarılmıştı. Bunu bilmek, kendi kendine bununla uzlaşmak başka bir şeydi ama bu bilgiyi asla birbirlerine karşı kullanmadıkları bir gerçektir. Bir şey anlatmaya çalışırken bile. Çünkü bunu yapmak zalimlikten başka bir

işe yaramazdı. İşte bu yüzden Alabaster'den nefret ediyordu. Adam ondan güçlü olduğu için değil hatta deliliği yüzünden bile değil. Çünkü adam onu yıllardır güvende ve rahat tutan küçük kibarlıklardan ve bazı gerçeklerin hiç konuşulmamasından mahrum ediyor.

Biraz daha birlireni bakıyorlar ve sonra Alabaster başını sallayıp arkasını dönüyor. Syenite de onu takip ediyor çünkü aslında gidecek başka bir yer de yok. Birlikte mağaraların olduğu seviyeye iniyorlar. Merdivenlerden inerlerken Syenite Meov'da kendini bu kadar yabancı hissetmesini sağlayan sebeple yüzleşmek zorunda kalıyor.

Artık cemiyetin limanında yüzen dev gibi, zarif bir yelkenli var. Belki bir şilep ya da kalyon... Hangi kelimenin limandaki diğer gemileri cüceleştiren bu yelkenli için uygun olacağını bilmiyor. Gövdesi o kadar koyu bir ahşaptan ki neredeyse siyah. Arada sırada daha açık renkli ahşapla yapılmış yamalar göze çarpıyor. Yelkenleri sarımsı kahverengi kanvastan, güneşten solmuş ve su lekeleri var... ama yine de tüm o lekeler ve yamalara rağmen gemi tuhaf bir biçimde güzel. Adı Clalsu ya da en azından Syen kelimeyi böyle anladı ve Syenite'le Alabaster cemiyete geldikten iki gün sonra limana girdi. Güvertesinde cemiyetin elinden iş gelen yetişkinlerinden kalabalık bir grup var ve pek çoğu sahil kasabalarının ticaret rotalarında avlanarak geçirdikleri birkaç haftadan sonra hasta düşmüş. Clalsu Meov'a kaptanını da getirdi, şefin ardından gelen adam ve muavin olmasının tek sebebi adada geçirdiği vakitten çoğunu denizde geçiriyor olması. Yoksa Syen adam iskelede onu bekleyen kalabalığı selamlamak üzere çıktığı anda onun Meov'un gerçek

lideri olduğunu anlıyor. Belli ki burada herkes onu seviyor ve örnek alıyor. Adı Innon. Anakara tabiriyle Meovlu Dirençli Innon. Pek çok Meovlu gibi kara tenli, kocaman bir adam. Vücut yapısı bir Dirençliden ziyade Yükçeker'e benziyor ve karakteri pek çok Yumenes Liderini gölgede bırakacak nitelikte.

Ama ne gerçek bir Dirençli, ne Yükçeker ne de Lider. Sanze geleneklerinin çoğunu reddeden bu cemiyette fayda-sınıflarının pek bir anlamı yok. Adam bir orojen. Güçlü, özgür doğmuş ve kendi de bir rogga olan Harlas tarafından serbestçe yetiştirilmiş. Buradaki tüm liderler rogga. Bu adaların saymaya zahmet etmedikleri mevsimler boyunca ayakta kalmasının sebebi de bu.

Ve bunların ötesinde... eh. Syen Innon'la nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

Tam da bunları düşünürken cemiyetin girişinde adamın sesini duyuyor. Herkes onu duyuyor çünkü mağaraların içinde de sanki geminin güvertesindeymiş gibi bağıra bağıra konuşuyor. Kendini tutacak türden bir adam değil, yapması gerekirken bile. Şu anda olduğu gibi.

"Syenite, Alabaster!" Cemiyet toplantılarda yakılan yemek ateşlerinin başına toplanmış, yemeklerini paylaşıyor. Herkes ya ahşap ya taş sıralara oturmuş, rahatlamış ve sohbete dalmış ama Innon'un etrafında toplaşan koca bir insan kalabalığı var, onları bir... şeyle eğlendiriyor. Hemen Sanzeceye dönüyor, cemiyette bu dili konuşabilen bir kaç kişiden biri ama çok ağır bir aksanı var. "Sizi bekliyordum. Daha anlatacak sağlam hikâyelerimiz var. Bu yurun!" Sanki avaz avaz bağırmak dikkatlerini çekmeye yetmemiş gibi bir de kalkıp onlara doğru geliyor. Sanki

1.98'lik, saçları örgülü, üç farklı ulustan toplama kılığıyla bir adamı görmemek mümkünmüş gibi.

Ama Syenite Innon'un etrafındaki insanların oluşturduğu halkadan içeri adım atarken gülümsüyor. Belli ki onlara yer ayırmışlar. Cemiyetin diğer üyeleri de Syen'in artık nezaketen olduğunu öğrendiği bir biçimde mırıldanarak selam veriyorlar, Syen de aynı selamı tekrarlamayı deniyor ve tam beceremediğinde dalga geçmelerine tahammül ediyor. Innon ona sırtıp selamı tekrarlıyor ve Syen bir kez daha deneyip bu kez beceriyor. "Mükemmel," diyor Innon, o kadar içten ki Syen ona inanmadan edemiyor.

Sonra kızın yanındaki Ayabaster'e sırtıyor. "Sanırım iyi bir öğretmensin."

Alabaster başını eiyor. "Pek sayılmaz. Öğrencilerimin benden nefret etmesini engelleyemiyorum bir türlü."

"Hımmm." Innon'un sesi alçak ve derin ve sanki en derinden gelen sarsıntılar gibi titreşimli. Gülümsediğinde sanki bir kürenin yüzeyi açılmış gibi oluyor, parlak, sıcak ve tedirgin edici, hele ki yakından baktığınızda. "Bunu değiştirmeyi denemeliyiz, değil mi?" Sonra Syen'e bakıyor, ilgisini saklamaya gerek duymuyor ve kıkırdayan cemiyet üyelerinin ne düşündüğünü de takmıyor.

İşte sorun da bu. Bu sersem, gürültücü, kaba adam Syenite'i istediğini gizlemiyor. Ve maalesef, işleri zora sokacak bir biçimde Syen'de onda anlayamadığı bir çekicilik buluyor. Canlılığı belki de. Onun gibi bir adam görmemişti.

Ama Alalabaster'i de istiyormuş gibi görünüyor. Ve Alabaster ilgilenmiyor.

Bu durum kafa karıştırıcı.

Her ikisini de başarıyla istediği yere yerleştiren Innon sonsuz cazibesini cemiyet üyelerinin üzerine salıyor. “Peki! İşte geldik, bol yiyecek ve diğer insanların yapıp parasını ödediği sürüsüyle güzel eşyayla birlikte.” Sonra Eturpca’ya geçiyor ve söylediklerini diğerlerinin anlaması için tekrar ediyor, son söylediği şeye hepsi gülüyor çünkü pek çoğu yeni kıyafetlere bürünmüş, yeni mücevherleri takıp takıştırmışlar ve gemi geldiğinden beri bir sürü yeni ıvır zıvır kuşanmış durumdalar. Sonra Innon sözlerine devam ediyor ve Syen adamın herkese bir hikâye anlattığını biliyor, bunun tercümesine ihtiyacı yok çünkü adam hikâyesini bütün bedeniyle anlatıyor. Öne doğru eğilip fısıltıyla konuşuyor ve herkes anlattığı o gergin anı hissederek geriliyor. Sonra birinin düşmesinin taklidini yapıyor ve ellerini çırparak su şapırtısını taklit ediyor. Özellikle kulak kesilmiş ufaklıklar gülmekten yerlere yatıyor, daha büyük çocuklar kıkırdıyor ve yetişkinler gülümsüyor.

Alabaster öykünün bir kısmını tercüme ediyor. Belli ki Innon herkese son akınlarını anlatıyor, kuzeye doğru on günlük bir seyir sonunda küçük bir sahil cemiyetine gitmişler. Syen Alabaster’in tercümesini yarım kulakla dinliyor, asıl dikkatini Innon’a vermiş durumda ve adamın tamamen başka hareketler yaptığını hayal ediyor. O sırada Alabaster tercüme etmeyi bırakıyor. En sonunda şaşkınlıkla adamın ona baktığını, hem de dikkatle baktığını fark ediyor.

“Onu istiyor musun?” diye soruyor.

Syen utangaç bir biçimde sırtıyor. Adam fısıltıyla ko-

nuşmuştu ama Innon'un çok yakınındalar ve eğer adam onlara kulak kesilirse... Eh, ne olmuş yani?

Belki de her şeyin ortalığa dökülmesi işleri kolaylaştırır. Ama yine de bunun kendi tercihi olmasını isterdi ve Alabaster de her zamanki gibi onu köşeye kısıtırmıştı.

"Hiç utanman yok değil mi?"

"Yok. Söyle şimdi."

"Sonra ne olacak? Bu bir tür meydan okuma mı?" Alabaster'in de Innon'a nasıl baktığını görmüştü. Sevimli bile sayılabilirdi, kırk yaşındaki adamın bir bakire gibi kızarıp bozarması.

Alabaster irkiliyor, alınmış gibi. Sonra sanki kendi tepkisine şaşırımış gibi kaşlarını çatıyor, Syen de şaşkın. Geri çekiliyor. Dudaklarının kenarıyla mırıldanıyor: "Evet desem sen de kabul mü edeceksin? Gerçekten?"

Syenite gözlerini kırptırıyor. Eh, bunu o başlattı. Ama yapar mıydı? Birden emin olamıyor.

Cevap veremeyince Alabaster'in yüzü öfkeyle çarpılıyor. "Boş ver," gibi bir şeyler geveliyor ve kalkıp kimseyi rahatsız etmemeye özen göstererek çemberden çıkıyor. Syenite anlatılan öyküyü anlama fırsatını kaybediyor ama sorun değil. Innon sözler olmasa bile seyretmesi keyifli bir eğlencelik. Ve öyküye dikkat etmesi gerekmediği için Alabaster'in söylediklerini düşünebilecek.

Öykü bittikten ve herkes alkışladıktan sonra bir öykü daha için yalvarıyor. Verilen arada insanlar o akşamki dev baharatlı karides, pilav ve yosun kazanlarından ikinci tabaklarını doldurmak için hareketlenirken Syen Alabaster'i bulmak için çıkıyor. Adama ne diyeceğinden emin değil ama... eh. Adamın bir cevap hak ettiği kesin.

Onu evlerinde buluyor, kocaman odanın bir köşesine, kurutulmuş deniz otları ve hayvan kürklerinden yapılmış yataktan birkaç santim öteye kıvrılmış. Fenerleri yakmamış, Syen adamı gölgelerin içinde bir karanlık olarak görüyor. “Git buradan,” diye tersliyor onu odaya adım attığında.

“Ben de burada yaşıyorum,” diye tersleniyor o da. “Ağlamak istiyorsan ya da canın ne halt etmek istiyorsa git başka yerde yap.”

Adam içini çekiyor. Ağlıyormuş gibi değil ama dizlerini karnına çekmiş ve elleri dizlerinin üzerinde ve başını neredeyse yarı yarıya ellerine gömmüş. Ağlamış olabilir. “Syen çelik gibi bir kalbin var.”

“Sen de canın istediğinde öylesin.”

“Öyle olmak istemiyorum. Her zaman değil. Pas adına Syen hiç yorulmuyor musun?” Bir parça kımıldanıyor. Gözleri odaklanıyor ve kızın ona baktığını görüyor. “Hiç... insan olmayı istemiyor musun?”

Syen içeri girip bir duvara yaslanıyor ve kollarını kavuşturuyor. “Biz insan değiliz.”

“Hayır. İnsanız.” Sesi öfkeyle yükseliyor. “Pek önemli osuruklardan oluşan bilmem ne konseyinin ne dediği umurumda bile değil. Jeomestlerin sınıflandırması da. Hiçbiri umurumda değil. Bizim insan olmadığımızı yalanını söylemek zorundalar ki bize yaptıkları yüzünden vicdan azabı çekmesinler.”

Bu da tüm rogga’ların bildiği ama söze dökmediği şeylerden biri. Sadece Alabaster bunu yüksek sesle söyleyecek kadar kaba olabilir. Syenite içini çekip başını duvara yaslıyor. “Eğer onu istiyorsan seni aptal, git konuş. Senin

olabilir.” Ve böylelikle adamın sorusunu yanıtlamış oluyor.

Alabaster’in sesi kesiliyor ve kıza bakıyor. “Sen de istiyorsun.”

“Öyle.” Bunu söylemesinin bir bedeli yok. “Ama benim için sorun değil...” Omuzlarını silkiyor.

“Yaa.”

Alabaster derin bir nefes alıyor, sonra bir daha. Sonra bir üçüncü. Kız, bu derin iç çekmelerin ne anlama geldiğini bilmiyor.

“Ben de sana aynı teklifi yapmalıyım,” diyor en sonunda. “Soylu bir hareket ya da en azından öyleymiş gibi davranabilirim. Ama ben...” Gölgelede kamburunu çıkarıyor, geriliyor, kollarını sıkıyor. Sonra tekrar söze giriyor. Konuşurken sesi zar zor duyulabilen bir fısıltı. “O kadar uzun zaman oldu ki Syen.”

Bir sevgilisi olduğundan beri. İsteddiği bir sevgilisi.

Toplantı mağarasından kahkahalar yükseliyor ve insanları koridorlarda yürüyor, sohbet ediyor ve ayrılmaya başlıyor. Innon’un koca sesinin yankılandığını duyabiliyorlar, cemiyetteki herkes gibi. Syen adamın yatakta da bağırarak tiplerden olmadığını umuyor. Derin bir nefes alıyor. “Onu getirmemi ister misin?” Açıklamak için ekliyor, “Sana?”

Alabaster uzun bir süre sessiz kalıyor. Ona baktığını hissedebiliyor ve odada tam olarak adını koyamadığı duygusal bir baskı var. Belki de hakaret ettiğini düşünüyor. Belki de adam duygulandı. Pas adına bu adamı anlayabilecek mi acaba? Ve yine pas adına, bunu niye yapıyor?

Adam başını sallayıp bir eliyle saçlarını sıvazıyor ve başını eğiyor. “Teşekkür ederim.” Sözleri buz gibi ama

Syen o tonlamayı biliyor çünkü bu sesi o da kullanır. Ne zaman tırnaklarıyla vakarını korumaya çalışsa aynı sesle konuşur. İçini çekiyor.

Böylece çıkıp sesleri takip ederek ilerliyor ve en sonunda Innon'u yemek ateşlerinin kenarında Harlas'la derin bir sohbete dalmış bir biçimde buluyor. Artık insanlar ortadan el ayak çekmişler ve mağarada inatçı ufaklıkların uykuyla savaşıırken çıkardıkları seslerle, konuşmalar, gülüşmeler ve dışarıdaki limandan gelen ayak sesleri tıngırdıyor. Ve hepsinin üzerini denizin hışırtısı örtüyor. Syetine yakınlardaki bir duvara yaslanıyor ve tüm bu egzotik seslere kulak kabartarak bekliyor. Belki bir on dakika sonra Innon muhabbetini bitirip kalkıyor. Harlas kalkarken Innon'un söylediği bir şeye gülüyor, adamın büyüğü hiç mi bitmiyor? Sonra Syen'in beklediği gibi Innon ona doğru gelip yanına yaslanıyor.

"Tayfam senin peşinden koştuğum için aptal olduğumu düşünüyor," diyor öylesine, sanki orada ilginç bir şey varmış gibi tavana bakarken. "Benden hoşlandığına inanmıyorlar."

"Hiçkimse onlardan hoşlandığımı düşünmez," diyor Syenite. Bu, çoğu zaman doğrudur da. "Senden hoşlanıyorum."

Adam düşünceli düşünceli ona bakıyor ve Syen bundan keyif alıyor. Flört ettiğinde huzursuz oluyor. Böyle doğrudan davranmak çok daha iyi. "Senin gibilerle karşılaştım," diyor adam. "Merkez'e alınanlarla." Aksanı bunu laf salatası gibi söylemesine sebep oluyor. "Sen içlerinde gördüğüm en neşelisisin."

Syenite şakaya gülüyor ve sonra adamın dudakları-

nın kıvrıldığını, bakışlarındaki ağır şefkati görüyor ve bunun bir şaka olmadığını anlıyor. Ah. “Alabaster çok neşelidir.”

“Hayır, değil.”

Hayır, değil. Ama Syen bu yüzden şakalaşmayı da sevmiyor. İçini çekiyor. “Aslında buraya onun için geldim.”

“Ah. Demek paylaşmaya karar verdiniz?”

“O...” Syen adamın söylediğini anlarken gözlerini kırıştırıyor. “Ha?”

Innon omuz silkiyor, ne kadar koca bir adam olduğunu göz önüne alınca bu epey etkileyici bir hareket ve örgüleri sallanıyor. “Senle o zaten sevgilisiniz. Öyle düşündünmüştüm.”

Ne fikir ama! “Eee. Hayır. Ben... Hayır.” Daha düşünmeye hazır olmadığı şeyler var. “Belki sonra.” Çok sonra.

Adam gülüyor ama ona değil. “Evet, evet. O zaman niye geldin? Bana arkadaşının yanına gitmemi söylemek için mi?”

“O...” Ama işte orada, adama o gece için bir herif ayarlıyor. “Pas.”

Innon gülüyor, onun standartlarında yumuşak sayılabilecek bir kahkaha. Sonra biraz yana çekilip Syen’in kendini kapana kısılmış gibi hissetmemesi için sırtını duvara yaslıyor. Koca adamlar, göz korkutmak yerine anlayışlı davranmak istediklerinde böyle yapar. Syen adamın bu düşünceli tavrını takdir ediyor. Ve Alabaster’in tarafını tuttuğu için kendine kızıyor çünkü Yeralevleri aşkına adamın kokusu bile çekici. “Herhalde çok iyi bir arkadaş olmalısın,” diyor adam.

“Evet, pas adına öyleyimdir.” Gözlerini ovuşturuyor.

“Haydi ama. Herkes senin bu ikilinin daha güçlü tarafı olduğunu biliyor.” Syen bu yorum karşısında gözlerini kırıştırıyor ama adam çok ciddi. Bir elini kaldırıp kızın yüzünü parmağı ile okşuyor. “Onu kıran çok fazla şey olmuş. Kendini öfke ve o sonsuz gülümsemesiyle bir arada tutabiliyor ama herkes çatlakları görüyor. Ama sen, yaralısın, incinmişsin ama el değmemişsin. Bu kadar zaman ona göz kulak olduğun için ne kadar da iyisin.”

“Kimse bana göz kulak olmuyor.” Sonra çenesini o kadar sert kapatıyor ki dişleri takırdıyor. Bunu kast etmemiştir.

Innon gülümsüyor ama şefkatli, nazik bir gülümseme. “Ben olacağım,” diyor ve onu öpmek için eğiliyor. Sert bir öpücük, dudakları kuru, sakalları uzamaya başlamış. Pek çok sahil kasabalı adamı sakal bırakmaz ama Innon’un damarlarında az da olsa Sanze kanı akıyor olsa gerek, hele ki saçları düşünülürse. Her halükarda sakallarının ve dudaklarının pürüzüne rağmen öpücüğü bir baştan çıkarma yerine teşekkür olabilecek kadar yumuşak. Muhtemelen kast ettiği de bu zaten. “Sonra, söz veriyorum.”

Sonra çıkıyor ve Syen’in Alabaster’le paylaştığı eve doğru gidiyor ve Syenite adamın arkasından bakarken boş boş “Eee ben bu gece nerede uyuyacağım peki?” diye düşünüyor. Sonra bunun gereksiz bir soru olduğunu fark ediyor, hiç uykusu yok.

Cemiyetten bazılarının akşam havası alıp topluluğun onları duyamacağı bir yerde sohbete devam etmek için çıktığı mağaranın önündeki terasa gidiyor. O gece tırazanlara yaslanıp gece denizini seyreden bir tek o değil. Dalgalar yavaş yavaş kıyıya vururken küçük teknelerle

birlikte Clalsu da çatırdayıp inliyor ve ince yıldız ışıǰı altında dalgalar sonsuza dek uzanırımış gibi görünüyor.

Burası, Meov huzurlu bir yer. Onu olduğu gibi kabullen bir yerde olmak güzel. Artık korkacak bir şeyi olmasın ekleyince daha da güzel. Syen'in hamamda gördüğü bir kadın, Clalsu tayfasından biri, ki çoğu pek az Sanzece biliyor, çocukların gündelik işlerin bir parçası olarak ateşte ısıttığı kayaların ılıklaştırdığı banyonun sularına gömüldüklerinde ona anlatmıştı. Aslında çok basitti. "Sizin sayenizde yaşıyoruz," demişti Syen'e omuzlarını silkip kavuzun kenarına başını yaslariken. Belli ki bu sözlerin onun için bir tuhaflığı yoktu. Anakarada herkes çevrede bir rogga varsa öleceğine inanırdı.

Ve kadının söylediğı şey Syen'i gerçekten huzursuz etmişti. "Harlas yaşlandı. Innon akınlarda çok fazla tehlikeyle karşı karşıya kalıyor. Sen ve gülen adam..." Köyün sakinleri Alabaster'e bu ismi takmışlardı çünkü Sanzece bilmedikleri için ismini söylemekte zorlanıyorlardı. "Sizler bebek yapıp birini bize verir, değil? Ya da anakaradan bir tane çalmak zorunda kalırız."

Kalabalıkların arasında bir taş yiyen gibi göze batacak olan bu insanların Merkez'e sızıp bir çaylağı kaçırmaları ya da Muhafızlar'ın burnunun dibinden bir yabancı bebeği götürmeleri Syenite'in titremesine sebep oluyor. Ama açgözlülükle onun hamile kalmasını beklemelerinden de hoşnut değil. Bu durumda Merkez'den çok da farklı sayılmazlar, öyle değil mi? Ama burada, Alabaster'den olacak çocuğunun sonu bir düğüm istasyonu olmaz.

Birkaç saat terasta oyalanıyor, kendini dalgaların sesine kaptırıyor ve sonra yavaş yavaş, düşüncelerin olma-

dığı bir hülyaya dalıyor. En sonunda sırtının ağrıdığını, ayaklarının acıdığını ve denizden esen rüzgârın soğuduğunu fark ediyor, bütün gece orada dikilip duramaz. O yüzden, başka nereye gideceğini bilemediği için mağaraya dönüyor. En sonunda kendini “evinin” kapısında, mahremiyet sağlamak için gerilmiş perdenin önünde buluyor ve Alabaster’in perde arkasından gelen hıçkırıklarını dinliyor.

Kesinlikle onun sesi. O sesi tanıyor, şimdi boğuk çıksa da. Aslında kapı ve pencerelerin yokluğuna rağmen çok zor duyuluyor. Ama bunun sebebini biliyor, öyle değil mi? Merkez’de büyüyen herkes çok, çok sessizce ağlamayı öğrenir.

Bu düşünceyle ve ardından gelen yoldaşlık hissiyle yavaşça uzanıp perdeyi aralıyor.

Şiltenin üzerinde, şükür ki kürklerin yarı altındalar, aslında bunun bir önemi yok çünkü odanın dört bir yanına dağılmış kıyafetleri görebiliyor ve hava seks kokuyor o yüzden ne iş çevirdikleri belli. Alabaster bir yana kıvrılmış, sırtı Syen’e dönük ve kemikli omuzları sarsılıyor. Innon yanında bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş adamın saçlarını okşuyor. Syenite perdeyi açtığında ona dönüyor ama canı sıkılmış ya da şaşırılmış gibi görünmüyor. Aslında daha önceki konuşmaları göz önüne alındığında Syen’in şaşırmaması gerekir. Adam bir elini kaldırıp onu çağırıyor.

Neden itaat ettiğini bilmiyor. Ve neden odada ilerlerken soyunduğunu ve Alabaster’in arkasındaki kürkleri kaldırıp adamın sıcaklığına daldığını da. Veya neden bunu yaptığında adamın sırtına doğru kıvrıldığını, bir kolunu beline doladığını ve Innon’un hoş geldin diyen hü-

zünlü gülümsemesine baktığını. Ama yapıyor ve böylece uykuya dalıyor. Anladığı kadarıyla Alabaster gecenin kalanı boyunca ağlıyor ve Innon bütün gece uyanık kalıp onu teselli ediyor.

Ertesi sabah uyanıp zar zor kürklerinden altından çıkıyor ve odadaki lazımlığa koşturarak içi dışına çıkacak gibi kusuyor. İki adam bu arada uyuyorlar. Orada, titreyerek dururken onu rahatlatan kimse yok. Ama bu yeni bir şey değil.

Eh, en azından Meovlular'ın bir bebek çalmasına gerek kalmadı.

Bedene bedel biçme.

Tablet Bir, "Bekâ," altıncı ayet

PERDE ARASI

Hayatında mutlu bir dönem geçiyor ve sana bunu anlatmayacağım. Önemli değil. Dehşetleri bu kadar önemsememin yanlış olduğunu düşünebilirsin ama bizleri şekillendiren acılardır ne de olsa. Bizler alevden, basınçtan ve yontularak doğan yaratıklarız. Hareketsiz kalmak... Ölü olmak demek.

Ama asıl önemlisi, sen zaten her şeyin o kadar da korkunç olmadığını biliyorsun. Uzun huzur molaları vardır, her bir krizin arasında. Öğütülmeden yeniden başlamadan önce sakinleşip kendine gelmen için fırsatlar buldun. Şunu anlamalısın. Her savaşta hizipler olur, bazıları barış, bazıları binlerce sebepten savaş ister ve bazılarının istekleri her ikisinin de ötesindedir. Ve bu, sadece ikinizden ibaret olmayan çok cepheli bir savaş. Sadece hımbıllar ve orojenler arasında mı olduğunu sanmıştın? Hayır, hayır. Taş yiyenler ve Muhafızlar var, unutma ve ah Mevsimler de. Asla Toprak Baba'yı unutma. O seni unutmadı.

O yüzden sen dinlenirken bu güçler çevrende toplaşıyor. En sonunda hamlelerini yapıyorlar.

Syenite, tazelenmiş ve oyuna dönmeye hazır

Syenite hayatının geri kalanını böyle, bir işe yaramadan geçirmeye niyetli değil bu yüzden Clalsu tayfası yeni bir akına hazırlanmak üzere tekneyi elden geçirirken kalkıp Innon'u bulmaya gidiyor.

“Hayır,” diyor adam ona delirmiş gibi bakarak. “Daha yeni doğum yapmışken korsan olamazsın.”

“Bebegi iki yıl önce doğurdum.” Bez değiştirmek, insanları Eturpca dersleri için sıkıştırmak ve balık ağlarını onarmaya yardım etmek de bir yere kadardı. Çıldırmanın eşiğine gelmişti. Bebek artık meme emmeyecekti ve bu Innon'un şimdiye kadar onu geri çevirmek için kullandığı bahaneydi. Ve bu zaten anlamsızdı. Bu bile cemiyetteki her şey gibi Meov'da ortaklaşa yapılan bir işti. O ortalıkta değilse Alabaster bebeği cemiyetteki diğer annelerin yanına götürüp besliyordu tıpkı Syen'in de aç olduğunu gördüğü bebeleri sütüyle beslediği gibi. Ve bez değiştirme işinin çoğunu da Baster yaptığı, küçük Corundum'u

uyutmak için şarkı söylediği ve onunla oynayıp birlikte yürüyüşlere çıktıkları için Syenite'in kendini meşgul etmesi gerekiyordu.

“Syenite.”

Geminin güvertesine çıkan yükleme rampalarından birinin ortasında duruyor. Su ve yiyecek fıçıları yüklüyorlar ve daha tuhaf, sepetlere konmuş bir takım şeyler de var. Mancınık için zincirler, tulumba keseleri ve balık yağı, yelkenlere bir şey olursa kullanmak için ağır bir kumaş topu. Innon rampanın aşağısından ona bakan Syen'le yüzleşmek için döndüğünde tüm iş aksıyor ve aşağıdan protesto sesleri yükselse de adam başını kaldırıp herkes susana kadar bekliyor. Tabii Syen dışındaki perkes.

“Sıkıldım,” diyor öfkeyle. “Burada balıklar, seni beklemek ve umursamadığım şeyler üzerine masallar anlatmak haricinde bir şey yok! Tüm hayatımı ya eğitimde ya da çalışarak geçirdim ve yerküre aşkına benim öylece oturup bütün gün denizi seyretmemi beklemiyorsun herhalde!”

“Alabaster yapıyor.”

Syen gözlerini deviriyor ama bu doğru. Alabaster bebekle birlikte değilse günlerinin çoğunu koloninin üzerindeki tepelerde denizin ötesine bakıp saatlerce anlaşılmaz bir şeyler kurarak dolanıyor. Syen biliyor, onu izlemişti.

“Ben o değilim! Innon işine yarayabilirim!”

Ve Innon'un yüzü kasılıyor çünkü... ah evet. Bu sefer onu hakladı.

Bu onunla Syen arasında konuşulmamış bir şey ama Syen aptal değil. Innon'un tayfasının yaptığı akınlarda yetenekli bir rogga'nın işe yarayabileceği çok şey var. Sa-

dece depremler veya akıntılar başlatmakla sınırlı değil. Kız bunu yapmaz ve adam da asla istemez ama suyun ısısını düşürmek üzere havayı soğutmak için ortamdaki ısıyı çekmek çocuk oyuncağı ve bu geminin saldırmak ya da kaçmak üzere sisler içine gizlenmesini sağlayabilir. Kıyılardaki ormanların altında incecik bir sarsıntı başlatıp kuş sürülerini havalandırmak ve kasabalıların dikkatini dağıtmak da aynı şekilde çocuk oyuncağı. Daha fazlası da var. Orojeni işe yarayan bir şey ve Syenite'in yavaş yavaş öğrendiği gibi depremlerden çok daha fazlası var.

Ya da en azından Innon kendi orojenisini böyle kullanabilse işe yarayabilir. Ama tüm o cazibesine ve kütlesine rağmen Innon yine de bir yabani, Harlas'ınki dışında hemen hemen hiç eğitim almamıştı ki o da bir yabani ve kötü eğitilmiş. Syen, küçük sallantıları engellediğinde Innon'un orojenisini ve kaba verimsizliğini hissediyor ve bu onu her seferinde şaşırtıyor. Onu daha iyi bir kontrole sahip olabilmesi için eğitmeyi denedi ve adam da onu dinledi ve denedi ama gelişme yok. Syen niye böyle olduğunu anlamıyor. O türden bir yetenekten mahrum olan Clalsu tayfası da eski usul yağmayla yetiniyor. Her küçük sorun çıktığında savaşıyor ve ölüyorlar.

"Alabaster de bizler için bir şeyler yapabilir," diyor Innon huzursuzca.

"Alabaster," diyor Syen sabırlı olmaya çalışarak, "gemiye bakınca bile hasta oluyor." Clalsu'nun kıvrımlı gövdesini işaret ediyor. Cemiyette dolanan şakaya bakılırsa Alabaster bir gemiye binmek zorunda kaldığında tüm o kara tenine rağmen yeşile dönmeyi beceriyor. "Peki ya

gemiye gizlemek dışında bir şey yapmazsam? Ya da senin emirlerine itaat edersem?”

Innon ellerini beline koyuyor, ifadesinden ne düşündüğünü çıkarmak mümkün değil. “Emirlerime itaat ediyor-muş numarası mı yapacaksın? Bunu yatakta bile yapmıyorsun?”

“Ah seni piç.” Şimdi götlük ediyor çünkü yatakta emir falan verdiği yok. Meovitliler’in tuhaf alışkanlıklarından biri de seks hakkında espriler yapmak. Ama şimdi Syen herkesin diline düşen şeyi, cemiyetin en yakışıklı iki adamının yatağını paylaşmasıyla ilgili yapılan her imayı anlıyor. Innon bunun sebebinin kadının yaşlıların örgü örerken yaptığı ve pozisyonlarla ilgili her kaba şakada eğlence-li renklere bürünmesi olduğunu söylüyor. Syen hâlâ buna alışmaya çalışıyor. “Üstelik bunun ne alakası var şimdi?”

“Yok mu?” Kocaman parmağıyla onu dürtüyor. “Gemi-de âşık olmaz. Kural böyle ve ben bu kurala hep uydum. Bir kez yelken açtığımızda arkadaş bile olamayız. Benim sözüm kanundur, yoksa ölürüz. Sense her şeyi sorguluyorsu Syenite ve denizde soruların yeri olmaz.”

Bu... haksızlık. Syen huzursuzca kıpırdanıyor. “Soru sormadan emirlere itaat edebilirim. Toprak bilir bunu yeteri kadar yaptım. Innon...” Derin bir nefes alıyor. “Toprak aşkına Innon bu adadan biraz olsun uzaklaşmak için her şeyi yaparım!”

“Ve bu da başka bir sorun.” Yakına gelip sesini alçaltıyor. “Corundum senin oğlun Syen. Habire kaçmak için bir fırsat arıyorsun, hiç mi bir şey hissetmiyorsun?”

“İyi bakıldığına emin oluyorum.” Ve öyleydi hakikaten. Corundum hep temizdi ve karnı tok. Hiç çocuk iste-

memiştii ama o olduktan sonra ve onu kollarına aldıktan sonra ve meme verdikten sonra... Tüm bunlardan sonra bir tür başarı hissi duyuyordu ve belki biraz da hüznü. Alabasterle birlikte güzel bir çocuk yaratmayı başarmışlardı. Bazen oğlunun yüzüne bakıp varlığıyla büyüleniyor, oğlan o kadar bütünlüklü ve doğru görünüyor ki. Oysa ki ebeveynlerinin arasında acı kırgınlıklar dışında hiçbir şey yok. Kimi kandırıyor ki? Bu sevgi. Oğlunu seviyor. Ama bu, her paslı gününün her paslı dakikasını onun huzurunda geçirmek istediğı anlamına gelmez.

Innon başını sallıyor ve ellerini kaldırıp arkasını dönüyor. “Tamam! Tamam, tamam seni ahmak kadın. Git ve Alabaster’e ikimizin birlikte gideceğini söyle.”

“Tama...” Ama adam çoktan güverteye çıktı bile, Syen onun güvertede birilerine bir şeyler bağırdığını duyuyor ama ne olduğunu çıkaramıyor çünkü o kadar uzaktan yankılanan kelimeleri anlayacak kadar Eturpcaya hâkim değil henüz.

Yine de rampadan aşağı inerken elinde olmadan hopluyor ve işlei aksadığı için sinirlenmiş gibi görünen tayfa ya özür diler gibi el sallıyor. Sonra köye gidiyor.

Alabaster evde değil ve Corundum da ailelerinin işi varsa çoğu çocuğa bakıcılık eden Selsi’nin yanında değil. Selsi Syen başını mağarasından içeri uzattığında kaşlarını kaldırıyor. “Evet mi dedi?”

“Evet dedi.” Syenite gülümsemesini bastıramıyor ve Selsi kahkaha atıyor. “O halde bahse girerim bir daha yüzünü göremeyiz. Dalgalar ancak ağları bekler.” Bunun bir tür Meov atasözü olduğunu tahmin ediyorsun ama ne anlama geldiğini bilmiyorsun.

“Alabaster yine Coru’yu alıp tepelere gitti.”

Yine. “Teşekkürler,” diyor ve başını sallıyor. Çocuklarının henüz kanat çıkarmamış olması mucize.

Adanın tepelerine çıkan merdivenlere yöneliyor ve ilk kayaların yükseldiği yerde onları görüyor. Bir yamacın yanına serdikleri battaniyenin üzerinde oturuyorlar. Coru o yaklaşırken dönüp bakıyor ve kıpırdanarak parmağıyla işaret ediyor. Alabaster muhtemelen adımlarını çoktan hissetti, dönüp bakmaya zahmet etmiyor bile.

Syen yumuşak sesini duyacak kadar yaklaştığında “Innon en sonunda seni almayı kabul etti mi?” diye soruyor.

“Hıhı.” Syen battaniyeye, onun yanına oturuyor ve Coru’ya kollarını açıyor. Oğlan Alabaster’in kucağından inip Syen’inkine geçiyor. “Haberini çoktan aldığını bilseydim buraya kadar tırmanmazdım.”

“Tahmin ettim. Genelde buraya yüzünde bir gülümsemeyle çıkmazsın. Bir şeylerin olduğunu anladım.” Alabaster oğlanı seyrediyor. Coru Syen’in kucağında kalkıp memelerini mıncıklıyor. Syenite refleksiyle oğlanı tutuyor ama ufaklığın dengesi kadının kucağında olmasına rağmen yerinde. Sonra Syen Alabaster’in sadece Coru’yu seyretmediğini fark ediyor.

“Ne?” diye soruyor kaşlarını çatarak.

“Geri gelecek misin?”

Ve bu hiç yoktan gelen soru Syen’in şaşkınlıkla kollarını indirmesine sebep oluyor. Neyse ki Coru bacaklarının üzerinde nasıl duracağını öğrenmiş kıkırdarak Alabaster’e bakıyor.

“Neden böyle bir... Ne?”

Alabaster omuzlarını silkiyor ve Syen o zaman adamın

iki kaşının arasındaki çizgiyi fark ediyor ve Innon'un ona söylemeye çalıştığı şeyi işte o zaman anlıyor. Sanki bu fikri güçlendirir gibi Alabaster acı acı "Artık benimle olmak zorunda değilsin. İstedğin gibi özgürsün. Innon da istediğini aldı, ona bir şey olursa cemiyete göz kulak olacak bir rogga çocuk var. Hatta Harlas'ın asla yapamacağı kadar iyi eğitim verebilecek olan beni de elde etti çünkü gitmeyeceğimi biliyor."

Toprak altındaki alevler. Syenite içini çekerek canını yakan Coru'nun ellerini itiyor. "Hayır küçüğüm, artık sütüm yok. Sakin ol." Ve bu Coru'nun suratını hemencecik üzüntüyle buruşturmasına sebep olduğu için oğlanı sarıp sarmalayıp ayaklarıyla oynamaya başlıyor. Bu oğlan hızını almadan dikkatini kesmenin iyi bir yolu. İşe yarıyor. Anlaşılan bebekler anlamsız bir şekilde ayak parmaklarından büyüleniyor, kimin aklına gelirdi ki? Ve böylece oğlanı halledip Alabaster'e dönüyor. Adam bir kez daha denizi seyrediyor ama bir sinir krizi geçirmesine az kalmış olması yüksek ihtimal.

"Gidebilirsin," diyor Syenite malumu ilam ederek cünkü her zaman bunu yapmak zorunda kalıyor. "Innon istersek ikimizi de anakaraya götürmeyi teklif etti. Eğer bir kalabalığın ortasında deprem başlatmak gibi saçma sapan bir işe kalkışmazsak ikimiz de bir yerlerde makul bir hayat kurabiliriz."

"Burada makul bir hayatımız var." Esen rüzgâr adamın sesini duymasını zorlaştırıyor ama yine de adamın söylemediklerini de biliyor. *Beni bırakma.*

"Çıtırdayan pas adına Baster senin neyin var? Sizi terk etmeyi düşünmüyorum." En azından şimdi değil. Ama bu

konuşmayı yapmak zorunda kalmaları bile yeteri kadar can sıkıcı, Syen bunu daha da zora sokmasa iyi olacak. “Sadece işe yarayacağım bir yere gidip...”

“Burada da işe yarıyorsun.” Şimdi tüm dikkatiyle ona bakmak için dönüyor ve bu Syen’i huzursuz ediyor, yüzündeki öfke maskesinin altından görünen acı ve yalnızlık... Bu onu her şeyden çok rahatsız ediyor.

“Hayır, değilim.” Ve adam itiraz etmek için ağzını açarken sözünü kesiyor. “Değilim. Sen de söyledin Meov’un onu koruyacak bir on yüzüklüsü var. Şurada geçirdiğimiz zaman boyunca ufacık bir kıpırtı bile olmadığını fark etmedim sanma. Innon ya da ben daha hissetmeden her türlü tehlikeyi bertaraf ediyorsun.” Alabaster’in başını salladığını görünce sesi kesiliyor, adamın dudakları onu aniden rahatsız edecek bir gülümsemeyle kıvrılmış durumda.

“Ben yapmıyorum,” diyor. “Ne?”

“Neredeyse bir yıldır hiçbir şeyi engellemedim.” Sonra o anda Syen’in parmaklarını büyük bir merakla inceleyen oğlanı işaret ediyor. Syen Coru’ya bakıyor ve Coru da ona bakıp sırtıyor.

Corundum, Merkez’in onu Alabaster’le eşleştirdiğindeki tüm umutlarını karşılıyor. Görünüşü Alabaster’e çok benzemiyor, Syen’den sadece bir ton daha koyu tenli ve daha şimdiden buklelerden oluşan bir kabarıklığa doğru evrileceğinin işaretini veren fırça gibi saçları var. Sanzeli ataları olan Syen, yani bu onun mirası. Ama Coru babasının yerküreye dair akıl almaz derecede güçlü farkındalığını miras almış. Syenite daha önce bir bebeğin duyumsayacak ve küçük sarsıntıları susturacak denli farkındalığı olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu içgüdü değil maharetti.

“Habis Toprak,” diye mırıldanıyor. Coru kıkırdıyor. Sonra Alabaster aniden uzanıp çocuğu kollarından alıyor ve ayağa kalkıyor. “Bekle, bu...”

“Git,” diye tersliyor onu yanlarında getirdikleri sepete doğru çömelip bebeğin oyuncaklarını ve bezlerini tıktırıyor. “Git paslı geminde seyr-ü sefer eyle. Gidip Innon’la öl, umurumda bile değil. Ben, sen ne yaparsan yap burada, Coru’nun yanında olacağım.”

Ve omuzlarını kasıp hızlı yürüyüşle çekip gidiyor. Coru’nun bağırarak ettiği itiraza aldırmıyor ve Syen’in hâlâ oturduğu battaniyeyi almak için beklemiyor bile.

Yerin alevleri.

Syenite bir süre sırt üstü uzanıp kendini ne zaman hiçbir yerin ortasında, duygusal, kafadan kontak bir on yüzüklünün ve insanüstü güçlere sahip bebesinin bakıcısı olarak bulduğunu merak ediyor. Sonra güneş batıyor ve bunu düşünmekten sıkılıp battaniyeyi alıyor ve köye dönüyor.

Herkes akşam yemeği için toplanmış bile ama Syenite bu kez sosyallikten kaçınıp tabağına tutsülenmiş kaya balığı ve kısık ateşte pişmiş ağaç yaprağı ile anakaradaki cemiyetlerden yağmalanmış tatlı yulaf koyuyor. Yemeğini eve getiriyor ve Alabaster’in çoktan gelmesine şaşırıyor, Coru’yla birlikte uyuyorlar. Innon’un hatırına daha büyük bir yatakları olmuştu, hamağa benzer bir ağa asılan tabaklanmış deri ve kürklerden yapılma bu şilte şaşırtıcı derecede rahattı ve üzerine binen ağırlığa veya her türlü harekete rağmen kıpırdamıyordu. Syen içeri girdiğinde Alabaster sessiz ama uyanık o yüzden Syen içini çekip Coru’yu alıyor ve beşiğine yatırıyor. Beşik onların

yatağına yakın, yine iplerle asılmış ancak oğlan dönüp de düşer diye yere daha yakın. Sonra Alabaster'in yanına tırmanıyor ve ona bakıyor ve adam bir süre sonra pes edip kıza yanaşiyor. Ama kızın gözlerine bakmıyor. Yine de Syenite onun neye ihtiyacı olduğunu biliyor o yüzden içini çekip sırt üstü uzanıyor ve adam daha da yanaşarak başını onun omzuna koyuyor, muhtemelen oradan hiç ayrılmak istemiyor.

“Özür dilerim,” diyor.

Syenite omuzlarını silkiyor. “Dert etme.” Ve sonra Innon haklı olduğu için, bu biraz da onun suçu olduğu için içini çekip ekliyor. “Geri geleceğim. Burayı sevdiğimi biliyorsun. Sadece... huzursuzlanıyorum.”

“Sen hep huzursuzsun. Ne arıyorsun?” Kız başını sallıyor. “Bilmiyorum.”

Ama düşünüyor ve yarı bilinçli bir şey aklına geliyor: Her şeyi değiştirecek bir yol. Çünkü bunlar doğru değil.

Alabaster kızın ne düşündüğünü tahmin etmede hep iyi. “Hiçbir şeyi düzeltemezsin,” diyor ağır ağır. “Dünya neyse o. Onu yok edip her şeyi baştan kurmadıkça değiştirmenin bir yolu yok.” İçini çekip çenesini kızın sineline sürüyor. “Elde ettiklerinde mutlu ol Syen. Oğlunu sev. Hatta seni mutlu edecekse korsan ol. Ama bundan daha fazlasını aramayı bırak artık.”

Syen dudaklarını yalıyor. “Coru daha iyisini hak ediyor.”

Alabaster içini çekiyor. “Evet, öyle.” Başka bir şey demiyor ama söylenmemiş sözleri biliyorlar.

Ama elde edemeyecek.

Bu doğru değil.

Syen uyukluyor. Birkaç saat sohra Alabaster'in bağı-
rışıyla uyanıyor. "Ah, siktir, Toprak! Yapamam, ah lütfen
Innon," diyor adamın omzuna doğru ve Innon onun önün-
de, penisleri birbirine değerken inler ve homurdanırken
yatağın sallantısını değiştirecek biçimde geri çekiliyor.
Alabaster geliyor, Innon henüz gelmemişken kadının sey-
rettiğini fark ediyor ve sırtıp Alabaster'i öpüp Syen'in ba-
caklarının arasına elini kaydırıyor. Syen elbette ıslanmış
durumda. Alabaster'le o hep çok güzel görünüyorlar. In-
non düşünceli bir âşık o yüzden uzanıp kadının göğüsleri-
ne burnunu sürtüyor ve parmaklarıyla büyüleyici şeyler
yaparken Alabaster'e doğru atılmaktan da geri durmuyor
ve en sonunda kadın küfredip bir süreliğine adamın tüm
ilgisini talep ediyor ve Innon gülüp ona doğru kayıyor.

Alabaster, Syen'i tatmin eden Innon'u seyrediyor, göz-
leri alev alev ve Syen onlarla birlikte geçirdiği iki yıla
rağmen bunu hâlâ anlayamıyor. Baster onu istemiyor,
en azından öyle değil. O da onu istemiyor. Ama Syen'in
Innon'u inletip yalvartması onu inanılmaz derecede tah-
rik ediyor. Üstelik Alabaster Syen'in başka biriyle par-
çalarına ayrılmasını da seyretmekten zevk alıyor. Syen
de Baster seyrederken daha çok zevk alıyor aslında.
Birbirleriyle doğrudan seks yapmaya tahammülleri yok
ama dolaylı olarak yaptıklarında baş döndürüyor. Buna
ne diyecekler? Üçlü ya da aşk üçgeni değil. İki buçuklu,
bir yakınlık göstergesi. (Eh, peki, belki de sevgi.) Üçünün
arasındaki işlerin nasıl şiddetli olabileceğini düşününce
Alabaster'den de olması mümkün bir gebelikten endişe-
lenmesi gerekir ama umurunda değil. Ne olursa olsun
biri çocuklarını sevecek. Yatak zamanı yaptıkları ya da

işlerin üçü arasında nasıl işlediği hakkında da endişelenmiyor. Meov'da kimsenin umurunda değil, ne olursa olsun. Bu da muhtemelen başka bir tahrik edici nokta. Korkusuzluk. Vay canına.

En sonunda uyuyakalıyorlar, Innon ikisinin arasında yüzüstü yatıyor ve horluyor. Baster'le Syen adamın geniş omuzlarına başlarını dayıyorlar. Syen kim bilir kaçınıcı defa keşke hep böyle devam edebilse diye düşünüyor.

Ama böylesine imkânsız bir dilekte bulunmayacak kadar akli başında.

Clalsu ertesi gün yelken açıyor. Alabaster, iyi dileklerle el sallayan cemiyetin yarısıyla birlikte iskelede. El sallamıyor ama demir alan gemiye doğru onları işaret edip Coru'yu el sallaması için yüreklendiriyor. Syen ve Innon ellerini sallıyorlar. Coru da el sallarken Syen bir anlığına pişman oluyor. Bu his çarçabuk geçiyor.

Sonra sadece açık deniz ve yapılacak işler var: balık avlamak için sıraya girmek, Innon onlara söylediğinde direklere tırmanıp yelkenlerle ilgili yapılması gerekenleri yapmak ve bir noktada güvertenin altında bağları gevşeyen fiçilerin iplerini sıkılaştırmak. Sıkı iş ve Syenite gün batımından hemen sonra bölmelerden birinin altındaki küçük ranzasında hemencecik uyuyakalıyor çünkü Innon'la birlikte uyumasına izin verilmiyor ve kabine kadar gidecek hali de kalmıyor.

Ama gittikçe alışıyor. güçleniyor ve günler geçtikçe Clalsu tayfasının neden Meov'daki herkesten daha canlı, daha ilginç görüldüğünü anlamaya başlıyor. Dördüncü gün geminin sol tarafından –hay pas– iskele tarafından

bir çağrı geliyor ve büyüleyici bir şeyi görmek üzere o tarafta koşturuyorlar. Dev canavarlar onlarla birlikte yüzmek için yükselirken okyanusun anaforsları su püskürtüyor. Biri onlara bakmak için yüzeye çıkıyor; akla hayale sığmayacak kadar büyük, gözleri Syen'in kafası kadar. Yüzgeçlerinin tek bir hareketiyle gemi alabora olabilir. Ama onlara zarar vermiyor ve tayfalardan biri Syen'e yaratığın sadece merak ettiğini söylüyor. Syenite'in şaşkınlığı onu eğlendiriyor.

Geceleri yıldızlara bakıyor. Syen o güne kadar gökyüzüne hiç bu kadar dikkat etmemişti, ayağının altındaki toprak her zaman daha önemliydi. Ama Innon yıldızların hareketlerindeki örüntüleri gösteriyor ve ona "yıldızların" aslında başka güneşler olduğunu, kendilerine ait başka dünyaları bulunduğunu ve muhtemelen onlarda da başka insanların yaşayıp farklı mücadelelerle boğuştuklarını anlatıyor. Syen astronomestri gibi sözde bilimleri duymuştu ama şimdi sürekli hareket eden göğe baktığında neden onlara inanıldığını anlıyor. Gökyüzünün, bu kadar uzak ve gündelik hayatla bağı kopuk gibi görünse de neden önemli olduğunu da. Buna benzer gecelerde bir süreliğine olsa da Syen de önemsiyor.

Üstelik o gece tayfa içip şarkılar söylüyor. Syenite argo kelimeleri yanlış tellaffuz ediyor ve bu kelimelerin daha da kaba duyulmasına sebep oluyor ve böyle yaparak tayfanın yarısıyla anında can ciğer kuzu sarması oluveriyor.

Tayfanın diğer yarısının ise aklı başında kalıyor. Ta ki yedinci günde olası bir hedef görene dek.

İki yoğun nüfuslu körfez arasındaki ticaret rotasında aranıyorlardı ve gözcülük edenler dürbünleriyle soymaya

değer olabilecek gemilere bakınıyorlardı.

Innon, gözcülerden biri, genelde çok ağır veya tehlikeli yükleri –yağ, madenden çıkarılmış taş veya kimyasallar ya da ağaç kütükleri– taşımak için ve limanda kolayca boşaltılmak üzere tasarlanan türden özellikle büyük bir gemi gördüğünü söyleyene kadar emri vermekten imtina ediyor. Tam da hiçbir yerin ortasındaki bir adada hayatta kalmaya çalışan bir cemiyetin en çok ihtiyaç duyacağı türden şeyler. Bu geminin yanında bir tane daha gemi var, daha küçük, dürbünle bakan ve bu işlerden anlayanların söylediğine göre büyük ihtimalle milisler, toplar ve kendine ait mühimmatla dolu. (Belki biri kalyon biri de karaveldir, gemiciler böyle diyor ama Syen hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamıyor ve ezberlemeye çalışmak da öyle büyük bir bela ki “büyük gemi” ve “küçük gemi”de karar kılıyor.) Korsanları uzak tutmak için hazırlıklı olmaları büyük olanın çalmaya değer bir şeyler taşıdığının kanıtı. Innon Syenite’e bakıyor ve kadın amansızca sırtıyor.

İki sis kaldırıyor. İlki için görüş alanının en uzak noktasındaki ortam enerjisini çekiyor ama bunu küçük geminin olduğu yerden yapıyor. İkinci sisle Clalsu ve yük gemisi arasında bir koridor açıyor böylece neredeyse onlara erişene kadar fark edilmeyecekler.

Saat gibi tıkr tıkr işliyor. Innon’un tayfası epey tecrübeli ve becerikli, Syenite gibi çaylaklar da diğerleri hazırlanırken bir kenara itiliyor. Clalsu sisin içinden çıkıyor ve diğer gemide alarm çanları yükseliyor ama artık çok geç. Innon’un adamları mancınıkları ateşliyor ve geminin yelkenleri metal parçalarıyla yırtılıyor. Sonra Clalsu bordalıyor, Syen çarpışacaklarını düşünüyor ama Innon ne

yaptığını çok iyi biliyor ve tayfa aradaki boşluktan çengelli iplerini atıp iki gemiyi birbirine bağlayarak güvertenin büyük bir kısmını kaplayan ahşap iskeleleri uzatıyorlar.

Işın bu kısmı tehlikeli ve tayfanın yaşlıca üyelerinden biri, yük gemisindekiler oklar, taşlar ve bıçaklar atmaya başlarken Syen'i alt güverteye kış kışlıyor. Kadın tayfanın diğer üyeleri aşağı yukarı koştururken yüreği ağzında merdivenlerin gölgesinde durup bekliyor, avuçları terden sıırılsıklam. Başının bir iki metre kadar yukarısında güverteye ağır bir şey düştüğünde irkiliyor.

Habis Toprak adına, bu adada oturup, balık tutup ninni söylemekten çok daha iyi.

Hepi topu birkaç dakika sürüyor. Ticari gemi pes ederken Syenite başını uzatıp gözetlemeye cüret ediyor. İki gemi arasında uzanan kalasları ve Innon'un tayfasının bir o gemiye bir bu gemiye koşturmalarını görüyor. Bazıları yük gemisinin tayfasından birilerini yakalamış ve bıçaklarını boğazlarına dayamış. Tayfanın geri kalanı ise rehinelere zarar gelmemesi için teslim olmuş, silahlarını ve değerli eşyalarını bırakıyor. Innon'un adamları daha şimdiden ambarlara dalıp fiçılar ve kasaları yüklenmişler bile, aldıklarını Clalsu'nun güvertesine taşıyorlar. Hasılatı daha sonra hesaplayacaklar. Şimdi hız hayati önem taşıyor.

Ama birden bağırışlar ve çılgıncasına çalan çanların sesi duyuluyor ve buharlı sislerin arasından yük gemisinin eşlikçisi olan savaş gemisi fırlıyor. Tam üzerlerine çullanıyor ve Syen hatasını anlıyor. Zannetmişti ki önünü görmeyen gemi, diğerlerine ne kadar yakın olduğunu bildiği için duracak.

İnsanlar mantıklı değiller ki. Şimdi saldırgan tam hız-

da üzerlerine geliyor ve Syen, tehlikeyi fark eden adamların güvertedeki alarm çılgınlıklarını duysa bile Clalsu ve yük gemisiyle çarpışmadan durmayı beceremeyeceklerini biliyor. Muhtemelen hep birlikte dibi boylayacaklar.

Syenite denizin sınırsız dalgalarından ve havadaki sıcaklıktan emdiği güçle titriyor. Yüzlerce Merkez tatbikatında öğrendiği gibi düşünmeden, hızla davranıyor. Deniz suyundaki tuhaf, tuzlu minerallerin arasından aşağı, işe yaramaz okyanus çökeltisini geçip daha da aşağı. Okyanusun altında kaya var ve kadim, ham kaya tabakası emrine amade.

Bir diğer tarafta, ellerini pençe gibi uzatıp bağılıyor ve “Yukarı,” diye düşünüyor ve aniden saldırgan gemi yüksek bir sesle çatırdayıp duruyor. İnsanlar bağırmaı bırakıyor, dehşetle sessizleşiyor. Üç gemide de. Çünkü, saldırgan geminin tam ortasından aniden çıkan sivri uçlu, devasa kayaların geminin omurgasını deldiğini görüyorlar.

Syen titreyerek ellerini indiriyor.

Clalsu güvertesindeki bağırışlar alarm seslerinden neşe çılgınlıklarına dönüyor. Hatta yük gemisindeki birkaç kişi bile rahatlamış görünüyor. Üç geminin batmasındansa bir geminin hasar görmesi yeğdir. Saldırı gemisi bertaraf edilince sonrası çorap söküşü gibi geliyor. Tayfa yük gemisinin ambarlarının boşaltıldığını raporlar raporlamaz Innon onu bulmaya geliyor. Syen pruvaya gitmiş, oradan saldırı gemisinin güvertesinin ortaya çıkan sütuna direnmeye çalışmasını seyrediyor.

Innon onun yanında duruyor, kız adamın kızgınlığına hazırlanarak gözlerini kaldırıyor. Ama adam öfkeli olmaktan çok uzak.

“Böyle şeyler yapabildiğini bilmiyordum,” diyor düşünceli bir tavırla. “Alabaster’le senin sadece böbürlendiğini sanmıştım.”

Syenite hayatında ilk kez Merkez’den olmayan biri tarafından orojenisi sebebiyle tebrik ediliyor. Innon’u şimdiye kadar sevmediyse bile şu anda âşık oldu. “O kadar yükseğe çıkarmamalıydım,” diyor çekingen bir tavırla. “Öncesinde düşünmeye vaktim olsaydı, sadece güverteyi delmesine yetecek kadar çıkarırdım ki sadece bir engele çarptıklarını sansınlar.”

Innon kızın ne dediğini anlayınca ciddileşiyor. “Haa. Artık gemide bir tür orojen olduğunu biliyorlar.” İfadesi Syenite’in anlayamadığı bir nedenle kararıyor ama Syen altını kazınamaya karar veriyor. Orada adamla birlikte olmak, başarının parıltısına kapılmak o kadar iyi geliyor ki. Bir süre yük gemisinin boşaltılmasını seyrediyorlar. Sonra Innon’un tayfasından biri gelip işin bittiğini, bordalama iskelelerinin çekildiğini, ip ve kancaların yerine takıldığını haber veriyor. Gitmeye hazırlar. Innon ağır bir sesle “Bekleyin,” diyor. Syenite bunun arkasından ne geleceğini tahmin ediyor. Ama adam buz gibi bir ifadeyle Syen’e baktığında yine de midesi bulanıyor. “Her ikisini de batırın.”

Innon’un emirlerini asla sorgulamamaya söz vermişti. Yine de tereddüt ediyor. Daha önce hiç kimseyi, bile isteye öldürmemişti. O taş sütunu o kadar yukarı çıkarması sadece bir hataydı. Gerçekten onun hatası yüzünden onca insanın ölmesi mi gerekiyor? Adam ona doğru bir adım atıyor v Syen ister istemez irkiliyor, oysa ki Innon ona şimdiye kadar asla zarar vermedi. Elindeki kemikler sızlıyor.

Ama Innon sadece kulağına eğililip fısıldıyor: “Baster ve Coru için.” Bunun hiçbir anlamı yok ki. Baster ve Coru orada değiller. Ama sonra adamın sözlerinin anlamını kavlıyor. Meov’daki herkesin güvenliği anakaralıların onları gerçek bir tehdit değil de bir baş ağrısı olarak görmelerine bağlı. Syen de sertleşiyor. Daha da. Sonra “Bizi buradan uzaklaştırmalısın,” diyor.

Innon hemen dönüp Clalsu’nun yelken açması için emir veriyor. Güvenli bir mesafeye geldiklerinde Syenite derin bir nefes alıyor.

Ailesi için. Onları ailesi olarak düşünmek garip ama gerçek.

Böyle bir şeyi, bir emri yerine getirmek için değil de gerçek bir sebep yüzünden yapma fikri hâlâ yabancı geliyor. Bu artık bir silah olmadığı anlamına mı geliyor? O zaman, silah değilse ne?

Önemli değil.

İradesinin parlamasıyla deniz tabanından çıkan sütun saldırı gemisinin güvertesinden çekiliyor ve pupada beş metre çapında bir delik bırakıyor. O anda batmaya başlıyor, su aldıkça burnu havaya kalkıyor. Sonra Syen okyanusun üzerinden daha fazla güç çekerek kilometrelerce yayılan bir sis kaldırıyor ve sütunu bükerek yük gemisine nişan alıyor. Hızla çıkarıp daha da büyük bir hızla batırıyor. Sanki birini ölümüne harçerler gibi. Geminin omurgası yumurta kabuğu gibi kırılıyor ve bir an sonra ikiye ayrılıyor. İş bitti.

Clalsu yelkenlerini rüzgârla doldururken sis iki batan gemiyi gözlerden ırak kılıyor. İki geminin mürettebatının attığı cıgıllıklar, beyaz boşluğun içinde sürüklenen Syen’i takip ediyor.

* * *

Innon o gece için bir istisna yapıyor. İlerleyen vakitte, Syen kaptanın yatağında doğrulup oturuyor ve “Allia’yı görmek istiyorum,” diyor. Innon içini çekiyor. “Hayır. İstemiyorsun.”

Ama yine de emir veriyor çünkü onu seviyor. Gemi yeni bir rotaya giriyor.

Efsaneye göre, Toprak Baba ilk başta hayattan nefret etmiyordu.

Aslında, ariflerin anlattığına bakılırsa bir zamanlar Yerküre üzerindeki tuhaf yaşamın bereketi için elinden geleni ardına koymamıştı. Hatta öngörülebilir mevsimler yaratmış, rüzgâr, dalga ve ısı değişimlerini o kadar yavaş tutmuştu ki yaşayan her canlı uyum sağlayabilirdi. Gökyüzü her fırtınadan sonra tekrar berraklığına geri dönüyordu. Yaşamı o yaratmamıştı –bu bir tesadüfün eseri idi– ama her zaman onu kucaklamış ve onunla büyülenmişti. Yüzeyinde böylesine tuhaf, vahşi bir güzelliği beslemekten hep gurur duymuştu.

Sonra insanlar Toprak Baba’ya korkunç şeyler yapmaya başlamışlardı. Suları onun temizleme yeteneğinin bile işe yaramayacağı bir biçimde zehirlemiş ve yerkürede yaşayan diğer canlıların çoğunu katletmişlerdi. Derisini delmiş, kabuğunu kanatmış ve kemiklerinin tatlı ilihine işlemişlerdi. İnsanların kibri ve gücü doruk noktasına ulaştığında orojenler toprağın bile affedemeyeceği bir şey yapmışlardı. Onun biricik çocuğunu yok etmişlerdi.

Syenite’in konuştuğu hiçbir arif bu gizemli ifadenin anlamını bilmiyordu. Taş irfanı değildi, sadece ara sıra

kâğıt gibi geçici malzemelere kaydedilen ve saklanan sözlü bir geleneğin anlatısıydı ve üzerinden geçen onca Mevsim boyunca değişmişti. Bazen orojenlerin yok ettiği toprağın en sevdiği cam hançeri oluyordu bazen gölgesi bazen de en değerli damızlığı. Kelimelerin anlamı ne olursa olsun, arifler ve mestler orojenlerin büyük günahı sonrasında olanlar hakkında fikir birliği içindeydiler: Toprak Baba'nın yüzeyi bir yumurta kabuğu gibi çatlamıştı. Öfkesi Beşinci Mevsimler'in ilki ve en dehşetengizinde, Paramparça Mevsim'de açığa çıkarken neredeyse tüm canlılar yok olmuştu. Ne kadar güçlü olurlarsa olsun o kadim insanlar hazırlıksız yakalanmışlardı, ne erzak depoları kurabilmişlerdi ne de onlara rehberlik edecek bir Taş İrfanı vardı. Mevsimden sonra insan türünün yeniden canlanmasına yetecek kadar insanın hayatta kalması tamamen şans eseri idi ve yaşam bir daha asla o eski günlerinin ihtişamına erişemedi. Yerküre'nin tekrar eden gazabı buna asla izin vermedi.

Syenite bu masalları merak eder dururdu. Bir yere kadar şiirsel göndermelerdi tabii, ilkel insanlar anlayamadıkları şeyleri açıklamaya çalışıyordu. Ama tüm efsanelerin özünde bir gerçek bulunur. Belki de kadim orojenler gerçekten yerküreyi çatlatmışlardır. Ama nasıl? Artık orojenin Merkez'in öğretilerinden çok daha öte bir şey olduğunu biliyor ve belki de, eğer efsanede bir gerçeklik payı varsa Merkez'in bunları öğretmemesi de doğrudur. Ama gerçekler gerçektir: Kundaktakilere kadar her bir orojen birbirine bağlansa bile yerkürenin kabuğunu yok edemezler. Bu var olan her şeyi buza çevirir, hiçbir yerde böylesi bir hasara sebebiyet verebilecek bir sıcaklık veya

hareket kaynağı bulmak mümkün değildir. Bunu yapmayı denerlerse kendilerini yakıp kül ederler.

Bu da masalın en azından bir kısmının doğru olmadığını gösteriyor. Orojeni yerkürenin gazabının sebebi olamaz. Tabii bu sorunu bir roga'dan başkası da kabul lenmeyecektir.

Ancak insanlığın o ilk Mevsim'in alevlerinden kurtulabilmesi gerçekten inanılmaz. O zamanlar tüm dünya şu anda Allia'nın olduğu hale düştüyse... Syenite birden Toprak Baba'nın onlardan ne kadar nefret ettiğine dair yeni bir fikir ediniyor.

Allia ölüm kusan kızıl bir gece manzarası. Cemiyetten geriye bir zamanlar onu kuşatan krater halkasından başka bir şey kalmamış ve onu bile zar zor görebiliyor. Titreşen kızıl sisin içine gözlerini kısararak bakarken Syen birkaç bina kalıntısı ve tepelerdeki yolları görebileceğini sanıyor ama bu sadece bir hayal.

Gece göğü kül bulutlarıyla ağırlaşmış ve aşağıdan gelen alevlerle aydınlanıyor. Limanın olduğu yerde büyüyen bir volkan konisi ölümcül dumanlar üfürüyor ve ucundan sıcak, kırmızı doğum kanları denize çıkıyor. Daha şimdiden dev gibi, neredeyse tüm çöküntü bacasını kaplıyor ve şimdiden üremiş. Yamacında iki yeni baca, tıpkı ebeveynleri gibi gaz ve lav püskürtmeye başlamışlar bile. Muhtemelen üçü birden büyüüp bir canavara dönüşecekler ve çevrelerindeki dağların tepesine yükselip gaz bulutlarının ve alt patlamalarının ulaşabildiği tüm cemiyetleri tehdit edecekler.

Syenite'in Allia'da tanıdığı herkes öldü. Clalsu kıyıya sekiz kilometreden fazla yaklaşamıyor yoksa ölüm tehlike-

siyle burun buruna gelirler. Ya geminin gövdesi fazlasıyla ısınmış sulara gevşer ya da yanardağdan düzenli olarak püskürtülen gazlar yüzünden boğulur giderler. Veya denizin altında hâlâ gelişmekte olan ve bir zamanlar Allia limanı olan bölgeden bir tekerleğin yassı telleri gibi çıkan ve sahil sularının altında ölüm mayınları gibi sinsice bekleyen yan bacalardan birine denk gelebilirler. Syen bu sıcak noktaların her birini, yerkürenin derisinin altında parlak, öfkeyle yanan fırtınaları duyumsayabiliyor. Innon bile onları hissedebiliyor ve her an patlayabilecekmiş gibi duran bu bacalardan bir an önce uzaklaşmak istiyor. Ama yerkabuğu bu kadar kırılğanken her an, Syen fark edip de durdurmaya fırsat bulamadan altlarında yeni bir baca açılabilir. Innon onu memnun etmek için büyük bir risk aldı.

“Kasabanın dış çeperinde yaşayanların çoğu kaçmayı becerdi,” diyor yanında duran Innon yumuşakça. Clalsu’nun tüm tayfası güverteye çıkmış kesif bir sessizlikle Allia’ya bakıyorlar. “Limanda kırmızı bir ışığın çıktığını sonra sanki kalp atımı gibi birkaç kere daha yanıp söndüğünü söylüyorlar. Ve sonra tüm liman bir anda kaynadığında, gelen ilk darbe cemiyetin küçük binalarının çoğunu dümdüz etmiş. Çoğu insan bu sırada ölmüş. Bir uyarı bile olmamış.” Syenite irkiliyor.

Uyarı olmamış. Allia’da neredeyse yüz bin insan vardı, Ekvator standartlarına göre küçük ama bir sahil kasabasına göre büyüktü. Haklı olarak gururluydular. Öyle umutları vardı ki.

Pasla gitsin. Pasla ve yak. Toprak Baba’nın nefret dolu bağırsakları.

“Syenite?” Innon ona bakıyor. Çünkü Syen yumrukla-

rını sıkarak önüne kaldırıyor, sanki azgın bir atı gemler gibi. Ve tabii bir de önünde birden oluşan dar, yüksek, sıkı etki alanı yüzünden. Soğuk değil, buralarda çekebileceği fazlasıyla yeryüzü enerjisi var. Ama güçlü ve eğitimsiz bir rogga bile iradesinin toplandığını duyumsayabilir. Innon nefesini tutup bir adım geri çekiliyor. “Syen, ne...”

“Bunu böyle bırakamam,” diye mırıldanıyor, kendi kendine konuşur gibi. Bütün bölge kaynaşan, ölüm kusmaya hazırlanan bir kazan gibi. Volkan sadece ilk uyarı. Yerküredeki pek çok baca çeşitli kaya ve metal katmanlarından ve kendi devinimsizliğinden kurtulmak için her adımda kıvrılan, küçük sarmal yapılardan oluşur. Sızar, soğur, kendilerini tıkar ve sonra tekrar yukarı sızar, bükülür ve süreç boyunca kıvrım kıvrım ilerler. Ama bu devasa bir lav tüpü, kızıl sütunun gittiği yerden dümdüz yukarı çıkıyor ve toprağın saf hiddetini yüzeye fışkırtıyor. Bir şey yapılmazsa tüm bölge havaya uçacak ve bu büyük patlama neredeyse kesinlikle bir Mevsim’i başlatacak.

Merkez’in burayı böyle bıraktığına inanamıyor.

O yüzden Syenite kendini o kaynayan, yanan sıcaklığın içine saplıyor ve Allia’yı gördüğünde duyduğu öfkenin gücüyle katmanları yırtıyor. Burası Allia’ydı, bir insan yerleşimi, burada insanlar vardı. Onun yüzünden, uyuyan sütunları öylece bırakacak ahmaklıkları yüzünden ya da bir gelecek düşleme cüretleri yüzünden ölmeyi hak etmemişlerdi. Kimse bunlar için ölmeyi hak etmezdi.

Neredeyse kolay oluyor. Orojenlerin yaptığı bu sonuçta ve sıcak nokta kullanımına açık. Tehlike, onu kullanmakta değil. Eğer o sıcaklığın ve gücün tümünü başka bir yere kanalize etmeden alırsa bu onu parçalar. Ama

şans eseri –kendi kendine, kahkahalarla gülüyor– boğması gereken bir volkan var.

Bir elinin parmaklarını yumruk yaparak sıkıyor ve bilinciyle volkanın boğazından içeri sokup yakmak yerine soğutuyor, kendi öfkesini her sızıntıyı mühürlemek için ona karşı kullanıyor. Kümelenen magmayı geri çekilmeye zorluyor, ta aşağılara dek ve bunu yaparken yer kabuğunu üst üste binen levhalar halinde kapatıyor ki her bir katman diğerini baskılasın ve magmayı en azından yüzeye çıkmak için daha yavaş bir yöntem bulana kadar aşağıda tutsunlar. Bu çok hassas bir işlem ve milyonlarca ton kayayı ve elmasları var eden türden basıncı içeriyor. Ama Syenite Merkez’in evladı ve Merkez onu iyi eğitti. Gözlerini açtığında kendini Innon’un kollarında buluyor, gemi ayaklarının altında salınıyor. Şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırıp, gözleri faltaşı gibi açılmış Innon’a bakıyor. Adam kızın bilincinin geri geldiğini fark ediyor, yüzündeki korku ve rahatlama ifadesi hüznün verici ve Syen’in kalbine dokunuyor.

“Hepsine bizi öldürmeyeceğini anlattım,” diyor deniz suyunun serpintileri ve tayfasının bağırıışları arasında. Syen etrafına bakınıyor ve hepsinin çılgınlar gibi yelkenleri indirmeye çalıştığını ve aniden hareketlenen denize uyum sağlamaya çalıştıkları görüyor.

Siktir. Orojenisini karada uygulamaya alıştı ve fay hatlarını birbirine dikerken sudaki etkisini hesaba katmayı unutmuştu. Sarsıntıların iyi bir amacı vardı ama sarsıntı sarsıntıydı ve ah, Yerküre adına, hissediyordu. Bir tsunami başlatmıştı. Ve başının arkasında duyulduğu itiraz edercesine sancılanırken irkilip inliyor. Yapması

gerekenden fazlasını yapmıştı. “Innon.” Baş ağrısından çatlayacak gibi. “Senin... Dalgaları aynı güçle yüzeyin altına itmen gerekiyor.”

“Ne?” Dönüp tayfalardan birine anadilinde bir şeyler bağıırıyor ve Syen sessizce lanet okuyor. Elbette ne dediğini anlamayacak. Merkez dilini bilmiyor ki.

Ama sonra bir anda çevrelerindeki hava soğuyor. Geminin ahşabı ani ısı değişimiyle gıcırıyor. Syen telaşla nefesini tutuyor ama aslında çok büyük bir değişiklik değil. Bir yaz gecesi ile sonbahar gecesi arasındaki fark kadar. Bir dakikadan az sürüyor ve bu değişimde gecenin içindeki sıcak eller gibi tanıdık bir şey var. Innon’un nefesi kesiliyor, o da tanıyor: Alabaster. Elbette adamın görüş alanı bu kadar uzağa gelebilir. Saniyeler içinde toplanan dalgaları dağıtıyor.

İşi bittiğinde gemi bir kez daha sakın sularda Allia’nın volkanına bakar hale geliyor... o da artık sessiz ve karanlık. Hâlâ tütüyor ve on yıllar boyunca sıcak olacak ama artık taze magma ya da gaz püskürtmüyor. Yukarıda gökyüzü şimdiden açılmaya başladı.

Innon’un ikinci kaptanı Leshiye gelip Syenite’e huzursuz bir bakış fırlatıyor. Syenite’in tam olarak anlayamayacağı kadar hızla bir şeyler söylüyor ama ana fikri anlıyor: Söyle ona bir daha bir volkanı durdurmaya karar verdiğinde önce gemiden insin.

Leshiye haklı. “Özür dilerim,” diye mırıldanıyor Syen Eturpca ve adam homurdanarak uzaklaşıyor. Innon başını sallayıp Syen’i bırakıyor ve yelkenlerin bir kez daha açılması için emir veriyor. Sonra ona bakıyor. “İyi misin?” “İyiyim.” Başını ovuşturuyor. “Sadece daha önce bu kadar

büyük bir şeyle çalışmamıştım.”

“Yapabileceğini düşünmemiştim. Sadece Alabaster gibilerinin, seninkilerden çok daha fazla yüzük takanların yapabileceğini sanıyodum. Ama sen de onun kadar güçlüsün.”

“Hayır.” Syenite küçük bir kahkaha atıyor ve uzanıp parmaklıkları tutuyor ki adama daha fazla yük olmadan ayakta durabilsin. “Ben mümkün olanı yapabilirim. O’ysa doğanın pas tutmuş kurallarını silip yeniden yazar.”

“Peh.” Innon tuhaf bir ses çıkarıyor ve Syenite adamın yüzünde gördüğü pişmanlık dolu ifadeye şaşırıyor. “Bazen seninle onun yapabildiklerinizi görüyorum ve Merkez’e gitmiş olmayı diliyorum.”

“Hayır, dilemiyorsun.” Tıpkı onlar gibi esaret altında büyüseydi nasıl bir adam olacağını düşünmek bile istemiyor. Patlayan kahkahaları, hayat dolu hedonizmi ve neşeli kendine güveni olmayan bir Innon. Nazik, güçlü elleri kırıldığı için sakarlaşmış bir Innon. O Innon olmazdı.

Şimdi kadına hüznle gülümsüyor, sanki neler düşündüğünü biliyor. “Bir gün bana orayı anlatman gerekiyor. Oradan çıkanların nasıl bu kadar güçlü ve korkmuş olduğunu...”

Bunu söyledikten sonra kızın sırtını okşuyor ve rotalarını kontrol etmek üzere uzaklaşıyor.

Ama Syenite orada, parmaklıkların yanında kalıyor ve Alabaster’in üzerlerinden geçen gücüyle hiç etkisi olmayan bir ürperti kemiklerine kadar işliyor.

Çünkü gemi yeni rotasına dönerken son bir kez görmek için aptallığı onu yok etmeden önce Allia denen yere bakıyor ve birini görüyor.

Ya da gördüğünü sanıyor. Önce emin olamıyor. Gözlerini kısıp Allia çanağının güneş kıvrımına inen ve volkanın

kırmızı parlaklığı solduğu için görülebilen soluk renkli yollardan birine bakıyor. Kesinlikle Baster'le birlikte çok uzun zaman ve dev gibi bir hatadan önce Allia'ya gelirken geçtikleri İmparatorluk yolu değil. Sanki yerlilerin kullandığı küçük patikalardan biri, bir zamanlar orada olan ağaçların arasında açılmış ve işlekliği sayesinde açık kalmış gibi.

Bu uzaklıktan bir toz zerresi gibi görünen biri tepeden aşağı yürüyor. Ama olamaz. Akli başında kimse daha yeni binlerce insanı öldürmüş aktif bir yanardağa o kadar yaklaşmaz.

Gözlerini iyice kısıp Clalsu kıyından uzaklaşırken görmeye devam edebilmek için pruvaya gidiyor. Keşke Innon'un dürbünlerinden biri onda olsaydı. Keşke emin olsaydı.

Çünkü bir an için sanıyor ki, duyumsuyor ki ya da yorgunluktan hayalinde görüyor ki...

Merkez ustaları böylesi kaynayan bir felaketi olduğu gibi bırakmaz. Tabii bunu yapmak için iyi bir sebepleri yoksa. Öyle yapmaları *emredilmediyse*.

... yürüyen figürün şarap rengi üniforması var.

Bazıları Yerküre'nin arkadaş istemediği için öfkelen-diği söyler,

Bense diyorum ki,

Yerküre yapayalnız yaşadığı için öfkeli.

Kadim (İmparatorluk öncesi) halk ezgisi

21

Sen, ekibi yeniden topluyorsun

“**S**en,” diyorsun aniden Tonkee’ye. Ama o Tonkee değil. Elinde nereden çıkardığı belli olmayan küçük bir keski ve parlayan gözlerle kristal duvarlardan birinin yanından sana doğru gelen Tonkee şaşırıyor. “Ne?”

Günün sonu ve yorgunsun. Dev gibi yeraltı jeodlarının içine gizlenmiş cemiyetler bulmak gücünü tüketiyor. Ykka’nın halkı seni ve diğerlerini uzun kristal sütunlardan birinin içindeki dairelerden birine yerleştirdi. Oraya gelmek için bir ip köprü ve sarmal bir platformdan geçmeniz gerekti. Daire, kristalin yamukluğuna karşın düz. Burayı oyan insanlar kimsenin kırk beş derecelik bir eğimle duran bir kristalin içinde yaşadığını unutmayacağını düşünmemişler anlaşılan çünkü yer düz. Ama bunu aklından çıkarmaya çalışıyorsun. Ve etrafa bakınıp çantanı yere koyarken bir yandan da kaçmayı başaran kadar burası yuvan olacak diye düşünüyorsun ve aniden Tonkee’yi tanıdığını fark ediyorsun. Tüm bu zaman boyunca aslında onu tanıyordun.

“Yumenes Liderliğı’nden Binof,” diye tersliyorsun ve her bir kelime Tonkee’ye tokat gibi çarpıyor. İrkiliyor ve bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha. Üçüncü adımda dairenin pürüzsüz kristal duvarına yaslanıyor. Yüzünde dehşet dolu bir ifade var ya da belki dehşet gibi görünecek kadar derin bir ısırap.

“Hatırlayacağını düşünmemiştim,” diyor kısık sesle. Ellerini masaya dayayıp ayağa kalkıyorsun. “Bize şans eseri katılmadın. Mümkün değil.”

Tonkee gülümsemeye çalışıyor ama tuhaf tuhaf sırıtıyor. “Beklenmedik tesadüfler olabilir...”

“Sen söz konusuyken olmaz.” Merkez’e sızan ve bir Muhafız’ın ölümüyle sonuçlanan bir sır perdesini aralayan bir çocukla mümkün eğil. Eminsin. “En azından paslı kılık değiştirme taktiklerin yıllar içinde epey gelişmiş.”

Dairenin girişinde dikilen Hoa –bir kez daha nöbet tuttuğunu düşünüyorsun– başını çevirip bir sana bir ona bakıyor. Belki de bu yüzleşmenin nasıl gideceğine bakıyor, bir sonraki yüzleşmenin onunla olması ihtimaline karşı hazırlanıyor.

Tonkee başını çeviriyor. Az da olsa titriyor. “Değil. Tesadüf. Demek istediğim...” Derin bir nefes alıyor. “Seni takip etmiyordum. Ama seni takip ettiriyordum, bu farklı. Son birkaç yıla kadar kendim peşine düşmedim.”

“Beni takip mi ettiriyordun? Neredeyse otuz yıldır mı?”

Tonkee gözlerini kırıştırtıp biraz rahatlıyor ve kıkırdıyor. Acı bir ses. “Ailemin İmparator’dan bile çok parası var. Her neyse, yirmi yıldan sonra biraz daha kolaydı. Seni neredeyse on yıl önce gözden kaybettik. Ama... eh işte.”

Ellerini masaya vuruyorsun, dairenin kristal duvarlarının parlamasını hayal etmiş de olabilirsin. Bu neredeyse dikkatini dağıtıyor. Neredeyse.

“Şu anda daha fazla sürpriz kaldıracak halim yok,” diyorsun dişlerinin arasından. Tonkee nefesini tutarak duvara yaslanıyor. “... Özür dilerim.”

Başını o kadar şiddetle sallıyorsun ki örgülerin tokadan kurtuluyor. “Özür istemiyorum. Açıkla. Nesin sen Mucit mi Lider mi?”

“İkisi de?”

Onu buza çevireceksin. Bunu gözlerinde görüyor ve alalecele konuşuyor. “Lider doğdum. Gerçekten! Adım Binof. Ama...” Ellerini açıyor. “Neye liderlik edebilirim ki? Öyle şeylerde iyi değilimdir. Çocukken nasıl olduğumu biliyorsun. Gizli kapaklı olamam. İnsanlarla aram iyi değildir. Ama nesneler, işte onlarla aram iyi.”

“Senin paslı geçmişinle ilgilenmiyorum...”

“Ama konuyla ilgisi var. Geçmiş her zaman anlamlıdır.” Tonkee, Binofya da her kimse duvardan uzaklaşıyor, yüzünde yalvaran bir ifade var. “Gerçekten jeomestim. Gerçekten Yedinci’ye gittim ama.. ama...” Ne diyeceğini bilemediğin bir ifadeyle sırtıyor. “İşler iyi gitmedi. Ama gerçekten hayatımı o şeyi araştırarak geçirdim, o çöküntüyü, hani Merkez’de bulduğumuz. Essun onun ne olduğunu biliyor musun?”

“Umurumda değil.”

Tonkee kaşlarını çatıyor. “Bu önemli,” diyor.

En sonunda baştan tanışıyorsunuz. Bu kez tam anlamıyla.

Tonkee gerçekten Binof. Ama Tonkee ismini tercih ediyor çünkü bu, Yedinci Üniversite'ye girerken kendine aldığı isim. Görünen o ki Yumenes Liderliği'nin bir çocuğunun siyaset, yargı veya büyük çaplı ticaret haricinde bir meslek edinmesi Görülmüş Şey Değil. Erkek doğmuş bir çocuğun kız olması da Görülmüş Şey Değil. Anlaşılan Liderlik aileleri Damızlık kullanmıyor, kendi aralarında çiftleşiyorlar ve Tonkee'nin kadınlığı, ayarlanmış bir iki evlilik ihtimalini de berbat etmiş. Kolaylıkla başka türden evlilikler ayarlanabilirdi ama hem bu hem de genç Tonkee'nin söylenmemesi gereken şeyleri pat diye söyleme ve anlamsız şeyleri düşünmeden yapma alışkanlığı bardağı taşırmış. Böylece ailesi onu Sükûnet'in en prestijli eğitim kurumuna gömüp ona yeni bir kimlik ve yalandan bir fayda-sınıfı vermişler ve bir skandalın koparacağı gürültüden azade bir halde onu sessizce evlatlıktan red etmişler.

Ama Tonkee, ünlü birkaç akademisyenle giriştiği ve çoğunu da kazandığı kavgalar haricinde orada serpilmiş. Ve profesyonel hayatını onu yıllar önce Merkez'e götüren saplantısını araştırarak geçirmiş: sütunlar.

"Aslında seninle çok faza ilgim yoktu," diye açıklıyor. "demek istediğim, bana yardım etmiştin ve bunun için ceza almadığından emin olmam gerekiyordu ve her şey böyle başladı. Seni araştırdıkça potansiyelin olduğunu öğrendim. Sen, bir gün sütunlara hâkim olabilecek birkaç kişiden biriydin. Bu anlayacağın üzere nadir görülen bir yetenek. Ve... eh umdum ki... şey...."

Bu arada oturmuştu ve alçak sesle konuşuyordu. Duyduğun öfkeyi sürdüremeyeceksin, şu anda halletmeniz

gereken o kadar çok şey var ki ona yer yok. Hoa'ya bakıyorsun, odanın bir köşesinde duruyor ve ikinizi seyrediyor, duruşu endişeli olduğunu gösteriyor. Onunla da oturup konuşman lazım. Tüm sırlar açığa çıkıyor. Seninkiler dahil.

“Ben öldüm,” diyorsun. “Bu Merkez'den saklanmanın tek yoluydu. Onlardan kaçmak için öldüm ve yine de senden kurtulamadım.”

“Eh, öyle. Benimkiler seni aramak için gizemli güçlere baş vurmuyordu. Biz çıkarım yapıyorduk. Ki bu çok daha güvenilir bir yöntem.” Tonkee masanın karşısındaki sandalyesine iyice yerleşiyor. Dairenin üç odası var, bu salon gibi merkez alan ve iki de yatak odası. Tonkee'nin kendine ait bir odaya ihtiyacı var çünkü yine kokmaya başladı. Sen de Hoa'yla aynı odayı paylaşmaya devam eteden önce bazı cevaplar almak istiyorsun o yüzden bir süre daha burada, salonda uyuma ihtimalin var.

“Geçen yıllar içinde, bazı... insanlarla çalıştım.” Tonkee birden ketum görünmeye başlıyor, bu onun için zor bir şey değil. “Çoğunlukla kimsenin yanıtlamak istemediği türden sorular soran mestler. Başka alanlardan uzmanlar. Son birkaç yıldır, sütunları takip ediyorduk, yapabildiğimiz kadarıyla tümünü. Hareketlerinde bir örüntü olduğunu fark etmiş miydin? Ne zaman yakınlığında yeterli yeteneğe sahip olan bir orojen bulunsa yavaşça ona doğru dönüyorlardı. Onları kullanabilecek birine. Tirimo'da sadece ikisi sana doğru geliyordu ama bu araştırmak için yeterli sebepti.”

Kaşlarını çatıp ona bakıyorsun. “Bana doğru mu geliyorlardı?”

“Ya da senin gücünde bir başka orojene doğru, evet.” Tonkee artık rahatladı, çantasından çıkardığı kuru meyveyi yiyor. Ona bakakaldığında tepkini umursamıyor, seninse kanın buz kesti. “Nirengi hatları çok belirgindi. Tirimo tabiri caizse tam merkezdeydi. Yıllardır orada olmalısın, sana doğru gelen sütunlardan biri neredeyse on yıldır aynı rotada ilerliyordu, ta doğu sahilinden beri.”

“Ametist,” diye fısıldıyorsun.

“Evet.” Tonkee seni seyrediyor. “İşte bu yüzden hâlâ haytta olduğundan şüphelendim. Sütunlar... bazı orojenlere bağlanıyor diyebiliriz. Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum, nedenini de. Ama bu çok belirgin ve öngörülebilir.”

Çıkarım. Başını sallıyorsun, şaşkınlıktan dilin tutuldu. Ve Tonkee sözlerine devam ediyor. “Her nesye, son bir iki yılda ikisi de hızlandılar, bu yüzden bölgeye geldim ve onları daha iyi izleyebilmek için kimsesiz kılgına girdim. Gerçekten sana gelmeye niyetim yoktu. Ama sonra kuzeydeki şu şey oldu ve bir kullanıcının, sütun kullanıcısının el altında olmasının iyi olacağını düşündüm. O yüzden seni bulmaya çalıştım. Seni o yol hanında gördüğümde Tirimo’ya doğru geliyordum. Şans. Seni birkaç gün takip edip kim olduğumu söyleyip söylememeye karar verecektim... ama sonra o, kirkhusa’nın birini taş a çevirdi.” Başını Hoa’ya doğru sallıyor. “Bir süre daha çenemi kapayıp gözlemlemenin daha iyi olacağına karar verdim.”

Anlaşılr bir şey. “Tirimo’ya doğru gelen birden fazla sütun olduğunu söyledin.”

Dudaklarını yalıyorsun. “Sadece bir tane olmalıydı.” Ametist senin bağlandığın tek sütundu. Kalan tek sütun.

“İki tane vardı. Biri ametist ve öbürü de Merz’den geliyordu.” Bu kuzeydoğuda büyük bir çöldü.

Başını sallıyorsun. “Merz’e hiç gitmedim.”

Tonkee bir süre sessizleşiyor, merakı uyanmış da olabilir, sinirlenmiş de. “Peki Tirimo’da kaç orojen vardı?”

Üç. Ama. “Hızlandılar.” Bir anda düşünemez oluyor- sun. Son iki üç yılda hızlandılar. “Evet. Buna neyin sebep olduğunu anlayamadık.” Tonkee duraklıyor sonra göz ucuyla sana bakıyor ve gözleri kısılıyor. “Sen biliyor musun?”

Uche iki yaşındaydı. Neredeyse üç.

“Çık dışarı,” diye fısıldıyorsun. “Git bir banyo falan yap. Düşünmem gerek.”

Tereddüt ediyor, belli ki daha çok soru sormak istiyor. Ama başını kaldırıp ona baktığında hemen kalkıyor. Daireden çıktıktan birkaç saniye sonra, ağır kapı perdesi kapanırken –bu dairelerin kapıları yok ama perdeler de mahremiyet için yetiyor– sessizce orada oturup zihninin bomboş öylece duruyorsun.

Sonra Hoa’ya bakıyorsun. Tonkee’nin az önce boşalttığı iskemlede oturmuş, sabırla sırasını bekliyor.

“Sen bir taş yiyersin,” diyorsun. Ağırbaşlı bir tavırla başını sallıyor.

“Görüntün...” Onu işaret ediyorsun, ne demen gerektiğine emin değilsin. Hiç normal görünmemiştii ama bir taş yiyene de benzemiyordu. Onların saçları hareket etmez. Derileri kanamaz. Bir nefeste katı kayaların içinden geçebilirler ama merdivenlerden inmek saatlerini alır. Hoa biraz kıpırdanıyor ve çantasını kucağına koyuyor. Bir süre içini karıştırıyor ve sonra bir süredir

görmediğin topağını çıkarıyor. Demek oraya koymuştu. En sonunda onu açarak bunca zamandır ne taşıdığını sana gösteriyor. Görebildiğin kadarıyla içinde pek çok küçük kaba yontulmuş kristal var. Bazıları kuvars gibi ya da belki alçı taşı. Ama bazı parçalar bulanık bir beyaz yerine kan kırmızısı. Ve emin değilsin ama o topak sanki eskisinden biraz daha küçük gibi. Bazılarını düşürdü mü?

“Kayalar,” diyorsun. “Yanında kaya parçaları mı taşıyordun?”

Hoa tereddüt ediyor ve sonra beyaz parçalardan birine uzanıyor. Başparmağının ucu kadar olan parça kare şeklinde ve bir ucu epeyce kemirilmiş. Sert görünüyor. Parçayı yiyor. Sen onu izlerken o da sana bakıyor. Sanki saldırmak için doğru noktayı arar gibi veya belki de sadece tadını çıkararak dilinde gezdirip bir süre ağzında çeviriyor. Belki de tuzludur.

Sonra çenesi kasılıyor. Odanın sessizliğinde şaşırtıcı bir biçimde yüksek çıkan çatırtıları duyuyorsun. Birkaç çatırtı daha geliyor ve oğlanın asla yiyecek olmayan kayayı çiğnediğine emin oluyorsun. “Yemek,” diyorsun.

“Ben.” Bir elini uzatıp meraklı bir ihtimamla taş yığınının üzerine koyuyor.

Kaşlarını çatıyorsun çünkü söylediği her zamankinden daha anlaşılır. “Yani... ne? Senin bizim gibi görünmeni sağlayan bir şey mi?” Bunu yapabildiklerini bilmiyordun. Ama zaten taş yiyenler kendileri ile ilgili en ufak bir bilgi kırıntısını bile paylaşmazlar ve sorgulanmaya da gelmezler. Arcara’daki Altıncı Üniversite’nin iki Mevsim önce araştırma için bir taş yiyen yakalamayı denediğini

duymuştu. Sonuç Dibars'taki Yedinci Üniversite olmuştu ki onu da ancak altıncının enkazından yeteri kadar kitap kurtarabildiklerinde kurmuşlardı.

“Kristal yapılar etkili birer depolama aracı.” Kelimeler bir şey ifade etmiyor. Sonra Hoca açıkça tekrar ediyor. “Bu, benim.”

Daha çok soru sormak istiyorsun sonra vazgeçiyorsun. Anlamamı isteseydi açıklardı. Üstelik önemli olan kısım bu değil.

“Neden?” diye soruyorsun. “Neden kendini bu hale getirdin? Neden... olduğun gibi değilsin?”

Hoa sana öyle şüpheli bir ifadeyle bakıyor ki ne kadar aptalca bir soru sorduğunu fark ediyorsun. Ne olduğunu bilseydin gerçekten seninle yolculuk etmesine izin verirdin miydi? Ama bir daha düşününce, ne olduğunu bilseydin onu durdurmaya kalkışmazdın da. Kimse taş yiyenlerin canının istediğini yapmasına engel olmaya kalkmaz.

“Demek istediğim neden zahmet ettin?” diye soruyorsun. “Sadece... yani senin türün taşın içinden seyahat edebilir.”

“Evet. Ama seninle seyahat etmek istedim.”

İşte asıl meseleye gelmişlerdi.

“Neden?”

“Senden hoşlanıyorum.” Sonra omuzlarını silkiyor. Ya nasıl ifade edeceğini bilemeyen ya da uğraşmak isteyen her çocuk gibi. Belki de önemli değil. Belki sadece anlık bir heves. Belki eninde sonunda çekip gidecek ve yeni bir hevesin peşine düşecek. Ama o bir çocuk değil, pas adına insan da değil, muhtemelen Mevsimler geçirmiş ve heveslerinin peşinde koşması güç olan bir başka ırktan geliyor...

Tüm bunlara bakınca yalan söylediği belli.

Yüzünü sıvazlıyorsun. Ellerin kül yağışı yüzünden grileşmiş, senin de bir banyo yapmaya ihtiyacın var. İçini çekerken oğlanın yavaşça “Seni incitmem,” dediğini duyuyorsun. Gözlerini kırpıştırıp yavaşça ellerini indiriyorsun. Şimdi bile, ne olduğunu bilirken, yapabileceklerini görmüşken onun korkutucu, gizemli, bilinmeyen bir yaratık olduğunu düşünmekte zorlanıyorsun. Bunun yanı sıra sana kendine ne yaptığını anlattı. Senden hoşlanıyor. Ondan korkmanı istemiyor.

“Bildiğim iyi oldu,” diyorsun. Ve söylemen gereken bir şey daha var, bir süre bakışıyorsunuz.

“Burası güvenli değil,” diyor sonra. “O kadarını anlamadım, evet.”

Kendini tutamadan kelimeler ağzından çıkmıştı bile, alaycı bir sesle hem de. Ama öte yandan, bu noktaya geldikten sonra lafını esirgememende şaşılacak bir şey yok. Ama sonra fark ediyorsun ki Tirimo’dan beri insanlara sataşıyorsun. Jija’yla birlikteyken hatta daha önce de böyle değildin. Uche’nin ölümünden sonra böyle oldun. Eski den daha nazik, daha sakın olmaya özen gösterirdin. Asla alaycı değildin. Sinirlendiğinde bile belli etmezdin. Bu, Essun değil.

Eh zaten artık tam olarak Essun değilsin. Sadece Essun değilsin. Artık değil.

“Burada senin gibiler,” diye söze giriyorsun. Küçük yüzü kasılıyor, bu kuşku götürmez bir öfke. Şaşırarak duraklıyorsun.

“Onlar benim gibi değiller,” diyor soğukça.

Peki, o zaman tamam. Bitti.

“Dinlenmem gerek,” diyorsun. Tüm gün boyunca yürümüştün ve banyo yapmayı da istiyorsun ama bu Castirimalıların önünde soyunup kendini savunmasız bırakmaya hazır değilsin. Üstelik, tüm o nazik hallerine karşın sizleri esir tutuyorlar.

Hoa başını sallıyor. Küçük taş bohçasının düğümlerini atmaya başlıyor. “Ben nöbet tutarım.”

“Hiç uyuyor musun?”

“Ara sıra. Senden daha az. Şu anda ihtiyacım yok.”

Ne kadar da işe yarar. Ve ona bu cemiyetin insanların dan daha çok güveniyorsun. Güvenmemelisin ama güveniyorsun.

O yüzen kalkıp yatak odasına gidiyor ve yatağa uzanıyor. Basit bir yatak, kanvas bir kumaşa geçirilmiş ot ve pamuk ama sert yerden, hatta yer yatağından daha iyi o yüzden üzerine yayılıyor. Saniyeler içinde uyuyor. Uyanığında ne kadar zaman geçtiğini bilemiyor. Hoa son birkaç haftadır yaptığı gibi yanına kıvrılmış. Kalkıp ona kaş çatıyorsun, o da endişeyle gözlerini kırıştırıyor. En sonunda başını sallayıp kendi kendine mırıldanarak ayağa kalkıyorsun.

Tonkee odasına dönmüş. Horlamasını duyabiliyorsun. Daireden çıktığında saatin kaç olduğunu anlayamıyorsun. Yukarıda yağın küllere ve bulutlara rağmen gece mi gündüz mü olduğunu bilebilirsin, ya parlak kül yağışı ve bulutlar ya da karanlık, kırmızı ışıyan kül yağışı ve bulutlar. Ama burada... çevrene bakıyorsun ve sadece dev gibi parlak kristaller var. Ve insanların imkânsız başarak onların üzerine inşa ettiği şehir.

Kapının önündeki sert, tahta terasa adım atıp güven-

lik sağlamaktan çok uzak olan parmaklıklardan aşağı bakıyorsun.

Saat kaç olursa olsun birkaç düzine insan ortalıkta işlerini hallediyor. Peki, eğer gitmeni engellemeye kalkarlarsa burayı yerle bir etmeden önce bu cemiyet hakkında daha fazla bilgi toplaman gerekiyor.

(Zihninde Ykka'nın da bir rogga olduğunu söyleyen küçük sesi bastırıyorsun. Gerçekten onunla savaşır mıydın?)

(Küçük sesleri bastırma konusunda çok iyisin zaten.)

Zemine nasıl ineceğini keşfetmek önce zor oluyor çünkü tüm teraslar, köprüler ve merdivenler kristallere bağlanacak şekilde inşa edilmişler. Kristaller her yöne uzanıyorlar, bağlantıları da öyle. Burada çok yaratıcı bir yöntem var. Bir merdivenden çıkıp bağlı olduğun kristalin çevresinden dönerek aşağı doğru giden bir ikinci merdiveni bulabiliyorsun. Ki o da basamakları olmayan bir terasta son buluyor ve tüm o yolu geri gitmek zorunda kalıyorsun. Etrafta birkaç kişi var ve ya merakla ya da düşmanlıkla sana bakıp geçip gidiyorlar, muhtemelen cemiyetin yenisi olduğun için. Onlar tertemiz ve sen yolun külleriyle grisin. İyi beslenmiş görünüyorlar ama senin kıyafetlerin üzerinden düşünüyor çünkü haftalardır yol yemekleri dışında bir şey yemeden yürüyorsun. Onları görür görmez uyuz oluyorsun o yüzden inatla yol sormuyorsun.

En sonunda zemine iniyorsun. Aşağıda devasa bir taş balonunun içinde yürüdüğünü daha iyi anlıyorsun çünkü zemin az bir eğimle kıvrılıyor ve ucu bucağı olmayan bir kase biçimini hissettiriyor. Bulunduğun yer

oval Castirima'nın bir ucu. Aşağıda da kristaller var ama güdükler, anca göğsüne kadar geliyorlar, en büyüğü dört dört buçuk metre uzunluğunda. Bazılarının arasında ahşap perdeler var ve bazı yerlerde de kristallerin yer açmak için çıkarıldığı sert, soluk renkli zemini görebiliyorsun. (Bunu nasıl yaptıklarını merak ediyorsun.) Tüm bunlar akıl karıştıran bir labirente benzer yürüyüş yolları oluşturuyor. Her biri cemiyetin önemli merkezlerinden birine çıkıyor: kireç ocağı, demirci, can ocağı, fırın. Bazı yollar da çadırların ve kamp alanlarının olduğunu görüyorsun, bazıları da dolu. Bu cemiyetin tüm vatandaşlarının hepsinin de zeminden onlarca metre yüksekliğe asılmış ve iplerle bağlanmış tahta parçaları üzerinde yürümekten hoşlanmadığı belli. Bak sen.

(İşte, yine Essun'un hiç işi olmayacak bir alaycılık. Pas aşkına, bunu tutmaya çalışmaktan çok yoruldu.)

Hamamı bulmak kolay oluyor çünkü gri-yeşil taş zeminde nemli ayak izleri var ve hepsi de aynı yöne işaret ediyor. İzi geriye doğru takip ediyorsun ve hamamın üzerinde buharlar tüten temiz su dolu geniş bir havuz olduğunu görüyorsun.

Havuz jeodun doğal zemininden biraz yükseltilmiş ve alçak duvarlarla çevrilmiş. Bir başka boru sisteminden şelale gibi akan sularla doldurulduğunu görebiliyorsun. Muhtemelen su birkaç saatte bir değişiyor ve bu sirkülasyon temiz kalmasını sağlıyor. Havuzun diğer tarafında gizli bir yıkanma yeri var ve raflarda pek çok malzeme bulunuyor. Henüz çok az insan gelmiş, büyük havuza girmeden önce sıkı sıkıya temizleniyorlar.

Üzerine bir gölge düştüğünde soyunmuş ve keselenmeyi yarı yarıya bitirmiştin. İrkiliyorsun ve ayağın takılınca sıranın üzerinden yuvarlanıp yere düşerken toprağa uzanıyorsun ama muhtemelen aşırı tepki verdiğini de düşünmeden edemiyorsun. Ama sonra neredeyse elindeki sabunu düşürüyorsun çünkü bu...

...bu Lerna.

“Evet,” diyor sen ona bakarken. “Senin olabileceğini düşündüm Essun.”

Bakmaya devam ediyorsun. Şimdi bir başka görünüyor. Daha yapılı, daha sert derili ama aynı zamanda daha ince. Tıpkı senin gibi, yolculuktan bitap düşmüş. Ne kadar oldu? Haftalar, aylar? Zamanın nasıl geçtiğini bilemiyorsun. Hem burada ne işi var? Tirimo’da olmalıydı, Rask asla bir doktorun gitmesine izin vermezdi.

Ah. Doğru ya.

“Demek Ykka seni çağırmayı başardı. Duyup duymayacağını merak ediyordum.” Yorgun. Yorgun görünüyor. Çenesinde bir yara izi var, tam olarak düzelmeyecek gibi görünen hilal şeklinde soluk bir iz. Sen gözlerini dikmişken o kımıldanıyor. “Gitmek zorunda olduğum o kadar yerden sonra... işte buradasın. Belki bu kaderdir ya da belki gerçekten Toprak Baba dışında tanrılar da vardır. Bizi gerçekten umursayanları. Ya da belki onlar da habislerdir ve bu da yaptıkları bir şakadan ibarettir. Biliyordum paslanayım.”

“Lerna,” diyorsun, çok yardımı oluyor.

Gözleri aşağı kayıyor ve boş boş çıplak olduğunu hatırlıyorsun. “İşini bitirmene bak,” diyor hızla başını çevirerek. “Sonra konuşuruz.” Seni çıplak görmesi umurunda

değil –pas adına çocuklarından birini o doğurttu– ama nazik davranıyor. Bu adamın sana tanıdık gelen bir alışkanlığı, ne olduğunu bilirken bile sana insan gibi davranışı; hayatındaki herkes, her şey değiştikten sonra bu kadar yabancılığın arasında, kalbine dokunuyor. Sen o hayatı terk ettikten sonra seni takip eden kırıntıların olmasına alışık değilsin.

Gidip banyo alanını geçiyor ve sen de bir an sonra oturup yıkanmayı bitiriyorsun. O arada seni rahatsız eden bir başkası çıkmıyor ama bazı Castrimalıların artan bir merakla seni izlediklerini fark ediyorsun. Düşmanlıkları da azalmış gibi ama bu şaşırtıcı değil, artık daha az tehditkâr görünüyorsun. Asıl göremedikleri şeyler senden nefret etmelerini sağlayacak olanlar.

Sonra... bir dakika... Ykka'nın ne olduğunu biliyorlar mı? Evin kapısında, yukarıda olan sarışın kadın biliyordu. Belki Ykka'nın ona karşı bir kozu vardır, böylelikle ağzını kapalı tutuyordur. Ama bu pek de doğruymuş gibi gelmiyor.

Ykka ne olduğu ile ilgili fazlasıyla açık davranıyor, tamamen yabancılarla bile rahatça konuşuyor. Çok cazibeli, göz alıcı. Orojen olmak herhangi bir yetenekmiş gibi davranıyor, kişiliğinin bir özelliği gibi. Bu türden bir tavrı ve böylesi bir cemiyet kabullenmesini hayatında sadece bir kez gördün.

Yıkanmayı bitirdiğinde ve artık temizlendiğini hissettiğinde banyodan çıkıyorsun. Havlun yok, sadece küllü pis kıyafetlerin var ve onları da banyoda yıkadın. Sen işini bitirdiğinde hâlâ ıslaklar ama yabancı bir cemiyetin ortasında çıplak yürüyecek kadar cesur değilsin ve

jeodun içindeki hava da zaten sıcacıktı. Islak giysilerini giyip hızla kuruyacaklarını anlıyorsun.

Çıktığında Lerna'yı seni beklerken buluyorsun. "Bu taraftan," diyor ve yürüyor. Takip ediyorsun. O da seni, duvardan ancak yarım metre kadar uzaklıktaki güdük bir gri kristalin üzerine gelene dek merdivenler ve platformlardan oluşan labirentin içinde yürütüyor. Burada Tonkee ve Hoa'yla paylaştığınızdan daha küçük bir daire-si var. Duvarlardaki raflara dizilmiş bitki keselerini, katlanmış sargıları görüyorsun, ana odadaki tuhaf sıraların da derme çatma sedyeler olduğunu anlamın zor değil. Bir doktor ev çağrılarını hazırlıklı olmalı. Hoa seni sıralardan birine yönlendiriyor ve karşına oturuyor.

"Senden bir gün sonra Tirimo'dan ayrıldım," diyor yavaşça. "Oyamar-Rask'ın muavini hatırlarsın, tam bir gerizekâlıydı ve yeni bir şef belirlemek için seçimlere gitmeye kalktı. Bir Mevsim gelmişken sorumluluğu almak istemedi. Herkes Rask'ın asla onu seçmemesi gerektiğini biliyordu ama zamanında ailesi batıdaki tomruk yolunda Rask'a ticaret ayrıcalıkları vermişti..." Sesi kesiliyor çünkü artık bunların hiçbir önemi yok. "Her neyse. Lanet Yükçekerlerin yarısı ortalıkta sarhoş ve silahlı dolanıyor, kilerleri yağmalayıp itiraz eden herkesi rogga âşığı olmakla suçluyorlardı. Diğer yarısı da aynı şeyi daha sessiz ve derinden, ayıkken yapıyordu ki bu daha da beterd. Beni hatırlamalarının an meselesi olduğunu biliyordum. Herkes seninle arkadaş olduğumuzu biliyordu."

O halde bu da senin suçun. Senin yüzünden güvenli olması gereken bir yerden kaçmak zorunda kalmıştı.

Huzursuzca bakışlarını yere indiriyorsun. Artık “rogga” kelimesini kullanıyor.

“Annemin ailesinin geldiği Brilliance’a gidebilirim diye düşünüyordum. Beni pek tanımayanlardı ama bir doktordum, yani... Bir şansım olur diye düşündüm. Her şey Tirimo’da kalıp linç edilmekten iyiydi. Ya da soğuklar bastırdığında ve Yükçekerler yenebilecek her şeyi mide-lerine indirip kalanları da çaldığında açlıktan ölmekten. Ve düşündüm ki...” Tereddüt ediyor ve bir an sana bakıp gözlerini tekrar ellerine dikeyor. “Düşündüm ki yeteri kadar hızlı davranırsam sana yetişebilirdim. Ama aptallık ettim, tabii ki seni yakalamadım.”

Bu, aranızdaki sözü edilmeyen şeydi.

Lerna Tirimo’daki günlerinde senin ne olduğunu kendi kendine anlamıştı, sen söylememiştin. Anlamıştı çünkü fark edecek kadar seni izlemişti, işaretleri görmüştü ve akıllıydı. Senden hep hoşlanmıştı, Makenba’nın oğlu. Eninde sonra büyüdüğünde bunun geçip gedeceğini düşünmüştün. Kımıldanıyorsun, geçmediğini fark etmek seni huzursuz ediyor.

“Gece vakti sıvıştım,” diye devam ediyor. “Senin... senin... seni durdurmaya çalıştıkları duvarın yanındaki bir çatlaktan.” Kollarını dizlerine dayamış, avuçlarını kavuşturduğu ellerine bakıyor. Çoğunlukla sakın ama yavaşça bir parmağını diğer elinin eklemlerine sürüp duruyor. Hareket onu rahatlıyor gibi. “Elimdeki bir haritayı takip ederek insan selinin içinden geçtim... ama daha önce hiç Brilliance’a gitmemiştim. Yer alevleri aşkına şimdiye dek Tirimo’dan çıkmış sayılmam bile. Sadece bir kez o da Hilge’de tıp eğitimimi bitirdiğim zaman. Neyse. Ya harita

yanlıştı ya da ben okumasını beceremiyordum. Muhtemelen ikisi de. Pusulam yoktu. İmparatorluk Yolu'ndan çok erken ayrılmış olabilirim... güneye gittiğimi sanırken güneydoğuya ilerlemiş olabilirim... ne bileyim.” İçini çekiyor ve bir eliyle başını sıvazlıyor. “Ne kadar kaybolduğumu fark ettiğimde o kadar uzaklaşmıştım ki gittiğim yolu takip etmenin daha iyi olacağını ummaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Ama bir dörtyol ağzında bir grup insanla karşılaştım. Haydutlar, kimsesizler falan. O sırada küçük bir grupla birlikteydim, göğsünde tedavi ettiğim kötü bir yara olan yaşlı bir adamla kızı, ancak on beş yaşında. Haydutlar...”

Duraklıyor ve çenesi kasılıyor. Neler olduğunu aşağı yukarı tahmin edebiliyorsun. Lerna bir savaşçı değil. Ama yine de hâlâ hayatta ve önemli olan da bu.

“Marald –yaşlı adam– üzerlerine atıldı. Silahı falan yoktu ve karşısındaki kadının elinde bir pala vardı. Ne yapabileceğini sandı bilmiyorum.” Lerna derin bir nefes alıyor. “Ama bana baktı ve... ve ben de kızının kolunu tutup kaçtım.” Çenesi iyice kasılıyor. Dişlerinin gıcirtısının duyulmamasına şaşırıyorsun. “Kız sonra beni bıraktı. Bana korkak dedi ve tek başına kaçtı.”

“Onu alıp kaçmasaydın,” diyorsun, “ikinizi de öldürürlerdi.” İrfan böyleydi. Güvendeysen onurlu ol, tehlike altındaysan hayatta kal. Bir korkak olarak yaşamak kahrman olarak ölmeye yeğdir.

Lerna'nın dudakları bükülüyor. “Ben de kendime öyle dedim. Ama sonra, kaçınca... Yer alevleri. Belki de sadece kaçınılmaz olanı geciktirdim o kadar. Onun yaşında, silahsız ve yollarda tek başına bir kız...”

Bir şey demiyorsun. Eğer kız sağlıklıysa ve uygun yaşıdaysa birileri onu alırdı, en azından Damızlık olarak. Daha iyi fayda-sınıfı varsa ya da bir silah ele geçirebilir ve kendini kanıtlamayı başarırda o da olur. Doğru, Lerna'yla kalsa şansı daha iyi olurdu ama seçimini yapmıştı.

“Ne istediklerini bile bilmiyorum.” Lerna ellerine bakıyor. Belki de o zamandan beri içi içini yiyip duruyor. “Kötü gün bohçalarımız dışında bir şeyimiz yoktu.”

“O kadarı yeter, hele ki erzakları bitmeye yüz tutmuşsa,” diyorsun dilini tutamayıp. Ama duymuyor.

“Sonuçta kendimle baş başa kaldım.” Adam acıyla yutkunuyor. “Onun için o kadar endişelendim ki benim de durumumun çok iyi olmadığını düşünemedim bile.” Lerna tıpkı senin gibi sıradan bir orta kuşak insanıydı. Sanze'nin işe yarar mirasını da taşıymıyordu, ne uzun boylu ne yapılıydı. Belki de bu yüzden zihnini keskin tutmak için o kadar çalışmıştı. Ama yine de genetik mirasın bir tesadüfü olarak yakışıklı olmuştu ve bazı insanlar da bunun için çiftleşirdi. Cebaki'lerin uzun burnu, Sanze omuzları ve renkleri, Batı Sahili dudakları... Ekvator kasabalarının zevkine göre fazlasıyla karışıktı ama Orta enlem kuşağında yakışıklı addedilirdi.

“Castrima'dan geçerken,” diye devam ediyor, “terk edilmiş ve bitaptım. Kaçıyordum... neyse. Geceyi evlerden birine gizlenip geçirebileceğimi ve belki de küçük bir ateş yakıp kimsenin fark etmemesini umut ettim. Yeteri kadar vaktim olursa sonra ne yapacağıma karar verebilecektim.” İncecik gülümsedi. “Sonra uyandığımda çevrem kuşatılmıştı. Onlara doktor olduğumu söyledim ve beni

buraya, aşağıya getirdiler. İki hafta kadar oldu.”

Başını sallıyorsun. Sonra ona kendi hikâyeni anlatıyorsun, hiçbir şeyi gizlemiyor, yalan söylemeye zahmet etmiyorsun. Hem de her şeyi anlatıyorsun sadece Tirimo’yu değil. Belki de suçluluk hissettiğinden. Tüm gerçeği bilmeye hakkı var.

Sonra ikiniz de bir süre susuyorsunuz. Lerna başını sallayıp içini çekiyor. “Hayatımda bir Mevsim göreceğimi hiç düşünmemiştim,” diyor yumuşakça. “Demek istediğim herkes gibi ömrüm boyunca irfanı dinledim... ama benim başına gelmeyeceğini sandım.”

Herkes öyle sanırdı. Sense, hepsinin üzerine bir de dünyanın sonuyla uğraşman gerekeceğini düşünmemiştin. “Nassun burada değil,” diyor Lerna bir süre sonra. Fısıltıyla konuşuyor ama başın hemen dikiliyor. Yüzündeki ifadeye bakarken bakışları yumuşuyor. “Üzgünüm. Bu cemiyette yeni gelenlerin hepsiyle tanışacak kadar yaşadım. Kimi bulmayı umduğunu biliyorum.”

Nassun yok. Ve artık bir yön de yok, onu bulabileceğin bir araç kalmadı. Aniden umutların tükeniyor.

“Essun,” Lerna öne eğilip ellerini tutuyor. Farkında olmadan titremeye başladıklarını görüyorsun, adamın parmakları seninkileri sabitliyor. “Onu bulacaksın.”

Kelimelerin hiçbir anlamı yok. Onu yatıştırmayı amaçlayan laf kalabalığından ibaret. Bir kez daha, bu kez yukarıdayken Ykka’nın önünde dağılmana sebep olduğundan daha da sert bir biçimde kafana dank ediyor. Bitti. Tüm bu tuhaf yolculuk, kendini tutmak sorunluluğunu, hedefine olan odaklanman... hepsi anlamsızdı. Nassun gitmişti, onu kaybettin ve Jija yaptığın şeyin be-

delini asla ödemeyecek ve sen...

Senin ne önemin var ki? Kimin umurunda? Eh, mesele de bu zaten, öyle değil mi? Bir zamanlar seni umursayan insanlar vardı. Bir zamanlar seni örnek alan, ağzından çıkanı can kulağıyla dinleyen çocuklar vardı. Bir kere, iki kere, üç kere –gerçi ilk ikisi sayılmazdı– her sabah uyandığında yanında olan bir adam vardı ve senin varlığına önem verirdi. Bir zamanlar onun senin için inşa ettiği surların içindeki bir köyde, birlikte inşa ettiğiniz bir evde, seni gerçekten alan bir cemiyetin içinde yaşadın.

Ve hepsi yalanlar üzerine kurulmuştu. Paramparça olması an meselesiydi zaten. “Dinle,” diyor Lerna. Sesini duyunca gözlerini kırptırırıyorsun ve gözyaşların akmaya başlıyor. Daha fazla yaş geliyor. Orada, sessizlik içinde bir süredir ağlıyorsun. Senin oturduğun sıraya geçiyor ve ona yaslanıyorsun. Yapmaman gerektiğini biliyorsun. Ama yine de yapıyorsun ve bir kolunu sana sardığında onda teselli buluyorsun. O, en azından dostun. Hep öyle olacak. “Belki de... belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir. Burada olmak. Çevrende olan biten yüzünden hiçbir şey düşünecek halin kalmıyor. Bu cemiyet bir tuhaf.” Sırıttıyor. “Burada olmaktan hoşlandığıma emin değilim ama şu anda dışarına olmaktan iyidir. Belki zamanla düşünür taşınır, Jija’nın nereye gitmiş olabileceğini bulursun.”

O kadar çok çabalıyor ki. Başını yavaşça sallıyorsun ama bir itirazı dillendiremeyecek kadar bitkinsin.

“Bir yerin var mı? Bana burayı verdiler, sana da bir yer ayarlamış olmalılar. Burada çok yer var.” Başınla onay-

lıyorsun ve Lerna derin bir nefes alıyor. “O halde haydi oraya gidelim. Beni şu arkadaşlarıyla tanıştırebilirsin.”

Böylece kendini toparlıyorsun. Sonra Lerna’nın daire-sinden çıkıp onu size verilen apartmana götürebileceği-ne inandığın bir yola yönlendiriyorsun. Yürürken bir kez daha bu cemiyetin ne kadar acayip olduğunu takdir etme fırsatınız oluyor. Geçtiğiniz salonlardan biri daha beyaz, parlak kristallerden birinin içine oyulmuş ve sanki kura-biye sıraları gibi sürüsüne bereket düz tepsiyle dolu.

Tozlu ve kullanılmayan bir başka odada beceriksizce yapılmış işkence aletlerine benzeyen bir şeyler var: tavan-dan sarkan zincirlere takılmış bir çift halkanın nasıl can yakacağından emin olamıyorsun. Sonra bir de şu metal merdivenler var. Daha yakın zamanda yapılmışlar ama orijinallerinden ayırmak kolay çünkü orijinalleri paslan-mıyor, hatta hiç eskimemişler ve sadece işe yaramak için yapılmamışlar. Parmaklıklarda ve yürüyüş yollarının kenarlarında tuhaf süslemeler var: kabartılmış yüzler, hiç görmediğin bitkileri resmeden eskimiş dallar, yazıya benzediğini düşündüğün ama sadece değişik ebatlarda sivri uçlu şekillerden oluşan kazımalar. Ne gördüğünü anlamaya çalışırken ruh halin değişiyor.

“Bu çılgınlık,” diyorsun yürürken, hırlayan bir kirk-husaya benzeyen süslümeyi parmağınla okşarken. “Bu şehir devasa bir kadim kalıntı, tıpkı Sükûnet’e yayılmış diğer yüz binlercesi gibi. Harabeler ölüm tuzağıdır. Ek-vator cemiyetleri yapabilseler kendi bölgelerindekilerini dümdüz edecekler ve bu en akılcıca hareket olurdu. Bura-yı yapanlar bile hayatta kalmadıysa ne pas demeye bir de biz deniyoruz ki?”

“Tüm harabeler tuzak değildir.” Lerna bir verandanın ucuna doğru gelirken, etrafında döndükleri kristal sütuna mümkün olduğu kadar yakın durmaya çalışıyor, gözlerini dosdoğru önüne dikmiş.

Üst dudağında terler birikmiş. Onun yüksekte korktuğunu fark etmemiştin ama Tirimo zaten dümdüz bir yer. Sesi dikkatli ve sakin. “Yumenes’in koca bir harabeler silsilesi üzerine kurulduğuna dair söylentiler var.”

Bak bakalım sonucu ne oldu diye düşünüyorsun ama söylemiyorsun.

“Bu insanlar da tıpkı diğerleri gibi bir sur inşa etseydi daha iyi olurdu,” diyorsun ama sonra duruyorsun çünkü asıl amacın hayatta kalmak olduğunu hatırlıyorsun ve bazen hayatta kalmak için değişmek gerekir. Alışıldık stratejilerin işe yaramış olması; sur inşa etmek, yararlı olanları alıp faydasızları dışarı atmak, silahlanmak ve erzak depolayıp şansın yüzüne gülmesini beklemek başka yöntemlerin işe yaramayacağı anlamına gelmiyor. Ama bu?

Bir deliğin içine girip keskin kayalarla dolu bir baloncuğun içine bir kısım rogga ve taş yiyenle birlikte saklanmak? İşte bu özellikle aptalca sanki.

“Ve ola ki beni burada tutmaya kalkarlarsa, ne kadar aptalca olduğunu öğrenirler,” diye mırıldanıyorsun.

Lerna seni duyduysa bile yanıtlamıyor.

En sonunda daireni buluyorsun, Tonkee uyanmış ve oturma odasında çantalarınızdan gelmeyen bir kase bir şey yiyor. Bir tür lapaya benziyor ve içinde ilk gördüğünde irkilmene sebep olan küçük, sarı bir şeyler var. Sonra kaseyi eğiyor ve bunun çeşitli tahıllardan yapılmış bir lapa

olduğunu anlıyorsun. Standart erzak.

(İçeri girdiğinizde sana endişeyle bakıyor ama itiraf-ları bugün yaşadığın onca şeyin arasında o kadar küçük kalıyor ki sadece elini sallayıp her zamanki gibi karşısına oturuyorsun. Kadın rahatlıyor.)

Lerna Tonkee'ye karşı kibar ama tedbirli davranıyor, o da aynı şekilde karşılık veriyor. Ta ki Lerna Castrima insanlarından vitamin eksikliklerine karşın kan ve idrar örnekleri alıp testler yaptığını söyleyene kadar. Tonkee öne doğru eğilip konuştuğunda hafifçe gülümsüyorsun. "Ne tür bir ekipmanla?" Yüzünde o tanıdık açgözlü bakış var.

Sonra Hoa geliyor. Bu seni şaşırtıyor çünkü çıktığını fark etmemiştin. Buz beyazı gözleri Lerna'ya bakıyor ve onu acımasızca inceliyor. Sonra gözle görülür biçide rahatlıyor ve Hoa'nın bunca zamandır çok gergin olduğunu fark ediyorsun. Bu çılgın cemiyete geldiğinizden beri.

Ama bunu da daha sonra üzerinde düşüneceğin tuhaf-lıkların arasına koyuyorsun çünkü Hoa "Essun. Burada tanışman gereken biri var," diyor.

"Kim?"

"Bir adam. Yumenes'ten."

Üçünüz de ona bakıyorsunuz. "Neden," diye soruyor-sun yavaşça, yanlış anlamış olma ihtimalini düşünerek, "Yumenes'ten biriyle tanışmam gereksin ki?"

"Seni sordu."

Sabırlı olmaya çalışıyorsun. "Hoa, Yumenes'ten kimse-yi tanımıyorum." En azından artık tanımıyorsun.

"Seni tanıdığını söylüyor. Seni buraya kadar takip et-miş ve geldiğin yeri anlayınca öne geçmiş." Sanki bu onu

rahatsız etmişçesine kaşlarını çatıyor. “Seni görmek istediğini, artık bunu yapıp yapamadığını bilmek istediğini söyledi.”

“Neyi?”

“Sadece ‘bunu’ dedi.” Gözleri bir Tonkee’ye bir Lerna’ya kayıyor ve sonra tekrar sana bakıyor. Belki de onların duymasını istemiyor. “Senin gibi.”

“Ne?” Ha, tamam. Gözlerini ovuşturuyorsun, derin bir nefes alıyorsun ve sözcüğü söylüyorsun ki gizlemeye gerek olmadığını anlasın. “O zaman bir roga.”

“Evet. Hayır. Senin gibi. Onun...” Hoa kelimeyi ararken parmaklarını sallıyor. Tonkee ağzını açıyor ama sertçe ona bir işaret yapıyorsun. Susuyor. Bir saniye sonra Hoa içini çekiyor. “Dedi ki eğer gelmezsen ona borcun olduğunu söyleyecektim. Corundum yüzünden.”

Donup kalıyorsun.

“Alabaster,” diye fısıldıyorsun.

“Evet,” diyor Hoa yüzü aydınlanarak. “Adı bu.” Sonra kaşlarını daha çok çatıyor, bu kez düşünceli. “Ölüyor.”

DELİLİK MEVSİMİ: İmparatorluk Öncesi 3 - İmparatorluk Sonrası 7

Kiash Tuzakları’nın, kadim bir süpervolkanın (yaklaşık 10,000 yıl önceki İkiz Mevsim’in de sorumlusu olduğu düşünülüyordu) çok sayıdaki bacasının patlamasıyla olivin ve diğer koyu renkli volkanik püskürtüler doldurmuştu. Sonraki on yıllık karanlık sadece sıradan bir Mevsim tahribatının ötesine geçip akıl hastalıklarında da çok ciddi bir artışa sebep olmuştu. Sanzeli kadın Savaş Lordu Verishe yanındaki yöresindeki pek çok cemiyeti, düşman-

larını surların ve kapıların güvenilir bir koruma sağlamadığına ve etraflarında bekleyen hayaletlerin olduğuna inandıran özel olarak tasarlanmış bir psikolojik savaş taktiğiyle fethetmişti. İlk gün ışığının görüldüğü gün imparator ilan edilmişti.

Sanze Mevsimleri

Syenite, kırılmış

Meovlular'ın Clalsu'nun dönüşünü ve özellikle değerli bazı malların ele geçirilmesini kutlamak için verdiği çılgın partinin sabahı. Ele geçirilenler arasında yüksek kalitede dekoratif oymalar, mobilya yapımında kullanılan aromatik kütükler, ağırlığının iki katı kadar elmas değerinde bir top brokar kumaş ve sağlam miktarda içinde yüksek talep gören kâğıt paraların ve tam sedeflerin de olduğu para tomarları var. Yiyecek yok ama o kadar parayla anakaraya tacirler gönderip ne istelerse kanolar dolusu alabilirler. Harlas fazlasıyla sert bir Kutup birası fıçısı çıkardı ve cemiyetin yarısı hâlâ uyuyor.

Syenite kendi uyandırdığı ve koca bir kentin tamamını yutan volkanı mühürleyeli beş gün, ailesinin varlığını gizli tutmak için iki gemi dolusu insanı öldürelî beri de sekiz gün geçti. Sanki herkes onun katliamlarını kutluyor gibi hissediyor.

Karaya ayak basar basmaz girdiği yataktan hâlâ çıkmamış. Innon daha eve gelmedi, ona gidip baskının hikâyelerini anlatmasını söylemişti çünkü insanların ondan beklentisi bu ve Innon'un onun içine düştüğü melankoli yüzünden dertenmesini istemiyor. Coru da onun yanında çünkü Coru kutlamalara bayılıyor, herkes onu besliyor, herkes onu kucaklıyor. Hatta Innon'un hikâyeyi anlatmasına yardım etmeye bile çalışıyor, ciğerlerini paralarcasına bağırıp çığlık atıyor. Çocuk, fiziksel olarak mümkün olmasa bile Innon'a çok benziyor.

Alabaster Syen'in yanında kalıyor ve sessizliğin içinden onunla konuşuyor, Syen dalıp gitmek istediğinde cevap vermesi için onu zorluyor. Böyle hissetmenin ne demek olduğunu bildiğini söylüyor ama neden olduğunu anlatmıyor. Syen yine de ona inanıyor.

"Gitmelisin," diyor Syen en sonunda. "Hikâyelere katıl. Coru'ya bir değeri olan en az iki ebeveyni olduğunu göster."

"Aptal olma. Üç tane var."

"Innon korkunç bir anne olduğumu düşünüyor."

Alabaster içini çekiyor. "Hayır, sadece Innon'un istediği türden bir anne değilsin. Ama oğlumuzun ihtiyacı olan türden bir annesin."

Syen kaşlarını çatarak ona dönüyor. Alabaster omuzlarını silkiyor. "Corundum günü geldiğinde güçlenecek. Güçlü ebeveynlere ihtiyacı var. Ben..."

Aniden susuyor. Onun konuyu değiştirmeye karar verdiğini görebiliyorsun. "Al. Sana bir şey getirdim."

Syen içini çekiyor ve adam yatağın kenarına çömelip küçük bir kumaş parçasını açarken doğruluyor. İsteme-

mesine rağmen meraklanıp eğildiğinde iki cilalı yüzük görüyor, tam onun parmaklarına göreler. Biri yeşim taşından diğeri ise sedeften. Ona baktığında Alabaster omuz silkiyor. “Aktif bir volkanı kapatmak sıradan bir dört yüzlüğünün yapabileceği bir iş değil.”

“Özgürüz.” Syen refleks olarak bunu söylüyor yoksa özgür hissettiğinden değil. Allia’yı düzeltmiş, Merkez’in verdiği görevi, ne kadar sarsakça ve dolambaçlı yollardan olursa olsun tamamlamıştı. Üzerinde düşünürse kontrol-süzce gülmeye başlayacağı türden bir şey bu, o yüzden hazır yapabiliyorken kahkahalarını bastırıyor. “Artık yüzük takmamıza gerek yok. Ya da kara üniformalar kuşanmamıza. Aylardır saçımı topuz yapmadım. Sana gönderdikleri her kadına sanki bir damızlıkmışsın gibi hizmet vermen gerekmiyor, Merkez’i bırak gitsin.”

Baster acı acı gülümsüyor, hüznle. “Yapamayız Syen. Birimizin Coru’yu eğitmesi gerekecek.”

“Onu eğitmek sorunda değiliz.” Syen yine uzanıyor. Adamın çekip gitmesini diliyor. “Bırak temellerini Innon ve Harlas’tan alsın. Bu insanlar o kadarıyla yüz yıllardır hayatta kaldı.”

“Innon o sarsıntıyı durduramazdı Syen. Deneseydi çok büyük ihtimalle altındaki sıcak noktayı havaya uçururdu ve bir Mevsim başlatırdı. Sen dünyayı kurtardın.”

“O zaman bana bir madalya tak ama yüzük verme.” Tavana bakıyor. “Üstelik o patlamanın sebebi benim, o yüzden takmasan da olur.”

Alabaster uzanıp kadının yüzüne düşen saçlarını okşayarak geri itiyor. Bunu çok sık yapıyor çünkü artık Syen saçlarını pek sık toplamıyor. Saçından hep utanmış-

tı, kıvrıkcıktı ama sert değildi, ne Sanze saçları gibi düz bir sertliği ne de Sahil kasabalarınınki gibi çılgıncasına uçuşan bukleler. Öylesine karışık bir orta enlem meleziydi ki atalarından hangisini bu saçlar yüzünden suçlaması gerektiğini bile bilmiyordu. En azından onu yormuyordu.

“Biz neyseki oyuz,” diyor yumuşacık bir sesle, Syen ağlamak üzere. “Ne Misalem ne Shemshena’yız. O masalı biliyor musun?”

Syen acıyı hatırladığında eli seğiriyor. “Evet.”

“Muhafızın anlattı değil mi? Çocuklara bunu anlatmayı pek severler.” Baster yana kayıp sırtını yatağa dayıyor ve rahatlıyor. Syenite ona gitmesini söylemeyi düşünüyor ama söylemiyor. Ona bakmıyor o yüzden kabul etmediği yüzüklerin olduğu bohçayı ne yaptığını göremiyor. İsterse yiyebilir bile, umurunda değil.

“Benimki de bana o saçmalığı anlatmıştı Syen. Canavar Misalem tüm ulusa ve Sanze İmparatoru’na karşı hiç yoktan savaş ilan eder.”

Syen ilgisizliğine rağmen kaşlarını çatıyor. “Bir sebebi mi vardı?”

“Ah, Habis Toprak adına, elbette, kafanı kullansana!”

Alay edilmek sinir bozucu ve sinirlendikçe umarsızlığı dağılıyor. Sevgili, eski dost Alabaster onu kızdırarak neşelendiriyor. Başını çevirip adamın sırtına gözlerini dikeyor. “Eee, neymiş sebebi?”

“Tüm zamanların en basit ve güçlü sebebi: intikam. İmparator Anafumeth’ti ve her şey Dişli Mevsim biter bitmez olmuştu. Bu, hiçbir kreşte çok fazla anlatılmayan bir Mevsim. Kuzey yarı küredeki cemiyetlerde kitlesel kıtlık vardı. Mevsim onları daha sert vurmuştu çünkü her şeyi

başlatan deprem kuzey kutbuna yakın bir yerde olmuştu. Mevsim'in Ekvator kuşağına varması bir yıl kadar almıştı ve güney..."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Syen'in hiç duymadığı şeylerdi bunlar, ne çaylak derliklerinde ne de başka bir yerde kulağına çalınmıştı.

Alabaster omuzlarını silkelediğinde yatak sallanıyor. "Benim yaşitlarım olan çaylaklarla birlikte eğitim alma izin verilmedi, yüzüklerimin çoğunu daha onlar ergenliğe girmeden almıştım. Eğitimci bu durumu telafi etmek için beni ustalar kütüphanesine saldı. Ne okuduğuma pek de dikkat etmediler." İçini çekiyor. "Üstelik ilk görevimde... bir arkoemest vardı... O... Her neyse, diğer şeylerin yanı sıra bol bol sohbet ettik."

Syen Alabaster'in ilişkileri hakkında niye utangaç davrandığını anlamıyor. Innon'un onu bayıltana kadar düzmesini birden çok seyretmişliği var. Ama yine de belki utangaçlığı seksle ilgili değil.

"Her neyse. Eğer bilgileri birbirine bağlarsan ve sana öğretilenlerin dışında düşünmeyi becerebilirsen her şey kabak gibi ortada. Sanze o zamanlar hâlâ gelişmekte olan, gücünün doruğunda, yeni bir imparatorluktu. Ama o sıralar hâlâ çoğunlukla kuzey yarıküredeydi. Yumenes daha başkent değildi ve Sanze'ye dahil büyük cemiyetlerin bir kısmı şimdi olduğu gibi bir Mevsim'e olması gerektiği gibi hazırlanmamışlardı. Bir şekilde erzak stokları tükendi. Alevler, mantar ya da Toprak bilir ne sebepten! Hayatta kalmak için tüm cemiyetler el birliği ile çalışmaya karar verdiler ve daha aşağı ırkların cemiyetlerine saldırdılar." Dudaklarını büküyor. "Aslına bakarsan bizlere 'aşağı ırk'

demeye başlamaları tam da bu zamanlara denk geliyor.”

“Yani diğer cemiyetlerin ambarlarını yağmaladılar.” Syen o kadarını tahmin edebilirdi. Sıkılmaya başlıyor.

“Hayır. O Mevsim’in sonunda kimsenin erzağı kalmamıştı. Sanzeliler insanları aldı.”

“İnsanları mı? Ne...” Sonra anlıyor.

Bir Mevsim sırasında köle ihtiyacı olamaz. Her cemiyetin Yükçekkerleri vardır ve daha fazlasına ihtiyaçları olursa yemek karşılığı çalışacak kadar çaresiz kimsesizler kolaylıkla bulunur. Ama eğer işler yeteri kadar kötü gitmişse, insan etinin başka kulanımları da olabilir.

“Yani,” diyor Alabaster Syen’in midesinin bulandığını görmezden gelerek. “O Mevsim Sanzeliler belirgin bir biçimde farklı, rafine bir damak tadı geliştirdiler. Ve mevsim bitip de bitkiler yetiştirmeye, çiftlik hayvanları yeniden otçul hale dönüp kış uykularından uyandıktan sonra bile bunu sürdürdüler. Sanze müttefiki olmayan ve yeni kurulan daha küçük cemiyetlere saldırmak üzere silahlı gruplar yolladılar. Anlatılar detaylarda farklılaşıyor ama tümü de bir noktada fikir birliği içinde: Misalem, ailesi bir baskın sırasında kaçırıldığında sağ kalan tek kişiydi. Çocuklarının bizzat Anafumeth’in sofrasında servis edildiği söyleniyor ama bunun dramatik etkiyi güçlendirmek için eklendiğini düşünüyorum.” İçini çekiyor. “Neyse ne, öldüler ve bu Anafumeth’in suçuydu ve bunun için onun ölmesini istedi. Tpkı herhangi bir adamın yapacağı gibi.”

Ama bir rogga herhangi bir adam değildir. Rogga’ların öfkelenmeye, adalet talep etmeye, sevdiklerini korumaya hakkı yok. Shemshena adamı cüreti yüzünden öldürmüş ve bunu yaptığı için de kahraman ilan edilmişti.

Syenite sesizlik içinde düşünüyor. Alabaster kımıldanıyor ve adam elindeki bohçayı Syen'in kıpırtısız avucuna bastırıyor.

“Merkez’i orojenler kurdu,” diyor. Onun orojen dediğini ilk kez duyuyor. “Soykırım tehdidi altında yaptık ve kendi boyunduruğumuz olmasına izin verdik ama biz kurduk. Kadim Sanze’nin o kadar güçlü olmasının ve bu kadar uzun dayanmasının, hâlâ dünyanın yarısına hükmetmesinin sırrı, kimse bunu kabul etmeye yanaşmasa da bizde. Doğumumuzda bize bahşedilen bu hediyeği incelikle işlemeyi başarırırsak türümüzün ne kadar göz kamaştırıcı olabileceğini bulan bizleriz.”

“Bu bir lanet, hediye değil.” Syenite gözlerini kapatıyor. Ama yüzükleri itmiyor.

“Bizi daha güçlü kılan bir hediye. Bizi mahvetmesine izin verirse bir lanet. Buna sen karar verebilirsin, öğretmenler, Muhafızlar ya da bir başkası değil.” Bir daha kıpırdıyor ve yatak Alabaster yaslandığında hareket ediyor. Syen bir an sonra adamın kuru dudaklarının kutsarcasına kaşlarına değdiğini hissediyor. Sonra bir kez daha yatağın yanına, yere oturuyor ve sessiz kalıyor.

“Bir Muhafız gördüğümü sandım,” diyor Syen bir süre sonra. Fısıltıyla. “Allia’da.”

Alabaster bir süre yanıt vermiyor. Tam Syen konuşmayacağını düşünürken “Bizi bir daha incitirlerse bu dünyayı ortadan ikiye ayırıyorum,” diyor.

Ama biz yine de incinmiş kalırız diye düşünüyor Syen.

Yine de bu söylediği bir şekilde rahatlatıcı. Duymaya ihtiyacı olan türden bir yalan. Syenite gözlerini kapatıyor ve uzun bir süre hareketsiz uzanıyor. Uyumuyor, düşün-

yor. Alabaster o süre boyunca yanında kalıyor ve bunun için ona minnettar.

Üç hafta sonra dünyanın sonu geldiğinde, bu, Syenite'in o güne kadar gürdüğü en güzel günde oluyor. Gökyüzü kilometreler boyunca ara sıra süzülen birkaç bulut haricinde pırıl pırıl. Deniz sakın ve hiç kesilmeyen rüzgâr bile soğuk ve sert değil, ılık ve nemli.

O kadar güzel bir gün ki, tüm ahali tepelere çıkmaya karar veriyor. Gücü kuvveti yerinde olanlar basamaklardan çıkamayanları taşıyor, çocuklar ayaklarına dolanıp hepsini ölümün eşiğine getiriyorlar. Pişirme görevindeki balık kekleri, meyve dilimleri ve tahıl lapaları hazırlayıp kolayca taşınabilmeleri için küçük kaplara koyuyorlar ve herkes yanında battaniyesini taşıyor.

Innon Syen'in daha önce görmediği bir müzik aleti getiriyor, gitar telleri olan bir davula benziyor ve Yumenes'te görünseydi muhtemelen ortalığı yıkıp geçirdi. Alabaster Corundum'u alıyor. Syen birilerinin yağmalanan yük gemisinde bulduğu korkunç bir romanı alıyor, daha ilk sayfada kıkırdamanıza sebep olacak türden beşinci sınıf bir şey. Ama yine de okuyor. Sadece eğlence için yazılmış kitaplara bayılıyor.

Meovitliler rüzgârın çoğunu engelleyen bir yamacın eteğindeki tepeye yayılıyorlar, tepelerindeki güneş parlıyor. Syenite battaniyesini herkesten uzağa yayıyor ama çarçabuk yanında bitiyorlar ve o gözlerini dikip ona bakarken battaniyelerini tam yanına seriyorlar.

Son üç yılda Meovitliler'in büyük kısmının onu ve Alabaster'i, insan yerleşimlerinden geçinen bir tür vahşi

hayvan gibi görmeye karar verdiğini anlamıştı. Medenileştirilmesi imkânsız, bir anlamda sevimli ya da en azından eğlencelik birer baş ağrısı. O yüzden açıkça yardıma ihtiyacı olup da bunu kabul etmediğini fark ettiklerinde yine de el atıyorlardı. Ve Alabaster'i durmaksızın okşuyor, adama sarılıp ellerini tutup dansa kaldırıyorlardı ki Syen ona bunu yapmaya kalkışmadıkları için dua ediyor. Yine de herkes Alabaster'in her ne kadar soğuk adam taklidi yapsa da dokunulmayı sevdiğini görüyor. Muhtemelen herkesin gücünden korktuğu Merkez'de bu çok fazla karşılaştığı bir şey değildi. Belki Syen'le ilgili de haklılar, belki de Syen bir grubun parçası olduğunun hatırlatılmasını, yardım edilmesini ve yardım etmeyi ve kendini herkesten ve her şeyden korumasına gerek kalmamasını seviyor.

Kesinlikle haklılar. Ama bu, bunu onlara söyleyeceği anlamına gelmiyor. Sonra Innon Coru'yu havaya atıp tutarken Alabaster dehşete düşüğünü saklamaya çalışıyor ama oğlan her havaya çıktığında orojenisi adanın yeraltı levhasına minik titreşimler gönderiyor ve Hemoo Meovitliler'in hepsinin bildiği anlaşılan bir şarkılı şiir oyunu başlatıyor ve Ough'un yeni yürümeye başlamış kızı Owel battaniyelerin arasında koştururken birileri onu yakalayıp gıdıklamaya başlamadan önce en az on kişiyi ezip geçiyor ve Syen'in kokladığında burun deliklerini yakan bir şeyin olduğu bir sepet aralarında elden ele dolaşıyor ve...

Ve.

Bazen bu insanları sevebileceğini düşünüyor.

Hatta belki seviyor. Emin değil. Ama Innon göğsünde

uykuya dalan Coru'yla birlikte uyuklamak için uzandı-
ğında ve şişedeki şeyden dünyanın hareket ettiğini sana-
cak kadar içtiğinde... Syenite gözlerini açıp Alabaster'le
göz göze geliyor. Bir dirseğinin üzerinde eğilmiş Syen'in
en sonunda elinden bıraktığı berbat kitabı aşırıyor. Ki-
tabın sayfalarını karıştırırken korkunç ve komik ifade-
ler yapıyor. Bu arada boştaki eliyle Innon'un örgülerin-
den biriyle oynuyor ve Feldspar'ın bu yolculuğun başında
Syen'in yanına kattığı çatlak canavardan çok daha farklı
görünüyor.

Gözleri buluşuyor ve bir anlığına endişeli görünüyor.
Syen şaşkınlıkla ona göz kırpmıyor. Ama düşününce, ada-
mın hayatının daha önce nasıl olduğunu bir tek onun bil-
diğini hatırlıyor. Kadının orada, unutmak istediklerinin
mütemadi bir hatırlatıcı olarak bulunmasına içerliyor mu
yoksa?

Alabaster gülümsüyor ve Syen otomatik olarak kaşla-
rını çatıyor. Adamın gülümsemesi genişliyor. "Hâlâ beni
sevmiyorsun öyle değil mi?"

Syenite homurdanıyor. "Umurunda mı ki?"

Alabaster eğlenerek başını sallıyor ve elini uzatıp
Coru'nun başını okşuyor. Oğlan uykusunda gerinip mı-
rıldanıyor ve Alabaster'in ifadesi yumuşuyor. "Bir çocuk
daha ister miydin?"

Syenite'in ağzı bir karış açık kalıyor. "Tabii ki hayır.
Bunu da istemedim ki."

"Ama artık burada. Ve çok güzel. Öyle değil mi? O ka-
dar güzel çocuk yapıyorsun ki."

Bu muhtemelen adamın söyleyebileceği en çılgınca şey
ama o Alabaster.

“Bir sonrakini Innon’dan yapabilirsin.”

“Belki üreme planına karar verirken Innon’a da söz hakkı versek fena olmaz.”

“Coru’yu seviyor ve iyi bir baba. Zaten iki çocuğu daha var ve güzel çocuklar. Gerçi hımbıllar.” Düşünüyor. “Seninle Innon’un çocuğu da hımbıl olabilir. Bu, burada o kadar da kötü bir şey değil.”

Syenite başını sallıyor ama bu arada adalı kadınların ona verdiği rahim halkasını düşünüyor. Kullanmayı bıraksa ne olacağını düşünüyor. Ama:

“Özgürlük yaptıklarımızın üzerinde başka kimsenin değil, sadece bizim kontrolümüz olduğu anlamına gelmiyor mu?”

“Evet. Ama şimdi ne istediğimi düşününce...” Omuzlarını sanki umarsızca silkiyor ama Innon’la Coru’ya bakan gözleri keskin. “Hayattan hiç çok fazla şey beklemedim. Aslına bakarsan yaşayabilmek yeterliydi. Ben senin gibi değilim Syen. Kendimi kanıtlama ihtiyacı hissetmiyorum. Dünyayı ya da insanları değiştirmeyi veya muhteşem şeyler yapmayı da. Sadece... bunu istiyorum.”

Syen bunu anlıyor. O yüzden Innon’un bir yanına uzanıyor ve Alabaster de diğer yanına... hep birlikte rahatlıyorlar. O bütünlük duygusunun, kendinden memnuniyetin tadını çıkarıyorlar. Çünkü bunu yapabiliyorlar.

Elbette bu böyle süremez.

Syenite Innon’un gölgesi üzerine düştüğünde uyanıyor. Uyuklamaya niyeti yoktu ama güzel, uzun bir uyku çekmişti ve artık güneş okyanusa doğru batıyor. Coru mızırdanıyor ve Syen otomatik olarak gözlerini açıp bir eliyile yüzünü ovuşturuyor diğeriyle de oğlanın bezinin kile-

nip kirlenmediğini anlamak için uzanıyor. Bez temiz ama Coru'nun çıkardığı sesler rahatsızlık ifade ediyor ve bunun sebebini anladığında anında ayılıyor. Innon doğru-
lup oturmuş, bir koluyla Coru'yu tutuyor ama Alabaster'e bakarken kaşları çatılıyor. Alabaster ayağa kalkmış, tüm bedeni gergin.

“Bir şey,” diye mırıltıyor. Anakaraya dönük ama bir şey görmesi mümkün değil, arada yamaç var. Ama zaten gözlerini kullanmıyor. O yüzden Syen kaşlarını çatıp bir tsunaminin ya da daha beterinin geldiğinden endişelenerek farkındalığını ileri sürüyor. Ama hiçbir şey yok.

Şüpheli bir hiçlik. Bir şeyler olmalı.

Meov adasıyla anakara arasında bir levha birleşimi var, levha birleşimleri asla sabit değildir. Kımıldanır, bükülür ve birbirleriyle sadece bir rogga'nın, tıpkı jeondislerin su tribünleri ve kimyasal fıçılarından elektriği çıkarabilmeleri gibi duyumsayabileceği milyonlarca mikro biçimde itişirler. Ama aniden ve imkânsız bir biçimde levha kıyısında en ufak bir kıpırdanma bile yok.

Syen kafası karışarak Alabaster'e bakıyor. Ama Innon'un kollarından kurtulmak için boğuşan, mızıldanıp bağırان ve genelde hiç huyu olmadığı halde şu anda tam bir öfke krizi geçiren Corundum dikkatini dağıtıyor. Alabaster de bebeğe bakıyor. Gözlerindeki ifade çarpık ve kötücül bir şeye dönüşüyor.

“Hayır,” diyor başını sallayarak. “Hayır. Hayır, bunu bir daha yapmalarına izin vermeyeceğim.”

“Ne?” Syenite içinde yükselen dehşeti bastırmaya çalışarak ona bakıyor ve etraflarındaki insanların da onların telaşına tepki vererek ayaklandıklarını hissediyor.

Bir çift yamacın kenarına gidip ne olduğunu görmeye çalışıyorlar. “Baster ne? Toprak adına...”

Bir kelimeye tekabül etmeyecek, sadece bir ünlemden ibaret bir ses çıkaran Alabaster tepenin yukarısına, yamaca doğru koşturmaya başlıyor. Syen önce ona sonra Innon’a bakıyor ama adam Syen’den bile şaşkın görünüyor ve başını sallıyor. Ama yamaca giden Baster’in yanına gidenler artık bağırıyorlar ve herkese işaret ediyorlar. Bir sorun var.

Syenite ve Innon diğerlerine katılıp hızla tepeyi tırmanıyorlar. Hep birlikte tepeye vardıklarında adanın ana-kara tarafındaki engin denize bakıyorlar.

Ufukta dört gemi var, küçükler ama yaklaşıyorlar.

Innon küfür ediyor ve Coru’yu aceleyle Syen’e veriyor. Syen neredeyse oğlanı düşürecekken sıkı sıkı tutup Innon ceplerini karıştırıp küçük dürbününü çıkarana dek göğsüne bastırıyor. Dürbünü uzatıp bir süre dikkatle baktıktan sonra kaşlarını çatıyor. Bu arada Syen Coru’yu sakinleştirmeye çalışıyor ama Coru mümkün değil sakinleşmiyor. Innon dürbünü indirdiğinde Syen adamın kolunu tutup Coru’yu ona veriyor ve dürbünü alıyor.

Dört gemi yaklaştıkça büyümüşler. Yelkenleri beyaz, sıradan, Alabaster’i bu kadar sarsacak ne olduğunu anlamıyor. Sonra geminin pruvasında dikilen figürleri görüyor. Bordo üniformalar içindeler.

Şok nefesini kesiyor. Bir adım geri atıyor ve Innon’un duyması gereken sözleri söylüyor ama sesi neredeyse duyulamayacak bir fısıltı olarak çıkıyor. Innon dürbünü ondan alıyor çünkü Syen onu düşürmek üzere. Sonra, bir şey yapmaları gerektiği için, Syen’in bir şey yapması gerektiği için odaklanıyor ve yüksek sesle “Muhafızlar,” diyor.

Innon kaşlarını çatıyor. “Nasıl...” Adam bunun anlamını kavrarken Syen onu seyrediyor. Innon başını çeviriyor ve sonra her ne düşündüyse başını sallıyor. Meov’u nasıl bulduklarının bir önemi yok. Karaya çıkmalarına izin veremezler. Yaşamalarına izin veremezler.

“Coru’yu birilerine ver,” diyor yamaçtan uzaklaşarak, yüzünde sert bir ifade var. “Sana ihtiyacımız olacak Syen.” Syenite başıyla onaylıyor ve dönüp etrafına bakınıyor. Deelashet, cemiyetteki birkaç Sanzeliden biri Coru’dan altı ay kadar küçük olan kendi bebeğini almış, aceleyle yanlarından geçiyor. Ara sıra Coru’ya bakmışlığı, Syen meşgulken beslediği olmuştu. Syen ona doğru atılıyor. “Lütfen,” diyor Coru’yu kadının kollarına doğru uzatırken. Deelashet başıyla onaylıyor.

Ama Coru onlarla aynı fikirde değil. Syenite’e yapışıyor, bağırıp tekme atıyor ve Habis Toprak adına bütün ada birden sallanıveriyor. Deelashet sendeliyor ve dehşet içinde Syen’e bakıyor.

“Siktir,” diye mırıldanıyor ve Coru’yu geri alıyor. Sonra onu kalçasına yerleştirip –ki Coru hemen sakinleşiyor– dönüp çoktan metal medrivenlere erişen ve tayfasına Clalsu’ya çıkıp gemiyi hazırlamalarını bağırان Innon’a yetişmek üzere yola koyuluyor.

Bu delilik. Bunların tümü delilik diye düşünüyor koşarken. Muhafızların burayı bulması çok saçma. Buraya gelmeleri de öyle, neden burası? Neden şimdi? Meov kuşaklardır orada kıyılarda korsanlık ediyordu. Tek fark Syenite’le Alabaster’in gelmesiydi.

Zihninin arkasında vızıldayarak bir şekilde seni takip ettiler, bunu biliyorsun, asla Allia’ya gitmemeliydin, bu bir

tuzaktı, asla buraya gelmemeliydin, dokunduğun her şey ölüyor diyen sesi bastırıyorsun.

Aşağı, ellerine, Alabaster'e minnetini göstermek için Merkez'in taktığı dördün yanına eklediği iki yüzüğe de bakmıyor. Ne de olsa son ikisi gerçek değil. Bunlar için bir sınavdan falan geçmedi. Ama bu yüzükleri hak edip etmediğini on yüzüklüden daha iyi kim bilebilir ki? Hem bok yesinler, içindeki taş yiyenle kırık bir sütunun ortaya çıkardığı bir volkanı susturmuştu. O halde diye karar veriyor aniden ve amansızca, *şu paslı gardiyanlara bir altı yüzüklünün nelere kadir olduğunu göstereceğim.*

Zemine iniyor, ortalık birbirine girmiş: insanlar cam hançerlerini çekiyor, mancınıkları hazırlıyor ve kim bilir nerede sakladıkları demir parçalarını getiriyor, eşyalarını toplayıp sandallarını balık mızraklarıyla dolduruyorlar. Syan Clalsu'nun demirlediği iskeleye koşturuyor, Innon demir alınması için bağılıyor ve birden Alabaster'in nerede olduğunu merak ediyor.

Güvertede duruyor. Ve bunu yaptığında öylesine derin ve güçlü bir orojeni dalgası hissediyor ki dünyası sarsılıyor. Limanın suları küçük parıltılarla dans ediyor. Syen bunun ta göklerden bile hissedildiğini düşünüyor.

Ve birden, limanın beş yüz metre kadar açığında bir duvar yükseliyor. Yekpare kayadan devasa bir engel, sanki yontulmuş gibi kusursuz bir dörtgen ve limanı mühürlemeye yetecek kadar büyük.

"Baster lanet olsun..." Suyun gürültüleri ve Alabaster'in yükselttiği, Meov adasının kendi kadar bir taşın yükseilirken çıkardığı sesler arasından bir şey duymak mümkün değil. Bunu yakınlarda bir deprem ya da sıcak nokta

olmadan nasıl yapabiliyor? Adanın yarısının buza dönmüş olması gerekirdi. Ama sonra Syenite göz ucuyla bir parıltı görüyor ve ametist sütunun uzakta parıldadığını fark ediyor. Eskisinden daha yakın. Onlarla buşmaya geliyor. Demek böyle.

Innon küfrediyor, öfkeden deliye dönmüş durumda, Alabaster'ın fazlasıyla korumacı ve ahmakça davrandığını anlıyor ama yine de küfrediyor. Öfkesi çabaya dönüşüyor. Sudan yükselen sis gemiyi sarıyor ve yakınlardaki iskeleler inleyip donarken duvarın en yakın tarafını çökertmeye çalışıyor ki oradan çıkıp savaşabilsinler. Duvar çatlıyor ve arkasından ışık süzülüyor. Innon'un göçerttiği taraf ufalanırken arkasında yeni bir blok beliriyor.

Syenite denizdeki dalgaları sakinleştirmekle meşgul. En sonunda, uzun zamandır deniz kenarında yaşamamanın da verdiği deneyimle bunu beceriyor, Innon'un ona öğrettiği birkaç şeyden biri de bu. Denizde Syen'in hissedebileceği kadar çok sıcaklık ve minarel var, su da kaya gibi hareket ediyor, sadece çok daha hızlı ve suyu da yönlendirebilir. Hassasiyetle. Yine de bunu yaparken Coru'yu etki alanına girmemesi için yakınında tutuyor ve gelen dalgaları kırmaya yetecek hızla dalgalar yaratmaya odaklanıyor. İşe yarıyor gibi, Clalsu çılgıncasına sallanıyor ve palamarları çözülüyor ve iskelelerden biri çöküyor ama hiçbir şey sular altında kalmıyor, kimse ölmüyor. Syenite bunu başarı sayıyor.

"Ne pas ediyor öyle?" diye soruyor Innon ve Syen adamın bakışını takip ederek en sonunda Alabaster'e bakıyor.

Adam adanın en yüksek noktasında ayakta duruyor. Syen olduğu yerden bile adamın etki alanının ürpertici

soğuşunu hissediyor, sıcaklık düşerken etrafında dalgalanan daha ılık havayı ve onu yalayan rüzgârın yavaş yavaş kara dönüşen nemini görüyor. Sütunu kullanıyorsa ortam enerjisine ihtiyacı olmazdı, öyle değil mi? Tabii sütunun bile enerji yetiştiremeyeceği bir işe kalkışmıyorsa.

“Hay yeralevleri,” diyor Syen. “Oraya gitmem gerek.”

Innon kolunu tutuyor. Adama baktığında gözlerinin açıldığını ve içlerindeki korkuyu görüyor.

“Ona sadece yük oluruz.”

“Burada oturup öylece bekleyemeyiz! O... Güvenilir değil.” Bunu söylerken midesi kasılıyor. Innon Alabaster’ın kontrolünü yitirdiğini hiç görmedi. Ve Syen onun buna şahit olmasını istemiyor. Alabaster burada, Meov’da o kadar iyiydi ki, neredeyse deliliği geçmiş gibiydi. Ama Syen bir kez kırılanın yine kırılabileceğini biliyor, hem de çok daha kolaylıkla bu yüzden Coru’yu Innon’a vermeye çalışıyor. “Gitmek zorundayım. Belki yardım edebilirim. Coru başka hiç kimseye gitmiyor. Lütfen...”

Innon küfrediyor ama çocuğu alıyor ve o da Innon’un gömleğine yapışıp parmağını emiyor. Sonra Syen atılıp cemiyetin içinden koşturuyor ve merdivenleri tırmanmaya başlıyor.

Kaya yamacın üzerine çıktığında en sonunda arkasında neler olup bittiğini görebiliyor ve bir an şoka girerek tökezliyor. Gemiler çok daha yakınlar, Baster’in limanı korumak için kaldırdığı duvarın hemen gerisindeler. Artık sadece üçü var, diğeri rotan çıkmış ve şiddetle sallanıyor ve batıyor. Bunu nasıl becerdiği hakkında hiçbir fikri yok. Bir diğeri suda bir garip seyrediyor, direği kırık, pruvası kalkmış ve omurgası göz önünde. Syen geminin kış

tarafına yığılmış kayalar olduğunu fark ediyor. Alabaster piçlerin üzerine kaya fırlatıyormuş. Nasıl olduğunu bilmiyor ama görüntü tezahürat yapmak istemesine sebep oluyor.

Ama diğer iki gemi ayrılmış, biri doğrudan adaya geliyor, diğeri ise yavaşça dönüyor, muhtemelen ya adanın diğer tarafından yanaşacak ya da Baster'in kayalarından kaçınmaya çalışıyor. Hayır, kaçamazsın diye düşünüyor Syen ve son akında savaş gemisine yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor, gemiyi biçmek için deniz tabanından bir kıymık çıkaracak. Bunu yapmak için etrafında dört metrelik bir alanı buza kesiyor ve gemiyle arasındaki denizde buzdan mızraklar çıkmasına sebep oluyor ama kıymığı tutuyor ve serbest bırakıyor ve çekmeye başlıyor...

Ve duruyor. Orojenisinin gücü emiliyor. Sıcaklık ve güç dökülmeye başladığında nefesi kesiliyor ve sonra ne olduğunu anlıyor: Bu gemide de bir Muhafız var. Belki de hepsinde var. Bu da Baster'in neden onları yok edemediğini açıklıyor. Bir Muhafız'a doğrudan saldıramaz, tek yapabildiği Muhafız'ın alanı dışındaki kayaları oynatmak. Syen bunu yapmanın ne kadar güç gerektirdiğini hayal bile edemiyor. Sütun ve aklını kaçırmış bir on yüzüklü olmasa asla başaramazdı.

Eh, o şeyi doğrudan vuramayacak olması başka bir yöntem bulmasına engel değil. Yok etmeye çalıştığı gemi ilerlerken yamaçta koşturuyor ve onu gözden kaybetmemeye çalışıyor. Yukarı çıkan başka bir yol olduğunu mu düşünüyorlar? Eğer öyleyse hayal kırıklığına uğrayacaklar. Meov limanı adanın erişilebilir sayılacak yegâne tarafı. Gerisi, yekpare, tırtıklı ve keskin bir sütun gibi.

Bu ona bir fikir veriyor. Syenite sırtıp duruyor ve sonra odaklanmak için elleriyle dizlerinin üzerine çöküyor.

Alabaster kadar güçlü değil. Onun rehberliği olmadan ametiste nasıl erişebileceğini bilmiyor ve Allia'da olanlardan sonra bunu denemeye de çekiniyor. Levha birleşim noktası erişemeyeceği kadar uzakta ve yakınlarda ne bir volkan bacası ne de bir sıcak nokta var. Ama Meov'un kendi var. Bütün o ağır, sevilesi, tırtıklı kayalar.

Bilincini aşağı fırlatıyor. Derine. Daha derine. Meov'u oluşturan yamaçları ve kaya katmanlarını geçerken en iyi fay noktasını –merkez payandasını– arıyor ve kendi kendine gülüyor. En sonunda buluyor, iyi. Ve orada, adanın bir köşesinden kıvrılan gemi var. Evet.

Syenite, o biricik yoğunlaşmış noktadaki tüm sıcaklığı, en ufak bir yaşam zerresini bile çekiyor. Nem hâlâ orada ama ve Syenite onu gittikçe soğumaya zorlarken donup genişliyor, Syen ondan daha fazlasını, daha fazlasını alıyor ve etki alanını kusursuz bir dörtgen haline getiriyor ki kaya kütlelerinin içinden eti kesen bıçak gibi geçebilsin. Çevresinde bir buz çemberi oluşuyor ama bu, kayanın içinde oluşan ve onu ikiye ayıran uzun, parlak buz plakasının yanından bile geçemez.

Sonra, gemi tam o noktaya geldiğinde adanın verdiği tüm gücü serbest bırakarak geldiği yere geri tikiyor.

Yamaçtan devasa, ince bir parmak kopuyor. Hareketsizlik eksenini onu bir anlığına olduğu yerde tutuyor ama sonra, alçak, yankılanan bir inlemeyle adadan sıyrılarak dikine adanın suyla buluştuğu noktaya düşüyor ve altı tuzla buz oluyor.

Syenite gözlerini açıp ayağa kalkıyor ve adanın o ta-

rafına koşmaya başlıyor, bir kez kendi buz çemberinde ayağı kayıyor. Yoruldu ve birkaç adım sonra nefes almaya çalışarak yavaşlıyor ama oraya tam vaktinde varıyor.

Kayadan parmak dosdoğru geminin üzerine çöküyor. Güvertenin parçalarına ayrıldığını gördüğünde amansızca sırtıyor, çığlıklar duyuluyor ve insanların suya düşmesini seyrediyor. Büyük çoğunluğu çeşitli kıyafetler içinde, demek ki kiralıklar. Ama suyun hemen altında şarap rengi bir kıyafet görür gibi oluyor, geminin batan yarısı tarafından dibe çekiliyor.

“Bunu muhafaza et seni pas tutmuş yamyam evladı.” Sırıtarak ayağa kalkıyor ve Alabaster’in tarafına gidiyor.

Aşağı inerken adamı görüyor, hâlâ kendi soğuk savasını veren küçük bir figür. Bir an için adamı içtenlikle takdir ediyor. Her şeye rağmen inanılmaz bir adam. Ama sonra, aniden denizden tuhaf, kof bir inleme geliyor, Alabaster’in yakınlarında bir şey patlıyor, kaya parçaları, duman ve basınç ortalığa yayılıyor.

Bir top. Pas alası bir top. Innon ona bunlardan bahsetmişti. Ekvator cemiyetlerinden çıkmış son birkaç yılda denenmeye başlamış bir icat. Elbette Muhafızlar’da bir tane olacaktı. Syen korkuyla sendeleyerek bir koşu tutturuyor. Top atışının dumanından Baster’i iyi göremiyor ama yere düştüğünü fark ediyor. Oraya vardığında adamı yaralandığını anlıyor. Buz gibi rüzgâr artık esmiyor, Alabaster’in elleri ve dizleri üzerinde olduğunu, metrelerce uzanan bir buz çemberinin ortasında durduğunu görüyor. Syenite buzun en dış halkasında duruyor, eğer kendini kaybettiyse gücünün sınırına yaklaşan Syen olduğunu fark etmeyebilir. “Alabaster!”

Adam kıpırdanıyor ve Syen onun mırıldanarak inlediğini duyuyor. Ne kadar kötü yaralandı?

Syenite bir anlığına buzun yamacında tereddüt edebiliyor ve en sonunda her şeyini ortaya koymaya karar veriyor ve adamın etrafındaki temiz alana koşuyor. Alabaster hâlâ kendinde ama başı dönüyor ve Syen altındaki kayalara akan kanı görünce midesi kasılıyor.

“Diğer gemiyi hallettim,” deyip güven vereceğini umarak adama uzanıyor. “Eğer batırmadıysan bunu da halledebilirim.”

Yüksekten atıyor. İçinde ne kadar güç kaldığını bilmiyor bile. Adamın gemiyi hallettiğini umuyor. Ama yukarı baktığında sessizce küfrediyor çünkü kalan gemi hâlâ orada ve belli ki hasar almamış. Demirlemiş gibi görünüyor. Bekliyor. Syen neyi beklediğini hayal bile edemiyor.

“Syen,” diyor Alabaster. Sesi pürüzlü. Korku mu yoksa başka bir şey mi? “Bana söz ver, ne olursa olsun Coru’yu almalarına izin vermeyeceksin. Ne olursa olsun.”

“Ne? Tabii ki vermem.” Yaklaşıp adamın yanına çömeliyor. “Baster...” Adam ona bakıyor, muhtemelen patlama yüzünden serseme dönmüş. Bir şey alınını kesmiş ve her baş yarası gibi kesintisiz kanıyor. Adamı kontrol ederken başka yarası olmamasını umut ediyor. Hâlâ hayatta, yani top ateşi ıskalamış ama tek ihtiyaçları olan doğru hızda doğru yere gelecek kayadan bir şarapnel... ve işte o zaman görüyor. Adamın kolları bileklerinde.

Dizleri ve uyluklarıyla bilekleri arası... yok. Kesik veya patlamış değil, her bir uzuv düzgünce yerin başladığı yerde bitiyor. Ve onları sanki tuzığa düştüğü katı kayanın değil de suyun içindeymiş gibi hareket ettiriyor. Syen

ne gördüğünü zorlukla anlıyor. Adam elleriyle dizlerinin üzerinde değil çünkü ayakta duramıyor, isteği dışında toprağın içine çekiliyor.

Taş yiyen. Ah paslı dünya.

Syenite adamın omuzlarını kavıyor ve onu çıkarmaya çalışıyor ama bu bir kayayı kaldırmaya çalışmak gibi. Her nasılsa Alabaster olduğundan daha ağır. Eti, et gibi değil. Taş yiyen, bedeninin yere geçmesini sağlamak için onu her nasılsa daha taşa benzer hale getirmiş ve Syen onu dışarı çıkaramıyor. Her nefeste yerin dibine batıyor, şimdi kalçaları ve omuzları yerin altında ve adamın ayaklarını göremiyor.

“Bırak onu, toprak yutsun seni, bırak!” Ettiği küfrün ironisini ancak çok daha sonra görebilecek. Ama o anda bilincini taşa saptırmayı akıl ediyor. Taş yiyeni hissetmeye çalışıyor...

Orada bir şey var ama daha önce hiç hissetmediği gibi bir şey, bir ağırlık. Çok derin, katı ve mümkün olamayacak kadar büyük bir ağırlık; böylesine küçük bir alanda olamaz, bu kadar yoğun olamaz. Sanki orada, tüm ağırlığıyla Alabaster’i aşağıya çeken bir dağ var. Baster onunla savaşıyor, hâlâ burada olmasının tek sebebi bu. Ama zayıf ve savaşı kaybediyor ve Syen ona nasıl yardım edeceğini bilmiyor. Taş yiyen çok... bir şey. Çok fazla, çok büyük, çok güçlü ve Syen ucuz atlattığını hissederek bilincini geri çekiyor.

“Söz ver,” diyor Alabaster nefes nefese Syen bir kez daha omuzlarına asılırken. Tüm gücüyle adamı o korkunç ağırlıktan, herhangi bir şeyden, her şeyden geri çekmeye çalışıyor. “Ona ne yapacaklarını biliyorsun Syen. Böylesi-

ne güçlü bir çocuk, benim çocuğum, Merkez'den dışarıda yetiştirilmiş? Biliyorsun.”

Karanlık bir düğüm istasyonunda tellerle donatılmış bir koltuk... Bunu düşünemiyor. Yaptığı hiçbir şey işe yaramıyor ve adam artık neredeyse yere gömülmüş durumda, sadece yüzü ve omuzları dışarıda o da bu ikisini yukarıda tutmak için derdinde. Syen, bu durumu düzeltecek kelimeleri bulmak için çaresizce geveliyor, “Biliyorum. Söz veriyorum. Ah, pas aşkına Baster ne olur, yapamam, tek başıma olmaz, yapamam...”

Taş yiyenin eli yerden yükseliyor, beyaz, katı ve uçları paslı. Syenie şaşırıp irkiliyor ve çığlık atıyor, yaratığın ona saldırdığını sandı ama hayır. El Alabaster'in başını gözle görünür bir şefkatle tutuyor. Kimse dağların şefkatli olacağını beklemez. Ama amansızlardır ve el onu çektiğinde Alabaster yok oluyor. Omuzları Syen'in ellerinden kayıp gidiyor. Çenesi, ağzı, burnu, dehşet içindeki gözleri...

Gitti.

Syenite katı, soğuk kayanın üzerinde tek başına diz çöküyor. Çığlık atıyor. Ağlıyor. Bir an önce Alabaster'in olduğu yere gözyaşları dökülüyor ve kaya onları emiyor. Sadece dağılıyorlar.

Sonra hissediyor, düşüş. Çekme. Şaşıracak ıstırabını bir kenara bırakıyor ve ayağa kalkıp yamacın kenarına yalpalayarak kalan gemiye bakıyor.

Gemiler. Baster'in kayalarla vurduğu da her nasılsa kendini düzeltmişe benziyor. Yo, nasıl olduğu belli. Her iki geminin de etrafındaki suyun yüzü buz kalıntılarıyla dolu. O gemilerden birinde bir rogga var ve Muhafızlar

için çalışıyor. En azından dört yüzüklü, hissettiği şeyin içinde çok ince bir kontrol var. Ve o kadar buz. Bir grup yunusun sudan çıkıp hızla yayılan buzdan kaçmaya çalıştığını ve soğuğun onları yakalayıp yarı havada yarı sudayken buza çevirdiğini görüyorsun.

Bu rogga o kadar güçle ne bok yiyecek? Sonra Baster'in kaldırdığı duvardan kalanları görüyor ve titriyor.

"Hayır..." Syenite dönüp tekrar koşuyor, nefesi kesiliyor ve rogga'nın duvara saldırdığını görmek yerine duyumsuyor. Duvar Meov limanının ağzına uygun bir biçimde kıvrıldığı yerde zayıf. Rogga onu alaşağı edecek.

Zemine inebilmek ve sonra iskeleye ulaşmak sonsuz bir zaman alıyor. Innon onsuz denize açılacak diye ödü kopuyor. O da ne olduğunu duyumsamış olmalı. Ama taş şükürler olsun ki Clalsu hâlâ orada ve güverteye çıktığında tayfadan birkaç kişi onu tutup yere yığılmadan önce oturtuyorlar. Arkasındaki tahtayı çekip yelkenlere seğirtiyorlar.

"Innon," diyor nefes nefese. "Lütfen."

Adamın yanına kadar onu yarı taşımaları gerekiyor. Üst güvertede bir eli dümende, diğeriyle Coru'yu kalçasına oturtmuş. Ona bakmıyor, tüm dikkatini duvara vermiş durumda ve duvarın tepesinde daha şimdiden bir delik var. Syenite Innon'a erişirken son bir kez yükseliyor. Duvar parçalara ayrılıyor ve koca taş parçaları yağdıracak gemiyi çılgınlar gibi sallıyor ama Innon kılını bile kıpırtıdatmıyor.

"Onlarla karşılaşmak üzere yelken açıyoruz," diyor vahşice, Syen yanındaki sıraya çökerken. Ve gemi iskeleden ayrılıyor. Herkes savaşa hazır. Mancınıklar dolu,

kargılar ellerinde. “Önce onları cemiyetten uzaklaştıracğıız. Böylece herkes balıkçı sandallarıyla köyü boşaltacak zaman kazanacak.”

Herkese yetecek kadar sandal yok demek istiyor Syen ama demiyor. Innon zaten bunu biliyor.

Gemi Muhafızların orojeninin açtığı deliğe doğru seyreliyor ve Muhafız gemisi bir anda tepelerine çullanıyor. Güvertelerinde bir duman bulutu yükseliyor ve Clalsu görünür görünmez sular sıcıyor. Yine top atışı.

Ucuz atlatıyorlar. Innon bağılıyor ve mancınık ekiplerinden biri karşıdan gönderdikleri hediyeye ağır zincirlerden oluşan bir sepetle karşılık veriyor. Orta direkleri ve ön yelkenleri parçalanıyor. Bir salvo daha ve bu kez yanan çivilerle dolu bir fıçı gidiyor. Syen ikinciye vurduğunda Muhafız gemisinin güvertesinde yanarak koşturan insanları görüyor. Clalsu, Muhafız gemisi duvara toslarken onları geçip gidiyor. Gemi artık yanan bir alev topu.

Ama daha uzaklaşmadan bir duman, patlama ve bu kez darbeye titriyor. Pas ve yeralevleri bu şeylerden kaç tane var? Syenite kalkıp parmaklıklara gidiyor ve şu topu görmeye çalışıyor ama görse bile ne yapacağı hakkında bir fikri yok. Clalsu’nun yan tarafında bir delik var ve alt güvertelerden gelen bağırtıları duyabiliyor ama buna rağmen gemi yine de yüzmeye devam ediyor.

Bu ikinci, Alabaster’in üzerine kaya yağdırdığı gemi. Kıç güvertesindeki kayalardan bir kısmı gitmiş ve artık suya dengeli oturuyor. Topu görmüyor ama geminin pruvasının orada dikilen üç figürü görebiliyor. İkisi bordo, biri siyah giymiş.

Gözlerini üzerinde hissediyor.

Muhafız gemisi yavaşça dönüyor ve onları takip etmekte zorlanıyor. Syenite'in içinde bir umut doğuyor ama bu kez top atışını görüyor. Üç tane var, sancak güvertesinin parmaklıklarının orada, ateşlenirken neredeyse eş zamanlı olarak biraz geriye çekilip sonra geri geliyorlar. Ve bir saniye sonra Clalsu sanki beş şiddetinde bir tsunami tarafından vurulmuşçasına sallanırken gemiden inilteler yükseliyor. Syenite başını kaldırdığında ana direğin parçalara ayrıldığını görüyor ve sonra her şey ters gidiyor.

Ana direk çatırdayıp kütük gibi yıkılıyor ve tüm gücüyle güverteye devriliyor. İnsanlar çığlık atıyor. Gemi çatırıyor ve yırtılan yelkenlerin ağırlığıyla sancak tarafına doğru yatıyor.

Syen iki adamın yelkenlerle birlikte suya düştüğünü görüyor, kumaşın, iplerin ve ahşabın ağırlığı altında boğuluyorlar ve Toprak yardımcısı olsun, onlar için endişelenecek hali yok. Direk onunla dümen güvertesi arasına yıkılıyor. Innon'dan ve Coru'dan ayrı düşüyor.

Ve Muhafız gemisi yaklaşıyor.

Hayır! Syenite suya uzanıyor ve istismar ettiği duyulduğuna bir şey, herhangi bir şey çekmeye çalışıyor. Ama hiçbir şey yok. Zihni cam gibi boş. Muhafızlar çok yakınında.

Düşünemiyor. Direk parçalarının arasından güçlkle ilerliyor, bir kangal ipe dolanıyor ve sanki saatlerce onunla mücadele edip kendini kurtarıyor. En sonunda serbest ama herkes onun aksi istikametine doğru koşuyor, ellerinde cam hançerler ve mızraklar var, bağırıyor, çığlık atıyorlar çünkü Muhafız gemisi hemen orada ve gemiye bordalıyorlar.

Hayır.

İnsanların dört bir yanında öldüklerini işitiyor. Muhafızlar yanlarında silahlı birlikler getirmiş olmalı, cemiyetin birinin milislerine ya para ödemiş ya da el koymuşlardır. Savaş daha yakınında bile değil. Innon'un tayfası iyiydi, deneyimliydi ama alıştıkları hedefler zayıf korumaları olan ticaret ve yolcu gemileriydi. Syenite düşmanın oraya geldiğinde Innon'u göremiyor, aşağı inmiş olmalı. Innon'un kuzeni Ecella'nın bir milisin suratını cam bıçağıyla doğradığını görüyor. Darbe adamı şaşırtıyor ama kendini toparlayıp geri geliyor ve kendi bıçağını kızın karnına sokuyor. Ecella düşerken onu itiyor ve kızın cesedi bir başka Meovitli'nin üzerine düşüyor. Geçen her dakika gemiye daha fazla asker tırmanıyor.

Alt güvertelerde kimse yok. Herkes gemiyi savunmaya koşmuş. Ama Coru'nun korkusunun titreşimini hissediyor ve izini sürerek Innon'un kamerasına giriyor. Kapı daha o uzanırken açılıyor ve Innon elinde bir bıçakla çıkıp neredeyse onu bıçaklıyor. Şaşkınlıkla duruyor ve Syen onun arkasına bakıp Coru'nun kamaranın önündeki bir sepetin içine kıvrıldığını görüyor. Geminin göreceli olarak en güvenli yeri. Innon onu tutup kamaranın içine sokuyor.

"Ne..."

"Burada kal," diyor Innon. "Ben savaşmak zorundayım. Sen ne gerekiyorsa..." Daha fazla devam etmiyor. Syenite onu uyarmaya fırsat bulamadan arkasından biri yaklaşıyor. Beline kadar çıplak bir adam. Ellerini Innon'un başının iki yanına koyuyor, parmakları bir örümcek gibi yanaklarına yayılıyor ve Syenite Innon'un gözlerinin fal

taşı gibi açılmasına bakarken sırtıyor. Ah Yerküre, bu...

Olanı hissediyor. Sadece duyulduğunda değil. Sanki tüm tenini yakan bir duygu, kemiklerinin arasında bir titreşim, Innon'un içindeki her şey tüm o güç, hayat, güzellik ve amansızlık kötülüğe dönüşüyor. Çoğaltılıyor, yoğunlaştırılıyor ve en zalim bir biçimde Innon'a geri dönüyor. Innon'un korkmaya vakti olmuyor. Syen'in Innon parçalara ayrılırken çığlık atmaya zamanı yok.

Sanki bir depremi yakından izlemek gibi. Yerin açıldığını, kırıkların ayrıldığını ve birleştiğini ve tekrar ayrıldığını. Tek farkı bunun insan etinde olması.

Baster bana asla anlatmadın, ne benzediğini söylemedin.

Artık Innon yerdeki bir yığından ibaret. Onu öldüren Muhafız orada kanlar içinde durup sırtıyor.

"Ah küçüğüm," diyor bir ses ve Syen'in kanı donuyor. "İşte buradasın."

"Hayır," diye fısıldıyor. İnkâr ederek başını sallıyor, bir adım geri gidiyor. Coru ağlıyor. Bir adım daha atıyor ve Innon'un yatağına takılıp sepete uzanıyor ve Coru'yu kollarına alıyor. Coru ona yapışıyor, titriyor ve kesik kesik hıçkırıyor. "Hayır."

Üstsüz muhafız yanına bakıyor ve sonra çekilip bir diğerinin girmesi için yer açıyor.

"Histerik davranmana gerek yok Damaya," diyor Yetkili Muhafız Schaffa yumuşakça. Sonra durup özür diler gibi bakıyor. "Syenite."

Onu yıllardır görmedi ama sesi hiç değişmemiş. Yüzü aynı. Asla değişmiyor. Hatta gülümsüyor bile ama gülümsemesi eskiden Innon olan keşmekeşe bakınca biraz ekşiyor. Üstsüz Muhafız'a bir bakış atıyor, adam hâlâ

sırıttıyor. Schaffa içini çekiyor ve gülümsemesi geri geliyor. Sonra ikisi de bu korkunç, korkunç gülümsemelerini Syenite'e yönlendiriyorlar.

Geri dönemez. Dönmeyecek.

“Ve bu da ne?” Schaffa gülümsüyor ve gözlerini kollarındaki Coru'ya diyor. “Ne kadar da sevimli. Alabaster'in mi? O da mı yaşıyor yoksa? Hepimiz onu görmek istiyoruz Syenite, nerede o?”

Cevap verme alışkanlığın çok derinlerde yatıyor. “Bir taş yiyen onu götürdü.”

Sesi titriyor. Bir adım daha geri gidiyor ve başı kameranın tavanına değiyor. Artık kaçacak yer kalmadı.

Onu tanıdığından beri ilk kez Schaffa gözlerini kırıştırıyor ve şaşkın görünüyor. “Bir taş... hımm.” Ciddileşiyor. “Anlıyorum. Keşke, onlar almadan öldürseydik. Elbette bir merhamet gösterisi olarak. Ona neler yapacaklarını hayal bile edemezsin Syenite. Neyse.”

Sonra Schaffa bir daha gülümsüyor ve Syenite'un unutmaya çalıştığı her şeyi hatırlıyor. Bir kez daha Palela'daki o gün olduğu kadar yalnız, çaresiz ve sevgisi acıyla sarmalanarak gelen bir adam dışında bu nefret dolu dünyada güvenecek kimsesi olmadan kaybolmuş durumda.

“Ama bu çocuk eskisinden çok daha iyi bir yedek olacak,” diyor Schaffa.

Anlıyorsun ki, her şeyin değiştiği anlar var.

Coru ödü kopmuş bir vaziyette ağlıyor, hatta belki, her nasılsa babalarının başına neler geldiğini de anlıyor. Syenite onu teselli edemiyor.

“Hayır,” diyor bir kez daha. “Hayır. Hayır. Hayır.”

Schaffa’nın gülümsemesi siliniyor. “Sana söylemiştim Syenite, bana asla hayır deme.”

En sert taş bile kırılabilir. Tek gereken doğru aç merkezlerine uygulanacak doğru miktarda güçtür. Basınç ve zayıflığın merkezi.

Söz ver, demişti Alabaster.

Ne gerekiyorsa yap, demeye çalışmıştı Innon. Ve Syenite, “Hayır seni piç kurusu,” diyor.

Coru ağlıyor. Onu susturmak için, rahatlatmak için elini oğlanın ağzına ve burnuna kapatıyor. Onu güvende tutacak. Onu almalarına, köle etmelerine, bedenini bir alete, zihnini bir silaha ve yaşamını bir özgürlük parodisine çevirmelerine izin vermeyecek.

Bu anları içgüdüsel olarak bildiğini düşünüyorum. Bu bizim doğamızda var. Öylesine büyük baskılarla doğduk ki. Ve bazen, işler katlanılmaz bir hal aldığı anda...

Schaffa duruyor. “Syenite...”

“Bu benim adım değil! Sana istediğim gibi hayır derim seni piç!” Kelimeleri bağırarak söylüyor. Ağzından tükürükler saçılıyor. İçinde karanlık, taş yiyenden bile daha ağır bir yer var, bir dağdan çok daha ağır ve geri kalan her şey kocaman bir çukur.

Sevdiği herkes öldü. Coru dışındaki herkes. Ve onu alırlarsa...

* * *

Bazen biz bile... çatlarız.

Bir çocuğun köle olarak yaşamasındansa hiç yaşaması daha iyi.

Ölmesi daha iyi.

Kendi de ölse daha iyi. Alabaster bu yüzden ondan nefret edecek, onu bir başına bıraktığı için ama Alabaster orada değil ve hayatta kalmakla yaşamak aynı şey değil.

O yüzden yukarı uzanıyor. Dışarı. Ametist orada, yukarıda, ölülerin sabrıyla bekliyor ve her nasılsa bu anın geleceğini biliyor.

Şimdi ona uzanıyor ve Alabaster'in o şeyin Syen'e gazla geleceğini söylerken haklı olması için dua ediyor.

Bilinci mücevherin renkli ışıklarına ve çok yüzeyli dalgalarına doğru çözülüyor, Schaffa onun ne yaptığını anlayıp atılıyor, Coru'nun gözleri, bastırıp boğan eli yüzünden kapanırken kendini kadim bilinmezliğin gücüne ardına kadar açıyor ve dünyayı ikiye ayırıyor.

İşte Sükûnet. İşte doğu yakasının açıklarında, ekvatorun azıcık güneyinde bir yer.

Burada bir ada var. Çok ender olarak yüz yıldan uzun var olabilen, küçük, tuhaf toprak parçası zincirinde bir tane. Bu birkaç bin yıldır ortalarda ve üzerinde yaşayan halkın bilgeliğine bir kanıt. Bu, adanın öldüğü an ama halkından bir kısmı başka yerlere kaçabilecek. Belki bu kendini biraz daha iyi hissetmene sebep olur.

Adanın üzerinde süzülen mor sütun eski cemiyetlerden Allia'nın ölüm gününde orada bulunanlara tanıdık gelecek büyük bir güç patlamasıyla bir kez nabız gibi atı-

yor. Sonra atım soluyor ve altlarındaki okyanus tabanının kayalık zemini kasılıyor. Işık ve bıçak gibi oklar dalgalardan yükselerek adanın kenarında denizin üzerinde seyreden gemileri parçalarına ayırıyor. Güvertelerde her iki taraftan da insanlar var, bazıları korsan bazıları düşman, hepsi de mızraklara geçiyor. Etraflarında ölüm kol geziyor.

Kasılma adadan uzun, kıvrımlı bir dalga halinde yayılıyor ve Meov limanından Allia'nın kalıntılarına dek, yeraltından çıkan mızraklardan bir zincir oluşuyor.

Bir kara köprüsü. Ama herhangi birinin geçmek isteyeceği türden değil.

Ölüm işini bitirdiğinde ve sütun sakinleştiğinde aşağıdaki okyanusun üzerinde hayatta kalan bir avuç insan var. Biri, bir kadın, geminin enkazı arasında, su üzerinde baygın. Ondan çok da uzakta olmayan bir noktada daha küçük bir figür, bir çocuk da su üzerinde ama yüzü aşağı bakıyor.

Diğer kurtulanlar onu bulup ana karaya götürecekler. Orada iki uzun yıl boyunca kendini kaybedip amaçsızca dolanacak.

Ama yalnız olmayacak çünkü anlayacağız ben, onu o zaman buldum. Sütunun atımı onun varlığını dünyanın dört bir yanında şakıdı: Bir vaat, bir talep ve direnmeye çağırın bir davet. O dönem içimizden pek çoğu ona yönelmiştik ama onu ilk ben buldum. Diğerleriyle savaşarak onun izini sürdüm, onu gözledim, onu korudum. Tirimo adındaki o küçük kasabayı ve bir süreliğine mutluluk olmasa da huzuru bulduğunda mutlu oldum.

En sonunda, on yıl sonra, Tirimo'yu terk ederken ken-

dimi ona tanıttım. Genelde böyle davranmayız, onun türüyle bir ilişki içinde olmayı da istemeyiz. Ama o çok özel...di. Sen, özeldin.

Ona adımın Hoa olduğunu söyledim. Herhangi bir isim kadar iş görürdü. İşte böyle başladı. Dinle. Öğren. Dünya böyle değişti.

23

sen, kendine yetersin

Castrima'nın pırıl pırıl bir yapısı var. Dev jeodun en alt katında ve büyümek yerine inşa edilmiş olması gerektiğini düşünüyorsun. Duvarları oyulmuş katı kristal değil de işlenmiş beyaz mika, üzerlerine büyük kuzenleri kadar güzel ve daha dramatik küçücük kristal kar taneleri kakılmış. Birileri neden bu levhaları alır da hazır burada yapılmış varken gidip kendine başka bir ev inşa eder aklın almıyor. Sormuyorsun. Umursamıyorsun.

Lerna seninle geliyor çünkü burası cemiyetin resmi sağlık ocağı ve görmeye geldiğin adam hasta. Ama onu kapıda durduruyorsun ve yüz ifadenden tehlikeyi seziyor. İçeri yalnız girmene itiraz etmiyor.

Açık kapılardan yavaşça içeri giriyorsun ve revirin geniş merkez salonunun karşısındaki taş yiyene bakıyorsun. Antimon, evet, neredeyse Alabaster'in ona taktığı ismi unutuyordun. Seni ruhsuz bakışlarla karşılıyor, arkasından duvardan "saçının" kara parıltısı, parmak uç-

larındaki pas ve gözleri sayesinde zar zor ayırt edilebiliyor. Onu son gördüğünden beri hiç değişmemiş, yirmi yıl önce, Meov'un sonu sırasındaydı. Ama zaten onun türü için yirmi yıl hiçbir şeydi.

Yine de ona başını sallıyorsun. Nezaket bunu gerektirir ve içinde hâlâ Merkez'in yetiştirdiği kadından kalan kırıntılar var. Onlardan ne kadar nefret edersen et, herkese karşı nazik davranabilirsin.

Antimon “Daha fazla yaklaşma,” diyor.

Seninle konuşmuyor. Şaşkınlıkla döndüğünde Hoa'nın arkanda olduğunu görüyorsun. Nereden çıktı? Antimon kadar kıpırtısız, doğal olmayan bir kıpırtısızlık. En sonunda nefes almadığını fark ediyorsun. Onu tanıdığın bunca zamandır hiç nefes almamıştı.

Bunu nasıl oldu da gözden kaçırdın? Hoa, Antimon'u Ykka'nın taş yiyenine fırlattığı aynı sabit, tehditkâr bakışlarla süzüyor. Belki de hiçbiri birbirinden hazzetmiyordur. Bu toplantıları tuhaf kılıyor olmalı.

“Adamla ilgilenmiyorum,” diyor Hoa.

Antimon'un gözleri bir an sana kayıyor. Sonra bakışlarını Hoa'ya çeviriyor. “Ben, onun hatırına kadınla ilgileniyorum.” Hoa bir şey demiyor. Belki de bunu düşünüyor, belki de bu bir ateşkes önerisi veya taleplerin beyanı. Başını sallayıp ikisini de arkanda bırakıyorsun.

Odanın en arkasında bir yastık ve battaniye yığını içinde ince, kara bir figür hırıldıyor. Sen yaklaştıkça küçücük bir hareketle kımıldanıyor ve başını kaldırıyor. Onun erişebileceği kadar yakına çömeldiğinde adamı tanıyabildiğin için rahatlıyorsun. Her şey değişmiş ama gözleri aynı.

“Syen,” diyor. Sesi çakıl taşları gibi.

“Artık Essun,” diyorsun otomatik olarak.

Başını sallıyor. Bu canını yakmış gibi gözleri kapanıyor. Sonra bir nefes alıyor, gevşemek için gözle görünür bir çaba gösteriyor ve biraz olsun canlanıyor. “Ölmediğini biliyordum.”

“O zaman niye gelmedin?” diye soruyorsun.

“Benim de halletmem gereken meseleler vardı.” Soluk bir gülümseme bahsediyor. Yüzünün sol tarafındaki cildin –orada kocaman bir yanık izi var– çıtırdadığını duyabiliyorsun. Gözleri Antimon’a kayıyor, taş yiyenin hareketleri kadar yavaş. Sonra dikkatini sana veriyor.

(Ona, Syenite’e.)

Sana, Essun’a. Pas alsın, kim olduğuna bir karar verebilsen çok rahatlayacaksın.

“Üstelik meşguldüm.” Alabaster sağ kolunu kaldırıyor. Kol, ön kolunun tam ortasında aniden bitiyor, bedeninin üst kısmında giysi yok o yüzden neler olduğunu görebiliyorsun. Ondan geriye pek bir şey kalmamış. Pek çok uzvu yok ve kan, irin, sidik ve yanık et kokuyor. Ama kolundaki yara Yumenes’in alevlerinin mirası değil, en azından doğrudan değil. Kesik, deri olmayan sert ve kahverengi bir şeyle kapatılmış, çok sert ve görünen yapısı fazlasıyla tebeşiri andırıyor.

Taş. Kolu taş olmuş. Gerçi çoğu gitmiş ve kalan kısmın ucu da diş izleriyle kaplı. Yok, bunlar diş izleri değil. Bir kez daha Antimon’a bakıyorsun ve elmas gülümsemesini düşünüyorsun. “Duyduğuma göre sen de meşgulmüşsün,” diyor Baster.

En sonunda gözlerini taş yiyenden ayırmayı başarıp

başınla onaylıyorsun. (Artık ne tür bir taş yediklerini biliyorsun.) “Meov’dan sonra. Ben...” Nasıl söyleyeceğini bilemiyorsun. Katlanılamayacak kadar büyük ıstıraplar vardır ama sen yine de tekrar tekrar katlanmak zorunda kaldın. “Değişmem gerekiyordu.”

Bir anlamı yok. Ama Alabaster küçük bir onaylama mırıltısı çıkarıyor, sanki anlıyormuş gibi. “En sonunda özgür oldun.”

Eğer varlığınla ilgili her şeyi gizlemekse özgürdün. “Evet.”

“Bir yere yerleştin mi?”

“Evlendim. İki çocuğum oldu.” Alabaster ses çıkarmıyor. Yüzündeki tüm o kül ve tebeşir gibi kahverengi taş yüzünden gülümsediğini mi yoksa kaş mı çattığını anlamıyorsun. Ama tahminini ikinciden yana kullanıyorsun ve ekliyorsun: “İkisi de... benim gibiydi. Ben... Kocam...”

Kelimeler olanları hatıraların asla yapamayacağı bir şekilde gerçek kılıyordu o yüzden orada duruyorsun.

“Corundum’u neden öldürdüğünü anlıyorum,” diyor Alabaster fısıltıyla. Ve sonra, sen o cümlelerin tokat gibi çarpmasıyla sendelerken işini bitiriyor. “Ama bunun için seni asla affetmeyeceğim.”

Lanet. Lanet olsun ona. Lanet olsun sana. Cevap verebilmen birkaç dakika sürüyor.

“Beni öldürmek istersen anlarım,” demeyi başarıyorsun en sonunda. Sonra dudakların kilitleniyor. Yutkunuyorsun. Kelimeleri tükürür gibi çıkarıyorsun. “Ama önce kocamı öldürmem gerekiyor.”

Alabaster bir hırıltı çıkarıyor. “Diğer iki çocuğun.”

Başınla onaylıyorsun. Şu anda Nassun’un hayatta olup

olmaması öneli değil. Jija onu senden aldı, bu yeterli bir hakaret.

“Seni öldürmeyeceğim Sy-Essun.” Sesi bitap düşmüş gibi. Belki de çıkardığın küçük sesi duymuyor bile. Ne bir rahatlama ne de bir hayal kırıklığı sayılır. “Yapabilecek olsam da yapmazdım.”

“Eğer...”

“Artık bunu yapabilir misin?” Her zamanki gibi kafa karışıklığıyla oynuyor. Harap bedenini saymazsan hiç değişmemiş. “Allia’da kırmızı olanı kullandın ama o yarı ölüydü. Meov’da ametisti kullanmış olmalısın ama o da... olağandışı koşullardaydı. Artık iradenle yapabilir misin?”

“Ben...” Anlamak istemiyorsun. Ama gözlerini eskiden akıl hocan, âşığın, dostun olan o dehşet kalıntıdan uzaklaştırıyorsun. Alabaster’in arkasında, yan tarafta revirin duvarına dayalı tuhaf bir nesne var. Bir cam hançer gibi görünüyor ama bıçağı fazlasıyla uzun ve kullanılmak için çok geniş. Kocaman bir sapı var ama muhtemelen bıçağı o kadar aptalcasına uzun olduğu için eklenen orta parça yüzünden biri onunla et kesmeye veya bir düğümü kesmeye kalksa bir işe yaramayacak. Üstelik camdan değil, en azından bildiğin türden bir cam değil. Pembe, ortası kırmızı ve... Ve. Bakakalıyorsun. Zihnini aşağı çekmeye çalıştığını hissediyorsun. Düşüyorsun. Yukarı doğru, ucu bucağı olmayan parlak, çok yüzeyli pembe bir bacadan...

Nefesin kesiliyor ve savunmaya geçerek kendi içine çekiliyorsun, sonra Alabaster’e bakıyorsun. Bir kez daha acıyla gülümsüyor.

“Lâl taşı,” diyor senin şaşkınlığını doğrulayarak. “Bu benimki. Sen herhangi birini kendinin kıldın mı? Sütün-

lar çağırıldığında geliyor mu?”

Anlamak istemiyorsun ama anlıyorsun. İnanmak istemiyorsun ama dibine kadar inanıyorsun.

“Kuzeydeki o yarığı sen yaptın,” diyorsun nefes nefese. Ellerin yumruk halini alıyor. “Kıtayı ikiye ayırdın. Bu Mevsim’i sen başlattın. Sütunlarla. Tüm bunları... sen yaptın!”

“Evet, sütunlarla ve düğüm tamircilerinin yardımıyla. Artık hepsi huzura kavuştu.” Yorgun argın nefesini veriyor. “Yardıma ihtiyacım var.”

Otomatik olarak başını sallıyorsun ama reddetmek için değil. “Onarmak için mi?”

“Ah, hayır Syen.” Bu kez adını düzeltmeye zahmet etmiyorsun. Adamın neredeyse iskelete dönmüş, eğlenen suratından gözlerini alamıyorsun. Konuştuğu zaman dişlerinin bir kısmının da taşa döndüğünü fark ediyorsun. Kaç organı daha? Böyle daha ne kadar yaşayabilir?

“Onarmak istemiyorum,” diyor Alabaster. “Bu ikincil zarardı ama Yumenes hak ettiğini buldu. Hayır sevgili Damaya’m, Syenite’im, Essun’um, yapmanı istediğim şey bunu daha beter hale getirmek.”

Dilin tutularak adama bakıyorsun. Sonra öne eğiliyor. Bu belli ki onun için çok acı verici, derisinin çatladığını ve çatırdadığını ve bir taraflarındaki taş koparken çıkan sesi duyabiliyorsun. Ama yeteri kadar yaklaştığında sırıtıyor ve aniden kafana dank ediyor. Habis, tüketen Toprak adına. Adam hiç de deli değil, hiçbir zaman olmadı.

“Söyle bana,” diyor, “hiç Ay denen bir şey duydu mu?”

EK 1

Sanze Ekvator Birliği Öncesi ve Sonrasında Kaydedilmiş Beşinci Mevsimler'in Kataloğu Yeniden Eskiye Doğru

Boğın Mevsim: İmparatorluk Yılı, 2714-2719. Tahmini Sebebi: Volkanik patlama. Yer: Güney Kutbu, Deveris yakınları. Akok Dağı'nın patlaması yaklaşık 800 kilometre çapında bir alanın ciğerlerde ve mukus membranlarında katılaşılan kül bulutlarıyla kaplanmasına sebep oldu. Gün ışığı olmadan beş yıl geçti ancak kuzey yarıküredeki etkisi bu kadar uzun olmadı (sadece 2 yıl).

Asit Mevsimi: İmparatorluk Yılı 2322-2329. Tahmini sebebi: On üzeri deprem. Yer: Bilinmiyor; okyans açıklarında. Ani bir plaka kayması ana jet akımı* rotalarından birinin üzerinde bir dizi yanardağ doğurdu. Bu jet akım asidik hale geldi, batı sahillerine doğru aktı ve en sonunda Sükûnet boyunca yayıldı. Pek çok kıyı cemiyeti ilk tsunamide yerle bir oldu, diğerkleri ya hayatta kalmayı beceremedi ya da filoloları ve limanları çöküp balıklar suyunu çektiğinde zorunlu olarak göç etti. Atmosferin bulutlar tarafından işgali yedi yıl sürdü, kıyıların pH derecesi yıllar boyu yeniden yerleşimleri imkânsız kıldı.

Kaynayan Mevsim: İmparatorluk Yılı 1842-1845. Tahmini sebebi: Büyük bir gölün altındaki sıcak noktanın patlaması. Yer: Ortagüney Enlem Kuşağı, Tekkaris

* Yukarı troposfer veya aşağı stratosferde oluşın kuvvetli ve dar bir hava akımı. (ç.n.)

Gölü eyaleti. Patlama havaya milyonlarca litrelik gaz ve buharı havaya püskürterek asit yağmurlarını ve kıtanın güney yarısında üç yıl boyunca devam eden atmosferik kararmayı tetikledi. Kuzey yarı etkilendi, bu nedenle arkeomestler bunun “gerçek” bir mevsim olup olmadığı ile ilgili ihtilaf halindedir.

Nefessiz Mevsim: İmparatorluk Yılı 1689-1798. Tahmini sebebi: Maden kazası. Yer: Ortakuzey Enlem Kuşağı, Sathd eyaleti. Tamamen insan kaynaklı Mevsim, Ortakuzey enlem kuşağının kuzeydoğusundaki kömür madenlerinde kazaen yeraltı yangını başlattığında tetiklendi. Göreceli olarak yumuşak geçen Mevsim güneşi kısmen örttü ve bölge haricinde asitlenmeye veya kül yağışına sebep olmadı, çok az cemiyet Mevsim Yasası’nı yürürlüğe soktu. İlk doğal gaz patlaması sırasında Heldine kentinde yaşayan yaklaşık 14 milyon insan öldü ve İmparatorluk Orojenleri sürekli olarak püsküren patlama bacasını başarıyla kapatarak, yayılmasını önlemek için kenarlarını mühürlediler. Geriye kalan kütle sadece izole edilebiliyordu ve olduğu yerde yüz yirmi yıl boyunca yanmaya devam etti. Dumanı rüzgârlarla yayıldı, solunum yolları hastalıklarına ve bölgede zaman zaman görülen kitlesel boğulma vakalarına sebep oldu. İkinci etkisi ise orta enlem kuşağındaki kömür madenlerinin kaybı oldu ki bu da yakıt fiyatlarının hızla artmasına ve jeotermal ve hidroelektrik ısıtma sistemlerinin daha geniş uygulama alanları bulmasına sebep olarak Jeondislik Eğitimi’nin kurulmasına yol açtı.

Dışli Mevsim: İmparatorluk Yılı 1553-1566. Tahmini sebebi: Okyanus sarsıntılarının volkanik patlamayı tetiklemesi. Yer: Kutup Fayları. Okyanus depreminin artçı dal-

gaları Kuzey Kutbu'ndaki daha önceden bilinmeyen bir sıcak noktayı sarstı ve süpervolkanik bir patlamayı tetikledi. Tanıkların bildirdiğine göre patlamanın sesi Antartik'ten bile duyuldu. Küller üst atmosfere kadar çıktı ve hızla küreye yayıldı ancak asıl etkilenen bölge Kuzey Kutbu oldu. Bu Mevsim'in tahribatı pek çok cemiyetin hazırlıksız yakalanmasıyla büyüdü çünkü son Mevsim'in üzerinden dokuz yüz yıla yakın bir süre geçmişti, o süre zarfında Mevsimler'in birer efsane olduğuna inanmaya başlamışlardı. Yamyamlık haberleri kuzeyden ekvatora kadar yayıldı. Bu Mevsim'in sonunda Yumenes'te Merkez kuruldu ve Kuzey ve Güney kutuplarında uydu yerleşkeleri açıldı.

Mantar Mevsimi: İmparatorluk Yılı 602. Tahmini sebebi: Volkanik patlama. Yer: Batı Ekvator Kuşağı. Muson mevsiminde gerçekleşen bir dizi patlama, altı ay boyunca kıtanın yaklaşık yüzde yirmisinde nem oranını artırdı ve günışığını engelledi. Diğerlerine kıyasla yumuşak bir Mevsim olsa da zamanlaması Ekvator kuşağından kuzey ve güney orta enlemlerine yayılacak bir mantar patlaması için kusursuz koşulları oluşturdu ve temel gıda maddelerinden miroq'u silip süpürdü. Bu tür artık yetişmiyor. Yol açtığı kıtlık resmi jeomestrik rekoru kırdı ve Mevsim'in süresini dört yıl daha (iki yıl mantar istilasının son bulması iki de tarım ve ikmal düzeninin yenilenmesi için) uzattı. Sonunda, etkilenen cemiyetlerin neredeyse tümü pazarlarının belini doğrultabildi ve böylelikle İmparatorluk reformlarının ve Mevsim planlamasının önemi kanıtlandı. Sonrasında, pek çok Ortakuzey ve Ortagüney cemiyetleri gönüllü olarak İmparatorluğa dahil olarak etki alanını ikiye katladı Altın Çağı başladı.

Delilik Mevsimi: İmparatorluk Öncesi 3 - İmparatorluk Sonrası 7. Tahmini sebebi: Volkanik patlama. Yer: Kiash Tuzakları. Kiash Tuzakları'nın, kadim bir süper-volkanın (yaklaşık 10,000 yıl önceki İkiz Mevsim'in de sorumlusu olduğu düşünülüyordu) çok sayıdaki bacasının patlamasıyla olivin ve diğer koyu renkli volkanik püskürtüler doldurdu. Sonraki on yıllık karanlık sadece sıradan bir Mevsim tahribatının ötesine geçip akıl hastalıklarında da çok ciddi bir artışa sebep oldu. Sanzeli kadın Savaş Lordu Verishe yanındaki yöresindeki pek çok cemiyeti, düşmanlarını surların ve kapıların güvenilir bir koruma sağlamadığına ve etraflarında bekleyen hayaletlerin olduğuna inandıran özel olarak tasarlanmış bir psikolojik savaş taktiğiyle fethetti. (Bkz: *Delilik Sanatı*, derleme, Altıncı Üniversite Yayınları.) Verishe, ilk gün ışığının görüldüğü gün imparator ilan edildi.

[Editörün notu: Sanze'nin kuruluşundan önce olan Mevsimler'e dair kayıtların çoğu çelişkili ve teyit edilememiştir. Bundan sonraki Mevsimler, 2532 tarihli Yedinci Üniversite Arkeomestri Konferansı'nda kabul edilenlerdir.]

Göçebelik Mevsimi: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 800. Tahmini sebebi: Manyetik kutup kayması. Yer: Teyit edilemiyor. Bu mevsim dönemin pek çok ticari cemiyetinin yok olmasına sebep oldu ve polenleme canlılarının gerçek kuzeyin kaymasından dolayı işgörmez hale gelmesi nedeniyle yirmi yıllık kıtlık oldu.

Değişen Rüzgârlar Mevsimi: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 1900 Tahmini sebebi: Bilinmiyor. Yer: Teyit edilemiyor. Bilinmeyen sebeplerden dolayı esen rüzgârların yönü değişti ve eski haline dönmesi uzun yıllar aldı. At-

mosferik kapanma olmamasına rağmen bunun bir Mevsim olduğu konusunda fikir birliğine varılmıştır çünkü bu durum ancak kısmi (muhtemelen okyanus açıklarındaki) bir sismik olay sonucu tetiklenebilir.

Ağır Metal Mevsimi: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 4200 Tahmini sebebi: Bilinmiyor. Yer: Doğu Kıyısında-ki Ortakuzey enlem kuşağı. Volkanik bir patlama (Yrga Dağı olduğuna inanılıyor) on yıllık bir atmosferik kapanmaya sebep oldu ve Sükûnet'in doğu yakası boyunca geniş bir alana yayılan civa kirliliğiyle etkisi büyüdü.

Sarı Denizler Mevsimi: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 9200 Tahmini sebebi: Bilinmiyor. Yer: Antartik'e kadar Doğu ve Batı sahilleri. Bu Mevsim ancak Ekvator kuşağındaki harabelerde bulunan yazılı kaynaklardan biliniyor. Bilinmeyen sebeplerden ötürü geniş bir alana yayılan bakteriyel patlama tüm deniz yaşamını etkiledi ve on yıllar boyunca kıyı kesimlerde kıtlığa sebep oldu.

İkiz Mevsim: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 9800 Tahmini sebebi: Volkanik patlama. Yer: Ortagüney Enlem Kuşağı. Dönemin şarkıları ve sözlü geleneklerine göre bir yanardağ bacasının patlaması üç yıllık atmosferik kapanmaya neden oldu. Gökyüzü açılmaya başladığında başka bir bacadan ikinci bir patlama geldi ve kapanmayı otuz yıl daha uzattı.

EK 2

Sükûnet'in Tüm Eyaletlerinde Sıkça Rastlanan Terimler Sözlüğü

Arif: Taş İrfanı ve kadim tarih uzmanları.

Beşinci Mevsim: İmparatorluk ölçümlerine göre en az altı ay süre sismik hareketlilik veya bir diğer büyük çaplı doğal değişimden kaynaklanan uzun kış.

Bölge: İmparatorluk yönetiminin en üst kademesi. İmparatorluğun tanıdığı bölgeler Kuzey Kutbu, Orta-kuzey, Batı Sahili, Doğu Sahili, Ekvator, Ortagüney ve Antartik'tir. Her bir bölgenin tüm eyaletlerinin bağlı olduğu bir valisi bulunur. Bölge valileri İmparator tarafından atansa da genelde Yumenes Liderliği'nce seçilir ve/veya doğrudan Liderlik ile bağlıdır.

Cebaki: Cebaki ırkından gelenler. Cebak bir zamanlar Ortagüney enlem kuşağındaki bir ulustu (modası geçmiş, imparatorluk öncesi bir siyasi düzenin bir birimi) ancak Kadim Sanze yüz yıllar önce onu fethettiğinde eyalet sistemine dahil edildi.

Cemiyet adı: Pek çok vatandaşın cemiyet bağlarını ve haklarını işaret eden üçüncü ismi. Bu isim genelde ergenlik arifesinde yetişkinliğe geçiş olarak takılır ve o kişinin cemiyetin değerli bir üyesi olarak kabul gördüğünü gösterir. Bir cemiyete göç edenler cemiyet tarafından evlat edinilmeyi talep edebilir ve kabul edildiklerinde evlatlık alındıkları cemiyetin adını öz isimleri gibi kullanabilirler.

Cemiyet: İmparatorluk hükümetinin en küçük sosyo-

politik birimi. Genelde bir kasaba veya tek bir şehir anlamına gelir ancak çok büyük şehirlerin birkaç cemiyet birden barındırması da mümkündür. Bir cemiyetin kabul edilmiş üyeleri erzak payı hakkına ve güvenliğe sahip olur karşılığında cemiyeti vergileriyle ve diğer katkılarıyla desteklerler.

Çaylaklar: Merkez'deki hâlâ temel eğitim alan yüzük kazanmamış çocuklara verilen isim.

Çimenlik: Pek çok cemiyetin surlarının içinde veya hemen dışında tuttuğu ve taş irfanı tarafından örgütlenen alan. Cemiyet çimenlikleri tarım veya hayvancılık için kullanılabilir veya park olabilir veya Mevsim dışı zamanlarda nadasa bırakılabilir. Evlerin de yine kendi bahçeleri veya çimenlikleri bulunur.

Damızlık: Yedi fayda-sınıfından biri. Damızlıklar genelde sağlıklı oldukları ve cazibeli kabul edilen görüntüleri sebebiyle seçilirler. Bir Mevsim sırasında sağlıklı soyların devamından ve cemiyetin ya da ırkın seçim koşullarına göre gelişmesinden sorumludurlar. Bu sınıfa doğan ancak istenen özellikleri taşımayan çocukların cemiyet isim töreninde yakın bir akrabalarının fayda-sınıfını almalarına izin verilebilir.

Dirençli: Yedi fayda-sınıfından biri.

Duyu: Yeryüzünün hareketlerine dair farkındalık. Bu farkındalığı sağlayan organ beyin kökündeki duyuliliğidir. Fiil hali duyumsamak.

Düğüm: İmparatorluk tarafından yönetilen ve Sükûnet boyunca yayılan istasyonlar. Sismik olayların etkisini azaltmak veya durdurmak üzere yapılmışlardır. Merkez eğitilmiş orojenlerin nadir bulunması nedeniyle

çoğunlukla Ekvator kuşağında kümelenirler.

Ekvatorlular: Kıyı bölgeleri hariç ekvator ve çevresindeki enlemlerin insanları. Ilıman iklim ve göreceli yer istikrarı sayesinde Ekvator cemiyetleri refah içinde ve siyasi olarak güçlü olur. Bir zamanlar Kadim Sanze'nin çekirdiğini oluşturdular.

Erzak: Depolanmış yiyecek ve malzemeler. Cemiyetler her daim bir Beşinci Mevsim olasılığını göz önünde bulundurarak kilitli kiler ve depolarını dolu tutar. Sadece kabul edilmiş cemiyet üyeleri erzak paylarına sahiptir ancak yetişkinler kendi paylarını tanınmamış çocuklar ve diğerlerini beslemek için kullanabilir. Evlerin genelde kendi ev kilerleri olur ve aile üyeleri dışındakilere karşı aynı güçle korunur.

Eyalet: İmparatorluk yönetiminin orta kademesi. Coğrafi olarak komşu olan dört cemiyet bir eyalet yapar. Her eyaletin bir valisi bulunur ve cemiyet şefleri ona rapor ederler. O da bölge valisine hesap verir. Eyaletteki en geniş şehir başkenttir. Görece büyük başkentler imparatorluk yolu vasıtasıyla birbirlerine bağlanır.

Fay: Yerküredeki bir kırığın sık, ağır sarsıntılar ve patlamalar yaratma ihtimalinin yüksek olduğu yerler.

Fayda-sınıfı adı: Pek çok vatandaşın taşıdığı ve ait oldukları fayda-sınıfını belirten isim. Yirmi resmî fayda sınıfı bulunur ancak geçmiş ve şu anki Kadim Sanze İmparatorluğu'nda ancak yedisi kullanılmaktadır. Kişi fayda-sınıfını aynı cinsten olduğu ebeveyninden miras alır çünkü teoriye göre fayda-sınıfı özellikleri böylece nesilden nesile aktarılır.

Güney Kutbu (Antartik): Kıtanın en güney enlemle-

ri. Bu bölgenin insanlarına da verilen isimdir.

Güvenlik: Geleneksel olarak pazarlıklar sırasında, düşman tarafların ilk karşılaşmasında veya diğer resmi görüşmelerde ikram edilen bir tür içecek. Tüm yabancı maddelere karşı tepkimeye giren bir bitki özütü içerir.

Hımbıl-kafalar: Orojenler tarafından orojeni sahibi olmayanlar için kullanılan argo kelime. Genelde hımbıllar olarak kısaltılır.

İmparatorluk Yolu: Kadim Sanze'nin muhteşem buluşlarından biri, yüksek yollar (at ve yaya trafiği için yükseltilmiş yollar) tüm büyük cemiyetleri ve çoğu büyük eyaleti birbirine bağlar. Yüksek yollar jeondis ve orojenlerden oluşan ekipler tarafından inşa edilir. Orojenler sistematik aktivite açısından en istikrarlı yerleri belirler (ya da istikrarlı bir yol bulunamıyorsa hareketleri engeller) ve jeondisler de mevsimler arasında seyahati teşvik etmek amacıyla su gibi ikmal kaynaklarını yol yakınlarına getirirler.

Jeomest: Kayaları ve onların doğa içindeki yerini inceleyenler, bilim insanlarına verilen genel isim. Jeomestler özel olarak litoloji, kimya ve jeoloji üzerine uzmanlaşırlar ve bunlar Sükûnet'te ayrı uzmanlık dalları olarak kabul edilmez. Pek az jeomest orojeni ve etkileri üzerine uzmanlaşır.

Jeondis: Jeotermal enerji mekanizmaları, tüneller, altyapı, madencilik gibi yerküreyle bağlantılı işlerde uzmanlaşmış mühendisler.

Kaynar: Geyzer, kaplıca veya buhar bacası.

Keskici: Taş, cam veya kemik gibi malzemeleri işleyen zanaatkâr. Büyük cemiyetlerde mekanik veya hacim-

li üretim tekniklerini de kullanırlar. Metalle çalışanlar veya yeteneksiz kesiciler küçümsemeyle "paslı tenekeçi" diye adlandırılır.

Kimsesiz: Suçlular ve bir cemiyete kabul edilmeyecek kadar yararsız diğerleri.

Kirkhusa: Evlerde koruma, evcil hayvan veya küçükbaş niyetine beslenen, orta boylu bir memeli türü. Normalde otçul, Mevsimlerde ise etçil olur.

Kıyı Halkı: Sahil bölgelerindeki cemiyetlerden gelenler. Pek az kıyı cemiyeti resif temizlemek ya da tsunami-den korunmak için İmparatorluk orojenlerini kiralamaya para yetiştirebilir, bu nedenle kıyı cemiyetleri sürekli yeniden kurulur ve bunun sonucu olarak kaynakları kısıtlıdır. Batı sahillerinden gelen insanlar daha soluk tenli, düz saçlı ve bazen de sarkık gözkapaklarına sahip olurlar. Doğdakiler ise koyu tenli, zaptedilemez saçlı ve yine bazen de sarkık gözkapaklarına sahip olurlar.

Kötü gün bohçası: Acil durumlar ve depremlere karşı pek çok kişinin evinde hazır bulundurduğu kolay taşınabilir erzak bohçası.

Kreş: Çalışamayacak kadar küçük çocukların, yetişkinlercemiyet görevlerini ifa ederken bakıldığı yer. Koşullar izin verdiğinde ise bir eğitim yuvası.

Kuzey Kutbu (Kutuplar): Kıtanın en kuzey enlemleri. Bu bölgenin cemiyetlerine mensup insanlara da verilen isimdir.

Küllerin savurduğu saçlar: Sanze ırkına has bir özellik. Damızlık fayda-sınıfının güncel rehberlerinde avantajlı olduğu belirtilir ve bu nedenle seçimde tercih edilir. Küllerin savurduğu saçlar özellikle sert ve kalın-

dır, kabarık bir alev gibi uzar, uzunken yüz etrafına ve omuzlara düşer. Aside karşı dirençlidir ve ıslandıktan sonra hızla kurur ve olağandışı koşullarda filtre olarak iş gördüğü bilinir. Pek çok cemiyette Damızlık rehberleri sadece yapısından bahseder ancak Ekvator Damızlıkları genelde çiftleşme seçimlerinde ek olarak doğal "kül" rengini de talep eder. (Bu, açık griden beyaza kadar olan ve doğuştan gelen bir saç rengidir.)

Mela: Orta enlem kuşaklarına has bir bitki, Ekvator'da yetişen kavuna benzer. Mela genelde kökleri toprakta meyvesi yüzeyde büyüyen bir bitkidir. Mevsim sırasında meyveleri yeraltına iner. Bazı türlerinin böcekleri tuzaga düşüren çiçekleri vardır.

Merkez: Dişli Mevsim sonrasında (İmparatorluk Yılı 1560) Kadim Sanze tarafından kurulan paramiliter örgüt. Merkezleri Yumenes'tedir ancak kıtayı mümkün mertebe en geniş şekilde kapsamak üzere Antartik ve Kutup'ta da iki uydu yerleşkesi bulunur. Merkez eğitimi almış orojenler (bir diğer tabirle İmparatorluk Orojenleri) diğerleri için yasak olan orojeni sanatını katı örgüt kuralları ve bir Muhafız tarikatının sıkı gözetimi altında tatbik etmek üzere kanunen görevlendirilir. Merkez kendi kendini yönetir özkaynakları yeterlidir. İmparatorluk Orojenleri kara uniformalarından tanınır ve halk arasında "kara ceketliler" olarak anılırlar.

Meta arif: Simya ve astromestri gibi Yedinci Üniversite'nin tanımadığı, prestijsiz bir sözde bilim dalı.

Mevsim Yasası: Olağanüstü hal yasası. Herhangi bir cemiyet şefi, bölge veya eyalet valisi ya da Sanze Liderliği'nin tanıdığı meşru bir cemiyet lideri tarafından

ilan edilebilir. Mevsim Yasası sırasında eyalet ve bölge yönetimleri askıya alınır ve cemiyetler bağımsız sosyopolitik odaklar olarak yönetilirler. Ancak diğer cemiyetlerle işbirliği İmparatorluk tarafından şiddetle teşvik edilir.

Mucit: Yedi fayda-sınıfından biri. Mucitler yaratıcılıkları ve uygulama zekâları için seçilir ve bir Mevsim sırasında teknik ve lojistik sorunların çözülmesinden sorumludurlar.

Muhafız: Merkez’de önce kurulduğu söylenen tarikat. Muhafızlar Sükûnet’teki orojenleri arayıp bulur, korur, onlara rehberlik eder ve diyarı da onlardan korurlar.

Orojen: Orojeni gücüne sahip kişi. Eğitilmiş veya değil fark etmez. Argoda rogga.

Orojeni: Termal, kinetik ve bunlara bağlı enerjileri sismik olaylara yönelik manipüle etme kabiliyeti.

Orta enlemler: Kıtanın orta enlem kuşağı. Ekvator ve kuzey ya da güne kutbu arasında kalan bölgeler. Bu bölgenin halkına da verilen isimde geçer. (Bazen orta enlemli olarak tanımlanırlar). İki orta enlem kuşağı vardır: Ortakuzey ve Ortagüney.

Parçalanmış Topraklar: Yerkürenin ağır ve /veya çok yeni sismik hareketlerle bozulmuş olduğunu gösteren araziler.

Patlar: Volkan. Bazı kıyı dillerinde ateş dağı da denir.

Piç: Bir fayda-sınıfı olmayan çocuklar. Ki bu durum ancak babanın bilinmediği durumlarda mümkün olabilir. Sıradışı olduğunu kanıtlayanlar cemiyet isimlendirme töreninde annelerinin fayda-sınıfını alabilirler.

Sanze: Aslında Ekvator kuşağında Sanzeli ırkının atası bir ulusken (İmparatorluk öncesinden modası geç-

miş bir siyasi düzen) Delilik Mevsimi'nin sonunda (İmparatorluk Yılı 7) Sanze Ulusu'nun yerini Sanzeli Ekvator Birliği aldı. Bunlar İmparator Verishe'nin yönetimi altındaki altı eski Sanze cemiyetiydi. Birlik Mevsim sonrası hızla genişledi ve en sonunda 800 İmparatorluk yılında tüm Sükûnet'e yayıldı. Dışli Mevsim civarında Birlik halk arasında Kadim Sanze olarak anılmaya başladı. İmparatorluk yılı 1850 tarihli Shilteen kayıtlarına göre Birlik resmi olarak yok oldu zira Yumenes Liderliği'nin de tavsiyesiyle bir Mevsim sırasında yerel yönetimler çok daha verimli olmaktadır. Pratikte pek çok cemiyet hâlâ İmparatorluk sistemlerini –hükümet, finans, eğitim ve dahası– kullanmaya devam etmektedir ve pek çok bölge valisi hâlâ Yumenes'e vergi verir.

Sanzece: Sanze ırkının ve Kadim Sanze İmparatorluğu'nun resmi dili. Artık Sükûnet'in genel geçer dilidir.

Sanzeli: Sanze ırkından olanlar. Yumenes'deki Damızlık standartlarına göre Sanzeliler ideal olarak bronz, kül savurmuş saçları olan, uzun boylu ve yapılı veya tıknaz ama güçlü, yetişkin boyu en az 1.80 olan insanlardır.

Sarsıntı: Yerkürenin sismik hareketi.

Taş yiyenler: Çok nadir görünen insansı bir tür. Teni, saçı vs taşı andırır. Onlar hakkında pek az şey bilinir.

Yedinci Üniversite: Jeometri ve taş irfanı üzerine ünlü bir üniversite. An itibarı ile İmparatorluk tarafından desteklenmekte ve Ekvator'daki Dibas kentinde yer almaktadır. Ünivrsite'nin daha önceki versiyonları özel ya da kolektif olarak destekleniyordu. Özellikle Am-Elat'taki (İmparatorluk Öncesi 300 civarı) zamanında kendi kendi-

ni yönetim hakkı olan bir bağımsız ulus olarak tanınmıştı. Daha küçük bölgeler ve eyaletler üniversitenin masraflarına katkıda bulunur ve karşılığında uzmanlıklarından ve kaynaklarından yararlanırlar.

Yeni cemiyet: Son Mevsim’de ortaya çıkan cemiyet. En azından bir Mevsim atlatan cemiyetler yaşamak için daha makbul kabul edilir. Verimlilik ve güçlerini kanıtlamışlardır.

Yol hanı: İmparatorluk Yollarının her kesişme noktasında ve pek çok aşağı yolda istasyonlar bulunur. Tüm yol hanlarında su kaynağı vardır ve sürülebilir arazi, orman ya da faydalı başka kaynakların yanına yapılmışlardır. Pek çoğunun kurulu olduğu alan en az sismik hareketliliğin olduğu yerdedir.

Yükçeker: Yedi fayda sınıfından biri. Fiziksel kuvvetleri için seçilirler, ağır işlerden ve Mevsim sırasındaki güvenlikten sorumludurlar.

Yüzükler: İmparatorluk Orojenleri arasındaki rütbe-yi gösterirler. Rütbesiz öğrenciler ilk yüzüklerini kazanmak için bir dizi sınava girer, “on” bir orojenin erişebileceği en yüksek rütbedir. Her bir yüzük cilalı yarı değerli taşlardan yapılır.

TEŞEKKÜRLER

Bu fantastik roman kısmen uzayda doğdu. Metnin son cümlesine kadar okuduysanız anlamış olmalısınız. Bu fikrin çıkış noktası bir zamanlar NASA tarafından fonlanan Launch Pad isimli bir atölye çalışmasıydı, 2009 Temmuz'da katılmıştım. Launch Pad'in amacı medyayı etkileyen isimleri bir araya getirip –şaşıracaksınız ama bilim kurgu ve fantastik türün yazarlarını da dahil etmişlerdi– eserlerinde kullanmayı düşünükleri bilimi anlamalarını sağlamaktı. Anlayacağınız, halkın doğru bildiği astronomi ile ilgili yanlışların pek çoğu yazarlar vasıtasıyla yayılmış. Doğru bilimsel bilgiyi aktarmakta dünyanın en iyi işini çıkardığımdan emin değilim. Beni affedin Launch Pad dostlarım.

Orada gördüğüm canlı, büyüleyici konuşmaların bu romanı nasıl olup da zihnime ektiğini size anlatmam mümkün değil. (Bu teşekkürün kısa olması gerekiyor). Ama böylesine canlı, büyüleyici konuşmaların Launch Pad için bir çıta olduğunu söyleyebilirim. Yani eğer medyayı etkileyen kişilerden biriyseniz ve katılma imkânınız olursa fazlasıyla tavsiye ediyorum.

O yıl Launch'ta bulunan arkadaşlara teşekkürlerimi sunmalıyım. Farkında olsalar da olmasalar da hepsi bu kitaba katkıda bulundular. İlk başta Wyoming Üniversitesi Profesörü, kendi de bir bilim kurgu yazarı olan, atölye çalışmasının direktörü Mike Brotherton, Kötü Astronom Phil Plait (bu sadece bir lakap aslında kötü bir adam değil... neyse bir araştırıverin) Gay ve Joe Haldeman, Pat Cadigan; bilim komedyeni Brian Malow; Tara Fredette (artık Malow) ve Gord Sellar.

Ayrıca editörüm Devi Pillai ve muhteşem menajerim Lucienne Diver'a minnettarım, beni bu kitabı yazmak üzere ikna ettikleri için. Kırık Diyar Üçlemesi şimdiye dek yazmış olduğum en zorlayıcı iş ve Beşinci Mevsim'i yazarken bazen bu görev o kadar ağır geldi di bırakmayı düşündüm. (Aslında tam olarak şöyle söyledim: "Şu karmaşayı sil, yedekleri yok etmek için Dropbox'a gir, dizüstü bilgisayarımı bir tepeden aşağı at, üzerinden arabayla geç, ikisini de ateşe ver ve sonra kanıtları gömecek bir iş makinası bul. İş makinası kullanmak için özel bir ehliyet almak gerekiyor mu?)

Kate Elliott (sonsuz dostluğu ve desteği için bir bayka teekkürü hak ediyor) böyle zamanlara "Şüphenin Kemirgenliği" adını veriyor ve her yazarın büyük bir hrojenin bir noktasında buraya vardığını söylüyor. Benimki derin ve Yumenes rifi kadar korunçtu.

B yamacı aşmama yardım eden başkaları da vardı: Rose Fox; Danielle Friedman, tıbbi danışmanım; Mikki Kendall; yazma grubum; düzenli işimdeki patronum (adının anılmasını isteyeceğinden emin değilim); ve kedim, KRAL OZZYMANDIAS.

Yaa, lanet kedi bile.

Bir yazarın aklını kaçırmaması için koca bir köy çalışır tamam mı?

Ve her zamanki gibi, okuduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Bir hikâyenin bitişi bir diğerrinin başlangıcıdır.
İnsanlar ölür. Kadim usüller gelip geçer.
Yeni cemiyetler doğar.
“Dünyanın sonu geldi,” genelde bir yalandır
çünkü gezegen olduğu yerde durur.
Ama bu kez, dünyanın sonu böyle gelecek.
Nihai olarak...

İşte size bir ülke. Her ülke gibi sıradan.
Ama bu toprak parçası çok kıpırdanıyor
ve ona Sükûnet adını vermişler.
Sessiz ve acılı bir ironi ülkesi.

Son, Sükûnet'in bir şehrinde başlıyor:
Yerkürenin en kadim ve göz kamaştıran şehri.
Adı Yumenes ve bir zamanlar
bir imparatorluğun kalbiydi.
Ne yazık ki imparatorluk
ilk günlerinin ihtişamını kaybetti.
Her imparatorluğun başına geldiği gibi.

Ve bu sonda, üç kadın.
Kocası tarafından oğlu öldürülen
ve kızı kaçırılan bir anne... Essun.
Toprağı duyan bir İmparatorluk Orojeni... Syenite.
Bir Muhafız'ın eline düşen özel bir kız çocuğu...
Damaya.

Ve belki de yüzyıllar sürececek bir deprem.

**İşte böyle başladı.
Dinle. Öğren.
Dünya böyle
değişti.**

“Sıradışı ve olağanüstü bir karmaşa.”
New York Times

**DE
X**

www.dexkitap.com

   /DEXpub

ISBN 978-605-09-4659-8

9 786050 946598

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺27.50